

НОРА РОБЪРТС

ЗАЩИТА В СМЪРТТА

Слепир...

ЗЛАТОРОГЪ

НОРА РОБЪРТС

ЗАЩИТА В СМЪРТТА

Превод: Весела Прошкова

chitanka.info

Зловещи и необясними убийства всяват ужас сред жителите на Ню Йорк. След като отнемат по особено жесток начин живота на всеки, който се изпречи на пътя им, странно защо накрая убийците се самоубиват. Популярното нийоркско ченге Ив Далас, вярната ѝ помощничка Пийбоди и баснословният богаташ — мъжът, пленил сърцето на Ив със своята страстна любов — бързо успяват да разгадаят, че причината за серийните убийства са компютърни вируси, предназначени за хора от престъпния свят, но покрай тях загиват и много невинни. Създателите на вирусите наричат себе си „Борци за прочистване“, а всъщност са терористична организация, изземваща функциите на съдебната власт. Пред екипа на Ив Далас стои изключително трудната задача да ги разобличи и да докаже, че никой не стои по-високо от закона.

„И възхваляваме, и славим Теб
смирено,
възвеличаваме те, всемогъщи
Боже!

Ала човекът е оръжието твое
страшно,
за да се стигне до целта
неопетнена.“

Уилям
Удсуърт

„С приятелства престорени,
неумолим в омразата,
решен да разгроми или поведе
държавата.“

Джон
Драйдън

ПРОЛОГ

Горещината беше убийствена. Юли напрегна потните си мишци и с добре премерен замах изпрати Ню Йорк право в центъра на непоносимо горещото и задушно лято. Някои жители на мегаполиса навреме успяха да избягат, намирайки убежище във вилите си край океана, където отпиваха от чашите със студени напитки и се наслаждаваха на прохладния ветрец, ръководейки служебните си дела по видеотелефона. Други се заредиха с хранителни продукти и се скриха в домовете си, оборудвани с климатични инсталации, все едно бяха под обсада.

Повечето обаче нямаха избор, освен да чакат преминаването на горещата вълна.

Под въздействието на температурата и влажността, достигнали най-високите си стойности от години, нюйоркчани станаха раздразнителни, дезодорантите престанаха да действат, а незначителните неприятности подтикваха към насилие дори най-беззлобните хорица.

Спешните отделения на болниците бяха претъпкани с пострадали на бойното поле през лятото на 2059 година. Мнозина, които до този момент бяха толкова примерни граждани, че дори не пресичаха на червен светофар, се озоваха в ареста и бяха принудени да прибегнат към помощта на адвокатите си, за да обяснят защо са опитали да удушат свой колега или да блъснат напълно непознат човек под колелата на таксиметров автомобил.

В повечето случаи, след като гневът им преминеше, реагираха като хора, излезли от транс — изглеждаха объркани и смаяни, че са посегнали на ближните си.

Луи К. Когбърн обаче много добре знаеше какво прави, защо го прави, както и че възнамерява да го прави и в бъдеще. Беше дребен пласъор на дрога, който търгуваше предимно с наркотиците Зонър и Джаз. За да увеличи приходите си, смесваше Зонъра със суха трева, събрана от градските паркове, а Джаза — с бакпулвер, който купуваше

в промишлени опаковки. Основната му клиентела се състоеше от десет-дванайсетгодишни хлапета, произхождащи от средната класа и посещаващи трите училища, които се намираха в близост до апартамента му в Ийст Сайд.

Накратко, пласираше стоката си, без дори да напусне квартала, което пък водеше до спестяване на време и на средства за транспортни разходи.

Търсеше клиенти измежду представителите на средната класа, тъй като бедните обикновено имаха свои доставчици измежду родствениците си, а богатите бързо схващаха измамата със сухата трева и бакпулвера. Ориентирал се беше към определена възрастова група, подчинявайки се на собствената си логика, която гласеше, че заробиш ли ги, когато са млади, цял живот ще ти останат клиенти.

Засега обаче липсваха доказателства за правдоподобността на теорията му, защото до този момент не бе успял да продължи деловите взаимоотношения с даден клиент чак докато последният завърши гимназиалния курс.

При все това Луи гледаше много сериозно на работата си. Всяка вечер, когато потенциалните му клиенти се подготвяха за учебните занятия на следващия ден, той също подготвяше домашното си. Гордееше се с математическите си умения и вероятно като счетоводител на неголяма фирма щеше да припечелва повече, отколкото изкарваше от търговията с наркотици. Ала Луи беше от хората, които вярват, че истинският мъж не се подчинява на началници и работи само за себе си.

От близо час седеше пред компютъра си, купен на трета ръка, проверявайки баланса на „фирмата си“; постепенно го обзеха неудовлетворение и раздразнение, последвани от отчаяние, което той отдаде на горещината.

Най-мъчително обаче беше главоболието. Непоносимото главоболие, срещу което не помагаше дори доза от наркотика, с който той търгуваше.

Цели три дни не бе работил, защото болката се бе превърнала в център на неговия свят. Затвори се в мъничкия си апартамент, в който горещината и задухът бяха нетърпими, надувайки „до дупка“ стереоуредбата, за да заглуши бурята, бушуваща в главата му.

Единственото, което знаеше, бе, че все някой ще плати за това. Все някой!

„Проклетият мързелив домоуправител не си е помръднал пръста да поправи климатика!“ — мислеше с нарастващ гняв, докато изпъкналите му очи със зачервени клепачи се взираха в цифрите на монитора. Седеше само по боксерки до единствения прозорец в едностайния апартамент, през който не проникваше нито глътка свеж въздух, а само ужасен шум от улицата. Викове, клаксони, скърцане на автомобилни гуми по платното, оригвания на максиавтобуси.

Луи още повече усили звука на старомодната стереоуредба, за да заглуши шумотевицата. За да надвие болката.

Дори не забеляза, че от носа му потече кръв.

Грабна топлата бутилка, съдържаща долнопробен алкохол, и я притисна до челото си. Ах, ако имаше бластер! Ще се надвеси през прозореца и ще изравни със земята всички околни сгради!

Най-жестоката му постъпка до този момент бе да изрита от скейтборда му някой клиент, закъснял с плащането, ала докато се потеше над счетоводните данни, пред очите му изникнаха картини на смърт и разрушение, лудостта разцъфна в съзнанието му като черна роза.

Беше пребледнял като платно, потта, бликаща изпод сплъстената му кестенява коса, се стичаше на вадички по хлътналите му страни. Ръцете му, тънки като клечки, също блестяха от пот.

Ушите му бучаха, струваше му се, че в стомаха му бушува мазен океан. Помисли си, че ако времето не се поразхлади, със сигурност ще се разболе. А разболе ли се, ще загуби много пари. Ще си го изкара на проклетия домоуправител! Да, тъпкано ще му го върне!

Ръцете му се разтрепериха, но той продължи да се взира в монитора. Не можеше да откъсне погледа си от екрана.

Представи си как се приближава до прозореца и прекрачва перваза, заканвайки се с юмрук на стената от горещ въздух, на шума, на хората по улицата. Здравно стиска бластера и сее смърт и разрушение, докато крещи на хората долу. Продължава да крещи, когато скача от прозореца.

Приземява се пъргаво като котка, сетне...

Оглушителното чукане по вратата го накара рязко да се извърне. Злобно се озъби и прекрачи обратно в стаята.

— Луи, скапаняк такъв! Намали шибаната музика!

— Майната ти! — промърмори той и грабна бейзболната бухалка, която винаги носеше при посещенията си на игрището, преструвайки се на запален спортист, за да установи по-лесен контакт с евентуалните си клиенти. — Майната ти! Всички да вървим на майната си!

— Чуваш ли какво ти казвам, бе? Мътните те взели!

— Ъхъ, чувам те. — В мозъка му се забиваха шипове, остри метални шипове. Трябва да ги извади... Изкрещя, захвърли бухалката и заскуба косата си. Ала болката отказваше да изчезне.

— Сузи ще викне ченгетата. Чуваш ли, Луи? Ако не спреш оная скапана свирка, Сузи ще викне ченгетата! — извика човекът от коридора, подчертавайки всяка своя дума с юмручен удар по вратата.

Оглушителната музика продължаваше да кънти, придружавана от силното тропане и виковете; металните шипове все по-силно се забиваха в главата на Луи, който бе плувнал в пот. Той отново грабна бухалката.

Отвори вратата и заудря.

ПЪРВА ГЛАВА

Макар да бе приключила работата си за деня, лейтенант Ив Далас продължаваше да седи зад бюрото си. Осъзнаваше, че умишлено се бави и се срамуваше от слабоволието си. Ала перспективата да облече официална рокля и да шофира до другия край на града, за да се срещне със съпруга си и неколцина непознати на делова вечеря, минаваща за събиране на приятели, бе привлекателна колкото идеята да скочи в най-близката боклукомелачка и да я включи.

В момента Централното полицейско управление ѝ се струваше най-привлекателното място на света.

Днес следобед беше приключила разследването на поредния случай, което бе свързано с досадна писмена работа. Следователно оставането ѝ след края на работния ден не беше разтакаване, а необходимост. Но след като повечето свидетели потвърдиха, че човекът, който бе паднал от открития асансьор, намиращ се на шестия етаж на една сграда, пръв е започнал ръкопашна схватка с двамата туристи от Толедо, оформянето на писмената документация по случая нямаше да ѝ отнеме много време.

През последните няколко дни всеки случай, с чието разследване се заемеше, бе вариация на една и съща тема. Семейни скандали, при които съпрузите взаимно се пребиват до смърт, улични свади, които внезапно прерастват в смъртоносна битка, дори бой за фунийки със сладолед, който бе завършил фатално.

От горещината хората оглупяваха и се озлобяваха — комбинация, която със сигурност вещаеше кръвопролитие.

Самата тя бе в отвратително настроение поради необходимостта да се издокара с вечерна рокля и да прекара няколко часа в снобски ресторант, водейки безсмислен разговор с непознати.

„Ето какво получаваш, когато се омъжиш за човек, притежаващ достатъчно средства да купи няколко континента“ — помисли си с отвращение.

Най-невероятното бе, че подобни мероприятия наистина допадаха на Рурк. Чувстваше се еднакво добре, когато му поднасяха хайвер в ресторанта на пет звезден хотел (който в повечето случаи бе негова собственост), и когато вечеряше най-обикновен сандвич у дома.

Ив си каза, че след като повече от година е негова съпруга, крайно време е да свикне с неговия начин на живот и да престане да мърмори. Примирено въздъхна, отмести стола си и се изправи.

— А, още ли сте тук? — Помощничката й Пийбоди незабелязано бе застанала на прага на малката канцелария. — Разбрах, че ще вечеряте в шикозен ресторант, та си казах...

— Имам достатъчно време. — Ив погледна часовника си и за миг я жегна чувство за вина. Добре де, ще закъснее за срещата, но съвсем мъничко. — Налагаше се да оформи документацията по случая с човека, който падна от открития асансьор...

Пийбоди, чиято лятна униформа като по чудо изглеждаше току-що изпрана и изгладена дори в непоносимата жегга, строго изгледа началничката си:

— Не сте се забавили нарочно, нали, лейтенант?

— Един от нашите съграждани, когото трябваше да защитавам, както повелява служебният ми дълг, свърши живота си, размазан на пихтията посред Пето авеню. Смятам, че е заслужил да му отдели допълнителни трийсет минути от драгоценното ми време.

— Сигурно е ужасно да те принудят да облечеш красива рокля, да се накичиш с диаманти или с други глупави скъпоценни камъни и насила да пиеш шампанско и да похапваш крокети от омари в компанията на най-привлекателния мъж не само на Земята, а в цялата Вселена. Не знам как ще понесете това тежко бреме, лейтенант.

— Млъквай!

— А пред мен се открива безкрайно съблазнителната перспектива да вечерям в претъпканото квартално ресторантче, където с Макнаб ще си поделим и пицата, и сметката. — Тя поклати глава, при което тъмната ѝ права коса, подаваща се изпод униформената фуражка, също се полюшна. — Не мога да ви опиша колко гузна се чувствам, като си помисля колко приятно ще прекарам, за разлика от вас.

— Белята ли си търсиш, Пийбоди?

— Съвсем не, лейтенант — отвърна помощничката ѝ, като се помъчи да си придаде набожно изражение. — Само изразявам

съчувствието си и желанието си да ви подкрепя в този тъй тежък момент.

— Целуни ме отзад! — Ив, на която хем ѝ беше смешно, хем изпитваше леко раздразнение, понечи да мине край помощничката си. В този момент видеотелефонът на бюрото иззвъня.

— Лейтенант, искате ли да се обадя и да кажа, че за днес сте приключили работа?

— Казах ли ти да си затваряш устата? — озъби се Ив. Обърна се и включи устройството: — Отдел „Убийства“. Говори Далас.

— Далас... Лейтенант...

Тя веднага позна на монитора полицай Трой Трухарт, въпреки че никога не бе виждала симпатичното му лице толкова изкривено от тревога.

— Какво се е случило, Трухарт?

Младежът шумно преглътна, сетне повтори:

— Лейтенант... Искам да докладвам за един инцидент. В отговор на... О, Божичко, аз го убих!

— Полицай, овладей се! — Докато говореше, Ив поиска от компютъра да установи местоположението му. — Дежурен ли си?

— Не, лейтенант... Да, лейтенант. Всъщност не знам...

— Овладей се, Трухарт! — строго изкомандва тя и видя как младежът отметна глава, сякаш го беше зашлевила. — Рапортувай!

— Слушам, лейтенант. След като дежурството ми приключи, тръгнах пеш към къщи. Докато минавах край някаква сграда, от един прозорец се надвеси някаква жена и закрещя за помощ. Реагирах мигновено. На четвъртия етаж на въпросната сграда човек с бухалка заплашваше живота на гражданката. В коридора лежеше друг човек, който беше в безсъзнание или мъртъв — около главата му имаше локва кръв. Влязох в апартамента, в който се разиграваше събитието, и... лейтенант, наистина се помъчих да го спра! Щеше да убие онази нещастница. Но той се нахвърли върху мен, без да обръща внимание на предупрежденията и заповедта ми да се отдръпне. Успях да извадя оръжието си с намерението чрез електрошок да спра нападателя. Кълна се, че исках само да го зашеметя, но... той е мъртъв.

— Трухарт, погледни ме! Ето какво ще направиш! Отцепи района около сградата, обади се на диспечера, рапортувай за инцидента и кажи, че си се свързал с мен и че вече съм на път към

местопроизшествието. Аз ще повикам линейка. От теб искам да се погрижиш никой да не влиза или излиза от сградата. Изпълни процедурата, както е по правилник, разбра ли?

— Да, лейтенант. Първо трябваше да се свържа с диспечерската служба. Трябваше да...

— Не мърдай от там, Трухарт! След малко ще бъдем при теб! Пийбоди! — извика тя, отправяйки се към вратата.

— Идвам, лейтенант.

Когато Ив спря автомобила пред сградата, до тротоара вече бяха паркирани две патрулни коли, а между тях — линейка. Кварталът беше от онези, чиито обитатели неизменно се разбягват, видят ли ченгета, ето защо наблизко стояха само неколцина зяпачи, на които тя нареди да се отдръпнат.

Двамата униформени, които охраняваха входа, я изгледаха изпод око, сетне се спогледаха. В техните очи тя беше „от шефовете“, следователно можеше да им създаде куп неприятности.

Докато се приближаваше, Ив усети студенината, излъчваща се от двамата.

— Не е редно едно ченге да си изпати от други ченгета, задето си е вършило работата — промърмори единият.

Ив рязко спря и го измери с поглед.

Той пък видя пред себе си висока, слаба жена с кехлибарени очи, които бяха безизразни като на змия. Късо подстриганата ѝ коса с почти същия кехлибарен цвят обрамчваше тясното ѝ лице, подчертавано от голяма уста, която сега наподобяваше на тънка линия. Плитка трапчинка красеше брадичката ѝ, която изглеждаше така, сякаш ще понесе и най-силния юмручен удар.

Униформеният почувства как се смалява под погледа ѝ.

— Едно ченге не трябва да пречи на друго да изпълнява задълженията си — с леден тон процеди Ив. — Ако присъствието ми те дразни, полицай, изчакай да си свърша работата, пък тогава си дрънкай на воля.

Тя пристъпи в мъничкото фоайе и рязко натисна бутона за повикване на единствения асансьор. Кипеше от гняв, който не бе предизвикан от потискащата горещина.

— Какъв им е проблемът на някои униформени, че са готови да ти прегризат гърлото, само и само защото си с по-висок чин?

— Изнервени са, лейтенант — промълви Пийбоди, като се качиха на асансьора. — Повечето полицаи от Централното управление познават Трухарт и го харесват. Когато едно униформено ченге безпричинно причини смъртта на граждански гражданин, задължителното изпитание ще бъде особено жестоко.

— То и без това е жестоко. Най-голяма помощ ще окажем на Трухарт, ако действаме според правилника, който той вече наруши, като се обади на мен, преди да съобщи на диспечера за случилото се.

— Ще го накажат ли? Та нали именно вие през зимата го назначихте в Централното управление и го избавихте от задължението да събира от улиците мъртвите бездомници! От Отдела за вътрешно разследване сигурно ще проявят разбиране и...

— Момчетата от този отдел не са от хората, които проявяват разбиране. Да се надяваме, че няма да се стигне дотам Трухарт да попадне в ръцете им. — Ив слезе от асансьора и се огледа.

С облекчение забеляза, че въпреки объркването си, младежът е действал професионално, като не е докоснал труповете. В коридора лежаха двама мъже, единият бе проснат по корем, а около главата му имаше локва кръв, която вече се съсирваше.

Изцъклените очи на другия изненадано се взираха в тавана. През откритата врата на стаята, намираща се наблизо, се чуваха плач и стенания.

Вратата на отсрещната стая също беше отворена. Ив забеляза по стените дупки и вдлъбнатини, очевидно направени скоро, и петна от кръв, подът беше обсипан с трески от дървената ламперия. Наблизо беше захвърлена счупена бейзболна бухалка, покрита с кръв и парченца мозък.

До вратата стоеше Трухарт, изпънат като войник на пост, блед като призрак. Безизразният му поглед подсказваше, че младежът още е в шок.

— Лейтенант...

— Не казвай нищо, Трухарт! Включи записващото устройство, Пийбоди. — Ив приклепна, за да огледа труповете. Мъртвецът, който лежеше по корем, беше снажен и мускулест — от онези яки мъжаги,

които, побеснеят ли, са способни да разбият с голи ръце дори стена. Черепът му напомняше на яйце, което е било счупено с тухла.

Вторият мъртвец беше само по мръсносиви боксерки. По мършавото му тяло нямаше нито рани, нито дори синини. От ушите и от ноздрите му беше протекла кръв. Бялото на очите му беше покрито с мрежа от червеникави жилчици.

— Полицай Трухарт, известна ли ни е самоличността на мъртъвците?

— Да, лейтенант. Едната жертва... ъъ, всъщност първата е Ралф Устър, живущ в апартамент 42 Е. Човекът, когото аз... — Той млъкна, смразен от погледа на Ив.

— Идентифицирахте ли втората жертва?

Младежът навлажни с език устните си, сетне отвърна:

— Да, лейтенант. Името на човека е Луис К. Когбърн, обитавал е апартамент 42 Ж.

— А кой плаче в апартамент 42 Е?

— Сузан Коен, жената, с която е живеел Ралф Устър. Тя викаше за помощ през прозореца на същия апартамент. Когато се озовах на местопроизшествието, Луис Когбърн заплашваше да я пребие с бухалка. Тогава...

Ив му направи знак да млъкне и задиктува:

— При първоначалния оглед бе установено следното: единият мъртвец — мъж от смесена раса на около трийсет и пет години, с приблизително тегло сто и петнайсет килограма и височина около сто осемдесет и пет сантиметра, е претърпял сериозни лицево-черепни травми, по тялото му също се забелязват наранявания. Вероятно нападението е извършено с дървена бухалка, покрита с кръв и мозъчно вещество. Вторият мъртвец, който също изглежда около трийсет и пет годишен, е от бялата раса, с приблизително тегло и височина съответно шейсет и пет килограма и сто шейсет и пет сантиметра. Същият е идентифициран като нападателя с бухалката. Причината за смъртта му все още не е установена. С изключение на кръвотечението от носа и ушите му няма видима травма или нараняване. — Тя се изправи и се обърна към помощничката си: — Пийбоди, погрижи се никой да не докосва труповете. Ще извърша подробен оглед, след като разговарям с Коен. Полицай Трухарт, използвали оръжието си по време на инцидента?

— Да, лейтенант. Аз...

— Незабавно го предай на моята помощничка, която ще го съхрани като веществено доказателство.

Двамата униформени в дъното на коридора шумно запротестираха, ала тя се престори, че не ги чува, и като погледна младежа в очите, добави:

— Не си длъжен да предадеш оръжието си, ако не присъства адвокат. Имаш право да поискаш юридически защитник. Моля те да предадеш оръжието си на Пийбоди, за да не възникнат съмнения относно последователността при провеждане на разследването.

Въпреки че младежът беше в шок, думите ѝ проникнаха до съзнанието му и той се подчини, защото безрезервно ѝ вярваше.

— Слушам, лейтенант.

Когато посегна да извади оръжието от кобура, Ив сложи ръка на рамото му:

— Откога си станал левак, Трухарт?

— Дясната ръка ме понаболява, лейтенант.

— По време на инцидента ли си пострадал?

— Онзи няколко пъти ме удари, преди да...

— Човекът, срещу когото си използвал оръжие, те е нападнал, докато си изпълнявал служебния си дълг, така ли? — С престорено равнодушие попита тя, въпреки че ѝ идваше да го разтърси и да извика: „Да му се не види, защо не кажеш, че се е опитал да те пребие?“

— Случи се прекалено бързо, лейтенант. Той се втурна към мен като стрела, удари ме с бухалката и...

— Свали си ризата.

— Моля?

— Свали си ризата, Трухарт! Пийбоди, приближи камерата.

Младежът се изчерви като божур. „Господи, какво невинно хлапе“ — помисли си Ив, когато той срамежливо извърна поглед и заразкопчава униформената си риза. Чу възклицанието на Пийбоди, но не бе сигурна дали помощничката ѝ е възхитена от мускулестата гръд на младежа, или е поразена от синините, покриващи дясното му рамо и ръката чак до лакътя.

— Виждам, че не те е ударил само веднъж. Настоявам веднага да бъдеш прегледан от медицинския персонал, обслужващ линейката.

Запомни, че незабавно трябва да рапортуваш, ако те ранят по време на служба! А сега се отдръпни.

В апартамент 42 Е сякаш беше бушувал ураган. Ив си помисли, че ако се съди по останките от обзавеждането, обитателите на жилището не са били нито големи чистници, нито естети. Все пак апартаментът едва ли е представлявал минно поле, осеяно със счупени стъкла, стените сигурно не са били украсени със сюрреалистични картини, нарисувани с кръв.

Жената, просната на носилката с колелца, също приличаше на жертва от военни действия. Лявата част на главата ѝ беше бинтована, а онази част от лицето, която се виждаше изпод превръзката, бе покрита със синини и драскотини.

— В състояние ли е да отговори на въпросите ми? — обърна се Ив към единия медик.

— Помъчихме се да я задържим в съзнание, защото предположихме, че ще искаш да я разпиташ. Обаче побързай. Нещастницата спешно се нуждае от медицинска помощ. Ретината на лявото ѝ око е отлепена, скулата ѝ е строшена, ръката ѝ е с няколко фрактури. Нападателят здравата се е потрудил.

— Ще се постарая да свърша за пет минути. Госпожице Коен. — Ив се приближи до носилката и се приведе. — Аз съм лейтенант Далас. Ще ми кажете ли какво се случи?

— Онзи откачи. Мисля, че уби Ралф.

— За Луис Когбърн ли говорите?

— Тъхъ, за Луи. — Ранената затвори здравото си око и изстена. — Ралф адски се вбеси. Човек не може да мисли, когато музиката е толкова силна. Пък и шибаната жега... Ралф искаше само да обърне една-две студени бири и малко тишина. Мътните го взели Луи! И друг път пуска силна музика, обаче този път направо щеше да ни спуска тъпанчетата. От няколко дни така надува свирката, че ни проглушава ушите.

Окото ѝ отново се затвори.

— Какво направи Ралф? — попита Ив и се приведе още пониско. — Госпожице Коен, чувате ли ме?

— Взе да блъска по вратата му... каза му да намали музиката... Докато се усетя какво става, Луи изскочи от апартамента... размахваше

бухалка или нещо подобно. Крещеше като ненормален, отнякъде пръскаше кръв...

Окото отново се отвори и се завъртя в кухнята.

— Хвана ме страхотно шубе, затуй залостих вратата и хукнах към прозореца... виках за помощ. Луи крещеше с цяло гърло... блъскаше по вратата. Гласът на Ралф не се чуваше. Продължих да викам за помощ, после той влезе.

— Кой?

— Луи... само че изобщо не приличаше на Луи. Целият беше в кръв, нещо му имаше и на очите. Хвърли се към мене с бухалката. Побягнах... не, опитах се да избягам, ама нямаше къде. Той чупеше всичко, което му падне пред очите, и крещеше за някакви шипове в главата му. Удари ме по лицето... после не знам какво е станало... като се окопитих, санитарите ме превързваха...

— Видяхте ли полицаия, който се е отзовал на вашия зов за помощ? Разговаряхте ли с него?

— Как да го видя, като пред очите ми притъмня? Ралф е гушнал букета, нали? — От окото ѝ се изтърколи сълза. — Момчетата не щат да ми кажат, обаче аз си знам. Ако беше жив, Луи нямаше да се докопа до мене.

— Да, мъртъв е, много съжалявам. Между него и Луи възникваха ли спорове?

— Какво? А, питате дали и преди са се счепквали. От време на време се спречкваха заради музиката, обаче общо взето си пиеха заедно бирата или пушеха по малко Зонър. Луи и на мравката път прави. Никога не е вдигал пушилка.

— Лейтенант, петте минути изтекоха — заяви единият медик. — Спешно трябва да я закараме в болницата.

— Добре. Погрижете се някой да прегледа един от моите хора. Понесъл е няколко жестоки удара по рамото и ръката. — Ив пристъпи към вратата. — Трухарт, искам официален рапорт, който ще бъде записван. Не пропускай дори най-малката подробност.

— Слушам, лейтенант. Напуснах Централното управление точно в осемнайсет и трийсет и тръгнах пеш в югоизточна посока.

— Къде отиваше?

За миг страните на младежа пламнаха, сетне лицето му отново стана мъртвешки бледо.

— Отивах... въз... при една приятелка, с която имах уговорка да вечеряме заедно.

— Имал си среща, така ли?

— Да, лейтенант. Като наближих тази сграда, чух как някой вика за помощ, погледнах нагоре и видях как една жена се надвесва през прозореца. Личеше, че е изпаднала в паника. Влязох в сградата и се качих на четвъртия етаж, откъдето се чуваха виковете. Няколко души отвориха вратите на жилищата си, но нито един не посмя да излезе. Помолих някой да се обади на 911.

— Как се качи до четвъртия етаж — по стълбите или с асансьора? — попита Ив. Осъзнаваше, че най-важното в момента е до го накара да си спомни всички подробности.

— По стълбите, лейтенант. Помислих си, че ще се забавя, ако чакам асансьора. Като се озовах на четвъртия етаж, видях човек, който по-късно бе идентифициран като Ралф Устър, да лежи в коридора между апартаментите 42 Е и 43 Ж. Не спрях да го огледам и да разбера какви са нараняванията му, тъй като от апартамент 42 Е се разнасяха кръсъци и шум от чупене на стъкло. Изтичах в жилището и видях как друг човек, който по-късно бе идентифициран като Луис К. Когбърн, напада с бейзболна бухалка една жена. Оръжието... — За миг той замълча, преглътна и с усилие продължи: — Оръжието беше покрито с кръв и мозъчна тъкан. Жената лежеше в безсъзнание на пода, а Когбърн бе вдигнал бухалката, като че се подготвяше да нанесе още един удар. Извадих оръжието си, извиках, че съм от полицията и наредих на нападателя да прекрати атаката.

Трухарт отново млъкна и потърка устните си с опакото на дланта си. Погледна Ив едновременно умоляващо и безпомощно:

— Лейтенант, от този момент нататък събитията се развива мълниеносно.

— Добре. Разкажи всичко от игла до конец.

Младежът стисна клепачи, мускулчетата на челюстта му заиграха. Отвори очи и отново заговори:

— Човекът се извърна. Крещеше нещо за шипове в главата му и за това как ще взриви прозореца с бластера си. Все едно слушах бълнуванията на умопобъркан. После отново замахна с бухалката, като леко се обърна. Реших, че отново ще удари жената и се спуснах към него да му попреча. Той обаче ме нападна. Опитах се да избегна удара

и да му отнема оръжието, но онзи няколко пъти ме удари — мисля, че именно тогава бухалката се счупи — а пък аз политнах назад, съборих нещо на пода и се блъснах в стената. Видях как човекът отново замахва, извиках му да престане... — Трухарт дълбоко си пое въздух, опитвайки да се овладее, но гласът му продължаваше да трепери. — Той вдигна високо бухалката, като че ли се засилваше, тогава използвах оръжието си. Настроено е на най-ниската степен, лейтенант, при която причинява само зашеметяване. Виждате, че...

— Какво се случи после?

— Непознатият изпищя... аз... никога не бях чувал такъв нечовешки писък. Без да престава да крещи, изтича в коридора. Хукнах след него, той падна. Мислех, че само съм го зашеметил с електрошоковата палка. Но когато се наведох да му сложа белезници, видях, че е мъртъв. Проверих пулса му. Наистина беше мъртъв. Тогава се обърках. Повярвайте, лейтенант, буквално не бях на себе си. Знам, че не биваше да ви се търся, преди да докладвам на диспечера за...

— Сега това няма значение — прекъсна го Ив. — Полицай, по времето, по което използва оръжието, твоят живот или животът на цивилни граждани беше ли в опасност?

— Да, лейтенант.

— Потвърждаваш ли, че Луис К. Когбърн е отказал да се подчини на заповедта ти да предаде оръжието си?

— Да, лейтенант, отказа.

— Хей, ти! — Ив махна на един от униформените, които стояха в дъното на коридора. — Отведи долу полицай Трухарт. Той се нуждае от медицинска помощ. Настани го в една от патрулните коли да изчака идването на другата линейка. Остани с него, докато приключи работата си тук. Трухарт, обади се на адвоката си.

— Но...

— Нарещдам ти да се свържеш с твоя адвокат — повтори тя. — Нека да бъде отбелязано в протокола, че след първоначалното запознаване с доказателствата и след разпита на Сузан Коен, се убедих, че твоята версия за случилото се отговаря на истината. Използването на оръжието е било наложително, за да защитиш не само себе си, но и живота на цивилни граждани. Не мога да ти кажа нищо повече, докато не направя оглед на местопроизшествието. А сега се стегни; обади се

на адвокатата си и изчакай пристигането на медиците, за да ти окажат първа помощ.

— Слушам, лейтенант. Благодаря, лейтенант.

— Да вървим, Трухарт. — Униформеният го потупа по гърба.

— Полицай! — обади се Ив. — Някое от кварталните ченгета познавало ли е мъртъвците?

Униформеният се извърна да я погледне:

— Проктър отговаря за този район. Може и да ги знае.

— Повикайте го — нареди тя, напръска дланите и обувките си със защитен спрей и влезе в апартамент 43 Ж.

— Той е в шок — прошепна помощничката ѝ.

— Трябва да се стегне, иначе лошо му се пише — заяви Ив и се огледа.

В помещението цареше невъобразима мръсотия, вонеше на развалена храна и на непрани дрехи. В мъничката кухненска ниша бяха монтирани тесен плот, мини автоготвач и минихладилник. На плота бе поставена голяма метална кутия. Ив вдигна вежди, като прочете надписа на етикета:

— Не ми се вярва нашият Луи да се е занимавал с приготвянето на домашни печива. — Отвори единият шкаф и огледа прилежно подредените и запечатани стъклени бурканчета. — По всичко личи, че се е занимавал с пласиране на дрога. Странно, шкафовете блестят от чистота, а навсякъде другаде е мръсно като в кочина. — Огледа се и добави: — По мебелите също няма прах. Хм, много странно. Да не повярваш, че човек, чиито чаршафи миришат на блато, си е правил труда да бърше прах. — Надникна в дрешника и продължи да разсъждава на глас: — И тук цари ред. Дрехите в никакъв случай не са по последна мода, но всички са чисти. Погледни прозореца, Пийбоди.

— Прозорец като прозорец, лейтенант. Какво му е интересното?

— Стъклата са чисти и отвътре, и отвън. Били са измити, и то наскоро. Що за човек е онзи, който прилежно мие стъклата на прозореца си, а оставя на пода... Бог знае какво е това... оставя размазан по пода неидентифициран хранителен продукт?

— Може би през тази седмица камериерката му е била в отпуска.

— Да, някой наистина е бил в отпуска цяла седмица — иначе нямаше да се събере такава купчина мръсно бельо. — Тя погледна към вратата, когато на прага застана някакъв униформен полицай:

— Ти ли си Проктър?

— Да, лейтенант.

— Познаваш ли двамата мъртъвци?

— Познавам Луи К. — Полицаят поклати глава. — Мамка му...

Да ме прощавате, лейтенант, ама положението е адски шибано. Младият Трухарт замалко щеше да си изповръща червата.

— Разкажи ми каквото знаеш за Луи, а на мен остави грижата за Трухарт.

Полицаят се намръщи, но побърза да отговори:

— Когбърн беше дребен наркопласъор, продаваше предимно на ученици. Зарибяваше ги с безплатни дози Зонър и Джаз. Ако питате мен, беше пълен въздух. Изкарал е няколко месеца зад решетките, но общо взето винаги излизаше сух от водата, защото учениците никога не го издаваха пред момчетата от Отдела за борба с наркотиците.

— Склонен ли беше към насилие?

— Напротив. Беше истинско ангелче, никога не се оплакваше. Кажеш ли му да се разкара, на мига си обираше крушите. Честно казано, забелязвах как от време на време хвърля кръвнишки погледи, като че ли му се иска да си го изкара я на мен, я на някой колега, обаче изобщо не му стискаше.

— Но му е стискало да разбие черепа на Ралф Устър, да пребие една жена и да нанесе сериозни телесни повреди на униформения.

— Бог знае какво му е станало. Нямам друго обяснение, освен че се е надрусал с гадорията, дето я продава. Само че това не е типично за него. Може би от време на време пушеше по малко Зонър, но нищо повече, защото беше прекалено стиснат, че да даде пари за качествена дрога. Като го гледам — Проктър посочи към коридора, — май се е надрусал със Зевс. И понеже е много силен, веднага го е хванало и е откачил. Обаче, доколкото знам, никога не е пласирал толкова скъп наркотик.

— Добре, Проктър. Благодаря.

— Ако питате мен, светът се е отървал от един боклук, дето продава дрога на ученици...

— Професията му не ни влиза в работата — прекъсна го Ив и му обърна гръб, намеквайки, че разговорът е приключил. Приблужи се до бюрото и намръщено се загледа в монитора на компютъра. Текстът на екрана гласеше: *Осъществено стопроцентово прочистване.*

— Да му се не види, какво означава това? Пийбоди, известен ли ти е наркотик с название „Пюрити“^[1]?

— Не съм чувала подобно название.

— Компютър, дай пояснение на „прочистване“.

Невалидна команда.

— Мътните да те вземат! Пийбоди, направи справка за новите и вече познатите наркотични вещества. Компютър, съхрани текста и покажи на монитора последната извършена операция.

За миг екранът потъмня, сетне на него се появи таблица, включваща количество на наличната стока, печалби, загуби и кодови названия на клиенти.

— Хм, излиза, че Луи се е трудил над счетоводните си документи, и то много старателно, когато изведнъж го е прихванало да счупи главата на съседа си.

Пийбоди също се загледа в екрана и промърмори:

— Жегата е убийствена, лейтенант. Мнозина не могат да я издържат и буквално полудяват.

— Даа, може би обяснението за странното поведение на този човек е съвсем елементарно. В описа на „стоката“ му не фигурира наркотик Пюрити.

— Направих необходимата справка — и в списъка на наркотиците, предлагани на черния пазар, няма дрога с подобно название.

— Тогава какво е това прочистване и как е било осъществено? — Ив се извърна и добави: — Да огледаме Луи и да видим какво ще ни каже.

---

[1] Английската дума purity означава „чистота“. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

За нейно разочарование не научи от мъртвеца каквото я интересуваше.

След като направи оглед на трупа с помощта на инструментите в чантичката, с която не се разделяше, установи, че смъртта на Луи К. е настъпила вследствие на размекване на мозъка. Терминът не беше от онези, които да накарат големите клечки в управлението мъдро да закичат.

Тя предаде трупа за аутопсия и поиска ускоряване на процедурата. Което означаваше, че заради сезона на летните отпуски и поради отпускането на лаборантите, причинено от нетърпимата жега, ще има късмет, ако получи резултатите до началото на зимата. Но Ив не се предаваше лесно и както ѝ беше обичай, възнамеряваше да притисне началника на клиничната лаборатория.

Междувременно се свърза по видеотелефона с шефа на Трухарт и изпълни задължителния бюрократичен ритуал. Изпрати у дома младия полицай, който още не се бе отърсил от шока, и му нареди да има готовност да премине изпитанието, на което биваше подлаган всеки полицай, отнел човешки живот.

После се върна в управлението, за да напише подробен рапорт за инцидента, завършил със смъртта на двама души и едно тежко нараняване.

Накрая със свито сърце се подчини на правилника и уведоми за случилото се Отдела за вътрешно разследване.

Прибра се къщи много след обичайното време за вечеря.

Осветлението в стаите беше включено и крепостта, която Рурк бе построил в центъра на мегаполиса, блестеше като маяк в горещата лятна нощ. Пищните корони на високите дървета очертаваха странни рисунки върху кадифената трева и хвърляха дебели сенки върху поточетата от приказно красиви цветя, които денем гордо вдигаха глави към слънцето.

Западналият Ийст Сайд, който бе отнел на Ив часовете, отредени за почивка сред домашния уют, сякаш се намираще в друг свят, отдалечен на милиони километри от този рай на богатство, привилегии и лукс.

С течение на времето тя бе свикнала без сътресения да преминава от единия в другия свят.

Остави колата на алеята пред каменните стъпала и тичешком ги изкачи не защото бързаше, а тласкана от неудържимото желание да се спаси от горещината.

Едва бе влязла във фойайето и бе вдъхнала с пълни гърди чистия прохладен въздух, пред погледа ѝ като нежелан призрак изникна Съмърсет, икономът на Рурк. Преди вечният ѝ враг да проговори, тя заяви:

— Да, пропуснах вечерята! Да, аз съм най-лошата съпруга на света и жалко подобие на човешко същество. Невъзпитана съм, не притежавам нито изискани маниери, нито чувство за такт и приличие. Заслужавам да ме влачат гола по улиците и да ме пребият с камъни заради греховете ми.

Съмърсет вдигна прошарената си вежда:

— Бяхте напълно изчерпателна.

— Радвам се, така се пести време. — Тя тръгна нагоре по вътрешната стълба, но се обърна и попита: — Той прибра ли се?

— Преди няколко минути — кисело отговори икономът и намръщено я проследи с поглед. Тактиката ѝ го беше изненадала и го бе лишила от възможността да я подложи на жестока критика. Каза си, че трябва да има едно наум и следващия път да действа по-бързо.

След като се убеди, че Съмърсет се е върнал в измерението, от което внезапно се бе появил, Ив спря пред един от домашните монитори и попита:

— Къде е Рурк?

Добър вечер, скъпа Ив. Рурк е в кабинета си.

— Защо ли попитах? — промърмори тя. Трябваше да се досети, че след деловата вечеря следва посещение в кабинета на Рурк. За миг се изкуши от мисълта да отиде право в спалнята и дълго да остане под душа. Но гузната ѝ съвест я подтикна да се насочи към кабинета на съпруга си.

През отворената врата долиташе неговият глас — навярно доуточняваше подробностите по сделката, сключена по време на вечерята. Ала Ив не чуваше думите.

Гласът му бе като поезия и действаше прелъстително дори на жена, която никога не бе разбирала какви чувства се крият в сърцето на поета. Едва забележимият ирландски акцент превръщаше в музика сухите факти и цифри.

Мелодичният глас подхождаше на лицето на Рурк с необузданата му красота, присъща на келтите — изпъкнали скули, тъмносини очи като дълбоки езера, плътни, неумолими устни, сякаш изваяни от изкусен бог в миг на вдъхновение.

Тя пристъпи към отворената врата и видя, че съпругът ѝ стои до отворения прозорец и се визира в нощта, докато диктува текста на някакъв договор. Беше завързал на опашка косата си, наподобяваща черна коприна, която обикновено носеше спусната до раменете.

Още беше с вечерното облекло, което идеално прилягаше на стройното му тяло. На пръв поглед изглеждаше като елегантен бизнесмен, постигнал шеметни успехи, и свършен джентълмен. „Шлифовал се е — помисли си Ив, — но опасният келт още е под повърхността и винаги е готов да изскочи на бял свят.“

Това още я привличаше и винаги щеше да я омагьосва.

Макар че не бе издала нито звук, Рурк изведнъж се обърна и за миг тя зърна необуздания воин, който бе пленил сърцето ѝ. Погледите им се срещнаха.

— Подпиши ме най-отдолу — довърши диктовката той — и прехвърли копие от договора във файла Хагерман-Рос. Здравей, лейтенант.

— Здравсти. Съжалявам за вечерята.

— Не е вярно.

Ив пхна ръце в джобовете си, мислейки си колко абсурдно е желанието ѝ вечно да докосва съпруга си, да го държи в прегръдките си.

— Наистина съжалявам, че нямах възможност да хапна нещо — побърза да уточни.

Усмивката на Рурк беше като мълния от чар и темперамент:

— Нямах да се отегчиш, колкото очакваше.

— Може би имаш право. Ако отегчението ми отговаряше на очакванията ми, щях да изпадна в кома. Все пак съжалявам, че те изложих пред непознати.

— Напротив, скъпа. — Той прекоси кабинета, повдигна брадичката ѝ и нежно я целуна по устните. — Реномето ми се вдига, когато се извиня от името на съпругата ми, която е било повикана по спешност във връзка с важно разследване. Убийството винаги е много подходяща тема за разговор. Кой е мъртвецът този път?

— Този път за разнообразие мъртъвците са двама. Някакъв дребен наркопласьор разцепил с бухалка главата на съседа си, после нападнал една жена и полицай. Полицаят го елиминирал.

Рурк вдигна вежда. Тревогата в погледа ѝ издаваше, че историята е много по-заплетена, отколкото тя се опитваше да я изкара.

— Обзалагам се, че има и още нещо, скъпа. Иначе нямаше да закъснееш толкова много.

— Въпросният полицай е Трухарт.

— Ясно. — Той сложи ръце на раменете ѝ, започна да ги масажира. — Държи ли се младежът?

Ив само поклати глава и по навик закрачи напред-назад, като повтаряше:

— Мамка му! Мамка му! Мамка му!

— Толкова ли е лошо положението?

— Когато един младеж загуби девствеността си, чувството е ужасно.

Рурк помилва големия котарак, който се беше изтегнал върху командното табло на компютъра, сетне го побутна, за да се отмести, и отбеляза:

— Хм, интересен начин за обрисувание на случилото се.

— Някои ченгета се пенсионират, без да се стигне до фатални инциденти. Хлапето работи в полицията по-малко от година и вече е отнело човешки живот. Това променя всичко.

— И с теб ли се случи същото? — попита Рурк, сетне побърза да уточни: — Когато за пръв път си убила човек при изпълнение на служебния си дълг. — И двамата знаеха, че е извършила убийство много преди да получи полицейската значка.

— Беше по-различно — промърмори тя. Често се питаше дали заради ужасяващия случай в детството си сега гледа на смъртта по

различен начин.

Като на грозна и лична обида.

— Трухарт е едва двайсет и две годишен и е още... неопетнен. — Съжалението разцъфна в гърдите ѝ като черно хлъзгаво цвете. Тя се наведе и машинално помилва Галахад. — Сигурна съм, че тази нощ няма да мигне. Стоотици пъти ще премисля случилото се, ще се пита какво би станало, ако бе постъпил по един или друг начин. А утре... — Ив прокара длан по лицето си и се изправи. — Няма начин да го отърва от изпитанието. Не мога да заобиколя правилника.

Знаеше какво очаква Трухарт, беше го изпитала на свой гръб. Събличат те гол, наблюдават те като под микроскоп, разпитват те, инструменти и лаборанти проникват в съзнанието ти, като тумор се разпростират в тялото ти.

— Нима се безпокоиш, че няма да издържи?

Ив се обърна, взе чашата с вода, която Рурк ѝ беше налял, и едва тогава отговори:

— По-жилав е, отколкото изглежда, но е изплашен до смърт. Още по-страшното е, че е разяждан от чувство за вина. Ако по време на изпитанието това чувство и съмненията излязат наяве, спукана му е работата. Освен това ще има и вътрешно разследване.

— Това пък защо?

Ив седна, а Галахад побърза да се настани на скута ѝ. Докато разказваше подробностите на Рурк, почувства, че съзнанието ѝ се прояснява. Облекчение бе да разговаря с човек, който схваща бързо и вижда картината още преди да си я дорисувал.

— Ясно — кимна накрая съпругът ѝ. — При тези условия лазерното оръжие не може да причини смърт.

— Точно така. За да убиеш човек, оръжието трябва да е настроено на най-голяма мощност и да е опряно до пулса на шията. Дори и тогава смъртта не настъпва само от един заряд.

— Което означава, че версията на Трухарт за случилото се не отговаря на истината.

Ив знаеше, че и хората от Отдела за вътрешно разследване ще бъдат на същото мнение. Заобяснява на Рурк, сякаш репетираше речта си за пред комисията:

— Трухарт е бил подложен на голям стрес. Един цивилен е бил мъртъв, животът на друг е бил в опасност, самият Трухарт е бил

сериозно контузен.

— Май репетираш за пред комисията от Отдела за вътрешно разследване — усмихнато подхвърли Рурк.

„Да, безусловно е човек, който вижда цялата картина, преди да бъде дорисувана“ — помисли си Ив, сетне побърза да отговори:

— Наистина възнамерявам да им кажа именно това. — Нервно забарабани с пръсти по бедрото си, отново помилва котарака, отпи от виното си. — Ръцете ми са вързани без доклада на патоанатома. Сигурна съм обаче, че Трухарт не е извършил убийството нарочно, а под въздействие на паниката. Разбира се, ще си понесе наказанието — за трийсет дни ще бъде отстранен от служба, ще се подложи на задължителна терапия. Няма начин да предотвратят нито едното, нито другото. И без това положението му не е розово, тъй като се обади първо на мен, вместо да докладва чрез диспечера за случилото се. Ако от Отдела за вътрешно разследване надушат, че го прикривам, с кариерата му е свършено.

Рурк също отпи от чашата си и попита:

— Възнамеряваш ли да разговаряш с твоя стар приятел Уебстър?

Тя забарабани с пръсти по страничната облегалка на креслото, без да откъсва поглед от лицето на съпруга си. Питаше се дали ѝ се присмива, или изражението му подсказва друго чувство. Както обикновено ѝ бе трудно да разгадае какво се крие зад маската на Рурк.

Всъщност Дон Уебстър не беше неин стар приятел, а нещо по-различно. Преди много години двамата бяха прекарвали заедно една любовна нощ. Фактът, че той поради неизвестни причини така и не беше забравил тази нощ и продължаваше да е влюбен в Ив, бе предизвикал жестока схватка между него и Рурк.

Тя не изпитваше ни най-малко желание грозната сцена да се повтори.

— Може и да му се обадя, но се страхувам да не се възползваш от възможността и отново да му насиниш физиономията.

Рурк отпи от чашата си и се усмихна:

— Мисля, че с него постигнахме известно споразумение. Не го обвинявам, че изпитва привличане към съпругата ми, защото същото чувство изпитвам и аз. А той знае, че ако още веднъж докосне онова, което ми принадлежи, ще натроша на парченца всяка негова костичка. Негласното споразумение устройва и двамата ни.

— Прекрасно. Много се радвам — през зъби процеди Ив. — Той вече е превъзмогнал чувствата си. Каза ми го в лицето — добави, а Рурк само лукаво присви очи като котарак. — Знаеш ли какво, предлагам да отложим този спор за по-подходящ момент, когато няма да съм затрупана с работа. Трябва да се обадя на командира, а не мога. Знаем, че в случая е крайно необходимо стриктно да спазвам правилника. След случилото се Трухарт си изповръща червата, а пък аз бях безсилна да му помогна.

— Хлапето ще се справи, мамче.

Ив присви очи:

— Не се подигравай, изобщо не ми е до смях! Аз го прехвърлих в отдел „Убийства“. Заради мен едва не загина преди няколко месеца.

— Ив, престани!

— Добре де, добре. Вярно е, че не го нараних със собствената си ръка, но все пак той попадна в болницата по моя вина. Сега го обвиняват в отнемане на човешки живот, но според мен обстоятелствата са съмнителни. Разбери, че се чувствам отговорна за това момче.

— Разбирам и не те упреквам. — Рурк леко докосна неспокойните ѝ пръсти. — Именно затова си единствена и неповторима. Затова Трухарт първо се е свързал с теб. Бил е изплашен, изпаднал е в шок. И с право, защото да отнемеш човешки живот не е шега работа. Не мислиш ли, че именно заради чувствителността си той е толкова способен полицай?

— Разбира се, дори смятам да използвам този аргумент. И все пак не мисля, че е убил онзи човек. Не вярвам и туйто! — Тя се изправи и отново zakрачи из кабинета. Котаракът, очевидно разгневен от пренебрежителното ѝ отношение, вирна опашка и наперено излезе. — На шията на мъртвеца нямаше следи от изгаряне, каквито би трябвало да са причинени от лазера. Как си обясняваш този факт?

— Може би Трухарт е използвал друго оръжие, което е настроено така, че да причинява смърт — предположи Рурк.

Тя поклати глава:

— Познавам младежа и съм сигурна, че не е носил резервно оръжие. Но дори да греша, къде е то? Не беше в Трухарт, не го намерихме нито в единия, нито в другия апартамент. Моите хора провериха дори в устройствата за рециклиране на сметта. Той ми се

обади само няколко минути след извършване на деянието. Не е разполагал с достатъчно време да скрие оръжието на сигурно място, пък и беше толкова разстроен, че едва ли е бил в състояние да разсъждава логично. Пък и като превъртах събитията в ума си, цялата история изглежда напълно безсмислена.

Ив отново седна и се облегна назад.

— Например онзи Луи К. Кварталният полицаи, съседите и дори жената, която се е опитал да убие, твърдят, че е бил безобиден като амеба. Аз пък бих го нарекла паразит, защото се е прехранвал на гърба на хлапетата, на които е пробутвал дрога. Разбира се, има досие при нас, но никога не е извършвал насилие. Пък и в жилището му не открихме никакво оръжие.

— Ами бухалката?

— Луи е играел бейзбол. И така, седял е полугол пред компютъра и се е занимавал със „счетоводството“ си. Между другото, сметките му са изрядни, за разлика от жилището му. Апартаментът е мръсен, но и мръсотията е някак... алогична. Шкафовете са подредени, стъклата на прозореца — измити, но подът е покрит със засъхнали остатъци от храна, в умивалника са струпани неизмити съдове, на пода — мръсни дрехи. Все едно собственикът на жилището се е разболял или се е отдал на едноседмичен запой.

Тя машинално прокара пръсти през косата си, припомняйки си какво бе видяла в малкия апартамент. Представи си как Луи, само по боксерки и облян в пот, седи пред компютъра до отворения прозорец.

— Усилил е до краен предел стереоуредбата, което според съседите му е било обичай. Ралф, който обитава отсрещното жилище, започва да блъска по вратата. Нищо ново — правил го е често. Но този път, вместо да намали звука, Луи грабва бейзболната бухалка и пребива до смърт човека, с когото от време на време пият бира... Разцепва черепа му, смазва лицето му до неузнаваемост. Нанася толкова силни удари, че счупва солидната бухалка. За разлика от хилавия Луи, съседът е снажен и силен мъж, но изобщо не оказва съпротива.

Рурк знаеше, че тя вижда сцената, сякаш е присъствала на събитието.

— Трудно е да се съпротивляваш, когато мозъкът ти изтича през ушите.

— Да, това определено е пречка — кимна Ив. — След това обаче, надавайки кански писъци, Луи избива с ритник вратата на съседа и се нахвърля върху жената, сетне върху полицая, който е откликнал на нейния вик за помощ.

— Жегата се отразява пагубно на мнозина.

— Вярно е, че нетърпимата горещина пробужда злото у хората. И все пак миг преди да озверее, нещастникът се е занимавал със счетоводството си, както е правил всяка вечер по същото време. Нещо не се връзва. — Тя смръщи вежди и се облегна на бюрото. — Случайно да ти е известен наркотик, наречен Пюрити?

— Не.

— Никой не е чувал за дрога с такова название. Когато влязох в жилището на Луи, компютърът му беше включен, а текстът на монитора гласеше: *Осъществено стопроцентово прочистване*. Да му се не види, какво означава „стопроцентово прочистване“ и как се осъществява?

— Ако става въпрос за нов синтетичен наркотик, как някакъв дребен пласьор се е добрал до него?

— И аз си задавам същия въпрос. Компютърът отказа да ми даде данните, въпреки че използвах полицейския си код. Затова го изпратих на Отдела за електронна обработка на информацията. Най-лошото е, че не мога да се обърна към Фийни — замислено добави тя. — Ще възникнат съмнения, ако шефът на отдела се занимава с рутинно издирване на информация.

— Можеше да се обърнеш към мен.

— Да, бе, и да предизвикам още по-сериозни съмнения. Освен това ти беше зает с гостите си.

— Така е. Дори, за разлика от теб, вечерях. Днес не си хапнала нито залък, нали? Гладна ли си?

— Като заговорихме за храна, наистина изпитах глад. Какво ще ми предложиш?

— Хм, да видим... Студена супа от сини сливи, салатата с омари и превъзходен калкан на скара.

— Пфу! — Ив се изправи. — Предпочитам да хапна един сандвич.

— Така и предположих — усмихна се той.

Ив лежеше будна и се взираше в тавана, възстановявайки в паметта си информацията и веществените доказателства, обмисляйки различни теории. Всяко предположение ѝ се струваше по-абсурдно от предишното, ала тя не бе сигурна до каква степен е повлияна от тревогата си за съдбата на младия полицай, пред когото доскоро се откриваше блестяща кариера.

Трухарт имаше набито око, ум като бръснач и бе изпълнен с идеализъм, чист и блестящ като излъскан сребърен предмет. „Чистота — помисли си за кой ли път. — Ако трябва да направя кратка характеристика на Трухарт, ще използвам именно тази дума.“

Днес бе изгубил частица от чистотата, от непорочността си, която никога нямаше да си върне. И тази загуба щеше да му причини незаслужено страдание.

„Сигурна съм, че не разсъждавам като майка, разтревожена за разглезеното си момченце“ — помисли си и намръщено извърна глава към Рурк.

— Е, какво да се прави — промърмори той и въпреки непрогледния мрак безпогрешно сложи ръка върху гърдата ѝ. — Длъжен съм да ти помогна да изразходваш енергията си.

— За какво говориш? Бях заспала.

— Така ли? Тогава защо мозъкът ти работи толкова шумно, че ще събуди и мъртвците? Както винаги съм готов да ти подам ръка, за да изпуснеш парата.

Когато я притегли към себе си, тя вдигна вежди:

— Знаеш ли какво, шампионе? Усещам нещо, което със сигурност не е подадена ръка.

На километри разстояние от замъка в центъра на Ню Йорк Трой Трухарт също лежеше буден и се взираше в тавана. Леглото му не се споделяше от жена, която да му предложи утеха и забрава. Единственото, което той виждаше в мрака, бе лицето на човека, загинал от неговата ръка.

Знаеше, че трябва да вземе сънотворното, което полицейските лекари предписваха в подобни случаи. Ала се страхуваше да заспи, защото знаеше, че в съня си отново ще види кошмара.

Както го виждаше, докато лежеше буден.

Стените на мрачния коридор, изпръскани с кръв и парченца от мозък... Въпреки че се намираше в уютното си жилище, той още усещаше миризмата на кръв, подсилвана от адската горещина. Чуваше виковете — писъка на жената, изпълнен с ужас и непоносима болка, и на мъжа. Виковете на Луис Когбърн, наподобяващи на воя на див звяр, полудял от преследването на ловците. В ушите му още отекваха гласовете на другите обитатели на сградата, които крещяха иззад затворените врати на жилищата си, а кръсъците им отекваха между стените на сградите в тясната уличка.

Чуваше и забързаното биене на сърцето си.

За кой ли път мислено си задаваше въпроса защо не е повикал подкрепление. Длъжен бе да го стори в мига, в който чу жената да вика за помощ.

Ала вместо това се втурна в сградата, мислейки само как да защити едно човешко същество.

Все пак добре си спомняше, че докато тичаше нагоре по стълбите, бе извикал някой да се обади на 911. Нито един от обитателите на жилищата не беше се свързал с телефона за спешна помощ. Иначе полицаите щяха да пристигнат много преди лейтенант Далас.

Никога нямаше да проумее как е възможно хората да се крият зад заключените си врати и да не предприемат нищо, когато тяхна съседка вика за помощ.

Веднага разбра, че не може да направи нищо за човека, проснат в коридора. Като видя, че непознатият е мъртъв, му се повдигна, кръвта забуча в ушите му, предизвиквайки жужене — звука на страха. Да, наистина се страхуваше, изплашен бе до смърт. Но дългът повеляваше да премине през отворената врата и да попадне сред оглушителните писъци, кръвта и лудостта.

Какво се случи после? Какво?

Полиция! Хвърли оръжието! Веднага хвърли оръжието!

Оръжието е в ръката му. Извадил го е, докато тичаше нагоре по стълбите. Сигурен беше, че го е сторил. Онзи човек... Луис Когбърн... обръща се. Държи бухалката с две ръце като бейзболист, който се готви да отбие топката. Колко малки са очите му! Толкова малки, че почти не

се виждат върху дребното лице, почервеняло от гняв и от кръвта на жертвите.

От носа му тече по-тъмна кръв.

„Едва сега си спомних тази подробност — мисли си Трухарт. — Дали е важна?“

Онзи го напада. Обезумял човек по боксерки, който се нахвърля върху него като мълния. Удря го по рамото толкова неочаквано, толкова силно, че той полита назад и едва не изпуска палката. Ужас, червен като кръвта, го стиска за гърлото.

Когбърн отново се обръща към жената, която безпомощно лежи на пода и плаче. Бухалката се вдига високо, за да нанесе нов удар. Този път смъртоносен.

Внезапно нападателят потръпва. Очите му, о, божичко, очите му, червени като на демон, се ококорват, подскочат в кухините си. Тялото му се разтърсва, сякаш е кукла на конци, той се втурва в коридора. Трухарт знае, че трябва да го настигне.

Онзи още подскача като марионетка, после изведнъж се превива и пада по гръб, а ужасяващите му червени очи се взират в тавана.

„Мъртъв е! Мъртъв е! Днес убих човек!“

Трухарт скри лице във възглавницата и стисна клепачи, за да прогони картините, възкръсващи в съзнанието му. И зарида заради мъртвеца.

На другата сутрин Ив се обади на шефа на клиничната лаборатория Морис и се помъчи да прикрие гнева си, когато бе принудена да остави съобщение на гласовата му поща. С престорено мек глас обяви, че ако е необходимо, ще отдели от времето си и ще отиде в моргата лично да разговаря с него.

Наистина възнамеряваше да стори тъкмо това, защото ѝ се искаше повторно да огледа трупа на Когбърн.

Въпреки че ѝ беше ужасно неприятно, позвъни и на Дон Уебстър от Отдела за вътрешно разследване. Този път, когато отново попадна на гласова поща, не си направи труда да прикрие раздражението си:

— Изглежда, вие, доносниците, се ползвате със специални привилегии. Не сте като нас, обикновените ченгета, чието работно време отдавна е започнало. Уебстър, обади ми се, когато благоволиш

да се явиш в службата, за да се изтегнеш зад бюрото и да топиш колегите полицаи.

„Май не постъпих много разумно — помисли си, като прекъсна връзката. — Не бива да го дразня.“ От друга страна знаеше, че ако опита да любезничи с него, той веднага ще се усъмни в мотивите ѝ.

— Лейтенант. — Трухарт, който държеше фуражката си, застана на прага. — Викали сте ме.

— Да. Влез и затвори вратата — каза Ив; мислено се оправдаваше, че не нарушава правилника, като разговаря насаме с младежа преди изпитанието. В края на краищата нали разследването на случая е поверено именно на нея? Измислила си бе тази версия и беше твърдо решена да се придържа към нея.

— Седни, Трухарт.

Младежът изглеждаше тъкмо както бе очаквала — блед като платно и с празен поглед. Въпреки че се подчини на нареждането ѝ и седна, позата му беше такава, все едно е застанал мирно. Ив програмира автоготвача да приготви две кафета без сметана и захар, без да попита Трухарт дали му се пие кафе.

— Май си прекарал тежка нощ — подхвърли.

— Да, лейтенант.

— Очаква те още по-тежък ден. Изпитанието не е като да се разхождаш по брега на океана.

— Чувал съм, че е неприятно, лейтенант.

— Именно поради тази причина трябва да се мобилизираш. Гледай ме, когато ти говоря, полицай! — сопна се тя, при което Трухарт рязко вдигна глава, а погледът му се избистри. — Облечеш ли униформа, получиш ли значка и оръжие, поемаш голяма отговорност. Имаше ли причина да отнемеш живота на Луис Когбърн?

— Не съм...

— Отговори само с „да“ или „не“. Няма средно положение. И така, Трухарт, беше ли наложително да използваш оръжие?

— Да, лейтенант.

— Ако днес същата ситуация се повтори, отново ли ще използваш оръжието си?

Младежът потрепери, но все пак отговори:

— Да, лейтенант.

— Тъкмо в това е същността на въпроса. — Тя му подаде чашата с кафе. — Придържай се към нея и ще издържиш докрай. Не се опитвай да измамиш психиатрите, които провеждат изпитанието. Нямах достатъчно опит да го сториш. Отговаряй правилно и искрено. Както и да извъртат, помни едно — имал си право да използваш оръжието си, за да защитиш живота на една гражданка, както и собствената си кожа.

— Слушам, лейтенант.

— Да му се не види, Трухарт, много лесно се съгласяваш! На какво разстояние от пострадалия се намираше, когато задейства оръжието?

— Мисля, че...

— Не мисли! Какво беше разстоянието?

— Приблизително метър и половина.

— Колко пъти натисна спусъка?

— Два пъти.

— Спомняш ли си дали по време на схватката палката ти се е допряла до пострадалия?

— Да се е допряла ли? — озадачено попита младежът. — О, не, лейтенант! Лежах на пода, а онзи се отдалечаваше, когато натиснах бутона. Но щом той се обърна и тръгна към мен, за втори път задействах оръжието.

— Какво направи с резервното оръжие?

— Моля? — Младежът бе толкова потресен, че лицето му се изкриви, сетне поруменя от негодувание. — Лейтенант, не носех допълнително оръжие, нито притежавам такова. Въоръжен бях само с електрошоковата палка, която имам право да нося и която вие иззехте като веществено доказателство. Лейтенант, безкрайно ми е неприятно...

— Спести си изявленията. — Тя се облегна назад. — Ще бъда изненадана, ако не ти зададат този въпрос по време на изпитанието. Обзалагам се, че от Отдела за вътрешно разследване също ще настояват да им кажеш къде си скрил резервното оръжие и ще те притискат, докато се убедят, че казваш истината. Запази за тях негодуванието си. Между другото, не обичаш ли кафе?

— Обичам, лейтенант. — Той опечалено се втренчи в чашата, вдигна я и отпи. Внезапно се ококори, сякаш някой беше забил гвоздей

в задните му части. Замига, задъха се, а когато най-сетне бе в състояние да говори, с хриплив глас изрече: — Това не е кафе!

— Грещиш, приятелю. Кафе е, само че истинско. Доста по-силно е от онези зеленчукови смески, които ни пробутват вместо истинския продукт, нали? Днес ти е необходим стимулант, който да те ободри и да те държи в напрежение. Слушай какво ще ти кажа, Трой. Ти си способно ченге, а като придобиеш още малко опит, ще станеш един от най-добрите. Не твърдя, че когато отнемеш човешки живот, лесно ще ти се размине. Не бива да загърбваме трагедията, все едно не се е случвала, в противен случай ще станем като престъпниците, срещу които се борим.

— Ще ми се... ще ми се да имаше друг начин...

— Постъпил си правилно. Запомни — нямало е друг начин. В реда на нещата е да изпитваш съжаление и дори чувство за вина. Ала не е редно да изпитваш друго, освен абсолютна увереност, че си постъпил правилно предвид обстоятелствата. Ако проявиш несигурност, онези ще те разкъсат както леопард разкъсва газела.

— Длъжен бях да го направя! — Трухарт стискаше между дланите си чашата с кафе, като че ли се страхуваше тя да не изскочи от ръцете му. — Лейтенант, снощи мислено разиграх стотина варианта на случилото се и стигнах до заключението, че съм реагирал по единствения възможен начин. Онзи щеше да убие не само жената и мен, но всеки, който се изпречеше пред очите му. Разбира се, отчитам и грешките си. Трябваше да повикам подкрепление, преди да вляза в сградата. Другата ми грешка е, че се свързах с вас, вместо да рапортувам на диспечера.

— Радвам се, че си обективен — кимна Ив. Доволна бе, че младежът е анализирал случилото се и е осъзнал пропуските си. — Но дори да не бе сгрешил, отнемането на човешки живот е било неизбежно. За съжаление последствията ще бъдат доста неприятни. Защо не повика подкрепление?

— Налагаше се да реагирам незабавно — разбрах, че животът на жената е в опасност. Когато влязох в сградата, наредих някой да се обади на 911, но трябваше лично да се свържа. Сега осъзнавам, че ако не бях успял да се справя с извършителя на престъплението, без помощта на колегите ми щяха да загинат повече хора.

— Добре. Виждам, че си извлякъл поука. Втори въпрос — защо се обади на мен вместо на диспечера?

— Ами... в главата ми всичко беше объркано, лейтенант. Изпаднах в шок, като разбрах, че двамата мъже са мъртви, че съм убил нападателя и че...

— Бил си зашеметен от ударите, които ти е нанесъл безумецът — прекъсна го Ив. — Страхувал си се да не загубиш съзнание. Първата ти мисъл е била да съобщиш, че един човек е бил убит и че си отнел човешки живот. Действал си на автопилот, затова си се свързал с лейтенант Далас от отдел „Убийства“, с която си работил в миналото. Разбираш ли какво ти казвам, Трухарт?

— Да, лейтенант.

— Бил си тежко контузен и в стрес. Лейтенант Далас, на която си описал положението, ти е наредила до нейното явяване да не допускаш никого на местопрестъплението. Подчинил си се на нареждането ѝ.

— Не беше по устав... — промърмори младежът.

— Да, но оправданието е съвсем правдоподобно. Сега всичко зависи от теб. Дръж се, Трой! Не те спасих от службата за събиране на мъртъвци, за да видя как се проваляш.

— Със сигурност ще ме отстранят от работа за трийсет дни.

— Твърде е възможно, дори бих казала, че е вероятно.

— Ще се примиря, стига да не ми отнемат значката.

— Никой няма да ти я отнеме. Яви се пред комисията, полицай Трухарт. — Тя се изправи и добави: — Покажи им, че си истински мъж.

Ив остави ново заядливо съобщение на Морис и реши да се отбие в Отдела за електронна обработка на информацията, преди двете с Пийбоди да отидат в моргата.

При всяко посещение в този отдел се чувстваше объркана. Питаше се какво ли работят хората, които се разхождат напред-назад и говорят в микрофоните със слушалки, или пък седят в мъничките си килийки без врати и тавани и се борят с компютрите.

Отгоре на всичко те не се обличаха като ченгета. Най-предизвикателно се носеше Макнаб — кльощавият младеж, който винаги беше в крак с последната шантава мода и за чиито занимания с

Пийбоди в извънработно време Ив предпочиташе да не мисли. Останалите почти не му отстъпваха по отношение на екстравагантността.

В този отдел облеклата бяха толкова пъстроцветни и с толкова нестандартна кройка, че уморяваха очите.

Тя побърза да прекоси голямото общо помещение, търсейки убежище в кабинета на Фийни, който за щастие бе обзаведен като най-обикновена канцелария.

Вратата му беше отворена. Той почти никога не я затваряше, дори когато мямреше някой подчинен, както правеше в момента.

— Какво си въобразяваш, Халоуей? Че компютрите тук са инсталирани, за да се забавляваш, а? Мислиш си, че ти е разрешено да си играеш на космически кръстоносец на гърба на данъкоплатеца, така ли?

— Не, сър. Не си...

— Този отдел не ти е кутия с играчки!

— Капитане, беше по време на обедната почивка, затова реших...

— Имаш време да обядваш, а? — Лицето на Фийни, което напомняше на муцуна на печален басет, се изкриви от изумление и потрес, ала набитото око на Ив долови и умело прикрито задоволство. — Смаян съм, Халоуей. Уверявам те, че занапред обедните почивки ще се превърнат в скъп спомен за теб. Тъй като беше прекалено зает да спасяваш виртуалната вселена, докато сладко похапваш сандвич, вероятно не си забелязал, че сме затънали до ушите в работа. Престъпността нараства и от нас, служителите на закона, се иска да си седнем на задниците и да спасим града, не да се занимаваме с извънземни нашественици. След трийсет минути искам да ми представиш рапорт за хакера, проникнал в мрежата на Дъбрек!

Халоуей сякаш се смали в шикозния си жълто-зелен гащеризон.

— Слушам, сър — промърмори.

— Като приключиш, отиди да помогнеш на Силби да прегледа записите от видеотелефоните на фирмата, в която онзи ден имаше обир. Щом свършиш и тази задача, че те уведомя за следващата. Изчезвай!

Халоуей забърза към килийката си, но пътьом опечалено погледна Ив, търсейки съчувствието й.

— На човек му става хубаво на душата, когато сутрин натрие носа на някой сополанко — доволно въздъхна Фийни. — Какво те води насам, лейтенант?

— Първо ми кажи какъв резултат бе постигнал... сополанкото.

— Забележителен — с неудоволствие отбеляза ирландецът. — Замалко да бие моя рекорд, който цели три години, четири месеца и двайсет и два дни никой не е успял да подобри. Дребен нахал такъв!

Ив приседна на крайчеца на бюрото и придърпа купичката с любимите захаросани бадеми на Фийни, които винаги му бяха под ръка.

— Чу ли за Трухарт? — попита.

— Не. Имам толкова много работа, че не мога да си вдигна главата. — Лицето му се изкриви от тревога. — Какво се е случило с него?

Тя му разказа всичко от игла до конец, а ирландецът внимателно я слушаше, докато хрускаше бадеми. След няколко минути прокара пръсти през буйната си червеникава коса и отбеляза:

— Младокът сигурно се чувства ужасно.

— Естествено. Случилото ще хвърли сянка върху репутацията му — гневно промърмори Ив. — В едно съм сигурна, Фийни. Трухарт казва истината. Познавам го и знам, че по-скоро би погълнал жив плъх, отколкото да ме излъже. Ала моето мнение няма да му спести неприятностите. Между другото, предадох на твоя отдел дискетите и компютъра на Когбърн. Разчитам на теб да ускориш проучването на информацията. Знам, че сте затрупани с работа — добави, преди ирландецът да проговори. — Но за да отърва Трухарт, са ми необходими колкото е възможно повече данни. Интуицията ми подсказва, че ключът към загадката е в компютъра на Когбърн.

— Не мога да възложа работата на Макнаб — замислено промълви Фийни. — В момента съм го натоварил с няколко задачи едновременно... Халоуей! — възкликна и лицето му се проясни. — Хлапакът и без това се чуди какво да прави. Да, той ще се заеме с компютъра на твоя човек. Малко повече работа няма да му навреди.

— Разбира се. Тъкмо няма да му остава свободно време да подобри твоя рекорд в онази игра.

— Това се подразбира — ухили си ирландецът, но след миг усмивката му помръкна. — Страхувам се, че от Отдела за вътрешно

разследване ще вгорчат живота на Трухарт.

— Вярно е. Затова ще се постарая да отбия най-тежките удари.
— Тя се изправи и добави: — Ще притисна Морис да побърза с аутопсията. Ако интуицията не ме е подвела, Трухарт ще избегне най-тежкото наказание.

ТРЕТА ГЛАВА

Когато Ив прекоси общото помещение на участъка с намерението да повика Пийбоди, неколцина детективи многозначително я изгледаха.

— Плъх в дупката — промълви Бакстър, минавайки покрай нея, и кимна по посока на канцеларията ѝ.

— Благодаря — прошепна тя. Пъхна ръце в предните джобове на джинсите си и тръгна към работното си помещение.

Лейтенант Дон Уебстър се беше разположил на стола ѝ, бе вирнал на бюрото ѝ краката си, издокарани с обувки, излъскани до блясък, а като капак на всичко с наслада отпиваше от кафето ѝ. Когато Ив влезе, устните му се разтегнаха в колеблива усмивка, която озари тясното му лице и светлосините му очи:

— Здравсти, Далас. Не сме се виждали цяла вечност.

— Нима? Не съм усетила липсата ти. — Тя грубо блъсна краката му и добави: — От моето кафе ли си се почерпил?

Уебстър с наслада отпи от чашата и блажено въздъхна, сетне заядливо подхвърли:

— За разлика от някои привилегировани хора, нямам възможност да си купувам истинско кафе. Между другото, как е Рурк?

— Ти какво, на гости ли си ми дошъл? Ако е така, ще те помоля да напуснеш. На работа съм и нямам време за празни приказки.

— Посещението ми е служебно, но това не пречи да се държим приятелски един с друг. — Като видя, че лицето на Ив остана безизразно, като че беше издялано от камък, той сви рамене. — Е, май не си особено приятелски настроена. Позволи ми все пак да отбележа, че изглеждаш страхотно.

Ив затвори вратата и едва тогава заговори:

— Получил си рапорт за произшествието, което се е случило вчера в периода между деветнайсет и деветнайсет и трийсет часа. Вече знаеш, че е замесен полицай от Централното управление, който, прибирайки се вкъщи след края на дежурството...

— Далас! — Той вдигна ръка. — Получих рапорта. Знам за инцидента. Знам, че в момента полицай Трой Трухарт — ама че шантаво име — е подложен на задължителното изпитание. След обобщаването на данните ние ще го разпитаме и ще разследваме обстоятелствата, при които той е отнел човешки живот.

— Младежът е едва двайсет и две годишен. Още е неопитен, но е много способен и честен. Моля те да бъдеш по-снизходителен към него.

Лицето на Дон се изопна, той раздражено възкликна:

— Да не би да си въобразяваш, че всяка сутрин ставам с мисълта колко ченгета ще погубя през деня?

— Нямам представа какво си мислиш ти или другите хищници от глутницата. — Ив тръгна към автоготвача да си поръча кафе, но внезапно спря и се обърна. — Знаеш ли, навремето се надявах, че си решил отново да бъдеш ченге и ще се върнеш сред нас.

— Че аз съм си ченге!

— След всичката мръсотия, която бълва твоят отдел...

— Затова останах там — промълви Уебстър, прекъсвайки гневната й тирада. — Дълго мислих как да постъпя. — Той прокара пръсти през чупливата си кестенява коса. — Не е лесно да вземеш подобно решение. Но аз вярвам в смисъла на съществуването на отдела, Далас.

— Така ли? И какъв е този смисъл според теб?

— Изравнява съотношението на силите, поддържа равновесието. Всеизвестно е, че властта и корупцията вървят ръка за ръка. Подкупното ченге няма право да притежава полицейска значка. Но друго ченге трябва да се потруди да му я отнеме.

— Ненавиждам корумпираните! — гневно възкликна Ив, на която днес целият свят беше крив. Взе чашата от ръката на неканения гост и отпи от кафето. — Да му се не види, Уебстър, ти беше много кадърен полицай, преди да станеш канцеларски плъх.

Похвалата стопли сърцето му; държеше на мнението на Ив и знаеше, че е искрена.

— Може да ти се стори нескромно, но намирам, че добре се справям и със сегашната си работа. Повтарям — намирам смисъл в съществуването на нашия отдел.

— Страхотен смисъл, няма що! Да изтезаваш заек като Трухарт, защото е направил необходимото да спаси цивилна гражданка и себе си!

— Знаеш ли, първото, което направих след постъпването ми в отдела, бе да изхвърля всички уреди за изтезания от времето на Инквизицията. Внимателно прочетох рапорта, Далас. Ясно е, че е съществувала непосредствена опасност. Но навярно си забелязала, че има известни обстоятелства, които трябва да се уточнят.

— Тъкмо с това се занимавам. Позволи ми да довърша започнатото.

— С най-голямо удоволствие бих ти услужил, та да си ми длъжница. Но Трухарт трябва да бъде разпитан, официално да даде показания. Съгласен съм на разпита да присъствате двамата с адвокатата му. Господи, Далас, защо си въобразяваш, че ще прецакаме хлапака? Много добре знаеш какво повелява правилникът, когато един полицаи използва оръжието си да отнеме човешки живот.

— Той е невинен, Уебстър. Така блести от чистота, че те заболяват очите.

— Тогава няма повод за безпокойство. Ако толкова държиш, лично ще го разпитам.

— Благодаря за услугата.

Уебстър отново се усмихна, този път много по-сърдечно:

— Каза ли на Рурк, че ще ме помолиш за помощ? Или скъпият ти съпруг не знае нищичко за самоинициативата ти, а като разбере, така ще побеснее, че ще се наложи отново да го изритам отзад.

— О, това ли правеше, когато изпадна в безсъзнание и те изнесоха на носилка?

— Нуждаех се от почивка, след като дадох на съпруга ти да се разбере, затова полегнах на носилката. — Уебстър машинално потърка долната си челюст. Още си спомняше усещането, което бе предизвикал юмрукът на Рурк — все едно върху брадичката му се беше стоварил грамаден камък.

— Предупреждавам те, че самозаблудата води до опасни последствия — иронично подхвърли Ив. — Държа да знаеш, че съм независима и не се отчитам пред Рурк.

— Нима? Продължавай да си го мислиш. — Той взе чашата от ръката ѝ и допи кафето. — Толкова си влюбена в съпруга си, че сякаш

виждам как купидончета пърхат около теб!

Думите му подействаха като плесница на Ив.

— Не само Рурк е способен да те нокаутира — процеди през зъби.

— Божичко, колко си хубава, когато се ядосаш! — възкликна Дон и широко се усмихна, като я видя как присви очи. — Само ти се наслаждавам... като на картина, де. Гледам, без да пипам. Взех си поука след... недоразумението с Рурк. Бъди спокойна — ще бъда почтен и в личен, и в служебен план. Вярваш ли ми?

— Ако не ти вярвах, нямаше да се обърна към теб.

— Радвам се. Е, ще поддържаме връзка. — Отвори вратата, но преди да излезе, се обърна още веднъж да я погледне. Тази жена, която бе толкова сурова и същевременно толкова сексапилна, неизменно го очароваше. — Благодаря за кафето.

Тя поклати глава, като чу как разговорите в общото помещение секнаха, докато Уебстър го прекосяваше. „Избрал е много труден път — помисли си. — На ченге, което шпионира колегите си, се гледа с подозрение, присмех и страх.“

Едновременният ѝ приятел крачеше по тясна пътека, виеща се край бездънна пропаст. Въпреки недостатъците му изпитваше симпатия към него и се надяваше той никога да не се подхлъзне и да полети в пропастта.

Погледна часовника си. До приключването на изпитанието на Трухарт оставаше доста време. Тя реши да използва промеждутъка, за да накара Морис да побърза със заключението от аутопсията на Когбърн.

Моргата беше претърпана. През единайсетте си години в полицията Ив рядко беше виждала толкова много трупове на едно място.

Когато влезе, санитарите тъкмо полагаха на носилки с колелца трима мъртъвци, поставени в чували и с етикетчета, окачени на палците на краката им, след което избутаха носилките до стената пред една от залите за аутопсия.

„Чакащите на опашката да си вземат номерче — помисли си тя. — Вече не могат да бъдат защитени, но поне има надежда да бъдат

обслужени.“

Двете с помощничката ѝ тръгнаха по ярко осветения коридор на мъртъвците. Пийбоди, която непрекъснато се озърташе и се кокореше, прошепна:

— Майчице, тук винаги е страшничко, но този път е направо призрачно. Лейтенант, нямате ли усещането, че някой мъртвец ще се изправи и ще ви сграбчи?

— Не. Чакай ме тук. Ако някой от местните обитатели реши да те ухажва, незабавно ме повикай.

— Хм, изобщо не е смешно — промърмори Пийбоди, застава до вратата и враждебно се втренчи в труповете, опаковани в черни найлонови чували.

В залата Морис се трудеше усърдно — работеше с лазерен скалпел и тъкмо довършваше клинообразния разрез на гърдите на един от шестте трупа, проснати по масите. Микрохирургически очила почти закриваха симпатичното му лице, дългата му тъмна коса, която той носеше на плитка, бе защитена с найлонова качулка, а елегантният му морскосин костюм — с прозрачна престилка.

— Какъв е смисълът да имаш гласова поща, след като не я прослушваш? — попита Ив, без дори да го поздрави.

— Тази сутрин имаме необичаен наплив от гости, дължащ се на сблъскването на два въздушни автобуса. — Той вдигна поглед; иззад стъклата на очилата тъмните му очи изглеждаха комично уголемени. — Не си ли чула новината? Хората са падали от небето като летящи маймуни.

— Ако можеха да летят, сега нямаше да са в чували. Много ли са жертвите?

— Дванайсет парчета, а шестима са тежко ранени. Някакъв некадърник с въздушно мини се забил в автобуса. Пилотът успял да овладее машината по време на падането, но пътниците изпаднали в паника. Като добавим схватката с ножове в един клуб, при която са загинали двамата участници и един зяпач, неидентифицирания женски труп, открит в една машина за рециклиране на смет, както и ежедневните жертви на насилието по улиците на нашия град, имаме пълен комплект.

— Няма да ти губя времето, дошла съм по работа. Един полицай новобранец използва оръжието си срещу някакъв умопобъркан, но той

умрял. По тялото му няма нито следа от електрошока. Оръжието, иззето от извършителя, бе настроено на най-ниската степен.

— Тогава умопобърканият не е загинал от ръката на полицаия.

— Да, но той е мъртъв като другите ти гости.

Морис довърши разреза и отбеляза:

— Единственият начин да убиеш с полицейско оръжие човек, бил той нормален или луд, е гореспоменатият откачен да има сериозно заболяване на дихателните пътища или на сърцето, а електрошокът да го е подсилител и да е предизвикал смърт.

Ив очакваше да чуе тъкмо това заключение.

— Ако се е случило онова, което предполагаш, тогава не става въпрос за причиняване на смърт чрез използване на максималната степен на оръжието, нали?

— Теоретично е така, но...

— Това ми е достатъчно — прекъсна го тя. — В името на нашето приятелство те моля да погледнеш този... твой гост. Кариерата на Трухарт е заложена на карта.

Морис отново вдигна глава, но този път свали очилата:

— За голобрадия хлапак, който прилича на модел от реклама за паста за зъби ли говориш?

— Именно. В момента го подлагат на медицинска проверка, след това идва ред на инквизиторите от Отдела за вътрешно разследване. Най-важното е, че в този случай има нещо неясно. Ако не помогнем на Трухарт, свършено е с кариерата му.

— Добре, зарязвам всичко. Веднага ще хвърля едно око на „твоя“ мъртвец.

— Ей там е — посочи с пръст тя. — Четвърти номер от опашката.

— Първо ще се запозная с обстоятелствата.

— Мога да ти разкажа...

— Искам да прочета рапорта — прекъсна я патологът и се приближи до компютъра. — Как се казва откаченият?

— Луис К. Когбърн.

Морис отвори файла с рапорта, съставен след огледа на местопрестъплението и на трупове. Докато четеше, тихичко си тананикаше игрива мелодия, която се стори странно позната на Ив и се загнезди в съзнанието ѝ.

— Наркопласьор... — замислено промълви патоанатомът. — Възможно е да е опитал от „стоката“ си или да е имал проблеми със сърцето или с нервите. Кръвоизливи от носа и ушите, спукани кръвоносни съдове в очите... Хм!

Приблужи се до масата, на която лежеше голият труп на Луи Когбърн, отново постави очилата и се наведе ниско, сякаш да целуне мъртвеца. Нареди на записващото устройство да се включи, продиктува фактите, които бе установил, докато гледаше видеозаписа.

— Е, да го отворим и да видим какво се е случило. Ще почакаш ли, за да разбереш резултата?

— Да, стига да не се бавиш.

— Гениите работят бавно и не обичат да ги притискат. — Той включи електрическия трион, предназначен за отваряне на черепната кутия.

При всяка среща с Морис Ив се питаше защо човек избира именно тази професия и как е възможно да бъде в толкова добро настроение, докато я упражнява. „Тук поне е прохладно“ — помисли си и отиде да прегледа съдържанието на малкия хладилник. Взе си кутия с джинджифилова напитка, после се върна при Морис.

— Какво мислиш, че...

Той ѝ изшътка да млъкне.

Ив се намръщи, но се подчини. Докато работеше, Морис имаше навик да бърбори. Този път беше необичайно мълчалив, често поглеждаше компютърното изображение на монитора до масата.

Тя също се втренчи в екрана, но видя само странни форми и различни цветове.

— Проучихте ли медицинското досие на този човек? — обади се патоанатомът.

— Да. От няколко години изобщо не е стъпвал в болница. Не изскочи нищо важно.

— Грещиш, скъпа. Мозъкът му е изскочил, образно казано, но не в резултат на електрошок. Хм, не виждам никакъв тумор... няма съсиреци, каквито се наблюдават при емболия... Налице е голямо вътречерепно налягане. Голям церебрален оток...

— Мозъкът му е подут, така ли? Кога се е случило — преди настъпването на смъртта ли?

— Засега не съм в състояние да отговоря. Ще ми отнеме доста време... Забележително! Мозъкът му се е спукал като прекомерно надут балон. Отсега мога да кажа, че смъртта не е предизвикана от електрошоковата палка. Става въпрос за вътрешно увреждане.

— Значи причината е от медицински характер, така ли?

— Ще го потвърдя едва след като направя необходимите изследвания. А сега изчезвай. — Той махна с ръка да я пропъди. — Ще ти се обадя, когато се добера до неоспорими факти.

— Моля те, кажи ми поне нещичко, което да е в полза на Трухарт.

— Засега знам само, че мозъкът на този човек е бил сериозно увреден, преди новобранецът да го зашемети с оръжието си. Случилото се не е резултат от електрошок. Дори Трухарт да го беше прострелял в ухото с лазерно оръжие, пак нямаше да се наблюдават подобни изменения. Не зная дали електрошокът е предизвикал някаква верижна реакция, която е довела до фатален резултат. В едно съм сигурен обаче — ако се съди по мозъчния оток, този човек е щял да умре в разстояние на шейсетина минути. Ще ти се обадя, когато разбере причината. А сега изчезвай и ме остави да работя.

С помощта на шперцовата си електронна карта Ив декодира заключващото устройство, поставено от полицията на апартамента на Когбърн. Щом отвори вратата, вонята и нагорещеният въздух я блъснаха като мръсен юмрук.

— Пфу! Ама че гадост!

— Имате право, лейтенант. — Пийбоди извърна глава, напълни белите си дробове с чист въздух, сетне последва началничката си.

— Моля те, отвори прозореца. Ще се задушим, ако работим в тази нажежена кутийка.

— Какво търсим, лейтенант?

— Според Морис този човек е бил толкова зле, че е щял да умре само след около час. Може би тук ще намерим доказателство, че е прилагал самолечение. Ако се съди по хаоса в жилището, Луи не е бил на себе си. От първия миг именно това ми направи впечатление. Нашият приятел е бил гадняр, но и педант, който еднакво добре поддържа чистотата в дома си и счетоводството си. През последните

няколко дни обаче е зарязал хигиената, въпреки че документацията му е все така изрядна. Бил е болен, непоносимата горещина още повече го е изнервила. А когато съседът е заблъскал по вратата, нервите на Луи не са издържали и е превъртял. Изглежда доста логично.

— Дори да е така, лейтенант, всъщност е без значение защо Когбърн е тренирал с бухалката върху главата на съседа си.

— Греша, Пийбоди. Дори най-незначителната подробност има значение — промълви Ив. — Ралф Устър е мъртъв, а Луи е платил за смъртта му. Но е важно да се разбере защо го е сторил. — Ив заотваря чекмеджетата, чието съдържание беше прегледала вчера. — Може би от доста време е имал зъб на Устър. Може би е искал да му отнеме гаджето или пък му е дължал пари. За лош късмет Ралф е заблъскал на вратата тъкмо когато Луи се е чувствал отвратително. — Тя клекна и включи джобното си фенерче, за да прегледа съдържанието на един шкаф. — Нещо го е накарало да превърти. Според Морис мозъкът му е дал на късо и смъртта му е била неизбежна.

— Дори да е така, в момента Трухарт е подложен на медицинска проверка. — Пийбоди погледна часовника си. — Или пък тъкмо са приключили с него. След това ще попадне в ръцете на Отдела за вътрешно разследване, независимо дали Когбърн е страдал от фатално заболяване.

— Вярно е. Но ще се успокои, ако се окаже, че не електрошоковата палка е причинила смъртта на Луи. Успеем ли да го докажем, хлапето ще отърве задължителното едномесечно отстраняване от работа. — Тя продължи да говори, докато намръщено се взираше в една точка: — Шестото чувство ми подсказва, че работата е много по-сложна, отколкото предполагахме. Измъчват ме лоши предчувствия.

— Коя песен си тананикате?

Ив млъкна и се изправи:

— Не знам. Морис си тананикаше проклетата песен, която ми се наби в главата... Хайде да разпитаме съседите.

„Учудващо е как хората оглушават или изгубват способността си да общуват чрез свързани изречения, когато се изправят пред представител на полицията“ — мислеше си Ив. Повечето врати, на

които почука, останаха залостени, а звуците, разнасящи се от съответното жилище, мигом замлъкваха. Съседите, които благоволиха да отворят, не бяха особено отзивчиви, а отговорите им варираха от „Не знам“ до „Не съм чул нищо“.

Едва когато Ив се срещна с обитателката на един от апартаментите на първия етаж, изчерпващото ѝ се търпение най-сетне беше възнаградено.

След позвъняването вратата отвори млада блондинка с клепачи, подпухнали от сън. Беше само по бели бикини и прозрачно бюстие. Прозина се в лицето на Ив, а когато видя значката, стреснато примигна:

— Платила съм си лиценза! Трябва да го подновя едва след шест месеца, днес бях на задължителния медицински преглед и получих разрешително за работа...

— Радвам се — прекъсна я Ив. За разлика от повечето компаньонки, тази беше съвсем младичка и изглеждаше сравнително невинна. Най-вероятно беше в занаята от не повече от година. — Не съм тук заради разрешителното, а заради онова, което вчера се случи на четвъртия етаж.

— Леле, беше истински кошмар. Пъхнах се в дрешника и излязох едва като писъците спряха. Божке, колко ме беше страх! Никога досега не съм била близо до място, на което убиват хора.

— Познавате ли хората, които загинаха?

— Горедолу.

— Ще разрешите ли да влезем, госпожице...

— О, забравих да се представя. Казвам се Рийни. Рийни Пайк. Всъщност фамилното ми име е Пиковски, обаче го смених с Пайк, защото някак си е по-секси. А колкото до влизането... май нямам нищо против. Жената, дете ме обучаваше, ме предупреди винаги да оказвам съдействие на полицията, за да не ми се случат разни неприятности и прочие.

„Това момиче е като Трухарт — помисли си Ив. — Още е чисто и невинно, независимо от професията, която упражнява.“

— Точно така, Рийни. Хайде да си поговорим у вас.

— Добре, обаче е адски разхвърляно. Спя най-вече през деня, особено откакто започнаха горещините. Домууправителят още не е оправил климатика. Истинско безобразие, нали?

— Искаш ли да поговоря с него от твое име?

— Без майтап, ще го направите ли? — обнадеждено възкликна Рийни, а Ив използва разсейването ѝ, за да влезе в апартамента. — Ще бъде направо супер! Клиентите трудно се навиват да идват тук, щото е прекалено горещо за секс и прочие, а пък аз имам разрешително само за работа на улицата, обаче повечето клиенти са стипци и не щат да се бръкнат за хотелска стая и прочие, нали се сещате?

Обзавеждането беше оскъдно, разположението — същото като в жилището на Когбърн. Навсякъде бяха струпани дрехи, изработени от материи с ярки цветове, косите на три захвърлени перуки, напомнящи на скалпове, се бяха преплели, на тоалетката под прозореца бяха подредени множество козметични средства.

Беше горещо като в пещ.

— Какво знаеш за Луис Когбърн? — подхвана Ив.

— Харесваше му обикновеният секс, пък и беше бързак...

— Хм, това наистина е интересно, Рийни, но не те питам за сексуалните му предпочитания. Ала след като стана въпрос, той редовен клиент ли ти беше?

— Нещо такова. — Блондинката се защура из стаята; събра разхвърляните дрехи и ги напъха в гардероба. — Откакто се нанесох тук, ме посещаваше веднъж на две седмици. Беше адски галантен, викаше, че е много шик да си имаш съседка — лицензирана компаньонка. По едно време предложи да правим бартер, обаче аз му казах, че ме интересуват мангизите, защото спестявам за разрешително за компаньонка, дето я викат по телефона, освен това не се друсам. Божке, изпуснах се! — Тя се плесна през устата. — Не исках да го изпортя, ама сигурно вече няма значение, щото е умрял и...

— И прочие. Да, знаем с какво се е занимавал. Друг път карал ли се е с някого от сградата?

— Тц. Беше кротък като мушица и както ви казах, много учтив и прочие. Общо взето нямаше вземане-даване с никого.

— Случайно споменава ли е пред теб, че има зъб на Ралф Устър или Сузан Коен?

— Тц. Може да се каже, че със Сузи се познаваме. Така де, казваме си „Здрасти“ и „Как си?“. А преди няколко дни с нея пихме по бира на площадката отпред. Тя е много печена. Каза, че с Ралф мислели да се оженят и прочие. Бачка в денонощния, дето е зад ъгъла,

а Ралф е охранител в един клуб... забравих в кой. Как мислите, дали да отида да я видя в болницата?

— Сигурно ще ѝ бъде много приятно. А сега ми кажи през последните един-два дни забеляза ли някаква промяна в господин Когбърн?

— Да, имаше нещо такова. Хей, искате ли по едно студено питие? Имам лимонада...

— Не, благодаря. Ти си налей, ако искаш.

— Ако може, за мен чаша вода — обади се Пийбоди.

— Разбира се. Ей сегичка ще донеса. Трудно ли е да бъдеш ченге и прочие?

— Понякога не е лесно. — Ив проследи с поглед Рийни, която се наведе да вземе лимонадата от хладилника, а стегнатото ѝ задниче опъна тесните бикини. — Но благодарение на нашата професия опознавам всички страни на живота.

— Сигурно познавате и много компаньонки.

— По-късно ще поговорим за живота, а сега ми кажи защо напоследък ти се е сторило, че Когбърн се е променил.

— Ами... — Рийни подаде на Пийбоди чаша с вода, сетне деликатно отпи от лимонадата си. — Сещам се например за деня, когато със Сузи седяхме на площадката отпред. Луи мина покрай нас. Изглеждаше отвратително — беше блед като платно, потеше се като прасе и прочие. Попитах го дали и на него жегата му действа така кофти, а той ме изгледа кръвнишки и рече да си държа езика зад зъбите, щом като дрънкам само глупости. — Тя кокетно се нацупи, свивайки устните си, които не бяха подчертани с червило. — Бая ми докривя, после обаче си рекох, че човекът сигурно е нещо болен, щото по принцип не беше гадняр, затова му казах: „Луи, изглеждаш изтощен. Ще пийнеш ли от моята бира?“. За миг ми се стори, че той пак ще се нахвърли върху мене, а Сузи се панира. Ама Луи само потърка лицето си и каза, че съжалява, задето ми се е развикал, че жегата му скапвала нервите, имал жестоко главоболие и прочие. Обясних му, че имам туй-онуй против главоболие, което наистина беше тъпо заради бизнеса му, нали се сещате? Обаче той не ми се развика, само рече, че ще си полегне, та дано ако поспи, главоболието да премине... — Рийни замълча за миг, сякаш се опитваше да си спомни подробности за случката, сетне добави: — И прочие.

— Виждала ли си го от деня, за който разказваш?

— Тц. Обаче вчера сутринта така крещеше, че ме събуди. Блъскаше на вратата на домоначалника и му викаше да поправи климатика. Правичката да ви кажа, никога не го бях чувала да псува така грозно, обаче домоначалникът не му отвори, а Луи се качи обратно в квартирата си, вместо да излезе, както правеше друг път.

— Прибрал се е в жилището си, след като е вдигнал скандал на домоуправителя, така ли?

— Аха. Правичката да ви кажа, стори ми се бая странно, щото той беше... как да кажа... много дисциплиниран относно работата си. Сега си давам сметка, че не беше излизал поне няколко дни... Та както ви казвах, той ме събуди с дивашките си крясъци. Тъкмо взех да се обличам, отгоре се чува викове и трясъци. Надникнах за секунда навънка и видях едно готино ченге да търчи нагоре по стълбището. После се скрих в дрешника. Готиното ченге крещеше някой да се обади на 911. Май наистина трябваше да се обадя, обаче бях толкова изплашена и прочие.

— Значи си чула как полицаят, който се е отзовал на вика за помощ, е настоявал някой да се обади на телефона за спешна помощ, така ли?

Рийни сведе големите си кафяви очи:

— Да. Съжалявам, че не помогнах, обаче си помислих, че все някой ще се обади, бях много изплашена. Пък и да бях се обадила, нямаше да има полза, щото всичко свърши набързо. Ако питате мене, готиното ченге е истински герой, задето изтича горе, докато всички се криехме в миша дупка. Ако го видите и прочие, кажете му какво ми е мнението за него. И че наистина съжалявам, задето не му помогнах.

— Непременно ще му кажа — промърмори Ив.

Вместо да напише рапорт, към който да прибави новополучената информация, Ив предпочете да отиде при командир Уитни и да му докладва лично. С помощта на секретарката му успя да си изпроси едва пет минути. Прие от немай-къде — беше готова на всичко, за да се срещне с командира и да му поднесе информацията така, че да му въздейства.

— Благодаря, че ми отделихте време, сър.

— Ако наистина можех да отделям време, щях да го спестявам за дни като този, когато всичко е с краката нагоре. Казвай бързо, лейтенант.

Той продължи да чете информацията на монитора на компютъра си. Лицето му, обърнато в профил, беше като издялано от камък. Беше мъж като канара и властта му прилягаше. От опит Ив знаеше, че освен физическа сила той притежава и желязна воля.

— Разрешете да ви информирам за инцидента, в който е замесен полицай Трухарт, сър. Разполагам с допълнителни сведения, доказващи, че човекът, нападнал Трухарт, е страдал от тежко заболяване, което най-вероятно е причинило смъртта му. Патоанатомът Морис още не е приключил с изследванията, но заяви, че предвид физическото състояние на този човек, той е щял да бъде мъртъв най-много след час.

— Морис вече ми изпрати кратък доклад. Имаш верни сътрудници, Далас.

— Сър, Трухарт вече е преминал медицинската проверка, резултатите ще бъдат известни утре сутринта. Моля ви да отложите предаването на полицай на Трухарт на хората от Отдела за вътрешно разследване, докато разследването на вчерашния инцидент докаже, че е необходима тяхната намеса.

Едва сега Уитни се обърна към нея, облото му тъмнокожо лице беше непроницаемо:

— Лейтенант, имаш ли повод да мислиш, че рутинното разследване и разпитът, проведен от хората от отдела, ще представят в лоша светлина действията, предприети от въпросния полицай?

— Не, сър.

— Тогава не се намесвай. Не се намесвай — повтори, преди тя да възрази. — Остави младежа да се защитава. Нека сам докаже невинността си — това ще му помогне за в бъдеще. Едно е да бъдеш на негова страна, съвсем друго — да го предпазваш от неприятности.

— Не го... — Тя не довърши изречението, защото осъзна, че Уитни има право. — Разрешете да говоря откровенно, сър.

— Добре, но бъди кратка.

— Чувствам се отговорна за него, защото го привлякох на работа при нас. Преди няколко месеца той беше тежко ранен по време на акция, свързана с мое разследване. Трухарт дословно се придържа към

устава и е куражлия. Ала интуицията му още не е изострена, още е прекалено чувствителен. Не ми се иска да понесе по-тежко наказание от онова, което заслужава.

— Ако не може мъжки да понася изпитанията, по-добре да го разбере сега, Далас.

— Имате право, сър. Но ако смъртта на жертвата е била причинена от фатално заболяване, не от Трухарт, може да отмените задължителното едномесечно отстраняване от работа. Известно ви е какъв емоционален и душевен срыв може да предизвика дори правомерното наказание. Трухарт се е отзовал на вик за помощ. Без капчица колебание е рискувал живота си.

— Не се е обадил за подкрепление!

— Вярно е. А на вас, сър, не ви ли се е случвало да не повикате на помощ ваши колеги?

Уитни вдигна вежди:

— Ако го бях направил, би трябвало да ме изритат отзад.

— Обещавам, че ще изритавам Трухарт.

— Лейтенант, ще реша как да постъпя, след като получа пълната информация.

— Благодаря, сър.

Халоеуй, който седеше в мъничката си килийка, подхвана нова проверка на компютъра на Когбърн и изпъшка.

Човек има право да прекарва както си ще обедната си почивка. Но какво се случи с него? Поигра си на „Кръстоносец“, а сега го наказват, като му тропосват най-задръстената работа. На кого му пука за информацията, съхранена на твърдия диск на компютъра на наркопласьор, чиито клиенти са били ученици? Какво ще предприеме Фийни? Ще изпорти „клиентите“ на мамичките им ли?

„Четири часа! — помисли си гневно и глътна поредното хапче, опитвайки се да прогони ужасното главоболие, което сякаш заплашваше да взриви черепа му. — Четири часа, прекарани над някакъв си тъп компютър, само защото голямата клечка Далас помоли за услуга голямата клечка Фийни!“

Той се облегна на стола и потърка зачервените си очи.

Още не беше успял да проникне през защитата на глупавото съобщение, което бяха заварили на монитора. Открил беше само, че не го е написал Когбърн. Беше изпратено от някого, но какво от това, мътните го взели?

Стопроцентово прочистване — ама че глупост. Сигурно е реклама на някакъв лосион за бебета.

Главоболието беше убийствено, а жегата — непоносима. Проклетото климатично устройство сигурно отново е повредено. В този отдел никой не си гледа работата. Никой, освен него!

Изправи се, подпирайки се на бюрото, и излезе от кабинката си. Гърлото му беше пресъхнало, жадуваше не само за чаша вода, но и за глътка въздух.

Отправи се към вратата, блъскайки ченгетата, изпречили се на пътя му, които пък го възнаградиха с изобретателни предложения за самозадоволяване.

Едва се добра до водоохладителя. Докато поглъщаше чаша след чаша с освежаваща течност, не откъсваше очи от колегите си.

Погледни ги само! Щурат се насам-натам като мухи без глави. Някой трябва да отърве света от тях, да смачка поне няколко!

— Здравсти, Халоуей! — подвижна му Макнаб, който се връщаше след изпълнение на задача извън отдела. — Как я караш? Чух, че ти се е паднала гадничка работа.

— Затваряй си плювалника, задник такъв!

Лицето на Макнаб се изкриви от гняв, но миг преди да избухне, той забеляза, че колегата му е блед като мъртвец, а по челото му са избили капчици пот.

— Изгледаш много зле. Защо не си починеш?

Халоуей изгълта още една чаша вода, сетне процеди през зъби:

— На някого наистина ще му стане зле! Разкарай се от очите ми, преди да покажа на останалите, че любимецът на Фийни е мамино синче.

— Май за нещо ми имаш зъб — озадачено промърмори Макнаб. До този момент беше в прекрасни отношения с Халоуей. — Предлагам да отидем в гимнастическия салон и да премерим силите си. Тогава ще се разбере кой е маминото синче.

Фийни, който минаваше край двамата младежи, усети напрежението помежду им. Спря и се обърна към Макнаб:

— Рапортът трябваше да бъде на бюрото ми преди десет минути. А ти, Халоуей, щом имаш време за бърбрене, ще ти осигуря повече задачи. На работа, момчета!

— По-късно ще си довършим разговора — промърмори Халоуей. Гневно замарширува към работното си място, главоболието продължаваше да го измъчва.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Придружавана от преданата си помощничка, Ив отиде в болницата, за да разпита отново Сузан Коен. Жената непрекъснато ридаеше — очевидно топлите ѝ чувства към Ралф се бяха засилили след смъртта му.

Охотно отговаряше на въпросите на Ив, но за съжаление нямаше какво да добави към първоначалната информация. Версията ѝ за инцидента на площадката пред сградата, както и мнението ѝ за Луис Когбърн, почти не се различаваха от тези на Рийни. Потвърди, че е бил кротък като мушица и необщителен, само дето понякога много усилвал стереоуредбата.

— Май има някакво правило — промърмори Ив. — Всеки път, когато някой откачи и извърши масово кръвопролитие, хората твърдят, че е бил кротък като мушица и необщителен. Какво ли не бих дала поне веднъж да чуя, че серийният убиец е бил откачен, който се е хранил с живи змии.

— Забравяш онзи тип, който отхапа главите на куп гълъби, преди да скочи от покрива на жилищната сграда.

— Примерът ти е неуместен — той не уби никого, освен себе си, при това не успяхме да му попречим да се размаже на тротоара. Не се мъчи да ми повишиш настроението с истории за откачалки, които прегризват шиите на гълъби. — Тя тежко въздъхна и извади от джоба си комуникатора, който упорито бръмчеше. — Далас!

— Реших да ти съобщя как върви работата — каза Морис. — Още не съм приключил тестовете, но междинните резултати с нищо не допринасят за разгадаване на мистерията.

— Много ти благодаря, че ме развесели.

— Търпение, Далас, търпение. — Очите му искряха, бе поруменял от възбуда. „Прилича на фанатик, който твърди, че е намерил правата вяра“, помисли си тя. — Онова, което открих, заслужава да бъде публикувано във всички медицински списания. Мозъкът на този човек изглежда така, сякаш е бил под някакъв

вътрешен натиск. Което обаче е невъзможно, тъй като няма и следа нито от тумор, нито от друго заболяване.

— Все пак мозъкът е увреден, така ли?

— Точно така. Все едно някой го е заредил с миниатюрни бомби, които са избухнали. Спомняш ли си, че от пръв поглед го оприличих на прекомерно надут балон?

— Да.

— Представи си, че балонът е поставен в затворено пространство — в нашия случай в черепната кутия. Той все повече увеличава обема си, но пространството остава същото, което пък води до увеличаване на налягането. Капилярите започват да се пукат. От носа и ушите рухва кръв, накрая бум! Балонът се спуква.

— Прекрасна картина, няма що.

— Бедният човек е страдал от ужасно главоболие, сякаш в главата му е изригнал самият Везувий. Изпратих в лабораторията проби от тъканите, ще повикам за консултация невролог.

— Възможно ли е мозъчните увреждания да са причина за внезапно проявилата се склонност към насилие?

— Засега не мога да дам категоричен отговор. Може би нетърпимата болка го е подлудила. Знаеш ли, болката е нещо като природна предупредителна аларма. Изпитах ли я, веднага се досещаш, че нещо не е наред. Но ако е прекомерна, може да доведе до загуба на разума. А инвазията на чуждо тяло в мозъка, например на тумор, причинява отклонения от нормалното поведение. Мозъкът на този човек със сигурност е бил... „нападнат“, както биха се изразили лаиците.

— От какво?

— Не знам със сигурност, но предполагам, че става въпрос за някакъв неврологичен вирус. Ще ми отнеме доста време да установя естеството му.

— Добре, но непрекъснато ме дръж в течение. — Тя прекъсна връзката и промълви: — Изглежда, проблемът от полицейски се превръща в медицински. И така, да обобщим фактите. Човек, който страда от засега неуточнено нервно разстройство, зверски убива съседа си, напада и друго лице. Намесата на полицията води до смъртта на нападателя. Трухарт трябва да стисне зъби и да издържи инквизицията, на която ще го подложат онези от „Вътрешно разследване“.

— Няма ли да му съобщиш, че още преди да използва оръжието, онзи човек е бил на прага на смъртта?

— Ще му го кажа, но след разпита. Уитни има право. Ако го защитавам, ще излезе, че е безгръбначен лигльо.

— Знаете, че не е такъв — кисело се усмихна Пийбоди. — Той е прекалено... чист.

— Е, вече не е, което може би е за добро. Да се отбием в отдела на Фийни — дано да са разбрали нещо за другата „чистота“. Ще ми се тази история вече да е приключила.

Облян в пот и побеснял от гняв, Халоуей продължаваше да се блъска с компютъра. Не подозираше, че умира, но със сигурност знаеше, че с него се подиграват.

Вече не помнеше защо скапаният компютър е на работния му плот. Но прекрасно си спомняше как Фийни го беше порицал пред онази Далас, как го беше унижил.

Ами подигравките на онзи скапаняк Макнаб, който му се присмива не само зад гърба, но и в лицето! Защо мухльото получава най-интересните задачи, които по право трябва да бъдат възлагани на Кевин, сина на Колийн Халоуей? Защото при всяка възможност този предател целува задника на Фийни!

„Вкопчили са се в мен като пиявици и не ми позволяват да се издигна! — помисли си той, докато бършеше потта от челото си. — Наговорили са се да ме съсипят!“

Обаче не са познали!

Господи! Господи! Как му се иска да се прибере вкъщи и да си легне. Как му се иска да бъде сам на някое прохладно място, далеч от шума и от болката!

Докато се взираше във вътрешността на компютъра, погледът му се замъгли.

Изведнъж му се стори, че вижда пред себе си белезникавите вътрешности на онзи мръсник Макнаб.

Да премерят силите си в гимнастическия салон, а? Той презрително изсумтя, но звукът прерасна в стон. Майната му на този фукльо! Майната им на всички! Изправи се, сграбчи ръкохватката на оръжието си, което беше в кобура. Извади го.

Ще премерят сили тук и сега. Като истински мъже.

Ив се качи на ескалатора и заяви:

— Ще се справя и без теб, Пийбоди.

— Лейтенант, нали съм върната ви помощница? Чувствам се длъжна неотлъчно да бъда до вас.

— Ако си мислиш, че посещението в Отдела по електроника ще ти даде възможност да опипваш задника на Макнаб, сбъркала си адреса, върна моя помощнице.

— И през ум не ми е минавало!

— Нима? Тогава защо носът ти изведнъж толкова се удължи?

Пийбоди се ухили:

— Не е вярно. Удължават се носовете само на лъжците, а аз не лъжа. Мислех да потупам задните части на Макнаб, не да ги опипвам. Толкова е кльоцав, че няма какво да хванеш.

С ловък скок тя се озова редом с Ив. Стори ѝ се, че устните на началничката ѝ потрепват, сякаш тя едва сдържа усмивката си, затова се осмели да продължи:

— Както подобава на една трудолюбива и върна помощница, ще напиша рапорта вместо вас.

— Много хитър начин да ме подкупиш, Пийбоди. Гордея се с теб.

— Учила съм се от най-добрата в занаята.

Двете тръгнаха по остъкления коридор, водещ към Отдела по електроника. В този миг настъпи суматоха.

Чуха се викове, специфичното жужене на лазерно оръжие, шум от множество стъпки. Още преди да чуе първия трясък, Ив бе извадила оръжието си и тичаше към отдела.

Някакъв полицај се изтърколи през вратата, други хукнаха по коридора и крещяха:

— Нападна го! Боже Господи, оръжието му беше на най-силната степен! Повикайте лекар!

— Кой е пострадал? Детектив, стегни се и ми кажи коя е жертвата?

— Аз... Божичко! Онзи нападна Макнаб!

Пийбоди понечи да хукне към общото помещение, но Ив я хвана за рамото. Усети как мускулите на помощничката ѝ се напрягат, но изсъска:

— Почакай! — Извади комуникатора си и изкрещя: — Пострадал полицай! Пострадал полицай в Отдела по електроника! — После се сопна на треперещия полицай: — Докладвай, мътните те взели!

— Не знам какво стана. Халоуей внезапно хукна към Макнаб и... използва оръжието си. После всички се разбягаха, а Кевин продължаваше да крещи и да стреля. Взе шефа за заложник. Видях как влезе в кабинета му!

— Стойте настрана! — извика Ив на полицаите, които прииждаха от другите отдели, сетне се приближи до вратата. — Може би Фийни е взет за заложник, поне един е ранен. Районът да се отцепи! Трябва ми парламентъор! Пийбоди, информирай командира за положението!

— Слушам, лейтенант — отвърна помощничката ѝ. По страните ѝ се стичаха сълзи. — Макнаб е ранен...

— Влизаме! Извади оръжието си! — Приблужи се до Пийбоди и ѝ прошепна: — Ще те разбере, ако се откажеш. Със сълзи няма да им помогнем. Стегни се!

— Слушам, лейтенант. — Страхът, който допреди миг я сковаваше, като по чудо беше се изпарил. — Ще влезем и ще им окажем помощ.

— Не стреляйте! — извика Ив. — Не стреляйте!

Бавно прекрачи прага, като се обръщаше наляво и надясно, готова да използва оръжието си. Малките кабинки без врати и тавани бяха разрушени, от останките на някои още се виеше дим. На пода до кабинката на Макнаб лежаха хора — от гледката кръвта ѝ се вледени. Други стояха пред кабинета на Фийни и викаха през затворената врата.

— Аз съм лейтенант Далас! — изкрещя тя, за да я чуят. — Поемам командването до пристигането на Уитни. Отдръпнете се от вратата!

— Взе шефа за заложник! Вътре са!

— Отдръпнете се от вратата! Веднага! Какво е състоянието на Макнаб?

Младежът беше в безсъзнание, лицето му беше бледо като платно. Пийбоди коленичи до него и провери пулса му, сетне възкликна:

— Жив е. — Сълзите се бяха събрали в ъгълчетата на очите ѝ, сякаш бяха се заледили. — Пулсът му е слаб.

— За щастие оръжието не е било настроено на максимална степен — каза някаква жена, чиято коса беше боядисана на разноцветни кичури. — Аз съм детектив Гейтс. Видях как Халоуей се приближи до кабинката. Не знам защо, но поведението му ми се стори заплашително. Изведнъж видях оръжието. Изкрещях нещо, вече дори не помня какво. Макнаб се обърна, понечи да стане, но онзи стреля в него и го повали. Беше ужасно, ала все пак ми се струва, че оръжието не е било на максимална степен.

— Линейката ще бъде тук всеки момент. Трябва да разбере какво става в кабинета на Фийни. Намерете начин да вкарате камера. Засега ще използвам видеотелефона. Пийбоди, провери колко души са ранени и какво е състоянието им.

Грабна портативния видеотелефон, който някой ѝ подаде, и набра номера на Фийни. Докато слушаше сигнала за свободна линия, сърцето ѝ биеше така, сякаш щеше да изскочи от гърдите ѝ.

— Говори шибаният капитан Халоуей. — Лицето на Халоуей, който беше пребледнял като ранения Макнаб, се появи на монитора. Бялото на очите му беше прорязано от червеникави нишки, от носа му течеше кръв. — Аз командвам тук! — изкрещя, сетне отстъпи назад. Ив видя, че безумецът е допрял оръжието си до гърлото на Фийни. Вцепени се от страх — знаеше, че едно натискане на спусъка означава сигурна смърт за безстрашния ирландец.

— Аз съм лейтенант Далас.

— Много добре знам коя си — тъпа фукла! Сега съм с по-висок чин от теб. Какво искаш?

— Важното е какво искаш ти, Халоуей.

— Капитан Халоуей!

— Слушам, капитане. — Очите ѝ срещнаха погледа на Фийни, за части от секундата двамата сякаш си казаха всичко. — Сър, ако споделите с мен какъв е проблемът, ще изясним положението без повече кръвопролития. Вие няма да нараните капитан Фийни. Ако го сторите, няма начин да ви съдействам да получите каквото желаете.

— Поговори с нас, синко — обади се Фийни. Гласът му беше спокоен като огледалната повърхност на езеро. — Кажи ни какво те мъчи.

— Ти ме мъчиш! Не съм ти никакъв син, затова млъквай! Млъкни! — С оръжието отметна главата на Фийни, сетне прекъсна връзката.

Ив изпитваше непреодолимото желание да се втурне към вратата и да я разбие. Ала интуицията и опитът, придобит с практиката, ѝ заповядаха да остане на мястото си.

— Камера! Какво стана с камерата? Искам най-подробни сведения за Халоуей. Ако е женен, доведете съпругата му или я накарайте да се свърже с него по видеотелефона. Доведете майка му, брат му, свещеника му... трябва да бъде човек, когото той ще послуша. Служителите, които не участват в акцията, незабавно да напуснат този етаж. Кой от вас най-добре познава Халоуей?

Детективите се спогледаха, сетне безмълвно се обърнаха към нея. Едни изглеждаха потресени, други бяха мрачни, трети — разгневени.

— Всички сме си въобразявали, че го познаваме, лейтенант — каза Гейтс. — Не знам какво му е станало...

— Разговаряйте с него. — Ив посочи видеотелефона. — Постарайте се да говорите спокойно и дружелюбно. Попитайте го какво иска, с какво да му помогнем. Не го упреквайте. Подбирайте думите си, за да не предизвикате нов изблик на гняв. Най-важното е той да не престава да говори.

Тя се отдалечи встрани от групичката детективи, извади комуникатора си:

— Командир Уитни.

— Всеки момент ще бъда при вас. — Лицето му бе непроницаемо, като че ли беше издялано от гранит. — Какво е положението?

Ив набързо му съобщи за развилнелия се Халоуей.

— След малко ще дойде и парламентърът. Още какво ти е необходимо?

— Снайперисти. Ще намерят начин да вкарат камера в кабинета, но засега не съм в състояние да определя местоположението на мишената. По принцип Фийни не закрива прозорците, но може би сега

щорите са спуснати. Рисковано е да се атакува на сляпо. Преди да се доберем до безумеца, той ще убие Фийни.

— Пристигам след две минути. Постарайте се да поддържате разговор с него. Разберете какво иска.

— Слушам, сър. — Тя се приближи до видеотелефона. Гейтс кимна към миникомпютъра, занатиска клавишите и на монитора се появи съобщение:

Не ме слуша. Бърбори несвързано. Не отговаря на въпросите. Изглежда много зле.

Ив кимна и отново заговори по видеотелефона:

— Как се чувствате, капитан Халоуей? Искате ли нещо?

— Искам уважение! Няма да позволя да ме пренебрегват!

— Не ви пренебрегвам, сър. Слушам ви много внимателно, но ми е трудно да се съсредоточа, като гледам оръжието. Бихте ли го свалили, за да поговорим спокойно?

— Да бе, и да нахлуете тук! — Той се изкиска, но звукът наподобяваше на кашлица. — За вчерашен ли ме мислиш?

— Никой не възнамерява да ви нападне. Според мен можем да разрешим проблема без повече жертви. Фийни, обещавах ли да се подчиняваш на капитан Халоуей? Не мърдай и всячески му оказвай съдействие.

Ирландецът разбра посланието: „Остани на мястото си колкото е възможно по-дълго“.

— Разбира се — отвърна. — Няма да помръдна, докато въпросът не се разреши.

— Горещо е! Жегата е нетърпима! — Докато говореше, Халоуей избърса със свободната си ръка кръвта, стичаща се от носа му.

Като видя червената струйка, Ив почувства, че кръвта ѝ се вледенява.

— Ще помоля да настройат климатичната инсталация. — Тя махна на Гейтс, като се постара ръката ѝ да остане извън обсега на екрана. — След малко ще се разхлади. Иначе добре ли си, Халоуей?

— Не! Не съм добре! Този мръсник ме накара да работя, докато очите ми прокървиха. А главоболието... — Той ожесточено заскуба косата си. — Главоболието ме убива. Болен съм. Тоя гад ме разболя!

— Ще повикаме лекар. Ще го пуснеш ли да влезе? Изглеждаш много зле, Халоуей. Позволи да ти окажем медицинска помощ.

— Оставете ме на мира! — По страната му се изтърколи сълза, обагрена в червено. — Оставете ме! Не мога да се съсредоточа! — Той прекъсна връзката.

— Докладвай! — каза Уитни, който незабелязано беше застанал зад Ив.

— Болен е. Има същите симптоми като Когбърн. Не мога да го обясня, сър, но знам, че този човек умира и че има опасност да отнеме живота на Фийни. Трябва да го накараме да излезе, за да му бъде оказана медицинска помощ.

— Лейтенант! — Някакъв детектив задъхано се спусна към тях. — Успяхме да вкараме камера.

Уитни и Ив се приведоха към монитора. Сега се виждаше целият кабинет, не само част от него. Щорите бяха спуснати, което означаваше, че снайперистите не биха могли да стрелят отвън, Фийни беше прикован с белезници към креслото зад бюрото.

Халоеуй се разхождаше напред-назад, симпатичното му лице беше изкривено от гняв и болка. Вадичките кръв, стичащи се по страните и от носа му, му придаваха вид на индианец, стъпил на бойната пътека. С едната ръка си скубеше косата, с другата лудешки размахваше оръжието.

— Само аз знам истинската си стойност! — изкрещя и минавайки покрай креслото на Фийни, го изрита. — Аз командвам тук! Ти си оглупял дъртак, писна ми да се подчинявам на тъпите ти заповеди!

Фийни отговори спокойно, сякаш двамата приятелски беседваха:

— Не подозирах, че съм те оскърбил. Как да изкупя вината си?

— Как да изкупиш вината си ли? Ей сегичка ще ти кажа. — Той отново допря оръжието до шията на ирландеца, а Ив се приведе, готова да се хвърли към вратата на кабинета. — Сега ще напишем една докладна записка, драги.

— Точно така — едва чуто промълви тя. — Говори му, отвличай вниманието му.

— Сър, парламентърът пристигна.

— Информирай го за положението, Далас — нареди Уитни. — После ще обмислим възможностите.

След като набързо разказа какво се е случило, Ив подаде на парламентъра портативен видеотелефон, обърна се и се озова лице в

лице с Рурк.

— Да му се не види, какво търсиш тук?

— Чух новината — отвърна Рурк, пропускайки да каже какъв ужас е изживял, след като е разбрал, че в Централното полицейско управление е имало престрелка, вследствие на която двама офицери са ранени, а нападателят е взел заложник. Само няколко секунди му бяха достатъчни да прецени положението.

Съпругата му беше невредима. А Фийни го нямаше.

— Къде е Фийни?

— Онзи го държи като заложник. Изчезвай, нямам време за теб!

Тя понечи да се отдалечи, но Рурк я хвана за рамото:

— С какво да помогна?

Ив не загуби време да го разпитва кой го е допуснал на място, до което имат достъп само служителите на реда. За съпруга ѝ нямаше прегради, всички врати бяха отворени за него. Не го попита и защо предлага помощта си, след като наоколо гъмжи от ченгета, обучени да се справят с кризисни положения.

Възникнеше ли подобна ситуация, Рурк нямаше равен на себе си.

— Макнаб е поразен от лазерен заряд.

— Господи! — Дватамата с Ив се обърнаха и видяха, че Пийбоди е коленичила до младежа, за когото вече се грижеха хората от медицинския екип.

— Засега не мога да разбера какво иска безумецът. Ако знаех, щях да се чувствам по-сигурна...

— Ясно. — В очите му проблеснаха гневни пламъчета, които бяха много по-опасни от смъртоносната жегла. — Лейтенант, ако поиска откуп, полицията ще разполага с каквато сума пожелае.

— Благодаря за предложението, но не става въпрос за пари. Е, отиди при Пийбоди, подкрепи я в този тежък миг. Искам да се съсредоточа, да измисля как да спася Фийни. Не, почакай! — Тя машинално прокара пръсти през късата си коса. — Разбери кое е работното помещение на Халоуей. На плота е поставен компютър. Изключи го, без да го докосваш, без да се доближаваш повече от необходимото. Само го изключи.

Халоуей продължаваше истерично да крещи, разговаряйки по видеотелефона. В мозъка му сякаш се забиваха ръждиви ножове, той чувстваше как сивото му вещество кърви.

— Искате ли да водим преговори? Първо оправете климатика в тази пещ. Ако сте решили жив да ме изпечете, ще очистя този безполезен дъртак. Хей, обратен, не искам да говоря с теб. Къде е Далас? Повикай тази лъжлива мръсница. Давам ти десет секунди!

Ив изтича до видеотелефона:

— Ето ме, Халоуей.

— Не ти ли заповядах да включите климатика? Така ли изпълняваш нарежданията ми?

— Сър, заповедта ви е изпълнена.

— Не лъжи, кучко! Откъде да започна — може би от ръцете му. — Той допря оръжието до опакото на дланта на Фийни. — Като го изпържа хубавичко, вече няма да си лъска бастуна с тази ръчичка!

— Ще наредя още повече да намалят температурата. Халоуей, чуй какво ще ти кажа. Погледни Фийни — той не се поти. Погледни термометъра и ще видиш, че показва осемнайсет градуса.

— Я не ме баламосвай! Тук е горещо като в пещ!

— Горещо ти е, защото си много болен. Пипнал си някакъв вирус. Имаш силно главоболие, нали? Както и кръвоизлив от носа. Физическото ти страдание е причинено от инфекцията. Необходима ти е медицинска помощ. След като лекарят те прегледа, ще изясним недоразумението.

— Заповядай при мен, кучко! — озъби се Халоуей. Устните му се гърчеха, очите му сълзяха. — Само ела и ще видиш колко бързо ще го изясним.

— Добре, идвам. Тъкмо ще ти донеса лекарство против главоболие.

— Да го духаш!

— Дори да вляза, не съм заплаха за теб, Халоуей. Вместо един ще имаш двама заложника и пак ще контролираш положението. Знаеш, че с Фийни сме приятели. Няма да сторя нищо, с което да изложи на опасност живота му. Ще ти донеса лекарство и всичко каквото поискаш.

— Да го духаш! — повтори той и прекъсна връзката.

— Подобни ситуации не се разрешават с размяна на заложниците. — Парламентьорът застана между Ив и монитора. — Не са необходими саможертви и излишни прояви на героизъм.

— Ако обстоятелствата бяха нормални, щях да се съглася с теб, но човекът, който диктува условията, няма да се поддаде на обичайните внушения. Първо, защото е ченге и играта му е ясна. Второ, страда от някакво нервно разстройство, което влияе на поведението, преценката и на постъпките му.

— Аз водя преговорите за освобождаване на заложника, ясно ли е?

— А на теб ясно ли ти е, че това не е състезание? Нямам за цел да ти взема работата. Единственото ми желание е двамата полицаи, които са в кабинета, да излязат от там живи. Извинете, командир Уитни. Не разполагам с време за обширни обяснения, физическото и душевното състояние на Халоуей бързо се влошават. Може би всеки момент той напълно ще обезумее. А когато това се случи, смъртната присъда на Фийни ще бъде подписана.

— Снайперистите са заели позиции. Няма директна видимост, но ще стрелят, като се ориентират по изображението на монитора.

— Един изстрел с лазерното оръжие и Фийни ще бъде мъртъв. Същото се е случило и с Когбърн. Халоуей е наш колега, сър. А онова, което е сторил, което прави в момента, не зависи от него. Дайте ми възможност да го заловя жив.

— Ако влезеш при него — обади се парламентьорът, — ще загинат трима полицаи.

— Или пък ще останат между живите. Мога да му дам транквилант, който ще го приспи. Той изпитва нетърпима болка и ще вземе лекарството, ако му го предложи. Сър, Фийни ме е обучавал, той ми е като баща. Разрешете да опитам да го спася.

Уитни я погледна в очите:

— Постарай се да придумаш Халоуей. Но побързай.

Няколко ценни минути бяха пропилены в пазарлъци с безумеца; Ив умело раболепничеше. Бе разбрала, че това най-много му допада. Не само да го признаят за началник, но да му засвидетелстват безпрекословно подчинение.

— Нищо не му пречи, когато отвориш вратата, да насочи оръжието си към теб — промълви Рурк, докато тя чакаше медиците да

подготвят хапчетата и спринцовките.

— Вярно е.

— Но ще влезеш без предпазна жилетка и невъоръжена.

— Това е неговото условие. Не се безпокой, знам какво правя.

— Знаеш какво трябва да направиш. Разликата между двете понятия е малка, но може да се окаже фатална. — Той сложи ръка на рамото ѝ, едва сдържайки желанието си да я грабне в прегръдките си и да я отнесе на безопасно място. — Зная колко държиш на Фийни. Но не забравяй, че и аз държа на теб.

— Няма начин да го забравя.

— Състоянието на Макнаб е сериозно. Бил е улучен почти от упор. Медиците бяха доста сдържани в прогнозите си. Но миг преди да го изнесат, той дойде в съзнание. Според мен това е добър признак.

— Радвам се — промърмори Ив. В момента мислите ѝ бяха погълнати само от спасяването на ирландеца.

— Още трима полицаи са били ранени, преди Халоуей да сграбчи Фийни и да го използва като щит, за да се укрие в кабинета му. Любопитно ми е да разбере как е възможно сам човек да елиминира четирима полицаи, без да бъде прострелян.

— Драги Рурк, забравяш, че това е Отдел за електронна обработка на информацията. Половината служители тук са компютърни гении, не истински полицаи. По-вероятно е да ги видиш как изваждат електронен бележник, отколкото оръжието си.

— Лейтенант. — Медикът ѝ подаде прозрачен плик. — Подготвихме спринцовките според вашите указания. Онази с червената точка съдържа транквилант, който оказва въздействие в разстояние на пет секунди. Втората е за заблуда. Таблетките са обикновени болкоуспокояващи, с изключение на онази с жълтата линия, която също съдържа сънотворно. Ако не успеете да инжектирате Халоуей, накарайте го да вземе именно тази таблетка. След пет секунди ще изпадне в безсъзнание.

— Ясно. — Тя се обърна към Рурк: — Връщам се след пет минути.

— Не забравяй обещанието си. — И тъй като в момента пет пари не даваше за репутацията, която съпругата му така ревниво пазеше, силно я притисна до гърдите си и я целуна.

— Брей! Колко пъти съм ти казвала да се държиш прилично? — скастри го тя. Ала нежността му не само стопли сърцето ѝ, но и я окуражи. Отново се свърза по видеотелефона с безумеца:

— Ето лекарствата, сър. — Показа прозрачния плик и добави: — Болкоуспокояващи таблетки. Лекарят каза, че веществото, което се инжектира в кръвта, ще изчисти инфекцията, а главоболието ви бързо ще премине. — Тя вдигна ръце и бавно се обърна. — Както виждаш, не съм въоръжена. Зная, че ти командваш положението. Единственото ми желание е да стигнем до взаимноизгодно споразумение.

— Ще ти се стъжни, ако си намислила да ме преметнеш! — Халоуей избърса с опакото на дланта си кръвта, която отново бе потекла от носа му. Ритмично се полюшваше напред-назад, сякаш движението облекчаваше болката му. Пясъчнорусата му коса беше щръкнала. Пот и кръв се бяха просмукали в зеления му гащеризон. — Ела при мен, Далас. — Отново допря оръжието си до гърлото на Фийни, а устните му се разтегнаха в зловеща усмивка. — Ще ти покажа как ще постигнем споразумение, което е изгодно за мен. И не затваряй видеотелефона! — Замълча за миг, изстена от болка, притисна към окото си свободната си ръка. — Ще те наблюдавам, докато се движиш към вратата. Ако някой се опита да ти даде оръжие, с дъртака е свършено. Вдигни ръце и не ги сваляй! — Отново притисна опакото на дланта до окото си, като се мъчеше да фокусира погледа си в монитора. — Господи, главата ми ще се пръсне!

— Лекарството веднага ще облекчи болката, сър. — Ив говореше бавно и спокойно, докато се приближаваше към кабинета на Фийни. От двете страни на вратата, извън обсега на видеотелефона, стояха двама командоси с лазерни оръжия. — Ако обичате, отключете, капитане.

— Ако някой се опита да влезе заедно с теб, ще го очистя! — закани се безумецът.

— Сама съм и не съм въоръжена. Нося само лекарството. Всички знаят, че вие командвате тук.

— Крайно време беше да го разберат! — Той натисна бутона на устройството за отключване на вратата, сетне за пореден път грубо отметна главата на Фийни с дулото на оръжието си.

„Ако съм сгрешила в преценката си, и тримата ще умрем“ — помисли си Ив. Открехна вратата, вдигна ръце и я отвори докрай с

помощта на крака си.

— Сама съм, капитан Халоуей.

Щом влезе, изпод око погледна Фийни. Видя лицето му, изкривено от гняв и безсилие, нараняванията по шията му, предизвикани от оръжието на Халоуей.

— Остави плика на бюрото! — нареди безумецът и навлажни с език пресъхналите си устни. — Отдръпни се, сложи ръцете на тила!

— Слушам, сър.

— Защо спринцовките са две?

— Лекарят предположи, че за пълното облекчаване на болката ви ще бъдат необходими две дозировки.

— Заобиколи бюрото, но бавно!

Тя се подчини. Чуваше го как тихичко вие като ранено животно. „Сигурно още не е навършил трийсет години“ — помисли си. Невероятно бе, че само преди няколко часа Фийни му беше чел конско, задето се е сражавал с виртуални извънземни нашественици.

Кръвта се стичаше от носа му на тънка струйка. Той често я бършеше с ръкава на гащеризона си, който вече се беше просмукал. Ив долавяше миризмата на пот и кръв, на разпалващ се гняв.

— Колко пъти се чука с този дъртак, за да станеш лейтенант?

— Сър, с капитан Фийни не сме имали интимни отношения.

— Лъжеш, мръснице! — Той рязко замахна и силно я зашлеви. Ив, която не очакваше удара, се олюля и седна на стола. — Колко пъти?

— Колкото беше необходимо. Не съм ги броила.

Той отривисто закима:

— Тъй си е! Винаги някой прекарва някого, а този някой прекарва другиго.

— Всеизвестно е, че сте направили кариера благодарение на уменията ви.

— Улучи право в десетката! — Халоуей извади едно хапче от прозрачния плик. — Откъде да знам дали не ми пробутвате отрова? На! — Той напъха таблетката в устата на Фийни.

— Гълтни я! Гълтай или ще очистиш приятелката ти! — Подчерта заканата си, като насочи оръжието към Ив.

Въпреки че стоеше наблизо, тя не видя дали хапчето е тъкмо онова с жълтата линия. Напрегнато заброи секундите, за да разбере

дали е загубила играта.

Ала погледът на ирландеца не се замъгли, гласът му бе все така авторитетен:

— Халоуей! Всички искаме въпросът да се разреши по-бързо. Кажете какво искаш и да приключваме.

— Дръж си езика зад зъбите! — Безумецът отново го удари. Извади от пликчето втора таблетка, пхна я в устата си и я задъвка като бонбон. — Може би спринцовките съдържат отрова. Извади една! — Съдка още едно хапче и добави: — Ще направим малък експеримент.

— Слушам, сър. — Докато бъркаше в пликчето, Ив се престори, че ръцете ѝ треперят. — Извинете, но се притеснявам. — Извади спринцовката, съдържаща безвредна течност. — Желаете ли да ви инжектирам, сър, или сам ще го направите?

— Ти ще го направиш. Не! — добави той, когато Ив понечи да се изправи. — Инжектирай се сама. Ако не пукнеш, може би ще поживееш още малко.

Без да откъсва поглед от лицето му, тя допря спринцовката до ръката си, натисна буталото.

— Изпълних заповедта ви, сър. Съжалявам, че изпитвате болка. Болката замъглява съзнанието. Надявам се, че след като лекарството ви донесе облекчение, ще приключим тази история по начин, избран от вас.

— Ако искаш капитански пагони, ще ти се наложи да се чукаш с мен. Сега аз съм ти шеф. Хайде, вдигни си задника и ми дай спринцовката! Тия хапчета не вършат работа.

Ив пристъпи към него, забелязвайки, че вече кръв тече и от ушите му. Вдигна спринцовката, без да откъсва поглед от лицето му:

— Този препарат ще подейства по-бързо.

Но преди да инжектира приспивателното, Халоуей изкрещя:

— Отрова! — Отскочи назад, като продължаваше да вика: — Отровила си ме, кучко! Главата ми ще се пръсне! Ще те убия! Ще убия всички!

Ив чу шума от стъпки отвъд вратата, представи се как снайперистите се прицелват. „Той беше ченге!“ — помисли си в мига, в който се спусна към него, избягна оръжието от ръката му и му инжектира приспивателното.

— Не стреляйте! Не стреляйте! — извика, докато Халоуей тичаше из стаята, пищеше и си скубеше косата. — Обезоръжих го! Не е въоръжен!

Вратата с трясък се отвори. Ив се спусна към Халоуей и го закри с тялото си:

— Казах ли ви да не стреляте?

Обърна се кръгом, очаквайки безумецът да се е укротил. Изглежда, сънотворното не му действаше. Той блъскаше главата си в стената, надавайки кански писъци. Внезапно тялото му заподскача, като че през него минаваше електричество. Халоуей политна напред, от носа му шурна кръв.

— Повикайте лекар! — извика Ив и коленичи до него. Прекалено често се беше сблъсквала със смъртта и безпогрешно я разпознаваше, но все пак провери пулса му. — Да му се не види! — Удари с юмрук коляното си, вдигна очи и срещна съчувствения поглед на Фийни. — Не успях да го спася.

ПЕТА ГЛАВА

— Добре те е подредил. — Тя приклепна до Фийни, на когото оказваха първа помощ. Стисна устни, докато оглеждаше дълбоката рана на страната му. — Отдавна не са ти разкрасявали физиономията, а?

— За разлика от някои хора, аз не си пъхам носа, където не ми е работа. Ще ти дърпам ушите, Далас. Мислех, че съм те научил на това-онова. Ако онзи те беше взел за заложница...

— Мен ли? Не си спомням напоследък да са ме заключвали със собствените ми белезници на собственото ми кресло.

Фийни присви очи:

— Беше чиста случайност. Онзи извади късмет...

— Късметът е като премия за добрата работа на полицая. Навремето самият ти ми го каза. — Ив се усмихна на стария си приятел и хвана ръката му. Той сърдечно стисна дланта ѝ, пръстите им се преплетоха.

— Не се смятам за твой длъжник. Беше лош късмет и туйто! И още нещо — обясни на съпруга ти, че онова с... чукането беше само за заблуда.

— Сигурна съм, че е побеснял от ревност и възнамерява жестоко да ти отмъсти, но ще направя всичко възможно да го усмиря.

Той кимна, сетне сведе очи, усмивката му помръкна.

— Хвана ни със свалени гащи, Далас. Бях напълно неподготвен за случилото се.

— Невъзможно е било да предположиш какво ще се случи. Невъзможно! — побърза да повтори Ив, преди той отново да заговори. — Халоеуей е бил болен — и физически, и душевно. Единственото, което засега знам, е, че става въпрос за някакъв вирус, някаква зараза. Морис усилено работи по въпроса, но още няма мнение. Същото се е случило и с човека, по когото Трухарт е стрелял. Причината е в компютъра. Обзалагам се, че е в компютъра.

Изведнъж Фийни се почувства смазан от умора. Уморен и болен. Безсилно поклати глава и промълви:

— Това са измишльотини от областта на научната фантастика, Далас. Компютърът не може да ти причини нищо, освен болка в очите.

— Грещиш. Наредил си на Халоуей да работи по компютъра на Когбърн. Само след няколко часа у него се наблюдават същите симптоми като при собственика на компютъра. Интуицията досега не ме е подвеждала, въпреки че предположението наистина изглежда невероятно. В тази машина има нещо, което въздейства на хората, затова никой не бива да я докосва, преди мистерията да бъде разгадана.

— Халоуей беше симпатичен хлапак. Съжалявам, че му четох конско, но той си го заслужаваше. Видях как се счепкаха с Макнаб, после... — Той затвори очи. — Господи!

— Лекарите дават надежда за живота на Макнаб. Това момче е по-жилаво, отколкото изглежда. Да, сигурна съм, че ще се оправи. — Ив насила се усмихна, въпреки че страхът като леден юмрук стискаше сърцето ѝ.

— Трима от хората ми са ранени, един е мъртъв. Искам да разбера защо.

— Да, трябва да разберем каква е причината. — Тя погледна разглобения компютър на работната маса в кабинката на Халоуей, припомняйки си странния надпис, който беше видяла на монитора.

Отново влезе в кабинета на Фийни. Трупът на Халоуей вече беше прибран в специален чувал. Кръвта, изпръскала кремовата стена, ѝ придаваше вид на абстрактна рисунка.

Ив повика медика, който беше приготвил спринцовката с транквиланта:

— Според теб каква е причината за смъртта?

Той впери поглед в трупа на пода:

— Да пукна, ако знам. Виждал съм подобни кръвоизливи, които обаче бяха предизвикани от тежка черепна травма. Ще трябва да изчакаш резултата от аутопсията. Може да е тумор в мозъка, емболия, инсулт. Жалко за младежа. Сигурно няма трийсет.

— Двайсет и осем годишен е — отвърна Ив. Помисли си за годеницата на Халоуей, която бе прекъснала деловото си посещение в Източен Вашингтон, за да се върне в Ню Йорк, за родителите и брат му, които щяха да пристигнат от Балтимор.

Добре познаваше Фийни и беше сигурна, че детектив Кевин Халоуей ще бъде погребан с почести като всеки полицай, загинал при изпълнение на служебния си дълг.

„Всъщност е точно така“ — помисли си, докато наблюдаваше как изнасят трупа. Халоуей беше умрял, защото бе изпълнявал служебните си задължения.

Не знаеше какво и защо е причинило смъртта му. Факт беше обаче, че днес в името на дълга бе загинал един млад детектив.

— Лейтенант.

Тя се обърна и видя Уитни.

— Да, сър.

— Спешно изготви рапорт за случилото се.

— Слушам.

Командирът се втренчи в окървавената стена:

— Имаш ли някакви предположения?

— Да... Всъщност въпросите са повече от предположенията. Наложително е Морис незабавно да извърши аутопсията. Предполагам, че ще открие същите увреждания като при Когбърн. Интуицията ми подсказва, че отговорът на загадката се крие в компютъра на Когбърн, но преди да се започне работа по него, е необходимо взимането на предохранителни мерки. Единственото, което знам със сигурност, е, че Халоуей няма вина за трагедията.

— Трябва да докладвам на началника Тибъл и на кмета, преди да дадем изявление за медиите. Засега ти ще ръководиш разследването — добави. — Официалното ни становище ще бъде, че детектив Халоуей е страдал от заболяване, чието естество още не е уточнено и което е причина за аномалното му поведение и за смъртта му.

— Доколкото ми е известно, това е самата истина.

— Не ме е грижа какво ще съобщим на медиите. Но държа тази история да се разнищи час по-скоро и истината да излезе наяве. Не се занимавай с нищо друго, посвети цялото си време и внимание на това разследване. Искам отговор, и то бързо! — Уитни понечи да излезе, но преди да прекрачи прага, се обърна: — Детектив Макнаб дойде в съзнание. Състоянието му вече не е критично, въпреки че опасността не е преминала.

— Благодаря, сър.

На излизане от отдела Ив зърна съпруга си, който се бе облегал на стената и работеше с джобния си компютър.

Никога не беше виждала човек, който толкова да се различава от ченгетата. Но без особени усилия би могъл да бъде причислен към друга група от обществото, чиито представители бяха чести клиенти на полицията.

Той вдигна поглед, хвана ръката ѝ:

— Не се упреквай, направи всичко възможно.

— Вярно е. — Ив го знаеше и го приемаше. — Но това не променя факта, че Халоуей е мъртъв. Аз допях оръжието до слепоочието му, образно казано. Разбира се, не подозирах какво правя, нямаше начин да знам, ала косвено причиних смъртта на този младеж. А дори не знам какво е оръжието. — Потърка зачервените си клепачи, изпъна рамене. — Макнаб е дошъл в съзнание, състоянието му вече не е критично. Ще се отбия в болницата да го видя, преди да се прибера у дома.

— За да го разпиташ ли?

— Първо ще му поднеса някакви тъпи цветя.

Рурк се засмя и понечи да целуне ръката ѝ, но тя бързо я измъкна и изсъска като разгневена котка.

— Скъпа, крайно време е да престанеш да се срамуваш да показваш чувствата си.

— Ченгетата не се лигавят.

— Не знаех, че проявата на чувства е лигавене — промърмори Рурк и тръгна с нея към подземния гараж. — Ще те придружа. Един от нас трябва да се погрижи Пийбоди да хапне нещо и да излее мъката си.

— Ти се заеми с това. — Ив седна зад волана. — Повече те бива да се лигавиш.

Рурк прокара пръсти през разрошената ѝ коса — изпитваше необходимост да я докосне, да се увери, че е невредима.

— Помощничката ти се държа много достойно.

— Да бе!

— Не е лесно да запазиш самообладание, когато любимият ти човек е ранен или животът му е в опасност.

Тя го изгледа накриво:

— Който търси лесното, трябва да се обвърже с чиновничка, не с ченге.

— Имаш право. Мислех си обаче колко трудно ти е било да гледаш как в продължение на цял час животът на Фийни виси на косъм.

— Той се държа мъжки. Знае как да се пази... — Ненадейно сякаш остри нокти се забиха в гърлото ѝ. На изхода от гаража спря колата и отпусна глава върху волана. — Наистина се изплаших до смърт. Божичко, колко беше страшно! Халоуей знаеше къде да се прицели. Едно натискане на спусъка и Фийни щеше да бъде мъртъв. А пък аз бях безсилна да му помогна.

— Знам какво изпитваш. — Рурк превключи на автоматично управление, въведе в компютъра адреса на болницата, а когато колата се включи в уличното движение, се наведе и разтри врата на съпругата си. — Известно ми е, скъпа.

— Фийни разбра колко се страхувам. Един поглед му бе достатъчен да прозре истината. И двамата знаехме, че всичко може да свърши за секунда, а бяхме безпомощни. Мътните го взели! — Тя отпусна глава на облегалката, затвори очи. — Щеше да загине заради мен. Защото склони на молбата ми да се заеме с проклетия компютър! Не, не възразявай, предчувствам какво ще кажеш. Че случилото се не е по моя вина. Но си остава факт, нали? Смотаният Фийни има врат като на петел, който сега целият е в синини. Колко ли пъти животът му е преминал като на филмова лента пред очите му? Питал се е дали някога отново ще види съпругата, децата, внуците си.

— Това са рисковете на професията, както често казва една моя позната.

Ив отвори очи и го погледна:

— Бас държа, че ти се иска да я натупаш, задето е такава многознайка.

— Позна, скъпа. — Той нежно прокара пръст по страната ѝ. — Но колкото пъти реша да го сторя, някой ме изпреварва.

Ив неволно се усмихна:

— Чувствам се зле, ако на една-две седмици не ми сменят физиономията... Хей, не се тревожи за мен. Добре съм.

— Да, виждам.

Докато пътуваха към болницата, тя се овладя дотолкова, че само изръмжа: „Без коментар!“ на жадните за сензации репортери, които се бяха скупчили във фойето.

— Лейтенант Далас, научихме, че сте участвали в екипа по преговорите с полицаия, чийто заложник е бил капитан Фийни. Защо служителка от отдел „Убийства“ се е намирала на местопроизшествието?

— Без коментар!

— Източник от полицията ни осведоми, че детектив Кевин Халоуей е стрелял по свои колеги, взел е за заложник шефа на Отдела по електронна обработка на информацията, а по-късно е бил убит.

Ив си запробива път сред репортерите и неволно блъсна някакво камера.

— Май не чухте какво казах! — сопна се вбесено. — Не коментирам!

— Вие ли отнехте живота на детектив Халоуей, докато сте се опитвали да освободите капитан Фийни?

Ив спря и с леден поглед измери журналиста, който бе задал въпроса:

— След един час ще започне пресконференцията, по време на която командир Уитни, началникът на полицията Тибъл и кметът на Ню Йорк ще отговорят на въпросите ви. Дотогава трябва да се задоволите с този кокал. Оставете ме на спокойствие! Дойдох да посетя един болен приятел.

— Защо го е направил? — извика някой, докато тя си пробиваше път, за да стигне до асансьора. — Що за хора работят в полицията?

— Хора, готови да жертват живота си, за да защитават ближните си, дори когато са лешояди като вас. Да му се не види! — промърмори, като се озова в асансьора и така силно удари с юмрук стената, че старицата, пътуваща заедно с тях, се скри зад огромния букет и се сви в ъгъла. — Бас държа, че всички ще се нахвърлят на тази тема. Не, не бива да им се връзвам, не бива да им позволявам да ми влязат под кожата!

— Кожата ти трябва да е от закалена стомана, за да не усещаш убожданията, лейтенант. Пък и не виждам нищо лошо, че ще те цитират. Изявлението ти беше кратко, но много смислено.

— Смыслено, друг път! Да му се не види, забравих да попитам на кой етаж е отделението, в което лежи Макнаб.

— Не се безпокой, аз попитах — на дванайсетия етаж е. Мадам. — Той подкупващо се усмихна на възрастната жена. — Вие за кой етаж сте?

— Няма значение. Мога да сляза на който и да било етаж. — Тя изпод око изгледа оръжието, което се подаваше изпод якето на Ив.

— Не се тревожете, мадам. — Рурк, чиято красота се подчертаваше от елегантния му костюм, говореше спокойно и дружелюбно. — Госпожата е от полицията. Букетът ви е много красив.

— Моля? О, да. Отивам при внучката ми, която днес роди момченце.

— Да ви е честито. Да видим... родилното отделение е на шестия етаж. — Той отново заговори, като застана така, че тялото му да скрива оръжието на Ив. — Надявам се, че майката и бебето са добре.

— Да, благодаря. Това е първото ми правнуче. Ще носи името Люк Андрю.

Когато асансьорът спря на шести етаж, възрастната дама недоверчиво изгледа Ив, вдигна букета като щит и побърза да слезе.

— Защо ме зяпаше така? Нима приличам на чудовище, което за разнообразие разкъсва старици?

Рурк наклони глава:

— В интерес на истината...

— О, не пускай в употреба медения си език!

— Снощи искаше тъкмо обратното.

Ив неволно се засмя, внезапно ѝ поолекна. Ала като влезе в стаята на Макнаб и видя Пийбоди да седи до леглото на възлюбения си, сякаш канара отново легна на плещите ѝ.

Макнаб изглеждаше толкова млад! Очите му бяха затворени, лицето — бяло като платно. Стори ѝ се странно уязвим и някак променен, след миг разбра причината. Бяха свалили обиците и ланците му, без които все едно беше гол.

„Божичко, колко е мършав!“ — разтревожено си помисли тя. Раменете му изглеждаха още по-тесни под болничната пижама. Едва сега тя разбираше колко подходящи за хилавото му телосложение са ярките и ексцентрични дрехи.

Дългата му коса беше разпусната, ала светлорусите къдрици изглеждаха някак прекалено живи в сравнение с пепелявото лице, което обрамчваха.

Ив мразеше болниците. Ненавиждаше тези уж здравни заведения, в които те събличат гол и те захвърлят в тясно легло, а машини отчитат всяко твое вдишване и издишване.

— Няма ли начин да го измъкнем от тук? — прошепна на съпруга си. — Не можем ли да...

— Ще го уредя — прошепна ѝ в отговор той.

„Иска ли питане! — помисли си Ив. — Рурк ще уреди всичко, докато аз стърча на прага!“ Разгневена на себе си, тя влезе в стаята:

— Пийбоди!

Помощничката ѝ стреснато вдигна глава. Клепачите ѝ бяха зачервени от плач, но, слава богу, сълзите ѝ вече бяха пресъхнали. Тя машинално сграбчи ръката на Макнаб и промълви:

— Отново изпадна в безсъзнание. Лекарите твърдят, че е прескочил трапа, но... Лейтенант, благодаря, че ми разрешихте да го придружа.

— Чух, че преди да го качат в линейката, е дошъл в съзнание.

— Да, той... — Пийбоди млъкна, дълбоко си пое въздух и сякаш се поовладя. — Ту се съвзема, ту отново изпада в забрава. Разменихме по няколко думи. Спомените му за случилото се са много смътни, ала говори свързано. За щастие мозъкът му не е увреден, обаче електрическият заряд е попаднал в сърцето, което още не може да възстанови нормалния си ритъм. Освен това дясната половина на тялото му е парализирана. Лекарите смятат, че това е временно, но засега той не може да движи нито ръката, нито крака си.

— Походката ми ще бъде шантава — ненадейно се обади Макнаб и тримата изненадано се втренчиха в него. Говореше завалено, очите му още бяха затворени, ала устните му се разтегнаха в подобие на усмивка, от която сърцето на Ив мъчително се сви.

— Ах, ти, хитрецо! — уж шеговито възкликна тя. — Тук си бил, значи!

— Да. — Младежът се помъчи да преглътне. — Да, лейтенант, на ваше разположение съм. Пийбоди...

— Кажи.

— Жаден съм. Налей ми една бира.

— Засега ще се задоволиш с вода. — Тя взе чашата и му я поднесе така, че да използва сламката.

Младежът отпи две глътки, извърна глава и промърмори:

— Хм, не усещам уханието на цветя. Когато някой е в болница, посетителите му носят букети.

— Тъкмо бях тръгнала към цветарския магазин, но на пътя ми се изпречиха нахални репортери, та се наложи да ги посритам. — Ив се приближи до леглото.

Макнаб отвори очи. Погледът му бе замъглен, но дали от болка или от лекарствата, Ив не знаеше. Самата тя предпочиташе да понася болка, но да не взима медикаменти, от които изпитваше ужас.

— Спасихте ли шефа? Не си спомням какво...

— Фийни ще дойде да те види, като приключи писането на рапорти и обяснения. Общо взето е в добро състояние.

— А Халоуей?

— Мъртъв е.

— Господи! — Младежът стисна клепачи. — Какво се случи, мътните го взели?

— Ти ще кажеш.

— Аз... в главата ми е пълна каша.

— Не се напругай, ще поговорим, когато се посъвземеш.

— Леле, сигурно съм на смъртно легло, щом сте толкова отстъпчива. Пийбоди, ако гушна букета, на теб завещавам колекцията си от видеофилми.

— Хм, не си особено духовит!

— Добре де, вземи и всички обици. Ама да знаеш, че братовчедката Шийла ще побеснее и ще те намрази до гроб. Някой ще ми помогне ли да седна?

— Лекарят каза, че ти е необходима пълна почивка — промърмори Пийбоди, но натисна бутона за повдигане на горната част на леглото.

— Ако ритна камбаната...

— Престани да дрънкаш глупости! — намръщено се сопна тя, с което предизвика усмивката му.

— Ах, колко си груба с един човек, който сигурно е на смъртно легло.

— Ще ти дам на теб едно смъртно легло! — промълви Пийбоди, но се наведе и нежно го целуна по устните. Като вдигна глава, забеляза, че началничката ѝ демонстративно се взира в тавана. — Извинете, лейтенант. Изпълних последното желание на умиращия.

— Нищо не видях! — промърмори Ив и се обърна, като чу вратата да се отваря. Рурк кимна за поздрав и застана до леглото:

— Скъпи Иан, забелязах, че това отделение се обслужва от несметно число привлекателни медицински сестри. Но този факт вероятно не ти е направил впечатление.

— Може да съм контузен, но зрението ми е наред.

— В такъв случай вероятно ще възразиш против преместването. Съмърсет е изключително способен, но по привлекателност отстъпва на местния персонал.

— Моля? Нещо не ми е ясно...

— Лейтенантът предположи, че ще се възстановиш по-бързо в домашни условия. На драго сърце ще ти предоставим стая в нашата къща, но няма да си плакнеш очите с хубавичките медсестри.

— Поднасяш ли ме? — попита Макнаб, а страните му леко поруменияха. — Наистина ли ме каните у вас?

— Лекуващият лекар държи щателно да те прегледа, но след час-два ще те закараме у дома. Разбира се, ако приемаш поканата.

— Божичко, онемях! Ама това... това е върхът! Лейтенант...

— Не бързай да ми благодариш! — намръщи се тя, както винаги смутена от проявата на чувства. — Друга песен ще запееш, като попаднеш в ръцете на Съмърсет... Е, тръгвам си. Затрупана съм с работа.

Тръгна към вратата, ала преди да излезе, Макнаб се обади:

— Изглеждаше много болен.

— Халоей ли?

— Да. Като се върнах в отдела след изпълнението на една задача, го видях в коридора до водоохладителя. Нахвърли се върху мен, като че ли видя най-злия си враг. Беше зъл, агресивен, което бе нетипично за него. Вярно е, че понякога ставаше особено досаден, пък и самочувствието му беше прекалено, но работим заедно от две години и никога не сме се карали. — Той отново затвори очи. — Господи! Не разбирам какво му стана. Озъби ми се, като че му се искаше да ми

изпие кръвта. Поведението му беше странно, не думите му — с колегите все се заяждаме, обаче го правим на майтап. Нали разбирате?

— Да. — Ив се върна и застана до леглото. — Но този път той не се е шегувал.

— Не. Разбрах го по погледа му. Така ме вбеси с приказките си, че го поканих да си премерим силите в гимнастическия салон, обаче капитанът се намеси и ни разтърва. Халоуей изглеждаше много кофти. Плувнал беше в пот, очите му бяха зачервени. Когато дълго се взираш в монитора, очите започват да те глождят, но неговите изглеждаха така, сякаш ще изскочат. Той си отиде на работното място, аз също и почти веднага забравих за пререканието.

— По-късно разговаря ли отново с него? Видя ли го да приказва или да се кара с някого?

— Не. Бях много зает. Първо трябваше да напиша един рапорт, после да сканирам разговорите, проведени по два видеотелефона — досадна работа, която бях отлагал няколко дни. Налях си кафе, помайтапих се с Гейтс, след това се обади някаква ненормална, която твърдеше, че компютърът ѝ е обсебен от извънземни. Ежедневно имаме по няколко подобни обаждания и сме си изработили система за... Всъщност няма значение... Тъкмо приключих разговора с онази жена и чух кански писък. В нашия отдел непрекъснато някой крещи, но този път беше различно. Шестото чувство ми подсказа, че ще се случи нещо ужасно. Озърнах се да видя какво става.

Макнаб млъкна. Ив се втренчи в монитора, видя, че пулсът на младежа рязко се е учестил, и съжали, задето го е подложила на напрежение.

— Не говори повече, гледай да се починеш. Утре ще продължим...

— Не. Вече си спомних всичко. Видях, че Халоуей тича към мен с насочено оръжие, но в първия момент не реагирах, сякаш гледах филм, сякаш това не се случваше в действителност. Изглеждаше напълно обезумял, няколко пъти освободи заряда, все едно беше атакуващ командос. Някой изкрещя. Скочих на крака... по-точно понечих да скоча. Не бях въоръжен. Почти никой тук не носи оръжието си, когато работи. Не знам какво съм възнамерявал да направя — може би да намеря някакво прикритие. В този момент като че ли стоманен

юмрук се стовари върху гърдите ми, изгубих съзнание. Колко души пострадаха?

— Освен теб още трима. На място им оказаха медицинска помощ и ги изпратиха по домовете. Твоето състояние беше най-тежко.

— Такъв ми бил късметът. Главата ми не го побира какво го беше прихванало Халоуей. С него от време на време си кръстосвахме шпагите, но всичко беше в кръга на шегата, никога не сме се карали. Той харесваше работата си, а напоследък така се беше увлякъл по една фуста, че май искаше да се оженият. Чат-пат негодуваше срещу Фийни, намираще, че методите му на работа са старомодни. Но кой ли понякога не се оплаква от шефа си? Не мога да си обясня защо ме нападна. Има нещо гнило в тази история.

— Имаш право — кимна Ив.

— Държа да участвам в разследването.

„Разбира се — помисли си тя. — На негово място и аз щях да настоявам за същото.“

— Утре в девет сутринта ще проведем съвещание у дома. Гледай дотогава да влезеш във форма, защото нямам време да те влача както турист — раница.

— Слушам, лейтенант. Благодаря.

— Ще заредим автоготвача с овесена каша и други апетитни храни, подходящи за тежко болни хора. До скоро.

— Хрумването ти за овесената каша беше гениално — усмихнато заяви Рурк, докато вървяха по коридора.

— Нали?

— Младежът буквално засия от щастие.

— Лейтенант! Далас!

Ив се обърна и едва не се сблъска с Пийбоди, която ѝ се хвърли на шията и силно я прегърна, повтаряйки: „Благодаря! Много, много благодаря!“.

— Аз... тъъ... няма защо. — Ив, която винаги се чувстваше неловко в подобни моменти, потупа помощничката си по гърба.

— По пътя към болницата сърцето му спря, наложи се да му приложат електрошок. Тогава си помислих: „Какво ще правя без него? Какво ще правя без този глупчо?“ — Пийбоди избухна в сълзи.

— Майчице! Божичко! Рурк!

— Поласкан съм от мястото, което ми отреди при степенуването.
— Рурк се усмихна в отговор на зададения вик на съпругата си. — Ела, миличка. — Внимателно освободи Ив от желязната хватка, прегърна през кръста Пийбоди и я поведе към малката чакалня. Накара я да седне, настани се до нея и избърса сълзите ѝ с носната си кърпа.

Ив нерешително запристъпва от крак на крак, приближи се, седна до помощничката си. Докосна рамото ѝ и уж строго заговори:

— Ако Макнаб види, че плачеш за него, така ще навири нос, че ще стане още по-непоносим. И без това не е лесно да се живее с него.

— На мен ли го казвате? Извинете, че се разревах като кръгла глупачка, но излязох от релси, докато го слушах да разказва за случилото се. Сякаш всичко в главата ми се обърка.

— Напоследък това явление се наблюдава прекалено често.

Пийбоди през сълзи се засмя, сетне отпусна глава на рамото на Рурк. Толкова беше разстроена, че за пръв път физическият контакт с него не я накара да изпита сексуално желание.

— Двамата с лейтенанта сте върхът, честна дума. Задето му предложихте да ви гостува, докато положението му се стабилизира.

Ив дълбоко си пое въздух, събирайки сили за онова, което ѝ предстоеше да каже. „Понякога приятелството е като бременост“ — помисли си и заяви:

— Макнаб вероятно ще прояви капризи като всеки болен. Прекалено заета съм, за да играя ролята на медицинска сестра. Налага се да ни погостуваш и ти, за да се грижиш за него.

Устните на помощничката ѝ затрепериха, очите ѝ отново плувнаха в сълзи.

— Не! Недей! — ужасено възкликна Ив. — Заповядвам да не плачеш!

— Слушам. — Тя шумно въздъхна. — Ще си наплискам лицето със студена вода, преди да се върна при него. Ще се погрижа той да не ви се пречка, лейтенант.

— Разчитам на теб.

Миг след като помощничката ѝ се отдалечи, Ив не помръдна, сетне накриво изгледа Рурк:

— Ако обичаш, спести си коментарите за златното ми сърце. Иначе като дойдеш в съзнание, ще благодариш на съдбата, че сме се намирали в болница.

— И през ум не ми е минало да те обвиня в мекушавост. — Рурк помилва опакото на дланта ѝ. — От днес ще те наричам лейтенант Златното сърце.

Тя го изгледа накриво, но въпреки страховитата си закана, не прибягна към насилие. Изправи се и промълви:

— Да си вървим у дома.

Остави го да шофира, защото ѝ се искаше да поразмишлява по време на пътуването. Не разбираше почти нищо от електроника. Всъщност с технологията водеха вечна война и до този момент беше загубила повечето битки.

Фийни беше назначен за началник на своя отдел, тъй като беше способно ченге и не само се ориентираше в света на електрониката, ами бе влюбен в нея. На Макнаб също можеше да се разчита, стига да се възстановеше напълно. Новаторските му идеи бяха като прилив на свежа кръв в тази област.

След случилото се днес тя очакваше пълно съдействие от страна на всяко ченге, чиновник или дроид, работещи в Отдела за електроника.

Разполагаше и с още едно оръжие, което седеше до нея, а в ръцете му раздрънканата служебна кола мъркаше като котенце, докато се промъкваше през задръствания в уличното движение, характерни за това време на деня.

Откакто му беше съпруга, го бе опознала по-добре. Знаеше, че машинациите и сделките са най-любимото му развлечение. „Всъщност са на второ място“ — мислено се поправи и самодоволно се усмихна. Но електрониката беше неговата любовница.

— Най-належащата задача в момента е да разгадаем тайната на компютъра на Когбърн — замислено промърмори тя. — Трябва да го разглобим и да огледаме под микроскоп всеки чип, всяка верига. Трябва да се действа бързо, но без да допуснем човекът, който работи по компютъра, да превърти и да започне да убива. Имаш ли някакви предположения?

— Да речем, че имам, но са доста смътни. Ако ме привлечеш за консултант по разследването, ще си направя труда да ги пообмисля.

„Царят на машинациите“ — помисли си Ив и промърмори:

— Ще реша дали да те привлека, след като чуя теориите ти.

— А пък аз ще ги споделя с теб, след като ми издействаш назначение като цивилен експерт-консултант.

Ив заплашително се намръщи и се свърза с Морис по видеотелефона, монтиран на таблото на колата.

Патологът ѝ съобщи, че при първоначалния оглед на Халоуей е установил същото необяснимо вътречерепно налягане.

Първоначалните резултати от анализа на мозъчната тъкан на Когбърн свидетелствали за някаква непозната вирусна зараза.

Колата премина през портала и се понесе по алеята към разкошния ѝ дом, ала Ив така беше погълната от мислите си, че не забелязваше нищо около себе си.

— Чувала съм за вируси в компютрите — промърмори едва чуто.

— Компютърните вируси нямат нищо общо с биологичните — изтъкна Рурк. — „Болният“ компютър може да заразява други компютри, но не и човека, който работи с него.

— Този обаче въздейства на хората — настоя тя. — Може би е програмиран да влияе на подсъзнанието, което води до контролиране на разсъдъка. Вече сме се сблъскали с подобен случай.

— Вярно е — промърмори Рурк, на когото беше хрумнала същата мисъл. Зави към гаража, за да спести на Съмърсет труда по преместване на колата, и добави: — Както вече споменах, имам известни предположения.

Спря пред постройката, която Ив наричаше „склад на любимите му играчки“. Тя често повтаряше, че не проумява за какво са му двайсет коли, три реактивни мотоциклета, минихеликоптер и два всъдехода, като не се броят останалите превозни средства, „складирани“ на друго място.

— Ще поискам разрешение от командира за назначаването ти за консултант. Засега си привлечен само като временен сътрудник.

— Според мен този път трябва да получа значка. — Той я хвана за ръката. — Да се поразходим.

— Какво?

— Да се поразходим — повтори Рурк. — Вероятно ще измине известно време, преди отново да прекарваме вечерите си заедно. — Копнея да подишам чист въздух заедно с теб, лейтенант. — Той сведе глава и нежно я целуна. — А може би копнея за самата теб.

ШЕСТА ГЛАВА

Ив нямаше нищо против да се поразходи, въпреки че когато обмисляше нещо, предпочиташе да крачи из стаята или кабинета си.

Рурк вървеше толкова бавно, че на два пъти тя забави крачка, за да се изравни с него.

Мислеше си колко удивителна е способността му без видимо усилие да оставя зад гърба си напрежението и стреса на живота извън дома си — изкуство, което тя така и не успя да усвои.

Въздухът, натежал от горещина, като че ли се беше сгъстил — усещането бе като да се движиш сред топъл сироп. Ала безпощадното слънце вече залязваше, а светлината бе тъй мека, че на човек му се искаше да я помилва.

„Дори жегата тук е различна — помисли си Ив. — Сякаш се просмуква в тревата, дърветата и цветята, вместо да се отразява от асфалта и да те блъска в лицето.“

Долавяше нещо... нещо необичайно под повърхността на привидното спокойствие на Рурк. Усещаше го като острието на нож, увит в кадифе.

— Какво си намислил?

— Лятото е кратко. — Съпругът ѝ я поведе по камениста пътека, която не си спомняше да е виждала досега. — Да му се наслаждаваме, докато не си е отишло. По това време на деня най-силно се усеща очарованието му. А паркът е най-красив.

Вероятно имаше право, въпреки че според Ив паркът винаги беше прекрасен. Запленяваше погледа дори през зимата, ала сега представляваше океан от багри и аромати. Накъдето и да се обърнеш, човек виждаше неописуема красота. Тук се извисяват растения с копиевидни листа и екзотични цветове, там са се преплели очарователни дребни цветчета. Но най-прекрасното бе, че градините изглеждаха и съвършени, и недокоснати от човешка ръка, сякаш бяха дело на майката природа.

— Между другото, кой поддържа парка?

— Елфите, разбира се — засмя се Рурк и я поведе по алея, над която преплетените клони на дърветата образуваха тунел, а пълзящите рози се виеха по стволите и се спускаха върху тучната зелена трева.

— Сигурно ги внасяш направо от Ирландия, а?

— Естествено.

— Колко прохладно е тук! — Ив вдигна поглед и през пролуките в тавана от цветя зърна небето, озарявано от последните лъчи на слънцето. — Климатичната инсталация на природата. — Дълбоко си пое въздух и добави: — Ухае на... — Съвсем естествено бе да се усеща ароматът на рози, но се долавяше и друга миризма. — Ухае на романтика. — Обърна се и се усмихна на съпруга си, ала той не отвърна на усмивката ѝ.

— Какво? — Тя машинално се озърна, очаквайки някаква заплаха... например змия. — Какво има?

Как да ѝ обясни какво изпитва, като я наблюдава да стои в уханния здрач, така смаяна и дори обърквана от заобикалящата я красота? Висока и стройна, с небрежно сресана коса, тук-там изсветляла от слънцето. Жена, която носи оръжието си както дамата носи скъпа огърлица от перли — с нехайна самонадеяност и гордост.

— Ив! — Той млъкна, поклати глава, пристъпи към нея. Допря челото си до нейното и прокара длани по раменете ѝ.

Как да ѝ обясни какво изпита, като я наблюдаваше как невъоръжена и незащитна се изправя пред един безумец? Когато осъзнаваше, че има опасност в един миг завинаги да я загуби.

Знаеше, че тя безброй пъти е заставала лице в лице със смъртта. Често и той бе заставал редом с нея. Случвало се бе ръцете им да бъдат обагрени от собствената им кръв.

Държал я бе в прегръдките си през нощите, изпълнени за нея с по-жестоки сънища, отколкото може да понесе едно човешко същество. Придружил я бе при завръщането ѝ в кошмарното ѝ минало.

Ала случилото се днес беше различно. Днес я закриляха само смелостта и съобразителността ѝ. А той нямаше избор, освен безпомощно да я наблюдава и да чака, осъзнавайки, че тя трябва да изпълни дълга си, но неописуемият страх пробождаше сърцето му като копие.

Знаеше, че и за двама им е по-добре, ако не изрази гласно чувствата си.

Но Ив го разбра. Въпреки че бяха женени повече от година, още не бе проникнала до най-потайните кътчета на душата му. Ала вече разбираше що е любов. В мига, в който Рурк понечи да се отдръпне, тя се притисна към него и му дари устните си.

Искаше му се да бъде нежен. Нежността бе в съзвучие с романтиката на розите, с радостта му, че съпругата му е невредима. Но буйната река на чувствата му го понесе и той едва не потъна. Погълнат от емоциите си, се вкопчи в ризата на Ив, сякаш се хвана за спасително въже, хвърлено в разпенен океан. Ураганът профуча през него и премина в целувката му.

Ив очакваше вихърът на страстта да ги повали, пръстите на Рурк да разкъсат дрехата ѝ.

Ала той отслаби хватката си, прокара ръка по гърба ѝ, сетне обгърна с длани лицето ѝ.

Ив виждаше яростната буря, бушуваща с първична жестокост в сините му очи, която накара дъхът ѝ да секне, а сърцето ѝ лудо да затупти.

— Желая те. — Той се вкопчи в косата ѝ, отметна я, отново сви юмруци. — Нямах представа колко те желая! Повярвай, понякога се плаша от това чувство. Ще ми се да престане да ме разкъсва, но то не стихва.

Впи устни в нейните и тя усети палецото му отчаяно желание, граничещо с алчност.

Без капчица колебание се остави на властта му. Защото Рурк грешеше, което му се случваше много рядко. Разбираше, че съпругът ѝ е подвластен на плътското желание и се гневи на неспособността си да го овладее.

Същата вихрушка бушуваше и в нея.

Рурк откопча ремъка и захвърли встрани кобура с оръжието ѝ, а тя още по-силно се притисна към него и задавено изстена, когато усети върху шията си устните му, зъбите му.

Някъде наблизо птица заизвива глас, ароматът на розите стана почти осезаем и някак хипнотичен. Въздухът под преплетените клони, който допреди миг бе тъй прохладен, внезапно се нажежи.

Рурк свали ризата ѝ, а опитните му пръсти запробягваха по тялото на Ив, докато тя изпита усещането, че ще се разтопи. Ала

когато задърпа ризата му, той я отблъсна, изви ръцете ѝ и здраво хвана китките ѝ, като че ли я впримчи в белезници.

Изпитваше необходимост поне за малко изцяло да я притежава, да властва над нея.

— Ще те имам... — Хрипливият му глас бе натежал като въздуха. — По моя начин.

— Искам...

— След малко ще получиш каквото искаш. — Той разкопча панталона ѝ. — Но първо ще задоволя моето желание.

Желаше я гола.

Приведе се, леко захапа долната ѝ устна:

— Свали обувките.

— Пусни ми ръцете!

Рурк плъзна ръка в панталона ѝ и още по-силно стисна китките ѝ, когато тялото ѝ конвулсивно потръпна.

— Свали обувките!

Притисна устни към нейните, докосна най-интимното ѝ място. Целувката му бе нежна и успокояваща, ала пръстите му я тласкаха към възбудата бавно и търпеливо, сякаш в противовес на стоманената хватка около китките ѝ.

Тя едва чуто запротестира, ала усети как тялото ѝ сякаш се втечнява, почувства се замаяна. Понечи да изрита обувките си, но движението само усили възбудата ѝ.

Цялата пламна и се разтрепери, краката ѝ се подкосиха.

Рурк жадуваше да я докосва навсякъде, да усети вкуса на всеки сантиметър от тялото ѝ. Освободи ръцете ѝ и се отпусна на колене. А когато тя почувства устните му върху себе си, изригна като вулкан.

Сграбчи косата му, отчаяно опитвайки да си поеме въздух. Но той още по-здраво се вкопчи в бедрата ѝ и продължи да я унищожаваша.

Сега му принадлежеше. В тази градина, в този свят. Беше негова.

Светът около нея се завъртя, багри и ухания се завихриха в безумен танц. Нажежените му устни прегаряха плътта ѝ, причинявайки ѝ толкова сладостна болка, че ѝ се струваше сякаш умира.

Похотта му отново се вля в нея, изпълни я, проникна в кръвта и в костите ѝ, докато избухна като новопоявила се звезда и като че я разби на парченца.

Ала Рурк не преставаше.

— Не мога повече, не мога... — изстена тя.

— Но аз мога.

Краката ѝ се подкосиха, Рурк я положи на тревата. Накара я да вдигне ръце и отново хвана китките ѝ:

— Спомняш ли си първия път, когато те обладах? И тогава казваше, че не можеш, но се оказа тъкмо обратното.

— Проклет да си! — Тя се изви като дъга. — Искам те в мен!

— Ще бъда. — Със свободната си ръка Рурк обгърна гърдата ѝ. — Но и сега мога да те накарам да получиш оргазъм. Вече си готова да ме приемеш.

Докосването му беше магическо. Под пръстите му гърдата ѝ беше непоносимо чувствителна, сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Изпитвам удоволствие да те наблюдавам в мига, в който се понасяш във висините — промълви той, без да откъсва поглед от лицето ѝ, което се изкриви от безпомощна наслада. Дъхът ѝ излизаше на пресекулки, очите ѝ потъмняха, престанаха да виждат. Тялото ѝ отново се изви като трептяща дъга. Взриви се. Сетне се разтопи.

Рурк се отмести и започна да се съблича.

Ив лежеше на зелената трева гола, изчерпана, победена. Носеше само дълга верижка с крушовидния диамант и медальона с образа на Свети Джуд, които ѝ бяха подарък от Рурк — символа на любовта му и талисмана, предназначен да я пази. Рурк едва не се просълзи, толкова бе трогнат, че тя ги носи заедно.

Ръцете ѝ още бяха вдигнати, все едно се предаваше. Предаваше се на съпруга си както на никого другиго.

Рурк вече не бе състояние да възпира желанието си. Седна върху нея, прокара длани по лицето ѝ, шията и гърдите.

— Ив.

Клепачите ѝ запърхаха, тя отвори очи. В сумрака под дърветата лицето му изглеждаше толкова напрегнато, толкова красиво. През листата проникваха лъчите на залязващото слънце и хвърляха отблясъци върху гарвановочерната му коса.

— Жадувам да ме обладаеш! Това ли искаш да чуеш? Прави с мен каквото пожелаеш.

Рурк проникна в нея. Разтвори бедрата ѝ и проникна по-дълбоко. Ив изкрещя, усещането бе като че я пронизваше копие. Ала сграбчи съпруга си за косата и този път не затвори очи.

— По-силно! — изстена и го притегли към себе си, докато отново усети устните му върху своите. — По-силно!

Тялото му завибрира, самоконтролът му се пръсна като тънко стъкло. Обхванат от собственото си безумие той плени устните ѝ, плътта ѝ. Продължи ритмичните тласъци и я чу да вика, усети я как отново полита към върха.

— С мен... — Той вплете пръсти в нейните. — Ела с мен.

Предаде се изцяло на властта ѝ, както тя му се бе отдала, за да изпитат заедно върховната наслада.

Кръвта още бучеше в ушите му, когато легна по гръб и привлече Ив върху себе си.

Бурята, която допреди мигове бушуваше в него, беше преминала. Нежно прокара пръсти по гърба на Ив.

— Страхотна разходка — промърмори тя.

Рурк леко се усмихна:

— Чистият въздух повишава тонуса.

— О, да, бас държа, че причината беше чистият въздух — изсмя се тя. — Сега разбирам защо за отмора хората отиват в провинцията.

— В момента се чувствам напълно отпочинал.

Тя вдигна глава и го изгледа:

— Така ли?

Рурк знаеше какво го пита. Знаеше, че го е разбрала.

— Да. Предлагам да се приведем в приличен вид и да се върнем вкъщи. Скоро ще докарат Макнаб, а аз още не съм съобщил на Съмърсет.

— Оставям на теб това изключително приятно задължение.

— Страхливка!

— Такава съм. — Тя се изгъркаля на тревата и се огледа за дрехите си. — Да му се не види, къде ми е ризата? Изял ли си я?

— Не, доколкото ми е известно. — Той вдигна поглед. — Ето я, виси на розовия храст.

— Сега разбирам колко полезна е градината — промърмори Ив, докато освобождаваше дрехата си от трънливите вейки. — Стимулира зрението и възприятията, предлага удобства за правене на секс и дори закачалки за дрехите ни.

Рурк се изправи и се разсмя. Напрежението помежду им като по чудо беше изчезнало, отново бяха стъпили на солидна почва.

Щом влязоха в къщата, Ив тръгна право към кабинета си. Казваше си, че я чака много работа, но истинската причина бе, че предпочиташе да не присъства на разговора между Рурк и Съмърсет.

Или поне бе една от причините.

Първо се свърза с командира. Нежеланието ѝ да привлече Рурк като консултант беше за заблуда. Още преди съпругът ѝ да подхвърли идеята вече беше намислила да използва помощта му, и то официално.

Но не искаше той да се възгордее и да се помисли за незаменим.

— Вече имате разрешение — осведоми я Уитни. — Фийни пожела Рурк да бъде привлечен като консултант. Разбрах, че детектив Макнаб ще бъде изписан от болницата и вие ще се грижите за него.

— Наистина ме е грижа за него, сър.

— Вече разговарях с родителите му. Сигурно ще се обадят и на вас.

— О! — Тя моментално започна да крои планове как да прехвърли на Съмърсет и това задължение. — Макнаб е млад и в добра кондиция. Предполагам, че до ден-два ще бъде на крака. Ще работя предимно у дома, сър. Ако Фийни не възразява, искам компютърът на Когбърн да бъде закаран у нас.

— Постъпи както намериш за необходимо — ти ръководиш разследването. Утре в два следобед в Кулата ще проведем съвещание с началника Тибъл, кмета Пийчтри и Чанг, нашият специалист по връзки с обществеността. Държа да присъстваш и ти.

— Слушам, сър.

— Дотогава трябва да знаем отговорите, лейтенант.

След като приключи разговора, Ив седна зад бюрото си. Засега нямаше нито един отговор, но поне можеше да формулира всички въпроси.

Нахвърля бележки, направи справка с предишните си записки и подготви нови.

„Луис Когбърн — наркопласър, чиито клиенти са предимно ученици. Възможно ли е да се установи от кого е купил компютъра? Да се проверят въведените данни, за да

се разбере колко често е използвал машината — колко пъти седмично, колко часа дневно. Ненадейно пламнало желание за насилие, намерило изражение в примитивен побой с бухалка. Според свидетелите Когбърн никога преди не е проявявал склонност към насилие.

Според показанията на свидетелите няколко дни преди инцидента Когбърн е бил нетипично изнервен и сприхав — първите симптоми за физическото му неразположение. Патоанатомът констатира вътречерепно налягане, масивен оток, повредени тъкани, физиологични симптоми — главоболие, кървене от носа и ушите, изпотяване.

Детектив Кевин Халоуей, служител в Отдела по електронна обработка на информацията, комуто е било възложено да прегледа информацията, съхранена в машината на Когбърн. Да се провери колко часа работа са регистрирани в компютъра.

Изненадващ акт на насилие в един от отделите на полицията, насочен най-вече срещу Макнаб и Фийни. Срещу обикновен служител и началника на отдела.

Методите за извършване на насилие зависят ли от характера на всеки индивид? Да се възложи на Майра съставяне на психологически профил на нападателя.

До този момент той не е проявявал склонност към насилие.

Според патолога симптомите са същите като при Когбърн. Смъртта е настъпила без външна травма.

Оръжие на убийството — компютър.“

„Наистина е било убийство — помисли си тя. — Компютърът е оръдието, но какъв е мотивът?“

— Далас.

— А? — Тя вдигна поглед, отметна косата, която почти закриваше очите ѝ и недоумяващо се втренчи във Фийни, докато съзнанието ѝ се проясни. — Мислех, че вече си у дома.

— Придружих до тук момчето, след като го изписаха от болницата.

Ив си помисли, че нови бръчки са се появили на челото му, а погледът му е по-печален от всякога.

— Отиди си вкъщи, Фийни. Имаш нужда от почивка.

— Нямах право да даваш подобни съвети, след като сама не ги спазваш. — Той посочи бележките ѝ. — Тръгвам си, исках само да се уверя, че Макнаб се чувства по-добре. Много благородно от ваша страна, че го поканихте да ви погостува. Младежът изглежда почти във форма. — Ирландецът се тръсна на един стол и тежко въздъхна: — Господи, защо се правя на шут? Едната му страна е парализирана, Далас!

— Само временно. Можеше да се очаква при тези обстоятелства...

— Тръпки ме побиват, като си помисля, че можеше да загине. Знаеш ли, че е едва двацет и шест годишен?

Стомахът ѝ се сви:

— Не... не знаех.

— Родителите му са в Шотландия. Почти всяка година летуват там. Искаха незабавно да се върнат в Ню Йорк, но той успя да ги разубеди. Вероятно не иска да го видят в подобно състояние, но и се страхува, че завинаги ще остане парализиран.

— Ако му позволим да си го мисли... ако самите ние го мислим, няма да му е от полза.

— Знам... Господи, Халоеуей непрекъснато ми е пред очите, спомням си изражението му, когато се строполи на пода. — Той прокара пръсти по страните си. — Длъжен бях да се обадя на родителите му, обаче не знаех какво да им кажа. А проклетите репортери са взели на мушка момчетата от моя отдел... моите деца...

— Фийни, днес преживя нещо ужасно. Различно е, когато се случи по време на акция. Според мен е редно да поговориш със служебния психотерапевт. — Тя потръпна от убийствения поглед, който ѝ хвърли ирландецът. — Знам, че нямам право да ти давам подобен съвет, но само помисли, да му се не види! Едно от „твоите момчета“ те взе за заложник и заплашваше да ти пръсне черепа, после умря пред очите ти. Достатъчно причини съзнанието ти да се размъти. Затова трябва да се консултираш с психотерапевта или... с Майра. На

твое място щях да избира нея. Ако пожелаеш, разговорът помежду ви ще бъде неофициален. Никой няма да разбере, че си се обърнал към нея.

— Не ми трябва нито душеприказчик, нито изповедник! — процеди ирландецът, който се беше зачервил от гняв и обида. — Само работата ще ми помогне да превъзмогна травмата.

— Както кажеш — примирено въздъхна Ив, разпознавайки симптомите, които често виждаше, застанеше ли пред огледалото. — За твоё успокоение ще ти кажа, че ни предстои много работа. Засега ще ръководя разследването от тук, ако не възразяваш. Но най-първостепенната ни задача е да измислим някакъв щит или филтър за проклетия компютър. Никой няма да го докосне, преди да вземем предпазни мерки.

— Срецу какво? Как да проектираме подходящ щит, след като не знаем какво трябва да блокира?

— Да, това е най-големият проблем. Но предполагам, че заедно с цивилния консултант, за чието участие вече си получил разрешение, успешно ще го разрешите.

Фийни се поусмихна, макар че погледът му остана печален:

— Предположих, че ще ми се поразсърдиш заради самоинициативата, но той е най-добрият специалист, когото познавам.

— Тогава си напрегнете мозъците и ми осигурете защита от проклетия компютър. — Ив се изправи на крака и макар да се чувстваше ужасно неловко, стори нещо, което смяташе за правилно. Приблужи се до ирландеца, приклепна до него и го погледна в очите:

— Прибери се вкъщи, Фийни. Изпий една бира, поговори с жена си. Вярно е, че като съпруга на ченге тя е свикнала да живее с мисълта за най-лошото, но сега ще се успокои едва когато те види. Същото се отнася и за теб. Без теб няма да се справя с този случай, но за да работиш пълноценно, трябва да си спокоен.

Погледите им казаха много повече отколкото думите. Дълго се взираха един в друг, накрая Фийни промълви:

— Днешните младежи си въобразяват, че знаят всичко. — Стисна ръката на Ив, стана и излезе. За да си отиде вкъщи.

Тя за миг не помръдна, сетне докосна мястото, на което бе ръката му. Едва тогава се изправи, седна зад бюрото си и отново се зае с работата си. Първата ѝ задача бе да сравни информацията за Когбърн с

данните от досието на Халоуей с надеждата да открие някаква връзка помежду им. Още не беше приключила, когато видеотелефонът избръмча.

— Тук Далас.

— Имам мъртвец, когото непременно трябва да видиш. — Лицето на Бакстър почти изпълваше монитора, но по звуците и движението зад него тя се досети, че колегата ѝ се намира на поредното местопрестъпление.

— Имам спешна работа, Бакстър. Не мога да поема друго разследване. Заеми се ти.

— Не бързай. Още не си чула подробностите. Жертвата е трийсет и три годишен мъж. На пръв поглед изглеждаше, че някой е проникнал чрез взлом в жилището му и го е нападнал. После обаче установихме, че той сам си е причинил нараняванията, а накрая си е прерязал гърлото.

— Нямам време за...

— Преди настъпването на смъртта е имал масивни кръвоизливи от носа и ушите. И още нещо — погледни!

Бакстър се обърна. Тя видя просторна стая, в която цареше невъобразим хаос. Компютърът беше съборен на пода, съобщението на екрана гласеше: *Осъществено стопроцентово прочистване.*

— Никой да не докосва компютъра! — извика Ив. — Идвам веднага.

Хукна към вратата, но изведнъж изруга, върна се и извади от бюрото си електронния бележник. Докато прекосяваше помещението, за да отиде в кабинета на съпруга си, задиктува съобщение, адресирано до Рурк:

— Повикаха ме във връзка с друг случай, който има общо с моето разследване. Ще се върна... когато се освободя. Извинявай.

Остави бележника на компютъра му и изтича навън.

Чадуик Фицхю бе живял охолно в луксозен мезонет в сграда, намираща се в северната част на Ийст Сайд. Професията му се състоеше в това да бъде единственият наследник от мъжки пол на четвъртото поколение на прочутата фамилия Фицхю и той се справяше отлично със задълженията си — общуваше свободно, изглеждаше

изключително елегантен във вечерно облекло, умело играеше поло и при крайна необходимост можеше да беседва за борсови операции.

Семейният бизнес се състоеше в печелене на пари, каквито представителите на фамилията Фицхю притежаваха в изобилие.

Хобитата на Чадуик бяха пътешествия, модни дрехи, хазарт и прелъстяване на момчета.

Докато Ив се взираше в окървавените останки на Чадуик Фицхю, Бакстър набързо ѝ съобщи оскъдната информация, с която разполагаха:

— Името му изскочи по време на проучването на данните. Бил е известен педофил, обикалял е клубовете, сърфирал е в чатовете в Мрежата. — Красивото лице на младия полицай се изкриви от отвращение. — Падал си е по хлапета на възраст от четиринайсет до шестнайсет години. „Номерът“ му е бил да почерпи жертвата си с алкохолна напитка или с някакъв наркотик, предимно Зонър, после да примами хлапето в жилището си с обещание за още. Ала когато са се озовавали тук, е изваждал „играчките“. Освен всичко друго е бил пристрастен към садомазохистичните изпълнения. Дори когато дадено момче е оказвало съпротива, той чрез насилие е осъществявал полов контакт с него. Открихме колекция от видеофилми — очевидно е заснемал с камера „подвизите“ си. След задоволяване на извратените си потребности е подхвърлял известна сума на жертвите си и ги е заплашвал, че ако го издадат, ще загаят много повече от самия него. — Бакстър се втренчи в мъртвеца и добави: — Повечето хлапета са му вярвали...

— Почакай — прекъсна го Ив. — След като тези подробности са ни известни, поне едно момче се е оплакало от него.

— Имаш право. През последните две години срещу него са били подадени четири оплаквания. — Бакстър извади от джоба на костюма си пакетче с дъвки и предложи на Ив да си вземе. — И то само в Ню Йорк. Срещу него са били повдигнати обвинения, но чрез подкупи и с помощта на скъпо платени адвокати „мераклията“ е избегнал затвора. Според мен светът се е отървал от един боклук.

Ив само изсумтя, сложи очилата с увеличителни стъкла и огледа раната на шията, която приличаше на уста, зейнала в безмълвен вик.

— Липсват белези, подсказващи разколебаване — промърмори.

— Като решиш да сториш нещо, правиш го както трябва.

Тя напръска дланите си със защитен спрей и с пръст побутна главата на Фицхю. Ушният му канал беше запушен от съсирена кръв.

— Сърфирал е в чатовете в Мрежата, така ли?

— Да, разполагаме с писменото оплакване на едно от хлапетата, които е прелъстил по този начин. Търсел е момчета, които имат проблеми със сексуалната ориентация, или пък такива, които са готови да експериментират. На горния етаж си е обзавел специална стая за забавления. Стените са тапицирани с черна кожа, има какви ли не играчки — белезници, бичове, вибратори и други механични средства за сексуално задоволяване. Системата за видеозаписи е една от най-скъпите, предлагани на пазара. Намерихме и богат асортимент от наркотици. Както виждаш, апартаментът е обърнат с краката нагоре, но записите от охранителните камери показват, че от три дни никой не е влизал или излизал от тук, включително собственикът.

— Кой е съобщил за смъртта на Фицхю?

— Сестра му, която живее на остров Сейнт Томас... Хей, лейтенант, май и ти наскоро пътува до някакво екзотично място — добави той. — Океанът плиска сините си води в бряг, покрит с бял пясък, по плажа се разхождат жени по оскъдни бански костюми... С удоволствие бих избягал от жегата на подобно райско местенце... — Той замечтано въздъхна, сетне приклепна до Ив, като внимаваше да не изцапа с кръв маншетите си. — Днес нашият човек е трябвало да бъде в Сейнт Томас за някакво семейно празненство. Като не се появил, сестра му се обезпокоила и се свързала с него по видеотелефона, Фицхю започнал да й крещи и грозно да я ругае, а от носа му бликала кръв. Тя си помислила, че някой го е нападнал и го е ранил, затова се свързала с полицията.

— Ще й се обадя. Трябва да даде официални показания. — Ив подпря длани на бедрата си и се обърна към Бакстър: — Поемам разследването и на този случай.

— Предположих, че ще се случи именно това. — Той въздъхна и се изправи. — Всички знаем какво се е случило днес в Отдела по електроника. — Огледа се, намръщено се втренчи в монитора на компютъра. — Да му се не види, какво става?

— Сформирам екип, за да разберем причината. — Ив също се изправи. — Искаш ли да участваш?

— Съгласен съм — без капчица колебание отвърна младежът.

— Смятай се за назначен. Необходими са ми копия от видеозаписите, направени от охранителните камери, досието на Фицхю, името на сестра му и точният ѝ адрес. Ще разпитаме съседни, родственици, приятели. Важното е да разберем дали той е бил... заразен. — Тя смутено се изкашля и добави: — Налага се да изгледаме и филмите от частната му колекция.

— Не стига, че жегата е непоносима, ами ще бъда принуден да гледам как някакъв перверзник чука момченца.

— Възможно е някое от тези момченца да е било специалист по програмиране. Незабавно изпратете този компютър на моя адрес. Командирът ми разреши засега да ръководя разследването, като използвам техниката, с която разполагам у дома.

— Ще работим у вас ли? — засия Бакстър. — Супер!

— Никой да не се доближава до тази машина. Никой да не я включва до второ нареждане. Същото се отнася и до другите компютри, които евентуално ще открием в апартамента. — Тя се огледа и добави: — Най-щателно ще претърсим жилището. А ти провери дали има разпечатки на информацията, съдържаща се във файловете. Трупът да бъде изпратен в моргата, предупредете Морис да зареже другата работа и незабавно да се заеме с аутопсията.

— Ясно. Хей, къде е сянката ти?

— Моля?

— Къде е несравнимата Пийбоди? — Той вдигна вежди. — Напоследък адски се е разхубавила.

— Нима? На теб и плашило ще ти се стори красиво, Бакстър.

— Може би, но само след уморително дежурство. Как така хубавицата не те придружава?

— Ами... заета е... с Макнаб.

Усмивката на Бакстър помръкна:

— Как е той?

— Сравнително добре. Дойде в съзнание, държи се мъжки. Само дето... — Тя пхна ръце в джобовете си. — Има проблеми с дясната си страна...

— Какви проблеми? — попита той, въпреки че знаеше отговора. Всеки полицай знаеше какво се случва, когато те улучи лазерен заряд. — Проклятие, Далас! Временно е, нали? Той ще се оправи, сигурен съм.

— Да. Поне така казват лекарите.
Двамата помълчаха, Ив въздъхна и нареди:
— Да се хващаме на работа.

СЕДМА ГЛАВА

Като се прибра у дома, тя завари Рурк в кабинета му. Видя, че си е приготвил кафе, грабна чашата и я изпи до дъно, сякаш пиеше вода.

— Мъртъв педофил. Прерязал си е гърлото. Първо обаче е откачил и е съсипал шикозния си апартамент. Морис ще открие повишено вътречерепно налягане. Съобщението за абсолютната чистота беше изписано на монитора на компютъра му.

— Само един компютър ли е имало в жилището?

— Още не знам. Във всеки случай наредих да изпратят тук и трите машини, за които знаем, че са предизвикали обезумяване. Трябва да разбере как са били настроени така, че да предизвикат... взривяване на човешкия мозък.

— Според мен по-важно е да се разбере защо някой го е сторил.

— Стопроцентова прочистване — промърмори тя и седна до него. — Да отстраниш мръсотията и да постигнеш стопроцентова чистота... Светът се е отгървал от един боклук... — промърмори, припомняйки си думите на Бакстър.

— Организация за борба с педофилите, чиито членове притежават забележителни технически познания — кимна Рурк. — Халоуей е загинал заради професията си. И двамата мъртъвци са се възползвали от деца.

— Вярно е. Извратени гадняри. Отрепки! Измет!

— Но ти си принудена да нагазиш в мръсотията, за да разгадаеш мистерията около смъртта им.

— Имаш право. Налага се да се добера до техните жертви и да ги разпитам. Най-вече момчетата, които имат солидни технически познания... или по-скоро техните родственици, специалисти по електроника. Може би ще открием някой, който е имал взаимоотношения и с Когбърн, и с Фицхю.

— Чадуик Фицхю ли? — Рурк намръщено се втренчи в празната си чаша, приближи се до автоготвача и възкликна: — Гадина такава!

— Много си дребнав! Обсипваш ме с хули само защото ти изпих кафето.

— Думата ми беше за Фицхю, скъпа. Мръсник с мръсник! Прави се на голяма работа, а тормози момченца. Отдавна трябваше да са го заклали.

— От изявлението ти съдя, че си го познавал.

— Достатъчно добре, за да изпитвам към него непреодолимо отвращение.

Ив си помисли, че за разлика от Бакстър, съпругът ѝ говори спокойно, но въпреки привидното му безразличие, в мелодичния му глас се долавяха горчиви нотки.

— Издънка е на стара аристократична фамилия — продължи Рурк. — Все хора със синя кръв и купища пари, които са прекалено превзети, за да имат делови отношения със съмнителни типове като мен. Но въпреки това се надпреварваха да ме търсят като партньор — добави той и се обърна. Изражението му беше безучастно. Изглеждаше невъзмутим като воин, който се хвърля в бой. — Докато „невинните забавления“ на онзи мръсник станаха обществено достояние. Тогава прекъснах всякакви взаимоотношения с тях. Дори дребният крадец от Дъблин има морални задръжки.

— Едно е да откажеш да работиш съвместно с него. Свалям ти шапка за решението. Съвсем друго е обаче да го убиеш.

— Сам си е прерязал гърлото, нали? — Рурк отпи от кафето си. — Според мен щеше да е по-уместно първо да си беше отрязал топките. Но поетическата справедливост рядко възтържествува в реалния живот.

Кръвта на Ив се вледени. Побиха я тръпки, сякаш в стомаха ѝ се беше загнездила буца лед.

— Каквито и да се били деянията му, никой няма право да бъде негов съдник или екзекутор.

Рурк спокойно срещна погледа ѝ, очите му бяха спокойни и ясни.

— Лейтенант, понякога гледните ни точки са диаметрално противоположни. Е, пейни си кафе. Предлагам да вдигнем тост за кончината на мръсника Фицхю.

Той се приближи до шкафа с напитките и го отвори, а Ив се изправи и заяви:

— След като разбрах какво е мнението ти за този човек, смятам, че не можеш да ми помогнеш при разследването.

— Становището ми не те засяга. — Рурк избра бутилка превъзходно каберне. — Продължавам да твърдя, че Фицхю беше долна отрепка, но това не означава, че няма да ти окажа помощ. Само не искам от мен да съжалявам за смъртта му, аз пък няма да очаквам от теб да се радваш.

И преди се бе случвало да бъдат на различни мнения по даден въпрос, но този път стъпваха по тънък лед.

— Каквото и да е сторил, какъвто и да е бил, някой е отнел живота му. Убийството си е убийство, независимо дали линчуваш някого, обесвайки го на клон, или го разстрелваш с бластер. Законът определя кое деяние е престъпно, както и съответстващото наказание.

— Никога няма да постигнем съгласие по този въпрос, Ив. Но помисли — въпреки благородните слова, които току-що изрече, май в момента играеш ролята на мой съдник.

— Не съм сигурна — промърмори тя и почувства как топката в стомаха ѝ натезава. — Но знам, че не ми се иска тази история да влияе на отношенията ни.

— Възможно е да постигнем споразумение — спокойно заяви Рурк, сякаш обсъждаха какъв цвят боя най-много ще подхожда на всекидневната. — Ще направя всичко възможно да ти помогна да разбереш кой или какво е причинило обезумяването на тези хора. Не искам повече от мен.

Докато го гледаше как отпива от виното, Ив си помисли, че разрешението не я задоволява.

— Смяташ ли, че е било редно да го убият? — попита.

— Мисля, че е редно да е мъртъв. Този отговор задоволява ли те, лейтенант?

Ив не знаеше какво да отговори, ала чувстваше как тънкият лед се пропуква.

— Отивам да подготвя материалите за съвещанието, което ще проведем утре сутринта — промърмори.

„Ясно — засега ще отложим обсъждането на тази тема“ — помисли си Рурк.

— Повикай на помощ Пийбоди — предложи. — Тъкмо ще се поразсее.

— Как е Макнаб?

— Сравнително добре, само дето е разочарован. Съмърсет настоя да му сервира лека храна вместо мечтаната пържола. Младокът се преструва, че не се страхува, но ми се струва, че няма да издържи дълго. Ръката и кракът му още са безчувствени.

— Още не са изминали двацет и четири часа. Обикновено чувствителността се възвръща в разстояние на час-два, но... Ах, да му се не види!

— Ако се наложи, ще се свържем с най-големите специалисти по неврология. Знам една клиника в Швейцария, където правят чудеса.

Ив кимна, питайки се що за човек е съпругът ѝ. Човек, който вярваше, че при определени обстоятелства отнемането на човешки живот е оправдано... или поне си заслужава да вдигнеш тост. От друга страна беше готов без колебание да отдели време и пари, за да помогне на приятел.

— Ще видя дали Пийбоди е в състояние да работи — промърмори и побърза да напусне опасната територия.

Наближаваше два след полунощ, когато изпрати помощничката си да си легне и реши да последва примера ѝ. Вратата между двата кабинета беше затворена, но отдолу се процеждаше светлина, което означаваше, че Рурк още е там.

„Работи“ — помисли си тя. Най-вероятно се занимаваше със задача, предвидена за следващия ден, за да посвети цялото си време на полицейската работа.

Ив нерешително закрачи напред-назад. Съжаляваше, че няма човек, притежаващ способностите и възможностите на Рурк, към когото да се обърне за помощ, та двамата да избегнат противоречията, предизвикани от различието в мненията им. Да престанат да пристъпват плахо по тънкия лед.

Плахо ли? Как не! И двамата бяха прекалено нетърпеливи, за да гледат в краката си. Някой със сигурност щеше да пострада.

Но тя беше прекалено притисната от времето, за да се тревожи за взаимоотношенията им.

Почука и отвори вратата:

— Извинявай за безпокойството, но мисля да си лягам. Съвещанието е насрочено за девет часа.

— Ммм. — Рурк продължи да се взира в монитора. — Предлагам четири милиона и шестстотин хиляди долара, нито цент повече. Десет процента първоначална вноска при постигане на устна договореност, четирийсет при подписване на договора, остатъкът от сумата — след уреждането на формалностите по прехвърлянето на собствеността. — Той се обърна и се усмихна: — Идвам след малко, скъпа.

— Какво купуваш?

— О, нищо особено. Къщичка в Тоскана и винарна, която е позападнала поради неправилно управление.

— Струва ми се, че даваш прекалено голяма сума за някаква си къщичка и занемарена винарна.

— Не се безпокой, миличка. Ще ни останат пари да купим нови завеси за кухнята.

— Знаеш ли какво? Ще престана да се интересувам от работата ти, ако всеки път ми се подиграваш.

Той още по-широко се усмихна:

— Имаш право. Господи, колко съм несъобразителен! Желаяш ли да се запознаеш с разходите по преустройството на сградата? После заедно ще прегледаме доклада на специалиста по винопроизводство и счетоводните данни...

— Целуни ме отзад!

— След малко, скъпа. Почакай да приключа преговорите. Ако нещата вървят по план, може би ще ни остане някой и друг долар и за ново канапе в дневната.

— Ще си легна, преди да съм пукнала от смях от шегичките ти. И запомни — съвещанието започва точно в девет. — Обърна се да излезе, но в този момент видеотелефонът на бюрото ѝ избръмча. Тя грозно изруга, но изтича в нейния кабинет и включи устройството: — Тук Далас. Какво искате?

— За мен винаги е удоволствие да видя приветливото ти лице, Далас. — Надин Фарст, прочутата репортерка от Канал 75, запърха с мигли.

— Нямам какво да ти кажа, Надин. Разкарай се!

— Почакай, почакай! Моля те, не прекъсвай! Първо, наистина съм съкрушена, задето днес не си забелязала отсъствието ми. Бях извън града и се върнах преди двайсет минути.

— О, ясно. Обаждаш ми се в два сутринта само да ме уведомиш, че си се прибрала по живо, по здраво.

— Второ — невъзмутимо продължи репортерката, — като преглеждах пощата и съобщенията, получени по време на отсъствието ми, се натъкнах на това. — Тя показва някакъв диск. — Съдържанието е сензационно, освен това смятам, че представлява интерес за теб.

— Ако някой ти е изпратил порнофилм, обади се на Отдела за борба с порока.

— Посланието е от група, наречена „Борци за прочистване“.

— Не докосвай компютъра си! — извика Ив. — Веднага го изключи. Не преглеждай повторно този диск. След малко ще бъда при теб!

— Слушай...

Но Ив прекъсна връзката и хукна към вратата.

— Аз ще шофирам. — Рурк изтича надолу по стъпалата и се изравни с нея. — Не, не възразявай. Ще сканирам компютъра й. Може би ще открием отговора на загадката.

— Нямах намерение да възразявам, а да те помоля да вземеш най-бързата си кола.

Само след осем минути се озоваха пред апартамента на репортерката. Когато Надин отвори вратата, Ив нареди:

— Дай диска на Рурк. Аз ще те придружа до най-близката болница.

— Почакай, престани да ме дърпаш! — Тя отблъсна ръката на Ив, която се беше вкопчила в рамото й. — Онези ме предупредиха, че дискът не е заразен. Желанието им е обществеността да научи какви са целите им.

Ив отстъпи назад и се помъчи да заличи от съзнанието си ужасяващата картина, която си бе представила — как Надин умира в нечовешки мъки.

— Какво искат? Да излъчат техния запис ли?

— Дискът съдържа само тяхното послание, което искат да направят обществено достояние. Като репортер не мога да пренебрегна подобна златна възможност. Канал 75 отново ще

предизвика сензация с новината. — Надин въздъхна и разтърка рамото си на мястото, в което се бяха впили пръстите на приятелката ѝ. — Признателна съм ти, че се безпокоиш за здравето ми, но да знаеш, че ми направи страхотна синина.

— От синини не се умира. Най-хубавото е, че още си жива. Дай ми диска!

Надин вдигна съвършено очертаната си вежда. По изражението ѝ личеше, че няма намерение да отстъпи. Беше по-ниска от Ив, закръглена и със сигурност не притежаваше нейната сила. Ала надушеше ли сензационна новина, се превръщаше в тигрица.

— Няма! — заяви непоколебимо.

— Известно ли ти е, че възпрепятстваш полицейско разследване?

— А на теб известно ли ти е, че само си върша работата? Може би си чувала за свободата на пресата, Далас. Дискът беше изпратен на мен.

— Ще получа разрешително за изземване и ще те тикна зад решетките, задето отказваш да предадеш вещественно доказателство и ми пречиш да изпълня дълга си.

Дребничката репортерка се изправи на пръсти, за да застане лице в лице с Ив:

— Не преча на никого и ти много добре го знаеш. Не бях длъжна да ти се обадя. Можех да направя сензационен репортаж, а ти да останеш с пръст в уста. Затова не ме заплашвай, сестро!

— Госпожи, успокойте топката. — Поемайки риска, от който се страхуват всички представители на силния пол, Рурк застана между двете жени, ръмжащи като разгневени тигрици. — Дълбоко си поемете въздух. Мисля, че и двете имате право. Може би ще се поуспокоите, след като разберем какво съдържа дискът.

— Няма гаранция, че не е носител на вирус! — настоя на своето Ив. — Имам право да го конфискувам, за да го поставя под карантина.

— Глупости! — Надин отметна буйната си руса коса. — Тези хора нямат интерес да ми навредят, защото искат услуга от мен. А именно — да привлече върху тях вниманието на обществеността. Ако прочетете текста, ще разберете за какво говоря. Далас, те едва сега започват!

— Добре, да видим какво гласи посланието им. Но ако всички получим кръвоизливи от ушите и носа, шегата си е за наша сметка.

Следвайки Надин, прекосиха дневната и влязоха в обширно работно помещение, обзаведено с модерни мебели в пастелни цветове. Репортерката седна зад бюрото си и нареди:

- Пусни диска.
- Казах ли ти незабавно да изключиш компютъра?
- Престани да се заяждаш с мен, а чети текста на монитора.

„Драга госпожице Фарст,

Ние, членовете на групата «Борци за прочистване», решихме да се обърнем към вас, защото вярваме, че сте загрижена за благото на обществото. Уверяваме ви, че се възхищаваме от неуморната ви работа и не ви желаем злото. Настоящият диск е чист. Даваме ви честната си дума, че няма да ви навредим.

Единствената ни цел е постигане на справедливо, неопетнено правосъдие. Правосъдие, чието раздаване понякога се възпрепятства от закона, принуден да загърби жертвата и да служи на престъпника. Често ръцете на полицейските служители, на съдилищата, дори на нашето правителство са завързани с хлъзгавото въже на заплетените закони, предназначени да защитават онези, които нападат невинните.

Нашата група е създадена, за да защитава невинните; всеки неин член е положил клетва в името на тази благородна цел.

Вероятно някои ще ни обвинят в използване на непозволени средства, други ще ни нарекат убийци, но по време на война всички средства са разрешени, а смъртта на хора е неизбежна.

Сигурни сме обаче, че мнозинството ще одобри методите ни и ще обяви осъществяването на идеята ни за победа на всички, потиснати от системата, която вече не служи на общественото благо.

Когато това съобщение попадне в ръцете ви, първата екзекуция вече ще е изпълнена. Луис К. Когбърн беше зараза за обществото, човек, който покваряваше нашите

деца, принуждаваше ги да се пристрастяват към дрогата. Дебнеше около спортните площадки, в училищните дворове, в парковете, примамвайки с наркотици тези млади и невинни същества.

Беше обвинен, изправен пред съда и намерен за виновен.

Присъдата бе приведена в изпълнение.

По отношение на Луис К. Когбърн бе осъществено стопроцентово прочистване.

Той беше заразен чрез технология, която сме открили и разработили. Тъй както душата му бе поразена, поразихме мозъка му, предизвиквайки смъртта му.

Няма опасност от зараза за вас, за невинните, за човечеството. Не сме терористи, а пазители, които са дали клетва с цената на всичко да служат на ближните си.

И други бяха обвинени, изправени пред съда и осъдени. Неуморно ще се борим срещу онези, които се обогатяват и търсят удоволствия, причинявайки физически и душевни страдания на събратята си, докато в Ню Йорк бъде осъществено стопроцентово прочистване.

Обръщаме се към вас с молба да запознаете обществеността с нашето послание, да разкажете на хората за нашите цели и да ги уверите, че се стремим да защитаваме онези, на които законът е безсилен да помогне.

Надяваме се да бъдете нашата връзка с медиите.

Борци за прочистване“

— Какво нахалство! — промълви Ив. — Дори не споменават Ралф Устър, чийто череп беше счупен, нито Сузан Коен, която едва не загина. Нито думичка не се казва нито за мъртвия полицай, нито за онзи, който може би ще остане парализиран до края на живота си. Непрекъснато подчертават колко чисти са идеалите им да служат на обществото. Какво смяташ да направиш?

— Да си гледам работата — отвърна репортерката.

— Нима ще направиш обществено достойние тази гадост?

— Разбира се. Сензационна новина е, а моята работа е да отразявам новините.

— Разбира се, особено когато има голяма вероятност те да спомогнат за повишаването на рейтинга ти.

— Ще се престоря, че не съм го чула — заяви Надин след няколко секунди. — Само защото твой колега е мъртъв, а друг, когото смятам и за мой приятел, е в тежко състояние. Рейтингът ми наистина ще се повиши, но знаеш ли защо си тук и четеш това послание, преди да го излъча в ефир? Защото те уважавам, защото мисля, че сме приятелки и защото вярвам в непогрешимостта на правосъдието. Ако не изпитваш уважение към мен и към работата ми, значи съм сгрешила в преценката си.

Ив се обърна и така гневно ритна канапето, че Надин потръпна.

— Ти си единствената репортерка, която съм в състояние да издържа повече от десет минути.

— Трогната съм от дъното на душата си.

— Но не намесвай приятелството ни. Предпочитам да разговаряме като жени, предани на професиите си. Ти си способна и играеш честно.

— Благодаря. Същото се отнася и за теб.

— Не си въобразявай обаче, че ще затанцувам от радост, след като зная за намерението ти да запознаеш обществеността с тази... лицемерна тирада. Прекрасни пазители, няма що. Невъзможно е да разкрасиш с ореол убийството.

— Ммм, чудесна метафора. Разрешаваш ли да те цитирам?

Очите на Ив гневно проблеснаха:

— Разговорът ни е поверителен!

— Разбира се, всичко, което си казахме, е неофициално — спокойно кимна Надин. — Но няма начин да избегнеш медиите. Ще взема интервю от теб, от Уитни и Тибъл, от Фийни и Макнаб. Настоявам да разговарям с родствениците, познатите и колегите на Халоей. Искам изявление от кмета.

— А случайно да искаш да ти поднеса всичко това на тепсия, Надин?

Репортерката сви юмруци и ги сложи на кръста си:

— Само не ме учи как да си върша работата! Ако искаш да представя нещата в желаната от теб светлина, трябва да интервюирам

всички ключови играчи.

— Ив! — Рурк сложи ръка на рамото на съпругата си. — Надин има право. Да, много правилно е преценила ситуацията. Повечето зрители ще бъдат съпричастни с членовете на тази група. Ще споделят възгледите им за Когбърн и за Фицхю...

— За кой Фицхю говорите? — наостри уши Надин. — За Чадуик Фицхю ли става въпрос? Мъртъв ли е?

— Млъкни! — сопна се Ив. — Пречиш ми да се съсредоточа.

— Позволи ми да довърша мисълта си — обади се Рурк. — Когато разберат с какво са се занимавали Когбърн и Фицхю, хората ще си кажат, че са си заслужили смъртта. И двамата са били паразити, които са злоупотребявали с доверието на нашите деца.

— И ти си на същото мнение — изтърси Ив и веднага съжали за думите си.

Изражението на Рурк остана невъзмутимо, той наклони глава:

— Дълбоко грешиш, ако си въобразяваш, че ще възнегодувам срещу убийството на гадина като Фицхю. Но за разлика от нашите съграждани, днес видях какво се случи с един млад полицаи и с Иан, какво можеше да се случи с Фийни. Случилото се изцяло променя същността на това надутото и егоистично изявление, което определено служи на нечии цели. Но хората, които го чуят, ще обявят за герои тези „борци“.

— Геройствата не се извършват от разстояние! — сопна се Ив.

— Господи, колко хубаво говориш, когато не си пред камерата! — процеди Надин. — Идва ми да се разрева.

— Покажи ги в истинската им светлина — обърна се към нея Рурк. — Нека всички видят мъката на родителите на Халоуей, чийто син е бил убит, макар да е бил невинен. Който е загинал при изпълнение на служебния си дълг заради прищевките на една шепа хора. Нека видят Макнаб — млад и амбициозен полицейски служител, който е тежко ранен. Трябва да използваш предаването си не по-малко умело от онези престъпници, които се представят за идеалисти.

— Трябва да ги намеря! — възкликна Ив. — Да ги открия и да ги обезвредя, не да давам интервюта.

— Лейтенант! — Рурк сложи ръка на рамото ѝ. — Трябва да бъдеш и ченге, и медийна звезда.

— Дай ми диска, Надин — промърмори тя.

Репортерката се подчини:

— Това е оригиналният диск. Вече направих копие, което възнамерявам да използвам. — Тя се усмихна, когато Ив изтръгна от ръката ѝ диска. — Ще бъде истинско удоволствие да работя заедно с теб.

— Набий си в главата, че ще говоря пред камерата едва след като съгласувам с Уитни изявлението си.

— Разбира се, обади му се. А ние ще пийнем кафе.

— Ще ти помогна да го приготвиш — заяви Рурк и я последва в кухнята.

Ив едва овладя гнева си, макар да знаеше, че Надин има право. Битката щеше да се води и чрез телевизията. Приблужи се до видеотелефона и се свърза с Уитни.

— Защо се бави? — промърмори Надин, докато си наливаше втора чаша кафе.

— А ти защо бързаш? — попита Рурк. — Подобна сензационна новина не се съобщава посред нощ. — Тъй като репортерката пушеше една след друга от билковите си цигари, той също си позволи да запали, но неговата цигара беше приготвена с истински тютюн. — Не е ли по-добре да почакаш до шест часа, когато броят на зрителите се увеличава? С един куршум три заека — ще повишиш рейтинга си, ще изпревариш конкурентите си и ще провалиш първите им новини за деня.

— Бива те за телевизионен журналист.

— Нима? По-скоро имам известен опит в манипулирането.

— Ще дам на съпругата ти още десет минути, после ще се обадя на шефовете. Трябва да си запазя време, да подготвя материала, да потърся мнението на специалист по електроника... — Тя замислено присви хубавите си очи: — Съгласен ли си да...

— За нищо на света. Иначе ще прекрача границата, която Ив мислено е очертала по отношение на участието ми в тази история. Но ще ти препоръчам неколцина души, ако нямаш предвид конкретен човек.

— Мислех да се обърна към Мия Дъбър.

— Отличен избор. Прекрасна специалистка е, при това е способна да предаде с прости думи техническите термини.

— Работи за теб, нали?

— Само като консултант на хонорар.

Надин вече не я съдържаше на едно място. Скочи на крака и започна да се разхожда:

— Ако се забави още малко, няма да разполагам с достатъчно време. Нашата работа не се състои само в това да застанеш пред камерата. Трябва да направя съответните проучвания, да напиша материала си, да уговоря интервютата. Тази новина ще затъмни всички останали. Хората ще се питат коя ще бъде следващата жертва. И ще стоят пред телевизорите, докато научат отговора.

— А жена ми ще се съсипе от работа, за да остави този въпрос без отговор. За да няма следваща жертва.

— Именно затова е достойна за уважение. А разследванията, които ръководи, винаги предизвикват сензация. Защо ли имам усещането, че вие двамата имате разногласия по този случай?

Рурк лениво изпусна дима през ноздрите си:

— Разногласия е силно казано. По-скоро става въпрос за различия във вижданията. Ив по-трудно приема възгледите ми, отколкото аз нейните. Скоро ще изгладим противоречията си.

— Благодаря, че ме подкрепи.

— Не го направих за теб. — Той кисело се усмихна. — А заради нея.

— Зная. Но все пак ти благодаря. — Тя се обърна, като чу, че Ив влиза. — Е, какво каза командирът?

— Ние с Уитни веднага ще ти дадем интервю. Кметът ще съчини изявление, което вероятно ще бъде прочетено от заместницата му. Въпросите, на които ще отговарят, трябва да бъдат одобрени предварително. Абсолютно съм против в момента да се свържем с родителите на Халоеуей и да сложим пръст в раната им. Ако утре сутринта те са склонни да разговарят с теб, ще те уведоим. Същото се отнася и за Фийни. Днес едва не загина — добави тя, преди Надин да запротестира. — Няма да го събудя посред нощ заради някакво интервю. Ако лекарите разрешат, можеш да разпиташ Макнаб, който в момента е гост в нашия дом. Допълнително ще те информирам и по този въпрос. Началникът на полицията Тибъл ще ти предостави

официално изявление, но ще прецени дали да даде интервю, след като се запознае с всички факти. Съветвам те да приемеш условията ни, Надин, защото няма да отстъпим нито на йота.

— Съгласна съм — въздъхна репортерката. — Пийни кафе и се пригответи. аз ще се обадя на шефовете, после отивам да се преоблека. Ще интервюирам двама ви с Уитни в студиото. Започваме точно след един час.

Ив някак си издържа въпросите на Надин, като се постара да прокара тезата, предварително съгласувана с Тибъл и Уитни. Опитната репортерка знаеше, че й хвърлят прах в очите, знаеше обаче и друго — че в случая думите не са важни. Сензация щеше да предизвика самата лейтенант Далас — мъртвешки бледа и изтощена, но съвършено спокойна.

За изненада на Ив кметът Стивън Пийчтри се появи тъкмо когато тя приключи интервюто. Беше красив мъж с изискани маниери, носеше сив костюм и синя риза, а вратовръзката му със съвършен възел, беше в тон с облеклото.

Макар да бе едва четирийсет и три годишен, създаваше впечатление за увереност и стабилност, характерни за по-възрастните хора. Чупливата му кестенява коса, подредена в стилна, но типично мъжка прическа, подчертаваше волевото му лице. Мнозина, особено представителките на нежния пол, смятаха, че кристалносините му очи имат хипнотично въздействие.

Появи се, съпроводен от цяла свита елегантно облечени помощници, които той напълно пренебрегваше, както човек не обръща внимание на собствената си сянка.

— Здравейте, командир. — Той кимна на Уитни. Намираше си съвсем близо до Ив и тя забеляза дълбоките сенки от недоспиване под необикновените му очи. — Реших, че е най-добре лично да се обърна към обществеността. Казаха ми, че сте разговаряли с Чанг относно официалната ни позиция.

— Точно така. Трябва да се придържаме към една и съща линия.

— Съгласен съм. До осем часа нашият служител за връзки с медиите ще предостави на всички, на които предстои да бъдат интервюирани, изявлението, отразяващо позицията ни. Лейтенант!

— Слушам, господин кмете.

— Не бива да допуснем нито миг забавяне при разрешаването на този проблем. Настоявам да ме държите в течение за всяко действие, което възнамерявате да предприемете. — Той погледна към студиото и добави: — Кризата е сериозна, но с общи усилия ще съумеем да контролираме положението. Ще съобщим на госпожица Фарст и на представителите на другите медии само онова, което според нас може да бъде „прегълтнато“ от обществеността.

— За съжаление не сме единствените, които ѝ подават информация — отбеляза Ив.

— Известно ми е — отвърна кметът; говореше все така авторитетно, но в гласа му се прокраднаха ледени нотки. — Каквото и да ни подхвърлят терористите, ние ще го запратим обратно в тяхната градина, образно казано. Чанг ще се справи с предизвикателството. Относно връзката с медиите ще работите съвместно с него и с Джена Франко — заместничката ми. — Погледна часовника си и свъси вежди. — Дръжте ме в течение! — нареди, сетне тръгна към гримьорната.

— Бива го за телевизионни изяви — заяви Уитни. — Хората ще видят на екраните си човек със силен характер, който, макар да е загрижен за съдбата на ближните си, владее положението. Тъкмо такова впечатление трябва да се създаде у населението на града, за да не избухне „казанът с отрова“ и съдържанието му да се разпръсне из цял Ню Йорк.

— Аз пък мисля, че за да бъде избегната кризата час по-скоро трябва да разберем що за групировка е „Борци за прочистване“ и да попречим на членовете ѝ да осъществят плановете си.

— Това е твоята гледна точка, лейтенант. Но нашата работа не се състои само в преследване и залавяне на престъпниците. Заупокойната служба в памет на детектив Халоеуй е утре в десет. Държа да присъстваш.

— Слушам, сър. Ще бъда там.

— Днешното съвещание е отложено за тринайсет часа. Опитай се да поспиш — добави той, преди да влезе в студиото. — Очаква ни тежък ден.

Ив едва се добра до спалнята си. Просна се по корем на леглото си и спа непробудно в продължение на близо четири часа.

Събуди я алармата на ръчния ѝ часовник. Тя стана от леглото, без да включи осветлението, олюлявайки се, влезе в банята и остана под горещия душ цели двайсет минути.

Като се върна в спалнята, Рурк тъкмо ставаше.

— Събудих ли те? — попита го гузно. — Можеше да поспиш още половин час.

— Знаеш, че мога да мина и без сън. — Той критично я огледа и кимна. — А ти изглеждаш много по-добре, отколкото преди няколко часа. Поръчай нещо за закуска, докато взема душ.

— Смятах да хапна кифла, докато работя.

— Но вече размисли, нали? — обърна се Рурк, преди да влезе в банята. — Защото си се досетила, че тялото се нуждае от „подходящо гориво“, за да съхрани енергията си... и защото не ти се иска насила да те принудя да изпиеш протеинов шейк, което би означавало да започнеш деня с дупето нагоре. Какво ще кажеш да хапнем бъркани яйца?

Ив гневно се озъби, но гримасата ѝ остана незабелязана, тъй като съпругът ѝ вече беше под душа. Тя се опита да си внуши, че наистина трябва да се нахрани, защото изпитва глад.

Когато Рурк се свърза със Съмърсет по вътрешния видеотелефон и се поинтересува за състоянието на Макнаб, тя реши да приеме като оптимистична информацията, че пациентът е прекарал спокойна нощ.

А когато Макнаб влезе в кабинета ѝ, седнал на електронно управлявана инвалидна количка, тя се помъчи да прогони отчаянието си.

— Хей! — уж бодро поздрави младежът. Усмивката му беше прекалено широка, лицето му прекалено ведро. — Веднага щом оздравея, ще си купя такава количка. Много е луксозна.

— Гледай да не се правиш на състезател, докато я управляваш по коридорите.

— Жалко, че закъсняхте с предупреждението, лейтенант — ухили се той.

— Ще почакаме Фийни и едва тогава ще започнем съвещанието — предупреди Ив.

— Гледахме утринните новини по Канал 75, лейтенант — намеси се Пийбоди. Беше бледа като платно, а когато извърна очи към началничката си, в погледа ѝ се четеше отчаяние.

— Ужасно ми се пие кафе. — Ив направи знак на съпруга си да занимава Макнаб, сетне посочи с палец към кухнята. Като се озоваха на безопасно разстояние, гневно се обърна към помощничката си: — Стегни се! Прояви артистичните си способности. Макнаб не е глупав, лесно не можеш да го заблудиш.

— Зная. Вече съм добре. Само че като го видя на тази количка, краката ми се подкосяват. Засега няма промяна в състоянието му. Според лекарите възвръщането на чувствителността е съпроводена с усещането за хиляди иглички като при изтръпнал крайник. Било нещо като сигнал, че нервите отново функционират. Но нищо подобно не се случва.

— Времето за възстановяване е различно. Веднъж бях улучена от пълен заряд, но само след минути парализата премина. Друг път обаче лазерният лъч почти не докосна ръката ми, а тя беше изтръпнала в продължение на цяло денонощие.

— Той е изплашен до смърт. Прикрива се, но доста неумело.

— Щом Макнаб е в състояние да се прикрива, значи и ти можеш да го сториш. Ако наистина искаш да арестуваме хората, заради които той, макар и временно, е принуден да се придвижва с инвалидна количка, трябва да се стегнеш и да се съсредоточиш.

— Зная. — Пийбоди въздъхна и изпъна рамене. — Ще се справя.

— Добре. Да поднесем кафето.

Тя тръгна обратно към кабинета, но спря като ударена от гръм, като зърна Фийни на вратата. Ирландецът се взираше в гърба на Макнаб, а лицето му беше изкривено от скръб, отчаяние и гняв.

Хрумна ѝ тихичко да му подсвирне, за да я погледне, а тя да му внуши да заличи съжалението, изписано на лицето му.

Но преди да издаде и звук, Фийни сякаш натисна някакъв скрит бутон, изражението му се промени.

— Какво виждам? — Той влезе и намръщено изгледа Макнаб. — Май симулираш, само и само да ти подарят нова играчка!

— Количката е супер, нали?

— Гледай само да не ми премажеш крака, че ще ти се стъжни. Бакстър вече пътува насам. Някой ще ми налее ли чаша кафе?

— Разбира се — усмихна му се Ив.

До девет и половина съобщи на сътрудниците си най-важните факти; само за петнайсет минути запълни празнините, а в десет часа

вече обясняваше своята теория:

— Поне един от водачите на тази група е бил засегнат от някакво престъпление — най-вероятно престъпление, извършено срещу дете. Възможно е това да се отнася и за други членове. Осъществяването на мащабен план като този едва ли е дело на един човек. Тези хора притежават изумителни познания в областта на електрониката, вероятно се консултират и с медицински лица. Предполагам, че по някакъв начин са свързани с полицията или със съдебната система. Или пък с двете. Организираны са добре, стремят се към определена цел, известно им е как медиите въздействат на общественото мнение.

— Групи като тази — обади се Бакстър — се състоят от единомислещи хора. Но винаги има по един-двама, които участват заради тръпката, само защото обичат да убиват или просто защото им хлопа дъската.

— Съгласна съм. Започнете с издирване на откачалки, които отговарят на другите критерии за членове на групата. Обзалагам се, че отново ще се свържат с Надин — продължи тя. — Искат да привлекат вниманието на обществеността и да спечелят одобрение.

— И ще го получат. — Фийни шумно отпи от кафето си. — Тъкмо такива послания възбуждат интереса на хората, кара ги да спорят по улиците, да проявяват общественото си съзнание.

— Не сме в състояние да спрем влака на медиите. Единственият изход е да го насочим по маршрута, който ни устройва. Надин държи да интервюира двама ви с Макнаб. Знаем, че ти идва да закрепещиш — добави тя, преди ирландецът да отвори уста. — Всичко, което ще изречеш, вече съм го казала и съм го помислила. Обаче шефовете са на мнение, че появата ви по телевизията ще ни бъде от помощ.

— Това е перверзно! — възкликна Фийни и така удари чашата си в масичката, че кафето едва не се разплиска. — Нима мислиш, че ще застана пред камерата и ще бърборя за онова, което стана вчера, за трагедията с онова момче?

— Изявлението ти ще накара хората да разберат истината за Халоуей — намеси се Рурк. — Ще ги накара да го видят в истинската му светлина — способен полицай, който старателно е вършил работата си. Който при изпълнение на служебния си дълг е бил убит от група хора, представящи се за защитници на законността и правото. Само ти можеш да изчистиш петното от името му.

— Аз държа да дам интервю — намеси се Макнаб. Беше привързан към количката — факт, който въпреки усилията си не можеше да забрави. Бяха го привързали, за да не се изхлузи като парцалена кукла, да падне на пода като безпомощно бебе.

Гневът от безсилието се съчетаваше със страха му, че до края на живота си ще остане прикован към инвалидната количка.

— Само така хората ще разберат, че Халоей не е виновен за състоянието ми. Виновникът е онзи, който е вкарал вируса в компютъра. Не по вина на Халоей сега съм парализиран, той не заслужава да му приписват деяние, което не е извършил. Да, искам да дам интервю!

— Е, както кажеш. — Фийни взе чашата си и отпи голяма глътка кафе, опитвайки да прогони буцата, заседнала в гърлото му. — Ще се подчиня на желанието ти.

— От Отдела за връзки с медиите са изготвили материали за официалното становище на полицията, към което следва да се придържаме. Преди да застанете пред камерата, трябва да ги прочетете. — Ив се приближи до бюрото и се престори, че търси документите, докато овладя сълзите си, предизвикани от изказването на Макнаб. — Разбира се, никой не ви диктува какво да говорите, нито ще ви цензурира, но е много важно служителите на нюйоркската полиция да покажат, че са единни. Надин може да проведе интервютата тук. — Тя се обърна и продължи: — А сега да се заемем с нашата работа. От първостепенна важност е да определим естеството на вируса в компютрите, но работата е невъзможна, докато нямаме защита срещу този вирус.

— Поработих по този въпрос — каза Рурк. — Дори си позволих да потърся съвета на специалист в тази област. — Той включи вътрешния видеотелефон: — Съмърсет, покани го.

— Първо трябваше да го съгласуваш с мен... — намръщи се Ив.

— За работа като тази се изискват специализирани познания. Сам не ще помогна на Фийни и Макнаб, а на мен ми е необходим нещо повече от сътрудник. Привлякох за сътрудник човек, който е истински гений по отношение на изобретенията. Мисля, че няма да се усъмните в лоялността му.

Ив погледна към вратата и зяпна от изумление.

— Рурк, откачил ли си? Тази работа не е за деца!

ОСМА ГЛАВА

— Гениите нямат възраст! — обяви Джейми Лингстром и самоуверено влезе в кабинета. Носеше поокъсани маратонки, пясъчнорусата му коса беше късо подстригана, с изключение на един кичур, който падаше на челото му. За разлика от повечето си връстници, носеше само една обица, и то поставена съвсем дискретно на лявата му вежда. През годините, откакто Ив не го беше виждала, бе възмъжал, а в момента устните му бяха разтегнати в подигравателна усмивка.

„От малък си беше наперен!“ — помисли си тя.

Дядото на Джейми беше полицай, който бе загинал, докато неофициално разследваше една секта. Членовете ѝ бяха убили сестрата на Джейми, а Ив на косъм се бе разминала да не бъде принесена в жертва.

Направи ѝ впечатление, че хлапакът доста се е поизточил, за миг се запита кога децата престават да растат. Джейми сигурно вече е шестнайсет... не, седемнайсетгодишен. Редно е да се занимава с... с каквото се занимават младежите на неговата възраст, вместо да вири нос пред нея.

— Защо не си на училище? — попита го строго.

— Участвам в специална програма за задочно обучение. Предоставена ми бе възможност да упражнявам професия, която ми допада, за нищо на света не бих я пропуснал.

Ив обвинително изглежда съпруга си:

— Подозирам, че ти си щедрият работодател.

— Не ме съди прибързано, скъпа. Притежавам няколко компании, които наемат служители, които довършват образованието си чрез специалната програма за обучение. В края на краищата днешните младежи са нашата надежда за бъдещето.

— Е, смятам, че се разбрахме. — Джейми любопитно се огледа, сетне пъкна ръце в джобовете на широките си джинси, прокъсани на коленете. — Кога започваме?

— Хей, ти! — Ив размаха пръст към съпруга си. — Влез там. — Посочи към кабинета му, а когато той я последва, гневно тресна вратата. — Какви ги вършиш?

— Привлякох към екипа експерт-консултант.

— Глупости! Та той още е хлапе.

— Джейми наистина е гений. Спомняш ли си как едно време успя да изключи охранителната система на нашата къща с помощта на саморъчно изработено устройство?

— Извади късмет, това е всичко.

— Грещиш, скъпа — промърмори Рурк. Устройството, изобретено от малчугана, беше патентовано и пуснато в масово производство. — Джейми притежава нещо повече от познания в областта на електрониката, които, между другото, са изключително обширни. По-важното обаче е интуицията му — качество, което не се среща у всекиго.

— Ще ми се мозъкът да си остане в черепа му, поне докато навърши пълнолетие — промърмори тя.

— В никакъв случай няма да изложя живота му на опасност.

— Забрави ли какво се случи през есента? Нима искахме хлапето да пострада? Само че то едва не загина заради нас. Освен това Фийни гледа на него като на свой син.

— Тъкмо поради тази причина Джейми ще бъде неговото вдъхновение. Нима не разбираш, че ни е необходим тъкмо такъв сътрудник — с необременено съзнание и ум като бръснач. Джейми няма да си каже, че е невъзможно нещо да се направи само защото досега не е било правено. — Рурк разпери ръце. — Вярвам, че е в състояние да види възможности, които ние ще пропуснем. Иска да бъде полицай — побърза да добави, преди Ив да заговори.

— Да, спомням си, но...

— И сигурно ще стане, освен ако не успее да го привлече да работи за мен, като му предложи купища пари. — Той леко се усмихна. — Уверявам те, че няма да пропусна тази възможност. Наскоро хлапето сподели с мен, че не възнамерява да учи в колеж, а щом навърши осемнайсет, да постъпи в полицейската академия.

— Сигурно си въобразяваш, че като го използваш при настоящето разследване, ще го накараш да промени решението си и да изкара колеж, за да се възползваш от гениалните му заложби.

Рурк чаровно се усмихна:

— Хм, идеята ми допада. Но в интерес на истината смятам, че работата в нашия екип ще му помогне да придобие опит. Не преувеличавам, като твърдя, че ни е много необходим. Изследователската работа и експериментите по заразените компютри са много трудоемки, а ти настояваш да бъдат извършени за възможно най-кратко време. Така ли е?

— Да, но...

— Приех да бъда твой консултант, и то срещу жалко възнаграждение, затова съм в правото си да подбера помощник за техническата работа. Аз поемам отговорността за него.

Ив тежко въздъхна, отиде до прозореца, върна се и промърмори:

— И аз се чувствам отговорна за хлапето. Да му се не види, нямам представа как да се отнасям с един тийнейджър.

— О, това ли ти бил проблемът? Дръж се с него като с всички останали. Командвай го като фелдфебел, а пък ако той се възпротиви или не изпълнява достатъчно бързо нарежданията ти, хвърлай му кръвнишки погледи, които са твой специалитет, и го обсипвай с ругатни. От опит знаеш, че този метод винаги дава отлични резултати.

— Така ли мислиш?

— Божичко, как ме погледна! — Той хвана брадичката ѝ. — Чак тръпки ме побиха!

— Съгласна съм да опитаме с Джейми, но запомни, че той е на изпитателен срок. Колкото до „мизерното ти възнаграждение“, ти доброволно се отказа от него.

— Нима? — Рурк се намръщи. — Не си спомням да съм се отказвал.

— А на помощника си ще плащаш от собствения си джоб.

Той вече беше решил да възнагради Джейми, но реши да подразни съпругата си.

— Протестирам! Намирам, че отношението към мен е несправедливо. Ще се оплача на представителя на профсъюзите.

— Нямаме такъв. — Ив тръгна към вратата. — За сметка на това имаш мен.

— За огромна моя радост и съжаление — промърмори той, след като съпругата му се върна в кабинета си.

Джейми бе приклепнал между Фийни и Макнаб и показваше някакво устройство:

— Може да разчете всички системи, предлагани на пазара, дори някои, които още не се произвеждат масово. — После се клонира и...

Той вдигна глава, бързо се изправи и пъхна устройството в джоба си:

— Хей, какво стана? Назначен ли съм?

Рурк се приближи до него, безмълвно протегна ръка. Джейми гузно извади заглушителя от джоба си:

— Взех го назаем само за да... проверя фината настройка.

— Не ме баламосвай, младежо. Ако продължаваш да... взимаш назаем устройствата, които се произвеждат във фирмата, ще загубиш привилегиите си — заяви Рурк и пъхна заглушителя в своя джоб.

— В края на краищата аз го изобретих, нали?

„Разбира се. А процентът от продажбите ще те превърне в много богат младеж“ — помисли си Рурк, но не каза нищо, само вдигна вежда.

— Добре де, добре — намуси се Джейми, изгледа го, после се втренчи в Ив. Още не можеше да разбере кой от съпрузите командва. Всъщност това нямаше значение. Даваше си сметка, че и двамата са еднакво опасни и че могат да го унищожат, преди да разбере какво му се случва.

Нямаше подобни проблеми с родителите си... преди да се разведат, разбира се. Знаеше се, че баща му държи юздите. По-късно, особено след смъртта на Алис, самият Джейми се бе нагърбил с неговата роля.

Но с тези двамата човек никога не беше сигурен...

— Е, назначен ли съм? — повтори.

— Прикрепен си към Рурк, но запомни, че си на изпитателен срок — заяви Ив. — Прекрачиш ли границата, отклониш ли се от правия път, ще те смачкам като хлебарка. Виждаш ли всички присъстващи?

— Естествено. Радвам се на отлично зрение.

— Всички без изключение ще ти бъдат началници. Което означава, че наредят ли ти нещо, включително да се изправиш на главата си и да си подсвиркваш, безпрекословно ще се подчиняваш. Ясно ли е? И още нещо — продължи тя, преди хлапакът да

запротестира. — Запомни, че цялата информация, всички разговори и планове във връзка с разследването са строго поверителни. Няма да ги споделяш с никого, включително с най-добрия ти приятел, с майка ти, с момичето, което се надяваш да видиш голо или с куцото си пуделче.

— Не съм дрънкало! — разгорещено възкликна Джейми. — Умея да пазя тайна и не притежавам куцо пуделче. Освен това вече съм виждал голи момичета. — Той лукаво се ухили. — Включително и теб.

— Хей, малкия, внимавай какви ги говориш — обади се Рурк.

— Цапнат си в устата. Това е единственото, което си спомням за теб. — Ив го заобиколи, като заплашително се взираше в него. — Харесвам духовитите хора, стига да си знаят мярката — добави. — Затова вместо да ти издърпам ушите и да ги завържа на флъонга, ще се престоря, че не съм чула забележката ти. Следващият път обаче няма да ти се размине. Бакстър, заведи го на работното му място и му обясни какво се иска от него. Ако докосне нещо, счупи му пръстите.

— Слушам, лейтенант. Да вървим, хлапе. — Като стигнаха до вратата, той се наведе и прошепна: — Как стана така, че я видях гола?

— Ще берем ядове с малкия — промърмори Ив.

— Струва си, дори да ни създава известни неприятности. — Рурк докосна устройството в джоба си. — Повярвай ми.

— Джейми е добро момче, Далас. — Фийни се изправи. За пръв път, откакто се бяха разиграли трагичните събития, погледът му не беше толкова печален. — Сече му пипето, освен това е прекалено зрял за възрастта си. Бъди спокойна, няма да му позволим да си разиграва коня.

— Дано. Поверявам го на вашите грижи, момчета. Надин и операторът ще бъдат тук след двамайсет минути. Тази жена никога не закъснява. Предложих да ви интервюира тук, за да не губим време. Съгласни ли сте?

— Става. — Макнаб погледна ирландеца. — Ще ми се по-бързо да приключим с тези глупости и да се хващаме за работа.

— Не позволявайте на Надин да се качи тук и да види Джейми — предупреди Ив. — Ако откриете нещо, веднага се свържете с мен. В един часа имам съвещание при Тибъл. Дотогава ще бъда в кабинета си.

— Да започваме. — Фийни сложи ръка на рамото на младежа. — Да покажем на хлапето на какво са способни истинските мъже от Отдела по електронна обработка на информацията.

— Изпратете ми Бакстър. Трябва да му измисля работно място — извика след тях Ив.

— Остави това на мен — намеси се Рурк. — Вероятно предпочиташ да бъде на същия етаж.

— Да. А теб, шампионе, предупреждавам да не изваждаш онова, което е в джоба ти.

Рурк така предизвикателно ѝ се усмихна, че Пийбоди чак се изчерви.

— Прогони образите, сътворени от циничното ти подсъзнание! — сопна му се Ив. — Чака ни много работа.

— Дайте ми още пет секунди! — Пийбоди затвори очи, сетне блажено въздъхна. — Беше прекрасно. Направо супер.

Ив натовари помощничката си с изчисляване на процента на вероятностите. От опит знаеше, че когато имаш работа с шефове и бюрократи, трябва да ги засипеш с документация, за да им направиш добро впечатление.

Самата тя се зае с издирване на педофилите, които имаха досие в полицията.

„Прекалено много са — помисли си. — Колцина са избегнали наказанието на закона?“

Започна отначало, търсейки връзка между хората, на които се бе спряла, както и данни за близостта им с Когбърн или с Фицхю.

„Всички са от един дол дренки“ — каза си. Неприятно ѝ беше, че вместо с имена на хора е принудена да борави с кодови номера, но повечето файлове бяха засекретени, тъй като голяма част от жертвите на педофилите бяха малолетни.

Чрез сравняване на номерата, на рапортите от произшествията и описанията на закононарушителите тя сведе списъка до около двайсет и пет имена и се залови да проверява вероятностите, обръщайки внимание на най-незначителните подробности.

Установи, че дванайсет от малолетните жертви са били представлявани от една и съща служителка от Агенцията за защита на децата.

„Клариса Прайс, родена на 05.06.2021 в Куинс, Ню Йорк. Номер на личната карта — 8876-ЛМ-22. Име на

майката — Мюриъл Прайс, баща — неизвестен. Семейно положение — неомъжена. Работи в манхатънското подразделение на Агенцията за защита на децата. Постъпила на работа на 02.01.43. В момента заема пост на второ ниво.

Образование — завършила е социология и психология в нюйоркския университет.

Няма криминално досие.“

— Компютър, покажи снимката ѝ — нареди тя и се загледа в изображението на Клариса Прайс. Привлекателна млада жена от смесена раса, която изглеждаше много сериозна и компетентна. Обикновено служителите в социалните служби бързо остаряваха, лицата им се набраздяваха от бръчки. Ала лицето на Клариса беше гладко, тъмните ѝ очи — бистри. Червеникавата ѝ къдрава коса беше прибрана на кок.

Ив поиска домашния ѝ адрес и този на агенцията, копира и съхрани данните, после продължи издирването.

Този път се натъкна на полицай.

Детектив Томас Дуайър преди четири години бе арестувал Когбърн за притежаване на наркотици с цел продажба. Но беше действал прибързано, без да се увери, че пласьорът носи дрога. След като у Когбърн не са били открити наркотици, обвиненията срещу него автоматично отпаднали.

Детектив Дуайър имал повече късмет с друг наркопласьор, който търгувал предимно с младежи от жилищните райони на града. Ала докато гледането на делото се протакало, преминавайки през различни инстанции, адвокатът на търговеца успял да докаже, че клиентът му не е продавал наркотика. Пласьорът платил глоба и бил освободен.

Оказа се, че детективът се е сблъсквал и с Фицхю във връзка с оплакване за отвличане и изнасилване.

Година и половина преди това той работил в екип, натоварен със следенето на жена, обвинена в разпространяване на порнографски снимки на деца. Въпросната персона била директорка на дневна детска градина. Тя била изправена пред съда, но била оправдана.

„Мери Елън Джордж — помисли си Ив, — която според файловете е била добра позната на Чадуик Фицхю.“

— Тръгвай с мен, Пийбоди — обърна се към помощничката си и пхна в чантата си дисковете с информацията. — Ще се отбием на едно-две места преди съвещанието в Кулата.

— Мери Елън Джордж! — Както обикновено Пийбоди се бе настанила на предната седалка и с интерес четеше информацията, събрана от Ив. — Никога няма да забравя този съдебен процес. Лейтенант, вие хванахте ли се на номера й?

— Какъв номер?

— Преструваше се на покрусена и невинна селска учителка. — Тя изглежда изпод око началничката си. — Нима не сте гледали телевизионните репортажи от съдебната зала?

— Нямам време за подобни глупости.

— Е, поне сте видели снимките във вестниците, чели сте обширните материали, нали?

— Поставила съм си за цел да избягвам четенето на коментари и редакционни статии.

— Как така, лейтенант? Човек или гледа новинарските емисии по телевизията, или чете пресата.

— Защо?

— Ами... за да бъде в крак със събитията.

— Защо?

— Защото... защото... — Пийбоди килна назад фуражката си и се почеса по главата. — Защото живеем на този свят.

— Да, вярно е. Само че сме безпомощни да направим каквото и да било за спасяването му. Искам да обясниш как ще стана по-добра или по-благородна, ако гледам новинарските емисии или канала, по който показват репортажи от съдебната зала.

— Ама... аз не твърдя нищо подобно. Важното е, че съм информирана — промърмори помощничката й.

— Струва ми се, че новината е „прясна“ само няколко минути. После остарява, а онези от медиите са принудени да разтръбят поредната сензация, за да не загубят публиката си. Според мен това е омагьосан кръг. Не попаднах в него само защото осъзнах, че ден след

като са се разиграли, събитията вече не са актуални. Докато човек се обърне, следващият ден е настъпил. Излиза, че като се събудиш, осъзнаваш как си пропиляла времето си с нещо, което само след няколко часа е изгубило значимостта си.

— Божичко, главата ми ще се пръсне от болка! Разбирам, че теорията ви куца, лейтенант, но от речта ви така ме заболя главата, че не мога да я оборя.

— Не се и опитвай. По-късно ще се занимаем с Джордж. Първо ще посетим Клариса Прайс.

Паркирането пред манхатънския клон на Агенцията за защита на децата беше невъзможно. Местата за коли бяха заети от превозни средства, които изглеждаха така, сякаш не бяха помръдвали от местата си поне пет години. Ив видя поне три автомобила със спукани гуми, а предното стъкло на друг беше покрито с дебел слой прах и мръсотия, който можеше да се отстрани само с помощта на кирка.

Тя паркира неправилно, препречвайки уличното платно, сетне включи светещия надпис, обозначаващ, че автомобилът е на дежурен полицаи. И разсеяно се запита какво ли задръстване ще предизвика, докато отново потегли.

Сградата представляваше дванайсететажна панелна конструкция, за чието поддържане вероятно не бе похарчен нито долар, откакто бе издигната след Градските войни.

В мизерното фоайе беше монтиран старовремски указател за живущите в сградата, който се задействаше ръчно.

— Ние сме на шести етаж — заяви Ив, след като направи справка. Двете с Пийбоди минаха край рецепцията, без обслужващият да ги удостои с поглед, и се качиха на асансьора. „Страхотна охрана, няма що!“ — помисли си тя. От собствен опит знаеше какво представлява Агенцията за защита на децата; знаеше, че децата, попаднали в търбуха на социалните грижи, могат да бъдат не по-малко опасни от възрастните, които са ги запратили там.

Като слязоха на шестия етаж, веднага забелязаха, че някой се е опитал да създаде по-уютна обстановка. До прозореца беше оформен кът с детски столчета, боядисани в ярки цветове, и пластмасови играчки. В другия край на помещението бяха монтирани два автомата за видеоигри, които в момента се използваха от двама юноши с отегчени изражения — бяха облечени от главата до петите в черно.

Единият за миг отмести поглед от монитора, очевидно надушвайки, че Ив е ченге; изгледа униформената Пийбоди и с безразличие извърна глава.

Тя се приближи до него, изчака, докато отново срещна ленивия му поглед, и се приведе към него:

— Извади ножа от ботуша си. Бавно, да виждам ръцете ти. Ако ми го предадеш, няма да докладвам, че притежаваш скрито оръжие.

Тъй като ножът наистина бе скрит, и то добре според младежа, той само подигравателно изсъска:

— Да го духаш!

Но миг преди това Ив вече бе сграбчила ръкохватката на оръжието, която се очертаваше под панталона му:

— Ако си просиш неприятности, ще ти ги осигуря. В противен случай само ще ти отнема оръжието и ще ти позволя да прекараш задължителните шейсет минути, през които ще баламосваш социалната работничка. — Измъкна оръжието, пъкна го в нейния ботуш и добави: — Бива го. Добре е балансирано.

— Изръсих се за него цели седемдесет и пет долара.

— Минали са те, братле. Не струва толкова.

Обърна му гръб и се приближи до младата и усмихната жена на рецепцията, като си мислеше, че тези служителки винаги са млади и любезно усмихнати, защото след по-малко от година с разбити идеали напускат тази работа.

— Искам да се срещна с Клариса Прайс — заяви и показа значката си.

— Госпожица Прайс е заета. Ще се освободи след десет минути.

— Ще я почакаме. — Ив прекоси помещението и седна до момчето с ножа. Хлапакът се опита да симулира безразличие, но след двадесетина секунди не издържа и попита:

— Как забеляза желязото?

— Професионална тайна.

— Хайде де, не ме поднасяй!

Тя вече бе забелязала синините на китките му, ала когато той се размърда, видя на рамото му белези от изгаряне, отчасти прикрити от трикотажната му фланелка.

Помисли си, че само това не ѝ бе сторил баща ѝ. Никакви изгаряния по тялото, от които остават дълбоки белези. Но не защото се

бе смилил над нея, а за да не намали цената на „стоката“.

— Малкия, има още много да се учиш — подхвърли иронично. — Блъфирах за ножа, но ти се издаде, като машинално посегна да провериш дали е здраво прикрепен под панталона ти. Знаеш ли какво ще те сполети, ако те арестуват за незаконно притежаване на оръжие? Ще те изпратят в затвора за малолетни престъпници, ето какво. Някога попадал ли си там? — Хлапакът уж безгрижно сви рамене, което й подсказа, че не е бил в затвора. Все още. — За разлика от теб обаче, аз съм била вътре и знам какво е. Още една-две години и вече няма да си питомец на социалните служби. Тогава сам ще се бориш с живота. Но ако сега попаднеш зад решетките, ще те държат на отчет, докато станеш на двайсет и една.

Нямаше намерение да му чете морал, но в него бе видяла себе си — такава, каквато бе преди много години. Гневно скочи на крака и тръгна да търси автомат за напитки.

Тъкмо когато се върна с чаша отвратително кафе, младата жена на рецепцията я осведоми, че госпожица Прайс ще я приеме, но разполага само с пет минути.

Кабинетът беше малък, но и тук някой беше се помъчил да придаде известен уют. На стените висяха рамкирани рисунки, очевидно сътворени от деца. На бюрото, редом с купчината папки, стоеше вазичка с маргаритки. Клариса Прайс пък изглеждаше сериозна и компетентна като на снимката от личната ѝ карта.

— Извинете, че ви накарах да чакате — усмихна се на Ив. — Какво обичате, госпожице... хм, боя се, че Лорън не е запомнила името ви.

— Казвам се Далас. Лейтенант Далас.

— Не си спомням да сме се срещали във връзка с работата.

— Имате право. Работя в отдел Убийства.

— Така ли? — любопитно я изгледа Клариса. — За какво става въпрос? Да не би някой от подопечните ми да е замесен в убийство?

— Не. Научих, че сте работили с малолетни, които са имали взаимоотношения с наркопласьор на име Луис Когбърн, който е търгувал предимно с ученици, и с известния педофил Чадуик Фицхю.

— Да, наистина познавах деца, които бяха използвани от тези... личности.

— Неколцина от малолетните, поверени на вашите грижи, са имали връзка с други „хищници“, чиито жертви са деца, но засега се интересуваме от Когбърн и Фицхю.

— Които са мъртви — равнодушно заяви Прайс. — Тази сутрин научих новината от емисията на Канал 75. Отговорността за смъртта им е поела някаква политическа организация.

— Терористична организация — поправи я Ив. — Която е отговорна още за гибелта на невинен гражданин и на полицейски служител. Често ли гледате телевизия? О, извинете за въпроса. — Ив неволно се усмихна. — Но си спомних за спора между мен и помощничката ми относно необходимостта да се гледат телевизионните емисии, за да бъде човек в крак със събитията.

— Сутрин обикновено включвам телевизора на Канал 75, всяка вечер поне за малко следя новините — усмихнато отвърна Клариса. — На чия страна съм?

— На нейната. — Ив кимна към помощничката си. — Но да се върнем към целта на посещението. Разследвам двата случая и търся някаква връзка между групата, наречена „Борци за прочистване“, малолетните жертви на Когбърн или на Фицхю и другите насилници на деца, които групата е набеleyала за унищожение. Трябват ми имената на вашите подопечни, тъй като файловете с информацията за тях са засекретени, а мнозина, които вече са навършили пълнолетие, са пожелали данните да останат в тайна.

— Против професионалната ми етика е да издавам самоличността на децата, поверени на грижите ми, лейтенант. Не мога да го сторя, дори ако това означава улесняване на разследването. — Тя разпери изящните си ръце, а Ив забеляза, че младата жена не носи нито един пръстен. — Засекретяването има дълбок смисъл. Душевността на тези деца е била наранена, а моята работа се състои в това да ги защитавам и да направя всичко възможно да им помогна.

— Госпожице Прайс, много добре знаете, че информацията може да бъде разсекретена. За беда процедурата ще ми отнеме време, с което не разполагам.

— Разбирам. — Клариса отново разпери ръце. — Уверявам ви, че когато получите разрешение, ще ви помогна с всички законни средства. Но аз ежедневно беседвам с жертвите на насилие и знам колко трудно се печели не само доверието на деца, наранени от

възрастни, но и на близките им. Трудно е дори да се намери родственик, който е загрижен за съдбата на определен малчуган. Не мога да ви помогна, докато не ми го наредят.

— Имали ли сте лични контакти с Когбърн или с Фицхю?

— Да, но не лични, а професионални контакти. Давала съм показания и за двамата пред прокурора. Описах психологичните увреждания, причинени на децата, които са имали някакви взаимоотношения с наркопласъора или с другия мръсник. Не съм разговаряла нито с единия, нито с другия; не искайте от мен да се преструвам, че съжалявам, защото никога повече няма да причиняват зло на невинни деца.

— Маргарет Елън Джордж — лаконично каза Ив.

Лицето на Клариса сякаш се вкамени.

— Съдът я оправда — промърмори след няколко секунди.

— А трябвало ли е?

— Съдебните заседатели прецениха, че е невинна.

— Познавате ли я лично?

— Да. Бях натоварена със задачата да посетя нейната детска градина и да дам мнение за условията там. Работих съвместно с полицията, накрая Маргарет бе арестувана. Знаете ли, тя говореше много убедително. Приличаше на... на любяща майка.

— Но вас не е могла да заблуди.

— Вижте какво, лейтенант, между нашите професии има нещо общо и то е, че и психологът, и полицаят до голяма степен разчитат на интуицията си. От пръв поглед разбрах какво представлява тази жена.

— Лицето на Клариса се сгърчи от отвращение и гняв. — Непрекъснато водим битки, някои от които губим. Загубата причинява горчивина, но ако не продължиш борбата, с теб е свършено. Тъкмо това ще направя. Имам работа с друга група и вече закъснявам.

— Благодаря, че се съгласихте да поговорим. — Ив тръгна към вратата, но преди да излезе, заяви: — Ще получим разрешение за отваряне на засекретените файлове, госпожице Прайс.

— Тогава ще бъда на ваше разположение.

Излязоха на улицата, където неправилно паркираната кола беше причинила страхотно задръстване. Ив се престори, че не чува гневно натисканите клаксони и грубите ругатни, не обърна внимание и на неприличните жестове. Седна зад волана и потегли.

— Тази жена стриктно се придържа към правилника — отбеляза Пийбоди. — Но ще ни окаже съдействие, когато получим разрешение.

— Струва ми се доста потайна, освен това умее да се владее. Знаеше коя съм, но се престори, че не ме познава.

— Как разбрахте?

— Сама се издаде, като каза, че редовно гледа новините на Канал 75. Няма начин да е пропуснала тазсутрешното ми интервю. Струва ми се прекалено предпазлива, което подсказва, че крие нещо. — Тя рязко зави наляво, като едва не се блъсна в едно такси. — Клариса Прайс вече е на първо място в списъка на заподозрените.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Джейми полагаше неимоверни усилия да изглежда безразличен. Дори най-смелите му мечти се бяха сбъднали толкова неочаквано, че той се страхуваше да не направи нещо, което да провали шансовете му. Според него светът съществуваше благодарение на електрониката. Имаше само едно нещо, което желаше повече от това да работи с компютри и други електронни устройства — да работи с тях като полицай.

Благодарение на Рурк сега му се удаваше тази възможност. Щеше да участва в разследване на престъпления, което затрудняваше най-страхотното ченге в Ню Йорк.

Какво повече би могъл да желае?

Е, за предпочитане бе вече да има полицейска значка, но да бъдеш помощник на експерт-консултанта бе голяма крачка в желаната от него посока.

Той бе твърдо решен да докаже способностите си.

Със сигурност му харесваше да работи с Фийни. Чичо Фин е суперченге, пък и страшно увлекателно разказва за времето, когато Отделът по електроника не е съществувал.

А Макнаб е направо върхът. Вярно е, че понякога дрънка врели-некипели, обаче по отношение на компютрите няма равен. Освен това излезе и голям смелчага — пострада по време на акция, обаче вместо да се тръшне, задето се е парализирал, той настоява да работи.

Така постъпват истинските ченгета.

Така постъпва и Далас. Не се спира пред нищо. Каквото и да се случи, тя винаги е готова да се притече на помощ на някого, да го защити. Както бе защитила дядо му и Алис.

Още му ставаше болно, като мислеше за сестра си. Знаеше, че майка му никога няма да я прежали, няма да се примири със смъртта ѝ. Джейми си мислеше, че навярно подобни трагични събития винаги оставят своя отпечатък.

Като си спомнеше понякога за случилото се през есента, му се струваше, че е сънувал кошмарен сън. Особено накрая — димът и пламъците в онази ужасна стая, където Олбан бе занесъл Далас, след като я беше упоил.

Дим, пламъци и кръв, а на пода лежи мъртвата Селина. Рурк и Олбан са се вкопчили в борба на живот и смърт, а Далас, която лежи гола върху нещо като олтар, му крещи да вземе ножа и да я освободи.

Той прерязва въжетата, стягащи китките и глезените ѝ, но изведнъж го побиват тръпки. Става му студено въпреки огъня, който бушува около него. Далас, която още е замаяна от наркотиците, скача от олтара право върху гърба на Олбан...

Случващото се е толкова странно, че повече прилича на сън. Той вижда как Рурк замахва с юмрук и нокаутира Олбан. Чува сирените на приближаващите се патрулни коли и как Рурк и Далас говорят, но не различава думи, а само звуци. Огънят с прашене се разгаря, от дима очите му се насълзяват.

Ножът е в ръката му.

Ив изкрещява, като го вижда какво ще направи. Но вече е прекалено късно. Не би могла да го спре. Никой не би могъл.

Извергът, който е убил най-близките му хора, е мъртъв, топлата му кръв облива ръцете на Джейми.

Не си спомня как го е направил, кога е забил острието в сърцето на Олбан...

Но това наистина се бе случило. Не беше сън. Само че Далас беше казала на Фийни и на другите ченгета, че извергът е бил убит, докато се е съпротивлявал. Бе изтръгнала ритуалния нож от ръката на Джейми, оставила бе нейните отпечатъци върху дръжката, излъгала беше. Защото защитаваше и него...

— Джейми, не се разсейвай!

Гласът на Рурк го върна към действителността. Той примигна, изчерви се и приведе рамене:

— Да... разбира се, извинявай. — Работеше върху симулация на вирус — третата, откакто бяха започнали. — Няма да стигнем доникъде без диагностика на един от заразените компютри — добави.

— Вече го изтъкна по различни начини поне седем-осем пъти.

Момчето се завъртя на стола, обръщайки се към Рурк, който седеше зад него и проектиреше филтър против заразата. Повечето

операции извършваше на ръка, като бързо натискаше клавишите. Според Джейми всеки истински специалист по електроника би трябвало да умее да работи и на ръка, не само да дава устни команди на компютъра, както и да преценява кой метод е по-подходящ за конкретния случай.

Рурк бе повече от специалист — бе истински гений.

— Диагностиката ще ми отнеме максимум пет минути — настоя Джейми.

— Не!

— Дай ми десет и обещавам, че ще открия вируса и ще го обезвредя.

— Не!

— Ако не идентифицираме...

Той млькна, когато Рурк вдигна ръка. Придоби трагично изражение и забели очи, но престана да говори.

Довърши симулацията, въведе данните, сетне се зае със следващата програма. Превключи на автоматично издирване и стана да си вземе кутийка с пепси от големия хладилник.

— Взemi и за мен — обади се Рурк, без да откъсва поглед от монитора.

Момчето извади втора кутия. В другия край на просторния кабинет Фийни и Макнаб правеха анализ на филтъра. Никога досега Джейми не беше попадал в частна къща, в която е обзаведена лаборатория по електроника, разполагаща с най-модерни технологии. Устройствата, които липсваха, още не бяха изобретени.

Подът беше от стоманеносиви плочки. Стените, почти закривани от грамадните монитори, бяха боядисани в светлозелено, което действаше успокояващо на очите. Помещението се осветяваше през шестте прозореца в тавана, чиито тъмни стъкла предпазваха апаратурата от слънчевите лъчи и топлината.

А самата апаратура беше като от научнофантастичен филм. Имаше цяла дузина компютри и комуникационни системи, включително един от моделите РХ-5000 КС, който наскоро Джейми бе видял да подлагат на изпитание в отдела по рационализации. Масовото му производство щеше да започне едва след пет-шест месеца. Имаше три устройства за виртуална реалност, кабина за симулации, апаратура

за холограми, както и радиолокатор за междузвездно изследване, с който Джейми умираше от желание да поработи.

Той погледна монитора си, за да разбере докъде е стигнала поредната симулация, и седна до Рурк. Разгледа кодовете, изписани от горе до долу на екрана, позамисли се, сетне отбеляза:

— Ако изчистиш звука и заличиш всички честоти, няма да разберем какъв е вирусът, нито източника му.

— Пропускаш нещо — подхвърли Рурк. — Погледни отново. — Той продължи да работи, докато момчето мислено пренареждаше кодовете.

— Добре де, но ако смениш това уравнение и онази команда, ще...

— Почакай. — Рурк присви очи, обмисляйки предложението на хлапака, което беше поредното доказателство за необикновените му способности. — Да, така е по-добре... много по-добре. — Направи съответните промени и започна да въвежда следващите команди.

— Рурк...

— Не си хвърляй думите на вятъра, момче. Отговорът винаги ще бъде отрицателен.

— Само ме изслушай, а? Винаги си твърдял, че човек трябва да изказва мнението си.

— Мразя, когато ме замерят със собствените ми камъни — промърмори Рурк, но престана да работи, облегна се на стола и взе кутийката с пепси. — Изкажи се, но по-кратко.

— Благодаря. Ето какво мисля — без резултатите от диагностиката на един от заразените компютри все едно ще работим на сляпо. Ще изработим филтри и защитни устройства, но колкото и да са добри, няма да имаме абсолютна гаранция, че ще попречат на разпространението на вируса. Ако, разбира се, става въпрос за вирус, което ще разберем едва след диагностицирането.

— Когато монтираме защитните устройства, ще бъдем много по-сигурни за безопасността на човека, работещ с компютъра. Вероятно вирусът влияе на подсъзнанието, а заразяването става чрез визуални или слухови възприятия; навремето съм се сблъсквал с нещо подобно, затова проектирам комбинация от защитни прегради, които ще ограничат въздействието на вируса.

— Добре, но „подобно“ не означава „същото“ — възрази хлапакът. — Следователно пак няма да си напълно сигурен, че защитата е надеждна. Според мен е доста хазартно...

— Синко, рискът е моята религия.

Джейми се ухили и като видя, че Рурк не му се сърди за нахалството, се окуражи и продължи да защитава тезата си.

— Добре де, в случая шансът за успех е сравнително голям; ако вземем предвид времето, през което детектив Халоуей е работил върху заразената машина, преди да се проявят първите симптоми на лудостта му, както и факта колко дълго лошите хора са били в контакт с компютрите си, ще стигнем до извода, че попадането в опасната зона става след минимум два часа, може би повече. Логично е, че мозъкът на Халоуей се е пръснал по-бързо, защото той е прекарал без прекъсване по-дълго време пред компютъра. Освен това го е разглобил, бил е вътре в него, така да се каже.

— Мислиш ли, че не съм стигнал до същото заключение?

— Ако е така, знаеш, че имам право.

— Може би. Но не си струва да умреш заради едно „може би“.

— Шансът за успех ще се повиши, ако използваш още първия филтър, без да се чака изработването на останалите. — Джейми едва се сдържаше да не заподскача, защото виждаше, че Рурк внимателно го слуша. — Човекът, който ще работи със заразения компютър, не бива да остава до него повече от десет минути. Междувременно ще бъде под наблюдение за евентуални изменения в мозъка. Тук има апаратура, която можем да пригодим за тази цел.

Рурк въздъхна — идеята вече му бе хрумнала и смяташе да я осъществи, когато се освободи от присъствието на момчето и на полицаите.

Но може би имаше и друг, по-законен начин.

— Виждаш ли накъде насочвам филтъра? — обърна се към хлапака.

— Да.

— Довърши работата ми. — Той се изправи и отиде да изкаже мнението си пред Фийни.

Макнаб веднага прегърна идеята. „Може би за младите е по-лесно да играят комар със смъртта“ — помисли си Рурк.

— Нищо чудно седмици наред да правим симулации и анализи, без да стигнем до резултат — настояваше младежът. — Отговорите се крият в заразените компютри, а единственият начин да ги научим, е да надникнем в самите машини.

— Още е прекалено рано да говорим за резултати — промърмори Фийни. Знаеше, че от него се очаква да бъде гласът на разума, но ръцете го сърбяха да се захване с някой от опасните компютри. — Проведем ли повече тестове и симулации, шансовете ни за успех се увеличават.

— След най-много час ще бъдем готови да монтираме най-качествения филтър за тези условия — заяви Рурк, обръщайки се да погледне Джейми. — След това отново ще проведем симулации, ще „бомбардираме“ един от компютрите с вируси, въздействащи на подсъзнанието, и ще видим какво ще се случи. Вярно е, че рискуваме, но друга възможност няма.

Фийни извади от джоба си пакетче със захаросани бадеми и заяви:

— Колежката, която е натоварена с разследването, няма да се съгласи.

— Твоята колежка бъкел не разбира от електроника — отсече Рурк, пренебрегвайки любовта на живота си.

— Е, което си е право, право е. Така и не успях да ѝ вдъхна поне елементарно уважение към техниката. Като подготвите филтъра, ще проведем тестовете. Ако издържи, ще проникнем в компютъра.

— Оставете всичко на мен — побърза да се намеси Макнаб.

— Не си познал!

— Капитане...

— Взимаш силни болкоуспокояващи и други медикаменти, които сигурно ще окажат въздействие върху преценката ти — заяви Фийни. Знаеше, че говори врели-некипели, но за нищо на света нямаше да рискува живота на младежа. Нямаше да допусне в разстояние на два дни да загинат двама негови служители.

— По право работата се пада на мен — обяви Джейми. — Аз дадох идеята.

Рурк дори не благоволи да го погледне, а строго отговори:

— Тъй като и двамата с Фийни сме поели отговорността за теб и даваме отчет пред майка ти, втори път да не съм чул подобни глупости!

— Не разбирам защо...

— Привърши ли програмирането? — прекъсна го Рурк.

— Не, обаче...

— Довърши го. — Той отново се обърна към Фийни: — Оставаме двамата с теб.

— Не се намесвай. Само аз съм полицейски служител.

— Преди всичко си специалист по електроника, после си ченге. Ако желаеш, можем да поспорим — ти си представител на закона, но оборудването, което използваме, е моя собственост. Но защо не уредим спора като истински ирландци?

Фийни се усмихна, развеселен от предизвикателството:

— Искаш да се бием или да се напием?

Рурк се засмя:

— Имах предвид друго любимо занимание на нашите съотечественици — хазарта. — Извади от джоба си монета и попита: — Какво избираш — ези или тура?

Ив смяташе началника Тибъл за способно ченге... разбира се, доколкото би могъл да бъде способен един полицаи, който от години не патрулира по улиците, а е станал администратор.

Тибъл не си поплюваше, беше почтен и притежаваше нещо като вроден сензор за лъжите и измамите. Същевременно беше много тактичен и отличен дипломат, благодарение на което държеше кмета и другите членове на градската управа настрана от работещите в полицията.

Ала когато като оръжие на убийството бе използвано средство, притежавано от всеки гласоподавател в града, когато медиите раздухваха случилото се, а едно ченге от Централното управление бе взело за заложник началника си, намесата на политиците бе неизбежна.

Заместничката на кмета Джена Франко бе известна с уменията си да обърне всяка ситуация в своя полза.

Ив не я познаваше лично, но често беше я виждала в градския съд или по телевизията. Кметицата притежаваше шлифовката на жена, знаеща колко важно е да изглежда добре, докато работи в район, чиито жители често гласуват за даден кандидат само заради привлекателната му външност.

Беше дребничка, но компенсираше ниския си ръст, като носеше елегантни обувки с десетсантиметрови токчета. Беше закръглена и подчертаваше природните си дадености, предпочитайки вталени костюми в ярки цветове. Днес беше в огненочервено, носеше масивна златна огърлица и обици, които изглеждаха като че ли тежат по три килограма.

Само като ги гледаше, Ив чувстваше болки в ушите.

Джена имаше овално смугло лице, подчертавано от блестящите ѝ яркозелени очи и обрамчено от чуплива и гъста черна коса.

Повече приличаше на изискана и разглезена светска дама, отколкото на жена, която е решена да направи кариера в политиката. Онези нейни съперници, които се бяха подвели от външността ѝ, отдавна не представляваха заплаха за нея.

Ив уважаваше амбицията на тази жена.

Фактът, че кметът ѝ е гласувал доверие, изпращайки я на съвещанието в Кулата, показваше, че и той изпитва уважение към нея.

Придружаваше я Лий Чанг, който отговаряше за връзките с медиите — нисичък и слаб човек с елегантен сив костюм на тесни райета. Тъмната му права коса беше пригладена назад, лицето му винаги бе застинало в любезно изражение.

Беше азиатец по произход и англичанин по образование, тъй като имаше диплома от Оксфорд, притежаваше способността така умело да жонглира с фактите и да ги изопачава, че накрая да изглеждат съвсем достоверни.

Ив не го харесваше, той нея — също.

— Лейтенант — подхвана Тибъл, — имаме проблем.

— Да, сър.

— Първо, разбрах, че детектив Макнаб е бил поканен да гостува в дома ти до пълното му възстановяване.

— Вярно е, сър. Той е под непрекъснато наблюдение — добави, макар че се питаше как ще обясни функциите на Съмърсет, ако я

притиснат. — Преценихме, че ще се възстанови по-бързо, ако не е в болнична среда.

— Как е той?

— До момента в състоянието му няма промяна.

— Ясно... — промърмори Тибъл. Всеки път, като погледнеше аскетичното му лице, в съзнанието на Ив изникваше образът на учен, занимаващ се с разчитане на древни ръкописи. — Настоявам да ни държиш в течение за състоянието му.

— Слушам, сър.

— На какъв етап е разследването?

— Опитвам се да открия някаква връзка между жертвите, която ще ни помогне да установим самоличността на членовете на групата, наречена „Борци за прочистване“. Под ръководството на капитан Фийни, служителите от Отдела по електроника работят върху създаването на специален щит, който ще осигури относителна безопасност при проучването и анализа на „заразените“ компютри. Продължава серията от медицински и лабораторни тестове на жертвите, за да се установи същността и причината за мозъчното увреждане, причинило смъртта им.

— Относителна безопасност, така ли? — Джена Франко вдигна ръка, но не за да поиска разрешение да говори — властният ѝ жест подсказваше, че е свикнала да я изслушват и да се съобразяват с мнението ѝ. — Бъдете така добра да обясните какво разбирате под „относителна безопасност“.

— Не съм специалистка по електроника, госпожице Франко. Този сектор от разследването е изцяло поверен на капитан Фийни. Усилията на целия екип са съсредоточени върху изработването на щит, осигуряващ максимална безопасност на човека, който ще борави със заразения компютър.

— Лейтенант, не бива да допуснем още един служител от нюйоркската полиция да обезумее и да нарани или убие колеги или цивилни лица. Отказвам да съобщя на кмета или на медиите, че е осигурена „относителна безопасност“ на вашите хора.

— Госпожице Франко, всяка сутрин полицаите, застъпващи на дежурство, се намират само в относителна безопасност.

— Но нямат навик да стрелят по колегите си или да взимат като заложник командира си, нали?

— Не, госпожице Франко. Обръщам вниманието ви на факта, че командирът на детектив Халоуей ръководи екипа, работещ с възможно най-голяма бързина за предотвратяването на подобни трагични инциденти.

— Разрешете да се намеся. — Чанг седеше със скръстени ръце, изражението му бе все така дружелюбно. — Изявлението ще гласи, че полицията работи усилено за откриване на източника на предполагаемата електронна зараза. Разбира се, представителите на медиите ще се обърнат към специалисти, които ще им помогнат да подготвят въпросите си при една публична дискусия по телевизията. Естествено и ние ще сторим същото.

— Знаете ли какво ще означава публичният диспут? — смръщи вежди Ив. — Че ще дадем на терористите именно онова, което желаят. Ще привлечем към тях вниманието на обществеността, ще ги направим телевизионни „звезди“ и един вид ще ги узаконим.

— Въпреки това дискусията ще се състои — спокойно отбеляза Чанг. — От особена важност е ние да държим под контрол тона на средствата за масово осведомяване.

— А пък според мен от особена важност е да попречим на терористите да разпространят вируса.

— Това е ваше задължение, лейтенант, не мое.

— Лейтенант Далас! — Уитни не повиши тон, но стоманените нотки в гласа му накараха Ив да преглътне горчивите си думи. — Ако оприличим медиите с мощен автомобил, бих казал, че той вече лети по магистралата. Ако не се качим на него, ще ни премаже.

— Разбирам, сър. С хората от моя екип стриктно ще спазваме инструкциите за контактуване с репортери и журналисти. Ще се придържаме към официалното изявление.

— Едва ли ще е достатъчно — намеси се Джена Франко. — Лейтенант, вие сте добре позната на обществеността, а в момента разследвате „горещ“ случай. Началникът на Отдела по електроника и човек от вашия екип вчера едва не са загинали при инцидента в Централното полицейско управление.

— Госпожице Франко — намеси се Уитни, — напомням ви, че лейтенант Далас е рискувала живота си, за да попречи да се случи най-лошото.

— Именно, командир Уитни. Тъй като е била замесена в инцидента и поради интереса на обществеността към работата ѝ и към личния ѝ живот, смятаме за целесъобразно да се появява по телевизията при всяка възможност.

— Не! — отсече Ив.

— Лейтенант!

Тя се помъчи да овладее гнева си и да говори спокойно, обръщайки се към Тибъл.

— Не, сър — повтори. — Няма да губя време и сили, които са ми необходими за успешното приключване на разследването, за да играя ролята на говорителка на полицията. Отказвам да съдействам за насочване на общественото внимание към престъпниците, отговорни за смъртта на мой колега и за сериозното нараняване на друг. Чувствам се виновна дори в момента, защото не се занимавам с работата си, а участвам в спорове относно значението на фразата „относителна безопасност“.

— Известно е обаче, че използвате медиите, когато ви е изгодно, лейтенант Далас.

— Вярно е, сър. Но когато застана пред камерата, казвам каквото ми е на сърцето, а не повтарям като папагал думи, написани от някого. Личният ми живот пък няма никаква връзка с разследването.

— Но цивилният консултант, който участва в екипа, играе важна роля в личния ти живот, лейтенант — невъзмутимо отбеляза Тибъл. — Одобрявам позицията ти, разбирам желанието ти за ненамеса в частните ти дела. Но ако не изиграем добре картите си, терористите не само ще се превърнат в медийни звезди, ами ще спечелят съчувствието на хората, ще привлекат последователи. Господин Чанг вече разполага с резултатите от социологическите проучвания.

— Социологически проучвания ли? — гневно кресна тя.

— Да, били са проведени от две големи медии. Ето резултатите, получени до единайсет часа тази сутрин. — Чанг извади от джоба си електронен бележник. — От канцеларията на кмета също са провели изследване, резултатите от което няма да бъдат огласени и са само за ведомствено ползване. На въпроса дали смятат групата „Борци за прочистване“ за терористична организация петдесет и осем процента от запитаните са отговорили отрицателно. Запитани дали се безпокоят за личната си безопасност, четирийсет и три процента отговорят

положително. Съвсем естествено е желанието ни процентите да бъдат намалени.

— Нима? — иронично подхвърли Ив.

— Невъзможно е да си затворим очите пред фактите — обяви Тибъл. — Отношението на по-голямата част от обществеността към терористите е тъкмо каквото онези типове желаят. Допълнителните проучвания показват, че хората не проявяват съчувствие към Когбърн и Фицхю, не съжаляват за жестокия начин, по който са били убити. Няма начин, нито пък е разумно да се опитваме да спечелим съчувствие към тези индивиди. В момента най-важното е да защитим вярата в стабилността на институцията.

— А институцията не бива да е безлична — намеси се Чанг. — Хората трябва да я свързват с някого.

— Стъпваме по тънък лед, лейтенант — продължи Тибъл. — Ако осъдим публично тази група, твърде възможно е да настъпи паника с непредвидими последствия. На практика работата във всички сфери ще бъде прекратена поради страха на хората да използват компютрите, а болниците и центровете за спешна медицинска помощ ще бъдат обсадени от пациенти, които твърдят, че имат нетърпимо главоболие и кръвотечение от носа и ушите.

— Най-важното в момента е предотвратяването на масова паника — намеси се Франко. — Искаме жителите на Ню Йорк да се чувстват в безопасност, поради което трябва да покажем, че контролираме положението.

— Засега е застрашен само животът на хора, отговарящи на определени условия — отбеляза Ив.

— Именно — кимна Франко. — Тъкмо това е посланието, което ще отправим към населението, лейтенант Далас. Семейството, обитаващо къща в който и да било квартал, няма причина за безпокойство. Кафенето в центъра на града ще продължи да работи както обикновено. Те не са набеязани от „Борци за прочистване“.

— Засега.

Заместник-кметицата вдигна вежди:

— Има ли нещо, което ви кара да мислите, че терористите ще разширят обсега на... прочистване?

— От опит знам, че борците за справедливост се пристрастяват към „работата“ си. Усещането за власт често покварява дори най-

чистата идея. Когато се извършва с одобрението на обществото, насилието поражда още по-страшно насилие.

— Хм, интересно изказване — промърмори Чанг и отново извади бележника си. — Ще го променим тук-там и...

— Не си пъхай носа в работата ми, Чанг, или ще те накарам да изядеш проклетия бележник!

— Далас! — Уитни се изправи. — Не забравяй, че всички сме от един отбор. Може би средствата и методите се различава, но крайната цел е еднаква. Забрави за миг социологическите проучвания и политиката. Отлично познаваш човешката природа и навярно разбираш, че ако не се намесим своевременно и не представим нещата в истинската им светлина, хората ще започнат да идеализират терористите, да ги мислят за герои. Ще виждат как престъпници, които по една или друга причина са се изплъзнали през пролуките в системата, най-сетне получат справедливо възмездие. Ще си мислят, че най-сетне децата им са в безопасност, защото някой се е заловил с изстребването на педофилите.

— Когато някой се бори за справедлива кауза, не се крие зад анонимността — възрази тя. — Невъзможно е да си борец за справедливост, а да не се подчиняваш на общоприетите правила, най-грубо да погазваш закона.

— Именно. Пресконференцията започва точно в шестнайсет и трийсет и ще се проведе в пресцентъра на Централното управление. Искам те половин час по-рано, за да получиш последни инструкции.

— Слушам, сър.

— Всеки от нас има професионални задължения, лейтенант. — Джена Франко се наведе и взе елегантното си кожено куфарче. — Невинаги работата ни е приятна, дори на моменти е отвратителна. Но всички ние имаме една цел — да осигурим безопасността на жителите на този град.

— Съгласна съм, госпожице Франко. За щастие, при изпълнение на служебните си задължения не съм принудена да се съобразявам със социологическите проучвания, нито да играя по свирката на гласоподавателите.

Очите на Джена Франко гневно проблеснаха, тя сви устни.

— Предупредиха ме, че сте костелив орех, лейтенант. Е, аз също. Довиждане, господа. — Тя махна на Чанг да я последва и излезе,

пристъпвайки напето.

— Лейтенант — заговори Тибъл, без да стане от мястото си. — По този случай многократно ще ти се налага да работиш съвместно с Джена Франко. Настоявам да оказваш съдействие на нея и на кмета, както и да се отнасяш с уважение към институцията, която тя представлява. Ясно ли е?

— Да, сър.

— Кризата, пред която сме изправени, е многопластова, тъй да се каже. Обществена безопасност, обществено доверие, финансови и политически усложнения, които не можем да пренебрегнем с лека ръка. Загубите и за големия, и за малкия бизнес ще бъдат сериозни, ако потокът от туристи намалее поради страха на хората да използват обществените информационни центрове, ако служителите откажат да ходят на работа или да изпълняват каквито и да били задачи, свързани с компютър. Представи си какво ще се случи, ако родителите забранят на децата да посещават училище от страх, че учебните компютри са заразени. Не ми се ще да мисля как ще реагират медиите при подобно положение. Ако си въобразяваш, че това не те засяга, искрено те съветвам да разбереш мнението на съпруга ти.

— Мнението на моя съпруг не се отразява върху изпълнението на служебните ми задължения, сър. Нито върху методите, които използвам при разследването.

— Лейтенант, всеки семеен човек на тази или на друга планета ще ви упрекне в лъжа. На този етап е невъзможно да си позволиш лукса да пренебрегнеш политиците или медиите. Добри дошла в моя свят, Далас. — Тибъл се облегна назад и се втренчи в лицето ѝ, застинало като издялано от камък. — Понякога ми идва до гуша от теб, лейтенант.

За миг маската се отмести от лицето на Ив, тя смаяно примигна, сетне престорено спокойно отвърна:

— Моля да ме извините, сър.

— Не си искрена. — Той махна с ръка, сетне машинално прокара длан по страната си. — А сега ще ми разкажеш подробностите по разследването, които отказа да споделиш пред Франко и Чанг.

Ив се подчини. Докато говореше, той я прекъсна само веднъж:

— Социална работничка и ченге! Какво още възнамеряваш да сториш, за да ми усложниш живота?

— Предстои ми да разпитам детектив Дуайър, сър. Не разполагам с доказателства за връзката му с престъпната организация. Подозирам обаче, че са въввлечени и родители на малтретираните деца, което означава допълнително усложняване на положението.

— Няма начин да скрием от медиите случващото се. Налага се да присъстваш на пресконференцията. Иначе има опасност нещата да излязат извън контрол.

— Сър... — понечи да възрази Ив, но комуникаторът ѝ избръмча. Тя осъзна, че обаждането ѝ е попречило да каже нещо, заради което по-късно ще съжалява. — Разрешете, сър.

— Отговори на повикването.

— Далас слуша.

— Диспечер до лейтенант Ив Далас. Имаме инцидент на Ривърсайд Драйв 5151. Може би е свързан със случаите, които разследвате. Жертвата е Мери Елън Джордж. За повече подробности се обърнете към полицейския служител, намиращ се на местопрестъплението.

— Прието. — Когато отново се обърна към Тибъл, лицето ѝ беше безизразно. — Току-що положението още повече се усложни... или пък се опрости — зависи от гледната точка.

Началникът на полицията въздъхна:

— Тръгвай! — Когато Ив излезе, той се изправи и промърмори: — Бас държа, че лейтенант Далас ще използва този предлог, за да се спаси от пресконференцията.

— Мислиш ли, че ще се хвана на номера ѝ? — поклати глава Уитни. — Ще имам грижата тя да присъства.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Изминали бяха дълги години от времето, когато Рурк вършеше дребни мошеничества, включително фалшификации при хвърлянето на ези-тура. Но за подобни трикове човек трябва да притежава само малко повече сръчност.

Наученото в детството възкръсна в паметта му, когато Фийни избра „ези“. Подхвърли монетата, хвана я, с едно докосване на палеца разбра коя страна му трябва, завъртя я и показа на ирландеца, че се е паднало „тура“, мислено поздравявайки се за ловкостта си. Фийни подозрително се втренчи в монетата си, намръщи се, но бе принуден да се съгласи. Джентълменът не отстъпва от дадената дума.

Дори когато разбира, че са го измамили.

— Предлагам да направим още един-два теста — каза Фийни, когато всички се събраха във временната лаборатория, а Рурк се приготви да пъхне в отвора филтриращия диск. — Може би ще...

— Не мрънкай като загрижена майка — усмихнато подхвърли Рурк.

— Животът ми няма да струва пукната пара, ако пострадаш, докато работиш за мен.

— Горе главата, приятелю. Ако ти беше спечелил при хвърлянето на „ези-тура“, сега аз щях да се вайкам. Случи ли се нещо с теб, тя ще ме схруска на закуска.

— Хич не споменавай облога ни — промърмори ирландецът. Не беше забелязал нещо нередно, но от Рурк можеше да се очаква всичко. — Ще го направим отново, обаче Бакстър ще хвърли монетата.

— Нима намекваш, че съм те измамил, след като разгледа монетата и си избра „ези“ съвсем доброволно? На друго нямаше да се размине, но предвид на дългогодишното ни приятелство ще приема изказването ти като знак за загриженост. Станалото, станало, Фийни. Нито един ирландец не се отмята от дадената дума.

— Не ме намесвайте в тази работа — заяви Бакстър и за сигурно пъхна ръце в джобовете си. — Каквото и да се случи, Далас

ще побеснее. Да действаме, преди да ни е скъсала топките.

— Ако успеем да проведем диагностичния тест, ще си спасим топките — ухили се Джейми, който се чувстваше като на седмото небе. Не само възнамеряваха да направят нещо невиждано, ами той говореше с ченгетата като с равни. — Заразеният компютър е много бавен, а филтриращата програма — сложна. За зареждането на щита са необходими деветдесет и три секунди — добави той, обръщайки се към Рурк. — Ако стартираме диагностиката по време на зареждането, ще...

— Джейми, нима мислиш, че за пръв път виждам компютър?

— Не, обаче докато тече диагностиката, ще трябва да се въвеждат резултатите в...

— Изчезвай!

— Добре, но...

— Виж какво момчето ми. — Фийни сложи ръка на рамото му. — С теб ще наблюдаваме отвън. А на теб, Рурк, отпускам само десет минути и нито секунда повече.

— Няма да са достатъчни.

— Нито секунда повече — упорито повтори Фийни и стисна устни. — Обещай, че няма да си правиш експерименти.

— Добре, обещавам.

Фийни подозрително го изгледа, сетне кимна:

— Ако забележим тревожни показания на датчиците за физическото ти състояние, веднага ще изключиш компютъра, нали?

— А ти как мислиш? Уверявам те, че нямам желание мозъкът ми да изтече през ушите ми. — Рурк внезапно се усмихна. — Но ако това все пак се случи, ще имам утешението, че Ив ще ви унищожи до крак.

— Над мен ще се смили — насила се усмихна Макнаб. — Нали съм инвалид.

— Хич не се и надявай. А сега изчезвайте, за да приключим тази работа, преди да сме станали белобради старци.

— Изчакай, докато дам знак да започнеш. Първо ще прегледам медицинските ти показатели. — Преди да излезе, Фийни се обърна и подхвърли: — За твое здраве.

— Ще ми го кажеш след малко, когато седнем на по чаша бира.

Когато всички излязоха, Рурк заключи вратата. Страхуваше се да не би колегите му да изпаднат в паника и да се втурнат при него. Сетне

разкопча ризата си и прикрепил сензорите, които щяха да отчитат състоянието му.

„Май съвсем си превъртял — помисли си. — Не стига, че работиш за ченгетата, което само по себе си е предателство, ами рискуваш живота си заради тях! Какви изненади ни поднася животът, а?“

Но ако се стигне до там, няма да загине като опитно зайче.

Седна пред компютъра на Когбърн и протегна ръка, за да се увери, че скритото оръжие е на мястото си.

Избрал беше от колекцията си трийсет и осемкалибров полуавтоматичен пистолет „Берета“. Това беше първото му оръжие — притежаваше го от осемнайсетгодишен, когато го бе отнел от човека, насочващ го към слепоочието му. Разбира се, оръжието още тогава беше забранено. Но контрабандистите не са особено придилични в това отношение.

Хрумна му, че ако нещо се обърка, ще има някаква справедливост в затварянето на кръга — ще сложи край на живота си с оръжието, което постави началото на колекцията му и му помогна да поеме пътя към несметното богатство и завладяването на света.

Разбира се, не смяташе, че ще се случи нещо непредвидено. Бяха взели всички възможни предпазни мерки, а сътрудници му бяха най-способните специалисти по електроника, включително едно гениално хлапе. И все пак опасност имаше, макар и минимална.

Но ако ножът допре до кокал, сам ще реши съдбата си.

Той отдръпна ръка и се насили да забрави за оръжието.

— Ще проверя жизнените ти показатели.

Рурк погледна монитора на стената и кимна на Фийни:

— Добре. Като приключиш, изключи аудиовръзката. Не искам да ми бърборите, докато работя.

Пъхна ръка в джоба си и стисна малкото сиво копче. За късмет... и за любов. Беше се откъснало от сакото на грозния костюм, който Ив носеше при първата им среща.

— Готово — обади се Фийни.

— Започвам зареждането. Включете часовника.

Благодарение на хонорара, получен за книгата, в която описваше ареста си, съдебния процес и произнасянето на оправдателна присъда, Мери Елън Джордж бе живяла в удобство в апартамента си, намиращ се в Уест Сайд.

Там я бе настигнала и смъртта, която не е била лека.

За разлика от Когбърн и Фицхю, заболяването ѝ не е било изразено чрез пристъп на насилие или желание за разрушение. Очевидно бе, че е останала няколко дни в леглото, опитвайки да потисне болката със силни наркотични вещества, като междуременно е изключила видеотелефона си и не е отговаряла на позвъняванията на вратата.

„Едва ли е подозирала, че подписва смъртната си присъда, когато е взела в леглото преносимия си компютър“ — помисли си Ив.

Малко преди да умре, Мери Елън се обадила на някакъв бивш любовник — плачела истерично и казвала, че повече не издържа ужасяващите писъци в главата си.

Сетне направила примка от копринените си чаршафи и се обесила.

Мъртвата беше само по изцапана бяла нощница. Косата ѝ беше сплъстена, ноктите — изгризани до живеца. Нощното шкафче беше осеяно с кърпички и тампони, подгизнали от кръв.

„Опитвала се е да спре кръвотечението — помисли си Ив, напръска дланите си със защитен спрей и взе празното шишенце от лекарство. — Не е подозирала, че мозъкът ѝ ще експлодира, надявала се е да прогони болката с евтини медикаменти.“

Преносимият компютър още беше на леглото, познатото съобщение грееше на монитора: *Осъществено стопроцентово прочистване.*

— Пийбоди, включи записващото устройство. Жертвата се нарича Мери Елън Джордж, четирийсет и две годишна, от бялата раса. Трупът ѝ е открит в собственото ѝ жилище в четиринайсет часа и шестнайсет минути от управителя на сградата, полицай Дебра Банкър и Джей Хипъл, който се е обадил на 911.

— Направих описание на трупа и на местопрестъплението, лейтенант.

— Добре, да я свалим.

Двете мълчаливо се заловиха с неприятната работа. Разхлабиха примката, хванаха мъртвата жена, която тежеше като олово, и я положиха върху леглото.

— В ушите и в ноздрите на жертвата има съсирена кръв. Индикации за спукани кръвоносни съдове в очите. Няма видима лицева или черепна травма, нито наранявания по тялото, с изключение на синините на шията, предизвикани от примката. — Тя отвори чантичката с инструментите и извади измервателно устройство. — Установено е, че смъртта е настъпила в четиринайсет часа и десет минути. — Затвори преносимия компютър и нареди на Пийбоди: — Впиши го към веществените доказателства, после го изпрати на домашния ми адрес.

Тя отстъпи назад и се огледа.

— По всичко личи, че Мери Елън Джордж не е изпитала внезапно желание за насилие като другите жертви — промърмори замислено. — Вижда се, че през последните дни не е излизала от жилището си. Изпила е куп болкоуспокояващи и транквиланти, за да заспи и да не усеща болката. Пренебрегнала е домакинските задължения и поддържането на външността си, но не е започнала да чупи мебелите.

— Хората понасят болката по различен начин — отбеляза Пийбоди, след като прибра лаптопа в специален плик за вещевени доказателства. — Вие например се преструвате, че не я забелязвате. Все едно е обида, която пренебрегвате, за да бъде забравена. Аз пък възприемам холистичния подход, както са ме учили като малка. Мъжете пък — например братята ми и татко — циврят. Когато един мъж се разболее, става истинско дете, дори се сърди като капризен малчуган.

— Хм, много интересно, Пийбоди.

— Ами... причината е в тестостерона.

— Да, знам. В случаите, които разследваме, двамата мъже... всъщност тримата, ако броим Халоуей — са се опитали да победят болката и всеки, изпречил се пред очите им, а жената се е помъчила да я потисне чрез традиционни методи. Всички са се провалили, всички са загинали. Има и още една прилика помежду им — укриването.

— За какво укриване говорите, лейтенант?

— Чувала ли си израза „да се скриеш в миша дупка“? Тъкмо това са сторили и те. Потърсили са убежище. Когбърн например се е заключил в апартамента си. Може би ако съседът му не е чукал по вратата, Луи е щял да остане заключен в мизерното си жилище, докато вирусът причини смъртта му. А може би е щял да се самоубие. — Тя разгледа нескопосано направената примка и продължи: — Самоубийството носи облекчение от болката — обзалагам се, че това е програмирано във вируса, Фицхю се е затворил в апартамента си и е сложил край на живота си. Халоуей, който не е бил набелязан за премахване и за разлика от другите жертви е бил заразен от вируса извън дома си, се скри в кабинета на Фийни. Ако не отвличахме вниманието му, сигурно щеше да убие капитана, сетне да насочи оръжието към себе си.

— Да — кимна Пийбоди. — Само Когбърн и Халоуей са имали контакт с някого по време на последните стадии на болестта. Иначе нямаше да разберем какво се случва.

— Да, представи си, че бяха решили да се самоубият като Мери Елън Джордж. Тя се затваря в апартамента си, изключва видеотелефона, не отваря на позвъняванията на вратата. Слага край на живота си.

— Това криене не е ли инстинктивно като при ранените животни? — попита Пийбоди.

— Такава е и човешката природа. Реакцията на жертвите е съвсем логична. Вероятно този факт е известен на членовете на организацията. Желанието им е да убиват само онези, които смятат за виновни. Стараят се да не пострадат невинни хора, защото се стремят към обществена подкрепа на каузата им. И се боя, че ще я получат.

— Не, няма! Отказвам да повярвам, че хората... повечето хора наистина искат нещо подобно. — Пийбоди посочи трупа.

— Не забравяй, че в Съединените щати екзекуциите са узаконени отпреди около двеста години. А нелегалните съществуват още от времето, по което Каин е очистил Авел. Под шлифованата ни външност се крият примитивни хора, склонни към насилие. — Ив въздъхна, като си помисли, че същото се отнася и за съпруга ѝ. — Да закарат мъртвата за аутопсия. Да видим какво ще открият тук „метачите“. Ще разпитам Хипъл.

Тя включи своето записващо устройство и влезе в кабинета, намиращ се до всекидневната. Полицай Бейкър стоеше на пост, а някакъв млад чернокож здравеняк седеше с наведена глава, отпуснал ръце между коленете си.

Ив махна на полицая да излезе и се приближи до чернокожия:

— Господин Хипъл.

Младежът вдигна глава. Шоколадовокафявото му лице беше посивяло. В очите му блестяха сълзи, които бяха по-ярки от трите крушовидни кристала, висящи от левия му клепач.

— Никога не бях виждал... никога... за пръв път...

— Искате ли чаша вода, господин Хипъл?

— Не... аз... полицаят ми донесе вода. Но сигурно пак ще повърна, ако пия дори една глътка.

— Налага се да ви задам няколко въпроса. Аз съм лейтенант Далас.

— Да, видях ви по телевизията в емисията на Надин Фарст. — Хипъл се помъчи да се усмихне, но устните му трепереха. — Тя е върха. Почти никога не пропускам да я гледам.

— Тя ще бъде много поласкана от мнението ви. — Ив седна на една табуретка. — Разбрах, че госпожица Джордж ви се е обадила.

— Да. Не се бяхме чували няколко седмици, откакто се разделихме. По взаимно съгласие — побърза да добави. — Връзката ни приключи съвсем приятелски, изобщо не сме се карали. Просто преценихме, че е време всеки да поеме по пътя си. Е, май това повече се отнасяше за мен и на нея доста ѝ докривя, но наистина не се скарахме. Е, само дето си разменихме обидни думи.

Чувството за вина сякаш го задушаваше. Ив мълчаливо го наблюдаваше и го чакаше да се изкаже.

— Истината е, че се посдърпахме. Господи, нали не го е направила, защото я зарязах?

— Кога я заряза, Джей? — започна разпита Ив, като изостави официалната форма на обръщение.

— Преди две седмици. Но раздялата ни беше неизбежна. Нали разбирате, тя е много сексапилна дама, при това фрашкана с мангизи. Обаче не е на двайсет и четири като мен. На мъжа от време на време му се иска по-младо гадже... съвсем естествено е, нали? А пък Мери

Елън се държеше с мен като че ли съм нейна собственост. Това действа ужасно кофти, нали разбирате?

— Да. При последната ви среща забеляза ли някаква промяна в нея?

— Промяна ли? Не. Беше си старата Мери Елън.

— Не се ли е оплаквала от главоболие или пък да ѝ е прилошавало?

— Нищо ѝ нямаше. Отидохме в един клуб, позабавлявахме се, наехме си стая и се чукахме. После отидохме да пийнем по нещо. Тя ме хвана да зяпам две мацета и направо побесня. Посдърпахме се и се разбрахме повече да не се виждаме.

— Как ти се стори днес, когато ти се обади по видеотелефона?

— Изглеждаше адски кофти. От носа ѝ течеше кръв, очите ѝ също бяха кървясали. Плачеше и крещеше. Хабер си нямах какво ѝ става.

— Какво ти каза?

— Повтаряше все едно и също: „Помогни ми! Някой да ми помогне! Пицят в главата ми!“. Помъчих се да я успокоя, обаче ми се струва, че тя изобщо не чу какво ѝ говоря. Стори ми се, че каза: „Убиват ме“, но така ридаеше, че не съм сигурен дали съм чул правилно. Лицето ѝ беше така окървавено, та си помислих, че някой я е нападнал, затова се обадих на 911 и веднага дойдох тук. Работя в кафене „Ривърсайд“, което е наблизо. Така и се запознахме с Мери Елън... Та както ви казвах, дойдох преди ченгето, обаче портиерът отказа да ме пусне. После пристигна вашият човек, с него влязохме тук и... я видяхме.

Той отново отпусна глава между коленете си.

Като приключи огледа на местопрестъплението, Ив се отби в моргата. Морис вече беше извадил мозъка на Мери Елън. Въпреки че през десетте години работа в отдел „Убийства“ бе виждала какви ли не кървави гледки, ѝ призля, като видя сивкавата маса в стерилната везна.

— Мозъкът ѝ определено е уголемен — отбеляза Морис. — Но едва ли го е постигнала, като е чела класически литературни произведения или е изучавала културното наследство на други народи.

— Ха-ха, много си духовит. Вместо да пускаш тъпи шегички, кажи дали откри причината.

— Ще ти кажа какво научих от първоначалния оглед. Трупът е на четирийсет и две годишна жена, която е била здрава като кон. Навремето си е счупила пищялката, която обаче е зараснала правилно. Претърпяла е незначителни козметични операции, които очевидно са извършени от отличен специалист. Ще изчакаме резултата от токсикологичните тестове, за да разберем дали е гледала на тялото си като на храм на чистотата или е използвала химически средства за разкрасяване.

— В момента не ме интересува тялото ѝ, само мозъкът ѝ.

— Наблюдава се масивен оток, който е щял да причини смъртта ѝ в разстояние на няколко часа. Според мен процесът е необратим след първоначалното разпространяване на заразата, която неврологът, повикан за консултация, констатира при другите жертви. В мозъка няма чуждо тяло или тумор, не установих наличност на химически или органични стимуланти. Заразата, както я наричам поради липса на подходяща дума, остава неидентифицирана.

— Отчайваш ме, Морис.

Той ѝ помахаша с пръст да се приближи, изми ръцете си и натисна един клавиш на компютъра. На екрана се появи изображение.

— Това е напречен разрез на мозъка на нормален и здрав петдесетгодишен мъж. А сега виж това. — Морис натисна друг клавиш. — Това е сивото вещество на Когбърн.

— Господи!

— Именно. Вижда се увеличената маса, увредената тъкан на местата, пострадали от увеличеното налягане. С червено са отбелязани огнищата на заразата.

— Инфекцията е обхванала повече от петдесет процента от мозъка, така ли?

— Петдесет и осем. Забележи, че на едно място червеното е по-наситено — индикация за зараза, настъпила преди време. Предполагам, че разпространението е започнало именно от там. Което пък ме навежда на мисълта, че първоначално мозъкът е атакуван чрез очите и чрез слуха.

— Значи я е прихванал от нещо, което е видял, което е чул, така ли?

— Според мен едва ли е видял или чул каквото и да било. По-скоро са били атакувани централите на слуха и зрението в мозъка.

— Искаш да кажеш, че са били използвани средства, влияещи на подсъзнанието.

— Може би. Засега със сигурност мога да кажа само, че заразата се разпространява много бързо, причинявайки разрастването на масата. Още не сме определили дали процесът се предизвиква от допълнителни стимуланти. Но едно е сигурно — болката и страданието са невъобразими.

— Най-новите социологически проучвания показват, че повечето хора не намират това за толкова ужасно.

— Повечето хора, поне от академична гледна точка, са варвари. — Морис се усмихна, когато тя го изгледа накриво. — Лесно им е да говорят, защото никога не са се сблъскали с ужасите, които ние с теб виждаме ежедневно. Но ако случайно се докоснат до жестоката действителност, веднага викат на помощ полицията.

— Понякога, Морис, ужасите така им харесват, че се превръщат в кръвожадна тълпа.

Комуникаторът ѝ избръмча и тя го извади:

— Тук Далас.

— Лейтенант, след трийсет минути те чакаме в залата за пресконференции.

— Командир Уитни, намирам се в моргата и очаквам патологоанатомът да приключи тестовете на мозъка на Мери Елън Джордж. След консултацията ще събера екипа, за да обсъдим положението и да решим какво да предприемем. Моля да бъде освободена...

— Молбата ти е отхвърлена. След половин час трябва да бъдеш в управлението, Далас. Нека помощничката ти незабавно ми изпрати твоя рапорт за инцидента, както и допълнителната информация. Трябва да я обсъдим и да преценим какво да съобщим на медиите.

Когато Уитни прекъсна връзката, Морис окуражаващо потупа Ив по рамото:

— Знам какво ти е и ти влизам в положението.

— Насъскаха по мен заместник-кметицата и Чанг.

— Няма да се учудя, ако Франко и Чанг са на обратното мнение. Горките, сигурно си мислят, че са ги хвърлили в ръцете ти. Хайде,

лейтенант, тръгвай. Постарай се да убедиш зрителите, че градът е в безопасност, когато ти го охраняваш.

— Знаеш ли какво, Морис? Ако не ми беше необходим, щях тъпкано да ти го върна за подигравките.

Тя едва изтърпя инструктажа преди пресконференцията, прочете току-що написаните изявления, постара се да запомни на кои теми може да говори и кои са забранени за обсъждане. Но кръвта ѝ кипна, когато Франко ѝ предложи да се поосвежи, преди да застане пред камерите и да сложи поне червило.

— Фактът, че имам гърди, не означава, че трябва да се плескам с разни мазила — отсече.

Джена въздъхна и направи знак на помощниците си да излязат, сетне заяви:

— Лейтенант, не исках да ви засегна. Независимо колко високи постове заемаме, каква власт притежаваме, ние си оставаме представителки на по-слабия, на нежния пол. Крайно време е да го разберете.

— Кой ви е казал, че не го разбирам? Защо мислите, че се чувствам неловко, защото съм жена? Ще се подчиня на нарежданията, госпожо заместник-кмет. Свикнала съм да изпълнявам заповеди, дори да не съм съгласна с тях. Но за нищо на света няма да се разкрасявам само защото вие настоявате зрителите да видят една полицейска служителка, отговаряща на вашите представи.

— Добре, добре, добре! — Джена вдигна ръце. — Приемете извиненията ми за обидното предложение да начервите устните си. В моите представи червилото не е оръдие на Сатаната.

— За мен също. Но мисля, че не ми отива, освен това мразя вкуса му.

Франко отново въздъхна и седна.

— Вижте, лейтенант, разбирам, че и двете сме изнервени от събитията през последните дни. Страхувам се, че ни очакват още големи неприятности. Кметът настоява да работя с вас, вашият шеф държи вие да ми сътрудничите. Намираме се в безизходно положение. Не ми се ще да влизаме в противоречия дори за най-незначителните подробности.

— Тогава ме оставете на мира.

— Господи! Чуйте какво ще ви кажа. С вас сме жени, които притежават силно развито чувство за отговорност пред обществото. Отдадени сме на работата си, въпреки че използваме коренно противоположни методи и възгледите ни се разминават. Обичам този град, лейтенант, повярвайте ми. Обичам Ню Йорк и се радвам, че служа на жителите му.

— Не се съмнявам в искреността ви, госпожице Франко.

— След като ще работим заедно, да си говорим на „ти“. Казвай ми Джена, а пък аз ще те наричам Ив.

— Не, не мога. Но ако искаш, казвай ми Далас.

— Ето, отново се проявява едно от основните различия помежду ни. Ти застъпваш позициите си, като използваш методи, традиционни за мъжете. На мен пък ми доставя удоволствие да използвам женствеността си за постигане на набелязаните цели. Повярвай, за мен това е най-сигурният път към успеха. Заемам този висок пост само защото привлекателната ми външност отклонява вниманието от ума и от амбициите ми. Твоят метод също се е оказал успешен за кариерата ти. Проявявам недоверие към жени като теб. Ти също не ми вярваш.

— По принцип не вярвам на политиците.

Джена наклони глава, зелените ѝ очи се превърнаха в парченца лед.

— Ако си намислила да ме обиждаш, докато те изхвърля и те спася от пресконференцията, позволи да те осведомя, че по отношение на обидите ченгетата са аматьори в сравнение с политиците. — Тя погледна елегантния си златен часовник. — Време е. Ако не друго, поне се срещи.

С невъзмутимо изражение Ив прокара пръсти през косата си и обяви:

— Готово.

Преди да излезе, Джена спря и внимателно я изгледа, сетне въздъхна:

— Главата ми не побира как си впримчила мъж като Рурк.

Ив бавно се изправи:

— Слушай внимателно, Франко. Сигурно си въобразяваш, че като ме дразниш, ще те фрасна право в лицето, след което ще ме отстранят от разследването, а ти ще подхвърлиш на обществеността

колега, когото, за разлика от мен, намираш достатъчно привлекателен. Очаква те горчиво разочарование — въпреки че ужасно се изкушавам от мисълта да поразкрася личицето ти, няма да се откажа от случая! А когато приключи разследването, твърдо се надявам, че повече няма да имам работа с теб.

— Радвам се, че поне по един въпрос мненията ни съвпадат. Независимо от взаимните ни чувства, желанието и на двете ни е този случай да бъде успешно приключен. — Франко излезе навън и мигновено бе заобиколен от вярната си свита.

— Лейтенант! Лейтенант! — Чанг се втурна след Ив, която в гнева си почти тичаше. — Подготвил съм график за утрешните ви медийни изяви.

— Какви ги дрънкаш?

— Заповядайте. — Той ѝ подаде някакъв диск. — Първото ви участие е в седем в „Часът на планетата“, където ще имате двуминутно интервю с К. С. Стюарт. Предаването се излъчва по глобалната мрежа и е с най-висок рейтинг. В десет часа екипът на „Сърцето на града“ ще се срещне с вас на живо в канцеларията ви в Централното полицейско управление. И това шоу е с много висок рей...

— Чанг, да обяснявам ли къде ще натикам този диск, ако продължиш да дрънкаш?

Той сви устни, сетне високомерно отвърна:

— Изпълнявам задълженията си, лейтенант. Положих неимоверни усилия да уговоря медийните ви изяви, благодарение на които защитниците на реда и закона и кметската институция ще бъдат представени в най-благоприятна светлина. Най-новите проучвания на общественото мнение...

— Най-новите проучвания ще се озоват на същото място като диска, ако не ми се махнеш от главата! — Гневът ѝ така се разпали, че тя счупи диска, обърна гръб на Чанг и отиде право при командира.

— Сър, или ще бъда ченге, или медийна звезда. Отказвам да играя двете роли едновременно. Ако смятате, че появяването ми по телевизията е по-важно от работата по разследването, в такъв случай разрешете да отбележа, че това не е разумно.

Понечи да се обърне и да се отдалечи, но той я хвана за рамото:

— Един момент, лейтенант.

— Можете да ме предложите за наказание, да ме понижите в чин, но отказвам да бърборя врели-некипели по телевизията, вместо да си върша работата, и то само за да се повиши доверието в кметската институция!

— Докато си под мое командване, лейтенант, аз ще определям какво да правиш.

Зад гърба ѝ Чанг злорадо се изкиска, сетне, придобивайки невъзмутимо изражение, подаде на Уитни копие от счупения диск:

— Командир Уитни, дискетата, предназначена за лейтенант Далас, претърпя... злополука, затова ще връча на вас графика за предстоящите ѝ медийни изяви.

— Какъв график?

— Уговорих нейното участие в няколко предавания с много висок рейтинг, включително „Часът на планетата“, „Сърцето на града“ и „Вечерни новини“. Чакаме потвърждение от „Престъпление и наказание“ и „Искрено и лично“.

— Уговорили сте участието на лейтенант Далас в пет предавания, така ли?

Чанг гордо се усмихна:

— Засега графикът ѝ не е изцяло запълнен, но работим по въпроса. Вероятно ще имаме специално включване за колонията „Делта“, което ще се предава чрез сателит. Там телевизионната криминална хроника е с най-висок рейтинг.

— Господин Чанг, известно ли ви е, че лейтенант Далас работи по разследването на няколко загадъчни смъртни случая?

— Разбира се, именно затова...

— Известен ли ви е фактът, че преди да потвърдите участието ѝ, трябва да вземете разрешение от мен?

— Предположих, че това се разбира от само себе си. Смятам, че беше уточнено по време на днешното ни съвещание. Кметът...

— По време на съвещанието се договорихме, че лейтенант Далас ще участва в пресконференцията и че ако преценя, ще направи изложение пред медиите. Този график не е бил и няма да бъде одобрен от мен. Не съм съгласен една от най-способните ми служителки да си губи времето с глупости.

— От канцеларията на кмета...

— Могат да се свържат с мен — прекъсна го Уитни. — Да не си посмял друг път да командваш моите хора, Чанг! Не злоупотребявай с властта си. А сега изчезвай. Искам да поговоря насаме с лейтенант Далас.

— Но пресконференцията...

— Ти от дума не разбираш ли? — Очите на командира хвърляха мълнии, които биха прогорили дупка дори в камък. Ив чу стъпките на Чанг, който забързано се отдалечи.

— Командир Уитни...

Той вдигна ръка:

— Беше на косъм да бъдеш официално порицана заради неподчинение, лейтенант. Съветвам те в бъдеще да не изпускаш нервите си и да не ми даваш повод да те упреквам.

— Слушам, сър.

— И още нещо. Оскърбен съм и лично, и в качеството на твой началник, задето си повярвала, че ще одобря абсурдния график, който ще те отклонява от изпълняване на преките ти задължения.

— Приемете най-искрените ми извинения, сър. Единственото ми оправдание е, че при всеки контакт с Чанг изпадам във временно умопомрачение.

— Разбирам. — Уитни се втренчи в диска, който държеше. — Учудващо е, че не си го натикала в гърлото му.

— Всъщност, сър, имах предвид друго отверстие.

Устните му потрепнаха, сякаш едва сдържаше усмивката си. Сетне и той като Ив счупи диска на две.

— Благодаря, сър.

— Да свършим по-бързо с този цирк, та и двамата отново да се заемем за работа.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив някак си издържа пресконференцията, повтаряйки като папагал думите на колегите си, вместо да изкаже собственото си мнение, както ѝ беше обичай. В резултат докато шофираше обратно към дома си, гневът ѝ постепенно прерасна в ярост. Едва когато приближиха портала, Пийбоди се престаши да наруши мълчанието. Правеше си сметка, че ако началничката ѝ я изхвърли от колата, поне няма да върви пеш голямо разстояние.

— Лейтенант, искате ли да чуете мнението ми? Не, не се нахвърляйте върху мен! Мисля, че постъпихте правилно.

— Ще постъпя правилно, когато си гледам работата, а не участвам в разни медийни изяви.

— Имате право, но понякога работата за благо на обществото не се състои само в изпълняване на преките задължения. Тази вечер мнозина ще спят по-спокойно, защото са научили, че домашният им компютър няма да причини размекване на мозъка им, ако го използват, няма да навреди на децата им, докато си подготвят домашните. Давате ли си сметка колко важно е това?

— Ще ти кажа какво мисля по въпроса! — Без да намали скоростта, Ив насочи колата към портала, а сърцето на помощничката ѝ отиде в петите. — Че хората не бива да вярват на всичко, което им поднасят медиите.

— Лейтенант... — Пийбоди закри с длан очите си и през разтворените си пръсти видя как в последната секунда порталът се отвори, а колата профуча на милиметри от страничните стълбове. — Извинете, но не ви разбирам.

— Може би на онзи, разполагащ със страховитото оръжие, не допада начинът, по който живеят господин Смит, красивата му съпруга, очарователната им дъщеричка и домашният любимец. Той решава, че господин Смит няма право да сърфира в порносайтовете, да се отбива в стриптийз клуб, след като през целия ден е работил в мебелния магазин, нито пък от време на време заедно със съпругата си

да се надрусва със Зонър. Според непознатия засега съдник господин Смит проявява неподчинение, не спазва стриктно правилата. Време е да го накаже, та останалите да си вземат поука.

— Лейтенант, тези „борци“ преследват само хора, които по някакъв начин са причинили страдание на деца. Не ме разбирайте погрешно, лейтенант — не одобрявам методите им. Но според мен преувеличавате, като твърдите, че от наркопласъорите и педофилите терористите ще се прехвърлят към хората, на които се случва в съботната вечер да вземат малко Зонър.

— Преувеличавам, така ли? — Ив спря колата пред парадния вход на къщата. — Законът не наказва господин Смит. Мнозина други също не са получили възмездие за провиненията си. „Борците за прочистване“ наказват виновниците, а хората си казват: „Хм, инициативата е похвална. След като ченгетата бездействат, някой друг им върши работата и прочиства града“. Никою не хрумва, че обвиненията срещу Мери Елън са били отхвърлени, че може би тя е невинна.

— Само че госпожица Джордж е виновна, нали?

— Вярно е, обаче дали това ще е важно за следващата жертва на терористите, за по-следващата? Ужасно е, когато престъпник се изплъзва от примката на закона, но още по-ужасно е, когато невинен човек попада зад решетките. Тези хора решават кой е виновен и кой — невинен. По какъв критерий, кой им е дал това право? Никою, те действат според собствените си виждания. В момента общественото мнение е на тяхна страна. Да видим обаче какво ще си мислят хората, когато онези започнат да се намесват в живота им.

— Наистина ли вярвате, че подобна заплаха съществува?

— Разбира се. Ако не им попречим, ще продължат да си разиграват коня. Най-опасни са онези, които си въобразяват, че имат определена мисия. — Тя слезе от колата и гневно тресна вратата. Хрумна ѝ, че самата тя може да бъде причислена към опасните фанатици — откакто ѝ бяха връчили полицейската значка, имаше мисията да се бори с престъпността и да закриля невинните.

Влезе в къщата и за пръв път не се разгневи, когато Съмърсет изникна във фоайето.

— Лейтенант, бих искал да знам колко души от гостуващите в дома ви ще нощуват тук.

— Те не са никакви гости, а ченгета и едно хлапе. Пийбоди, ти отиди при другите, аз имам малко работа.

— Слушам, сър. — Пийбоди, която предположи, че началничката ѝ възнамерява както обикновено да наругае Съмърсет, изтича нагоре по стълбите да види любимия си.

— Какво е положението на Макнаб? — попита Ив. — Говори направо, не увъртай.

— Няма промяна.

— Как така? Нали обеща да му помогнеш?

— Нервите и мускулите не реагират на стимулантите.

— Хм, може би сгрехихме, като не го оставихме в болницата. — Тя закрачи напред-назад, като машинално прокарваше пръсти през косата си. — Може би не трябваше да го доведем тук.

— Истината е, че през първите двацет и четири часа състоянието му нямаше да се промени, независимо дали бе останал в болницата или е под моите грижи.

— Но вече изминаха повече от двацет и четири часа — възкликна Ив, — а промяна не настъпва! — Помъчи се да се овладее, спря пред икономата и се втренчи в лицето му, наподобяващо на лице на мумия. — Каква е вероятността той да се възстанови? И да не ти е хрумнало да ме лъжеш! Искам истината, без да я разкрасяваш!

— Шансовете му за възстановяване намаляват с всеки изминал час.

Ив затвори очи и се извърна, но миг преди това той видя очите ѝ, потъмнели от скръб.

— Лейтенант, не се отчайвайте. Макнаб е млад и в отлична форма, което ще изиграе положителна роля за възстановяването му. Друг решаващ фактор е, че му е позволено да работи, което отвлича вниманието му от неприятностите.

— Страхувам се за него. Ще го пенсионира по инвалидност или ще го принудят да се занимава с канцеларска работа. Ако това се случи, с кариерата му на ченге е свършено. Забелязал ли си скокливата му походка? — прошепна тя. — Сърцето ми се къса, като го гледам привързан към инвалидната количка.

— Рурк вече уговори младежът да бъде транспортиран до прочутата швейцарска клиника. — Съмърсет изчака, докато тя се обърна и отново го погледна. — Но тъй като в момента няма свободни

места, ще го приемат в началото на следващата седмица. Лекарите в клиниката са известни със способността си да възстановяват нервните окончания. Лечението ще продължи, докато младежът...

— Какъв процент пациенти напълно се възстановяват?

— Седемдесет и два процента от онези, чието състояние е идентично с това на Макнаб.

— Само седемдесет и два!

— Твърде възможно е той да се възстанови без лекарска намеса — невъзмутимо продължи Съмърсет. — След един час... или след ден.

— Но вероятността е нищожна.

— Така е. Съжалявам.

— Аз също. — Ив тръгна към стълбището.

— Лейтенант! Младежът е много изплашен. Мъчи се да прикрие страха си, но е изплашен до смърт.

— Навремето са използвали куршуми — промълви тя. — Метални парченца, които са разкъсвали плътта. Питам се дали не бих предпочела да бъда простреляна, отколкото да вегетирам години наред.

Тя се качи по стълбите и влезе в кабинета си. Изглежда, хората от екипа ѝ си бяха дали почивка. Разположили се бяха удобно, всеки беше поръчал любимата си напитка.

Джейми подаваше на Галахад парченца от сандвича си с размерите на щата Юта. Пийбоди бе приседнала на страничната облегалка на креслото на Макнаб и му разказваше за пресконференцията.

— Хм, каква мила картинка! — подхвърли Ив. — Обзалагам се, че ако ви видят, терористите ще се разтреперят от страх.

— На определен период от време трябва да се дава почивка на мозъчните клетки и очите — отбеляза Фийни.

Тя прекрачи протегнатите крака на Рурк, като едва се въздържа да не го изрита. Седна зад бюрото си и подхвърли:

— Когато възстановите мозъчните си клетки, каквито според мен ви липсват, ще бъдете ли така любезни да ме информирате дали случайно сте свършили някаква работа?

— Пак не си обядвала, нали? — кротко попита Рурк.

— Позна, шампионе. Щеше ли да ти остане време за обед, ако те бяха повикали да огледаш трупа на жена, която се е обесила с примка, направена от чаршафите си и е свързана със серийните убийства, след

което да имаш „мила“ среща с големци от градската управа, проявяващи интерес само към кариерата си, а като капак на всичко да загубиш около час, докато задоволиш глада на хищниците от медиите? — Устните ѝ се разтегнаха в зловеща усмивка, при вида на която Джейми изпита желание да стане невидим. — А твоят ден ползотворен ли беше?

Рурк се изправи, взе сандвича, с който Джейми и Галахад не бяха успели да се справят, и го сложи пред нея:

— Яж!

Гледайки го в очите, тя процеди:

— Докладвай!

— Моля, моля, успокойте топката! — обади се Фийни. Двата му напомняха на бикове, които всеки момент ще се втурнат един срещу друг. — Лейтенант, имаме известен напредък, поради което си позволихме кратка почивка. Създадохме щит, който отчасти предпазва от вируса. Мисля, че почти изолирахме заразата в компютъра на Когбърн. Добрахме се до част от програмата, която в момента се анализира. После вероятно ще можем да симулираме цялата програма, без да влизаме в някой от заразените компютри.

— Колко време ще ви бъде необходимо?

— Не зная. Никога не съм виждал подобна програма. Защитена е с пароли и кодове. Работим с оскъдната информация, която успяхме да възстановим, преди филтърът да се самоунищожи.

— Какво?!

— Беше направо жестоко! — намеси се Джейми. — Унищожи не само програмата, но и целия компютър. Буквално го разтопи. Все пак се добрахме до полезна информация. Щяхме да имаме повече данни, въз основа на които да проведем симулация, ако Рурк разполагаше с още една минута, дори само с четирийсет и пет секунди, но...

Джейми не довърши мисълта си, а зяпна Ив. Стори му се, че наблюдава змия, допреди миг свита на кълбо, която се готви да забие в жертвата отровните си зъби.

— Ти си работил с компютъра на Когбърн, така ли? — изсъска тя на Рурк.

— Да, вярно е.

— Работил си със заразен компютър, използвайки експериментален филтър, който се е оказал неефикасен. Предприел си

тази стъпка без разрешението на ръководещата разследването.

— Далас! — Фийни също се изправи. Доказателство за смелостта му бе, че дори не трепна, когато тя му отправи убийствен поглед. — Вярно е, че ти ръководиш разследването, но по въпросите, свързани с електрониката, отговарям аз.

— Но си длъжен да ми докладваш за всяка стъпка, която предприемаш. И ти много добре го знаеш.

— Прецених, че влиза в задълженията ми — упорито повтори той.

— Нима? — Тя се обърна към Рурк и процеди: — Вън!

Нито един от присъстващите не допусна грешката да си помисли, че възклицанието ѝ се отнася за съпруга ѝ. Изплашени от гнева ѝ, побързаха да излязат. На вратата Фийни плесна хлапето през врата.

— Защо бе? — Джейми намръщено потърка удареното място.

— Ей сега ще ти обясня! — промърмори ирландецът и го избута в коридора.

Ив остана зад бюрото. Страхуваше се какво може да направи, ако не е символичната бариера, разделяща я от съпруга ѝ.

— Запомни какво ще ти кажа! Въпреки че управляваш половината вселена, нямаш право да се намесваш в работата ми и да командваш хората ми, ясно ли е?

— Изобщо не възнамерявам да го правя, лейтенант — високомерно отвърна той.

— Голям го вадиш, а? Излагаш се на непозната зараза, за да докажеш, че си куражлия, фукльо!

За миг очите на Рурк гневно проблеснаха, сетне той промърмори:

— Ще се престоря, че не съм го чул. Разбирам раздражението ти — имала си тежък ден. Престани да се правиш на голяма клечка и чуй какво ще ти кажа. Филтърът трябваше да бъде тестван, за да изолираме програмата и да я анализираме.

— Разбира се, но не по този начин! Смятах да приложим симулации...

— Не си специалистка по електроника — прекъсна я Рурк. — Никой не ти оспорва, че ти ръководиш разследването, но признай, че нищичко не разбираш от лабораторна диагностика.

— Ти ли ще ми кажеш, че не разбирам?

— Да, аз. Дори цял час да ти обяснявам какво сме предприели, пак няма да схванеш и половината. Не твърдя, че разбирам от работата ти, но и ти не си пъхай носа в моята.

— Ти си само един...

— О, не ми излизай с номера, че съм само цивилен консултант. Обърна се за помощ към мен и сега съм член на твоя екип.

— Мога да те отстраня.

— Разбира се — кимна той. Протегна ръка, сграбчи я за ризата и я придърпа към себе си. — Но няма да го направиш, защото държиш на невинните жертви и в името им си готова да преглътнеш гордостта си.

— На теб държа още повече.

— Да му се не види! — Рурк я пусна и пъхна ръце в джобовете си. — Това беше удар под пояса.

— Никой не ти дава право да рискуваш живота си. А ти не само си го сторил, ами дори не благоволи да ме предупредиш за намерението си да се правиш на герой. Побеснявам, като си помисля, че си се изложил на безсмислен риск.

— Грещиш, скъпа. Трябваше да го направя, но постъпката ми не беше безразсъдна. За Бога, нима ме мислиш за глупак?

Спомни си за пистолета, който за всеки случай беше скрил под плота, и за сивото копче, което бе докоснал за късмет, преди да започне работа по компютъра.

Не беше глупак, но в онзи момент беше се почувствал доста глупаво.

— Проведохме съвещание на крак в импровизираната ни лаборатория и четиримата специалисти по електроника се съгласиха, че трябва да предприемем тази стъпка — продължи той. — Състоянието ми се следеше чрез сензори, прикрепени към тялото, освен това останах в опасната зона само десет минути.

— Факт е обаче, че филтърът се е самоунищожил.

— Вярно е. Взриви се на осмата минута. Обаче Джейми има нови предложения, от които може би ще излезе нещо.

— Колко време работи по компютъра, след като защитното устройство избухна?

— Около три минути. Няма никакви последствия — побърза да добави, сетне усмихнато подхвърли: — Само натрапчиво главоболие.

На Ив ѝ се прииска да го удуши.

— Никак не е смешно — процеди.

— Може би. Извинявай. Наистина съм добре, освен това добихме известна представа за заразата. Задачата беше за човек, който не само разбира от компютри, но знае триковете, известни на добрите програмисти. Ако не бях аз, Фийни щеше да го направи.

— Това за оправдание ли минава? — намръщи се тя. — Всъщност защо Фийни не се зае с работата? Не вярвам доброволно да ти е разрешил да се изложиш на риск.

— Разрешихме спора по пътя на логиката. Хвърлихме ези-тура.

— Ти... — Ив млъкна и прокара длани по страните си. — Днес ми казаха, че съм си избрала да действам и да мисля като мъж. Въпросната дама дори не подозира колко далеч е от истината. — Тя отпусна ръце. — Може да не разбирам от електроника, но отговарям за всичко, свързано с разследването, включително и за експериментите в лабораторията. Настоявам да ме информирате и да се консултирате с мен, преди да предприемете нещо, което заплашва живота на който и да било член от екипа.

Рурк се позамисли, после промърмори:

— Имаш право. Трябваше да те предупредим. Понякога е толкова трудно да угодиш на всички. Извинявай, задето те пренебрегнахме.

— Благодаря, че поне си го признаваш. За днес квотата ми от извинения е на изчерпване, но ще кажа, че съжалявам, задето намесих в спора оная ти работа.

— Приемам извинението.

— Искане ми се да ти задам един въпрос.

— Давай.

Стомахът ѝ сякаш се сви на топка, но тя знаеше, че непременно трябва да разбере мнението на съпруга си.

— Ако мислиш, че действията на терористите са оправдани, че жертвите им са заслужили да умрат, защо рискуваш живота си, за да ми помогнеш да ги заловя?

— За Бога, Ив, ти си като шахматна дъска — само черно и бяло! — нетърпеливо възкликна Рурк. Тя го познаваше прекалено добре и

знаеше, че бурята всеки миг заплашва да се разрази.

— Въпросът ми е основателен.

— За теб — да, но аз съм на друго мнение. Защо реши, че оправдавам действията на терористите? Само защото не изпитвам и капчица съжаление към Фицхю и себеподобните му, така ли?

— Ами... да.

— Мислиш ли, че одобрявам случилото се с онзи нещастник Халоей?

— Не — промърмори тя и почувства, че ѝ призлява. — Но не възразявах против другите убийства.

— Да речем, че вярвам във философския аспект на проблема — злото може и трябва да бъде унищожено на всяка цена. Но не съм толкова заблуден да мисля, че светът трябва да бъде прочистен от престъпниците чрез кръвопролития. И в повечето случаи без намесата на закона и на съдебната система.

— В повечето случаи — иронично повтори тя. — Не можеш без тази уговорка.

— Знаех си, че ще се хванеш тъкмо за това. — Рурк неволно се усмихна. — С теб никога няма да постигнем съгласие по този въпрос.

— Знам. Би трябвало да го приема, да се примиря, но не мога. Не мога, Рурк!

— Разбирам. В очите ти никога няма да бъде чист като изворна вода, Ив.

— Не го искам. — Тя притисна с пръсти клепачите си. — Тази история започва да ми действа на нервите, чувствам се объркана. Може би защото също не изпитвам съжаление към Фицхю или Джордж. Не ги жаля, обаче съм възмутена. Не приемам, че някой си е присвоил ролята на екзекутор, който с натискането на един клавиш отнема човешки живот, после се обявява за пазител на човечеството.

— Не твърдя, че грешиш, дори мисля, че имаш право. Но моралът ми е... как да се изразя... по-гъвкав от твоя. Не, не ме прекъсвай, държа да изясним този въпрос, който очевидно не ти дава покой. Не одобрявам средствата и методите на терористите. Ако претендираш, че се бориш със злото, трябва да го правиш открито, лице срещу лице, в ръкопашен бой.

„Както постъпваш ти — мислено добави той. — И самият аз.“

— И още нещо — продължи. — Ако наистина си идеалист, не се рекламираш пред обществеността, сякаш продаваш нов модел спортна кола... А сега хапни няколко залька, моля те.

— Хм, изглежда, сме по-близо до разгадаване на мистерията, отколкото предполагам. — Тя взе сандвича и отхапа от него. — Божичко, с какво е приготвен?

— Предполагам, че между хлебчетата е поставено всичко, с което е бил зареден автоготвачът. Хлапето се тъпче така, сякаш някой ще му забрани да се храни.

Ив повторно отхапа от сандвича:

— Ммм, всъщност е много вкусно. Струва ми се, че долавям вкуса на осолено говеждо... и може би на шоколад.

— Няма да се изненадам, ако Джейми е комбинирал най-необичайните хранителни продукти... Е, нали няма повече да се караме? Отново сме в синхрон, нали?

— Да, както обикновено.

— Преди да сменим темата, ще ти кажа, че имаше още една причина, поради която се захванах със заразен компютър.

— Естествено — защото си искал да се изфукаш.

— Може би, но причината е друга. Направих го, защото независимо от убежденията си, вярвам в теб. Хайде, налей си чаша кафе, после ще ти покажем до какво се добрахме.

Ив не беше специалистка по електроника, но можеше да следи обясненията на специалистите, стига да не бяха прекалено сложни. Вероятно никога нямаше да разбере благоговейната радост, озаряваща лицето на някой гений в тази област, който възхвалява нова програма или функция, но приемаше удобството, предлагано от компютрите.

Освен в случаите, в които машините ѝ оказваха упорита съпротива.

Ала докато се взираше в разпечатката на данните, които Рурк беше свалил от вече унищожения компютър на Когбърн, тя все едно се опитваше да дешифрира йероглифи.

— Никога не съм виждал такова чудо! — заяви Джейми, който следеше дали работи новата декодираща програма, изобретена лично

от него. — Върхът е! Тази програма е създадена от истински гений! Надвишава дори нивото „командос“.

— Термин от йерархията на компютърните гении — обясни Рурк, забелязвайки недоумението на съпругата си. — Съгласен съм с младежа, но според мен това не е дело на един човек. Единственото, което знаем със сигурност, е, че вирусът е създаден от свръхспособни програмисти, но и от хора с обширни познания в областта на неврологията.

— Да, според мен върху програмата е работил цял екип — кимна Фийни. — И то в първокласна лаборатория, разполагаща с изолационна камера. Което пък предполага, че проектът е субсидиран от хора с дълбоки джобове.

— Какво знаем на този етап? По какъв начин въздейства на заразените?

— Чрез зрението и слуха — заяви Джейми, докато притичваше от един към друг компютър и натискаше някакви клавиши. — Светлина и звук.

— Светлина и звук ли?

— Точно така. Човек сяда пред компютъра да се позабавлява с някоя игра, но е атакуван със светлина и звук, които зрението и слухът му не са в състояние да доловят. Виждала ли си онези свирки, предназначени за кучета, чийто звук хората не чуват?

— Да, известен ми е физичният закон за честотата на звука.

— Мисля, че този вирус действа на същия принцип. Още не сме се добрали до светлинния спектър или до честотата, но скоро ще имаме резултат. Най-гениалното е, че вирусът преминава през системата, без да повреди компютъра или да нанесе поражения на програмите.

— Само дето убива човека, който работи с машината — промърмори Ив.

— Именно — съгласи се Джейми. — Опитваме се да разберем колко трае процесът, но предполагам, че след час, най-много след два заразата поражда човешкия мозък.

— Още нямаме доказателства — напомни му Фийни.

— Първият защитен филтър се оказа неуспешен — намеси се Макнаб. — Но за щастие издържа достатъчно, че да източим информацията, която ще ни помогне да изработим подобрена защита.

— Колко време ще ви отнеме? — попита Ив.

— Минимум няколко часа. — Макнаб вдигна здравето си рамо.
— Дори повече, ако се наложи да изчакаме разкодирането.

— Човекът, който е изработил защитата, добре се е потрудил. — Джейми шумно отпи от кутията с пепси. — Тъкмо преминеш едно ниво, изскачат нови шест. Ще експериментирам с друг компютър, дано да открия някаква пролука.

— Дано. И още нещо, хлапе. — Рурк сложи ръка на рамото му.
— Ще ни гостуваш, докато разгадаем мистерията.

— Супер! — Джейми придвижи стола си до следващия компютър и се приведе над клавиатурата.

— Ще ви информирам за развоя на събитията, после отново ще се заемете с работата си. — Ив изчака, докато всички се втрениха в нея. — За теб не се отнася! — намръщи се на Джейми. — Ти си само помощник.

Хлапакът промърмори нещо, сви устни, но извърна поглед към монитора.

— Засега резултатите от аутопсията потвърждават теорията за атака на слуха и зрението. Според Морис процесът е необратим, след като заразата започне да се разпространява. Показанията на един свидетел говорят, че само преди осем дни у последната жертва, Мери Елън Джордж, не са се проявили типичните симптоми на заразените от вируса. След това обаче никой не е имал контакт с нея.

При огледа на местопроизшествието установих, че жената е прекарала в леглото последните дни от живота си, като се е опитвала да облекчи главоболието си с медикаменти, които се продават без рецепта. Изключила е видеотелефона, спуснала е щорите. Накратко, постъпила е като болно животно, което се крие в леговището си. Взела е в леглото преносимия компютър, като по този начин е ускорила разпространяването на заразата.

— Фицхю също се е заключил в апартамента си — намеси се Фийни.

— Както е сторил и Когбърн... докато виковете на съседа са го накарали да излезе. Халоуей пък бе заразен по време на работа, но потърси убежище в кабинета ти. Предполагам, че търсенето на убежище е симптоматично за инфекцията.

— Заложено е в програмата — обади се Рурк, — за да се намали възможността за външна намеса или опасността да пострада невинен човек.

— Съгласна съм. „Борците за прочистване“ не желаят избухването на масова истерия, нито пък да бъдат заклеймени от родствениците на невинните жертви. Групата набелязва за унищожаване определени хора. Стреми се да привлече вниманието на медиите. На терористите им допада да играят ролята на Бог и да се намесват в политиката.

— Доста опасна комбинация, не мислиш ли?

— И още как! — промърмори тя. — Моите шефове са принудени да прилагат същата тактика съвместно с представителите на градската управа. Днес бях свидетелка как пробутват на медиите своята версия. Заместник-кметът Франко предвожда атаката.

— Добър избор — кимна Рурк. — Тя е привлекателна, интелигентна и със силен характер, но не е прекалено самоуверена и арогантна.

— Така ти се струва — измърмори Ив, с което предизвика усмивката му.

— Да, отлична тактика — продължи той. — С избора вместо кмета тя да контактува с обществеността, се създава впечатлението за маловажност на проблема. Твоите медийни изяви пък ще убедят жителите на този град, че съдбата им е в сигурни ръце. В ръцете на жени, които всички свързват с майчинската нежност.

— Леле, какви глупости!

— Грешите, лейтенант — най-неочаквано се обади Бакстър. — Несъмнено за вас е досадно да давате интервюта и да се усмихвате пред камерата, но си струва. С Джена Франко сте прекрасна двойка, контрастът помежду ви е забележителен. Все едно... — Той се поколеба, търсейки най-подходящите думи. — Да речем, че вие сте жената боец, а тя е богинята. Хората виждат на екраните на телевизорите си вас двете, Уитни и Тибъл, които изглеждат сериозни, но спокойни, кмета, който изразява абсолютната си увереност в компетентността на нюйоркската полиция, и запазват спокойствие, не организират масови демонстрации, които затрудняват уличното движение.

— Знаеш ли какво, Бакстър? Мисля, че си сгрешил, като си постъпил в полицията. Трябвало е да станеш специалист по връзки с обществеността.

— Да бе! И да се откажа от тази приятна работа и голямата заплата!

Ив се засмя, сетне заяви:

— Наистина смятам, че ми губят времето с глупости, но засега ще се подчинявам на правилата, наложени от големите клечки. Ако скоро не открием нещо съществено, всяка сутрин ще ме гледате по телевизията да рекламирам правосъдието, като че ли е най-новият видеофилм. Допуснете ли това да се случи, ще ви подложат на неопишуеми мъчения. — Тръгна към вратата, като нареди на помощничката си да я последва.

Едва когато останаха насаме в нейния кабинет, тя смъмри Пийбоди:

— Престани да се въртиш около Макнаб.

— Моля?

— Ако непрекъснато го обграждаш с внимание, ще си помисли, че се тревожиш за него.

— Ами аз наистина се тревожа. Изминаха повече от двацет и четири часа, а...

— Безпокой се колкото искаш, споделяй с мен тревогата си, ала не му позволявай да я забележи. Смелостта започва да го напуска, но той се държи мъжки. Вземи пример от него, не издавай чувствата си. Ако усетиш, че ти трябва отдушник, излез на терасата и креци с цяло гърло.

— Вие така ли постъпвате?

— Да, понякога. Случва се да изливам гнева си върху неодушевени предмети или да правя животински секс с Рурк. — Тя се позамисли и добави: — Последното не важи за теб.

— Мисля, че ще ми подейства особено благотворно, в резултат на което работата ми в екипа ще се подобри.

— Ха-ха, много смешно. Донеси ми кафе!

— Слушам, лейтенант. Благодаря за съвета. Ще ви донеса кафето след малко. Ще изпробвам рецептата с викането на терасата.

Ив седна пред компютъра, за да се промъкне из лабиринта на живота на Мери Елън Джордж.

Разбира се, нямаше достъп до засекретените файлове. Беше получила разрешение за отварянето им, но от Агенцията за грижи за децата веднага бяха предприели контрамерки. Докато адвокатите спореха в съда, ръцете ѝ бяха вързани.

„Ще загубим толкова ценно време! — отчаяно си помисли тя. — Освен ако не измисля друг начин.“

Но преди да предприеме отчаяни мерки, ще опита да разреши проблема по законен път. За трети път през този ден тя потърси сержант Томас Дуайър.

Този път късметът ѝ проработи.

— Сержант, аз съм лейтенант Далас. Вече няколко пъти се опитвам да се свържа с теб.

— Намирам се в съдебната палата. Делото, по което съм свидетел, ще се гледа след петнайсет минути. — Лицето на сержанта бе грубовато, погледът му — подозрителен като на всеки полицаи, патрулиращ по улиците на Ню Йорк. — Защо ме търсиш, лейтенант?

— Разследвам убийствата, извършени от терористичната група „Борци за прочистване“. Вероятно знаеш какво се случи.

— Че кой не знае? Заради Фицхю ли ме търсиш?

— Необходима ми е каквато и да била информация. Ще ми се да си поговорим. Участвал си и в залавянето на Мери Елън Джордж, нали?

— Да. Смятахме, че ни е в ръцете, но накрая тя се изплъзна. — Дуайър се намръщи. — Всъщност защо питаш за нея?

— И тя е мъртва.

— Така ли? Е, каквото повикало, такова се обадило. Боя се обаче, че няма да ти бъда особено полезен. Не знам нищо повече за двамата, освен онова, което е в официалните файлове.

— Какво ще кажеш да те почерпя една бира, след като приключиш работата си в съда? В задънена улица съм, Дуайър. Каквото и да ми кажеш, все ще ми бъде от помощ.

— Става. Да се срещнем в бара на О’Мали на Двайсет и трета улица. Знаеш ли го?

— Не, но ще го намеря.

— Ще свършим тук след около час.

— Добре, ще те чакам в бара. — Тя погледна часовника си и добави: — В пет часа.

— Добре, но нямам много време. Трябва да се върна в участъка.

Ив прекъсна връзката и се обърна към помощничката си, която ѝ подаде чаша кафе:

— Подейства ли моята рецепта?

— Да, май съм по-добре, само дето гърлото ме заболя. Между другото в хладилника няма нито една кутийка пепси.

— Нищо чудно. Откакто е тук, Джейми не е престанал да се налива. Кажи на Съмърсет да зареди хладилника и автоготвача, после...

Тя не довърши мисълта си, защото в кабинета ѝ сякаш връхлетя опустошителен ураган.

Мейвис Фрийстоун бе подвижна като живак. Въпреки че пурпурните ѝ сандали бяха с невъзможно високи токове, тя се движеше с мълниеносна скорост и като по чудо успяваше да запази равновесие. Бе като видение в тъмночервено, розово и червеникавокафяво. Носеше микроскопична пола и превръзка на гърдите, които не прикриваха почти нищо от пищното ѝ тяло. Косата ѝ беше сплетена на около милион плитчици, боядисани в цветовете на тоалета ѝ.

Втурна се към бюрото, заобиколи го и така силно прегърна приятелката си, че едва не я удуши.

Ив я хвана за ръцете, за да разхлаби желязната хватка, и си пое въздух.

— Това е най-хубавият ден в живота ми! Обичам те, Далас!

— Тогава защо се опитваш да ме убиеш?

— Извинявай, извинявай! — Тя отново се обеси шията на Ив, която почувства, че пред очите ѝ притъмнява. — Непременно трябва да си поговорим!

— Няма начин. — Ив отблъсна ръцете ѝ, изкашля се, разтри шията си. — Дори да ми беше физически възможно, имам много спешна работа.

— Не ми отказвай, моля те! Много е важно. Въпрос на живот и смърт, нали разбираш. Моля те, мооля, моооля! — Докато говореше, тя подскачаше. От завихрените цветове очите на Ив се премрежиха, главата ѝ се замая.

— Добре, но разполагам само с две минути. Говори бързо.

— Въпросът е много личен. Извинявай, Пийбоди, но ще ни оставиш ли насаме? Моооля те!

— Пийбоди, намери Съмърсет и му кажи да поръча да доставят пепси с товарен самолет — дано утолим жаждата на хлапето.

— Затвори вратата, а? — провикна се Мейвис. — Много ти благодаря. — Все така подскачайки, тя склучи длани и ги притисна към малките си гърди, които превръзката едва закриваше. Пръстите ѝ бяха окичени с пръстени с грамадни разноцветни камъни. Спираловидна гривна, заемаща разстоянието от китката чак до лакътя украсяваше лявата ѝ ръка. Ив се запита дали след пламенната прегръдка отпечатъкът от металното украшение няма завинаги да остане върху шията ѝ.

— Побързай, Мейвис. — Тя машинално приглади косата си, отпи от кафето. — Наистина нямам никакво време. Хей, нали трябваше да бъдеш...

— В курорта „Олимп“. Имах едноседмичен ангажимент с казино „Аполо“. Върнах се тази сутрин.

— Браво, радвам се за теб. — Ив се обърна към компютъра, мислено пресявайки информацията на монитора. — Ще се видим, когато съм по-свободна, и ще ми разкажеш всичко от игла до конец.

— Бременна съм!

— Хубаво. Друг път ще си поговорим... — Внезапно изпита усещането, че някой е изключил съзнанието ѝ. Когато мозъкът ѝ отново заработи, ѝ се стори, че поради повреда в храненето е загубила способността да разсъждава. — Какво каза?

— Бременна съм! — Мейвис се изкиска, сетне притисна длан към устата си. Очите ѝ, които днес бяха тъмnochервени като сандалите ѝ, танцуваха досущ балерини.

— Ти си... какво... — заекна Ив и се втренчи в голия корем на приятелката си, мимоходом забелязвайки трите блестящи халкички на пъпа ѝ. — Твърдиш, че там има нещо...

Все така притискайки длан към устата си, певицата отривисто закима:

— Аха, има бебе! — Смехът ѝ избликна през разперените ѝ пръсти: — Там има бебе! Нали е върха? Върхът на върховете! Пипни! — Сграбчи ръката на Ив и я притисна до корема си.

— Господи! Може би не трябва да го докосваме.

— Няма страшно, то е защитено. Какво ще кажеш?

— Ами... не знам. — Ив побърза да отдръпне ръка и я скри зад гърба си. За всеки случай, макар да знаеше, че бременността не е заразна. — Защо го направи? Искам да кажа... истина ли е... Да му се не види, мозъкът ми не работи! Случайно ли е станало?

— О, не! Доста се потрудохме по въпроса. — Мейвис приседна на бюрото и палаво заклати красивите си крака, при което сандалите ѝ от гел започнаха да издават мляскащи звуци. — От известно време се опитваме да създадем поколение. С Леонардо сме много добри по тая част. Отначало нищо не стана, но нали знаеш, че с упоритост всичко се постига. Много упорствахме и ето го резултата. — Тя отново избухна в смях.

— Хей, сигурна ли си? Или си пияна.

— Не, само съм бременна! — Певецата потупа корема си. — Ембрионът е вътре, на топличко.

— Ако обичаш, не повтаряй тази дума! — възкликна Ив. Незнайно защо ѝ призля от думата „ембрион“, съчетана с мляскащия звук, издаван от сандалите.

— Че защо? Всички сме били такива.

— Може би. Но не желая да ми го напомнят.

— Извинявай, ако ти досаждам, но съм на върха на щастието. Чакай, ще ти разкажа всичко. Още докато бях в курорта „Олимп“, заподозрях, че във фурната ми се пече нещо, тъй да се каже. Сутрин драйфах, а...

— Спести ми и тези подробности — прекъсна я Ив, чувствайки, че съвсем ѝ призлява. Помисли си, че непременно трябва да дезинфекцира ръката, с която бе докоснала корема на Мейвис.

— Добре де. Накратко, направих си тест за бременност, който излезе позитивен. Тогава обаче се панирах, рекох си дали не съм сбъркала нещо, щото толкова ми се иска да си имам бебенце. Затуй направих още три теста. — Тя стъпи на пода и затанцува из кабинета. — После отидох в местната клиника... за по-сигурно, нали разбираш? Не ми се щеше да кажа на моето сладурче, преди да съм стопроцентово уверена. Бременна съм от шест седмици.

— Шест седмици!

— Отначало си рекох, че нещо съм неразположена, страхувах се да отида на лекар, за да не ми каже, че греша. Но като продължих да

драйфам... пардон, няма повече да го споменавам, разбрах, че най-после усилията ни са дали плод, така да се каже. Като се върнах, веднага отидох при моя си лекар. От още една проверка глава не боли, нали така? Той потвърди, че съм заченала. Прибрах се у дома и Казах на Леонардо, а той се разрева.

Ив се хвана за сърцето:

— Наистина ли?

— Честна дума. Заряза другата си работа и веднага се захвана да... е, не веднага, защото отпразнувахме новината с... абе, с онова, дете е необходимо за зачеване, но след това Леонардо започна да крои и шие дрехи, които ще нося, когато надебелея. Божичко, нямам търпение да ги облека! Представяш ли си?

— Не. Не мога да си представя, че искаш да напълнееш. Наистина ли си щастлива?

— Далас, всяка сутрин, докато драйфам, изпитвам такова щастие, че ми се иска да... — Тя избухна в сълзи.

— Майчице, само това ми липсваше! — Ив изтича при приятелката си, питайки се какво да прави. Прегърна я, а Мейвис се възползва от възможността и отново я стегна в стоманена хватка.

— Това е най-хубавото, което се е случило през целия ми живот! Ти си вторият човек след Леонардо, който научава новината, защото си най-добрата ми приятелка. Сега вече ще съобщим на всички. На целия свят! Но първо исках да го споделя с теб.

— Благодаря за честта. Да разбирам ли, че плачеш от щастие?

— Разбира се! И знаеш ли кое е най-върховното? Че промяната в настроението, която е толкова важна за изпълненията ми, сега я постигам без стимуланти. Забранено ми е да пия алкохол, което малко ми тежи, но алкохолът може да навреди на малката Ив или на малкия Рурк.

Ив така подскочи, че певицата се запревива от смях:

— Не бой се, няма да кръстим нашето отроче нито на теб, нито на скъпоценния ти съпруг. Използваме имената временно, докато се разбере полът на бебчето. Когато вие с Рурк си направите дете...

— Млъкни! Забранявам да говориш по този въпрос! Не ми се ще да удрям бременна жена.

Певицата още по-широко се усмихна:

— Направихме си бебе! С Леонардо си направихме бебе! Ще
бъда най-добрата майка на света, Далас! Ще видиш.

— Изобщо не се съмнявам — промълви Ив и нежно докосна
разноцветните плитчици на бъдещата майка.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив се чувстваше много по-спокойна, когато влезе в бара, посещаван предимно от ченгета, отколкото докато прегръщаше бременната си приятелка.

Знаеше какво да очаква от подобно заведение — вкусна, макар и нездравословна храна, нормални питиета вместо префърцунени коктейли и посетители, които от пръв поглед разбират, че си една от тях.

Осветлението беше приглушено. При влизането ѝ не се възцари тишина, но тя усети как хората около масите я изгледаха и като се увериха, че е тяхна колежка, спокойно продължиха разговорите си.

Дуайър седеше на високо столче в края на барплота и вече допиваше първата си бира, похапвайки от солените бисквитки в черната купичка.

Ив седна до него. Очевидно ѝ беше запазил място, защото другите столове бяха заети.

— Здравей, детектив. — Тя му подаде ръка. — Както вече знаеш, аз съм лейтенант Далас.

— Драго ми е — промърмори той с пълна уста и отново отпи от бирата си.

— Май си приключил в съда по-рано от очакваното.

— Аха. Трябваше да свършим днес, ама заради скапаните адвокати делото се отложи, та и утре ще ми губят времето.

— За какво е делото?

— Въръжжено нападение с цел грабеж. Онзи разбойник нападнал в гръб един бизнесмен, който работил до късно в кантората си на Лексингтън авеню. Взел му ръчния часовник, портфейла и венчалния пръстен, накрая го халосал по главата, защото човекът го помолил да не му взима пръстена. Хванахме го, като се опита да заложил часовника, обаче той вика: „Нищо не съм направил бе, брато. Намерих го на улицата“. Бизнесменът го разпозна сред още петима, обаче разбойникът разправя, че е станала грешка. Служебният адвокат пък го

защитава, като твърди, че от удара по главата бизнесменът е получил сътресение на мозъка, поради което не е в състояние да идентифицира престъпника. И още, че ръчният часовник не е доказателство за престъплението, тъй като часовници от тази марка носят много хора.

— Според теб каква ще бъде присъдата?

— Разбойникът ще отърве кожата... както обикновено се случва. — Той загреба цяла шепа бисквитки и ги изсипа в устата си. — Само ми губят времето и парите на данъкоплатците. Извършителят вече има три присъди. Сигурно и този път нямаше да му се размине, ако служебният защитник не беше глупав идеалист. Ще пиеш ли нещо?

— Да, ще ти правя компания. — Тя привлече погледа на бармана и вдигна два пръста. — Благодаря, че ми отдели време, Дуайър.

— Нямам нищо против да си губя времето, докато пия бира. Предполагам, запознала си се със съдържанието на файловете. Нямам какво повече да ти кажа.

— Да, прочетох всичко, но ме интересува мнението ти.

— Питаш ме какво мисля за Фицхю и Джордж ли? Според мен са по-долни от измет. Фицхю... — Той допи бирата си и продължи: — Не съм виждал по-нагъл мръсник. Окото му не мигна, като го арестувахме. А в съда само се подсмивваше злобно, щото знаеше, че адвокатите, на които е дал куп пари, ще го измъкнат. Разбира се, имаше достатъчно акъл да си държи езика зад зъбите, ама погледът му издаваше, че си мисли: „Гъпи ченгета, нищо не може да ми направите“. Оказа се прав.

— Разпитахте ли жертвите, техните родители?

— А ти как мислиш? — въздъхна той. — Гадна работа, да знаеш. Престъпленията на сексуална основа винаги са гадни, но когато са замесени малолетни... Знаеш как е, нали?

— Да — промълви Ив. И тя бе насилена като дете. А когато пребита и наранена лежеше в болницата, в погледа на полицаия, който я разпитваше, бе прочела същото като в погледа на Дуайър — отчаяние и съжаление.

— Стори ли ти се, че някой от родствениците е човек, който да си го върне на Фицхю? Някой споменал ли е, че ще си отмъсти, без да се съобразява със законите?

— Ще обвиниш ли подобна постъпка?

— В случая чувствата ни нямат значение, важно е разследването. Фицхю, Когбърн и Джордж са били екзекутирани. Работата ми е да разбера кой го е сторил.

— Не бих искал да съм на твоео място. — Той посегна за бирата, която му поднесе барманът. — Нито един колега, който е работил по задържането на Фицхю или на Джордж, няма да пролее сълзи заради смъртта им.

— Не искам да се проливат сълзи, трябва ми информация. Обръщам се към колега за помощ.

Дуайър мрачно впери поглед в чашата си, сетне отпи от нея и замислено промърмори:

— Според мен реакцията на родителите на жертвите беше съвсем нормална. Повечето бяха съсипани. Изнасилените момчета пък бяха едновременно засрамени, изплашени и гузни. Спомням си съпруга и съпругата, които са подали първото оплакване в полицията. Буквално бяха смазани, а на хлапето му трепереха гащите от страх. Тези хора бяха готови да се подложат на унижения, само и само да попречат на мръсника да впримчи в мрежите си друга жертва.

— Ще ми кажеш ли имената им?

Той вдигна глава, в погледа му вече не се четеше съжаление:

— Много добре знаеш, че тази информация е засекретена.

— Имам разрешително за отваряне на секретните файлове, но от Агенцията за защита на децата наложиха временно вето върху него. Изправена съм срещу терористична организация, боравеща със свръхмодерна и засега непозната технология. Съществува някаква връзка между жертвите, която непременно трябва да разгадая, за да започна да разплитам кълбото.

— Няма да ти съобщя нито едно име! Честно казано, надявам се никога да не се добереш до информацията. Не искам онези хора отново да бъдат подложени на унижения и мъки. Казват, че си способно ченге, значи ще се справиш с работата и без моята помощ. Благодаря за бирата.

— Е, няма да те насилвам. — Ив стана и извади от джоба си кредитни жетони. — Случайно познаваш ли Клариса Прайс от Агенцията за защита на децата?

— Тъхъ. — Дуайър отново си взе от бисквитките. — Беше защитничка на някои от хлапетата. Предупреждавам те, че ще си

загубиш времето, ако се опиташ да изтръгнеш от нея имената им. Няма да ти каже нито дума.

— Фанатично е отдадена на работата си, така ли?

— Именно.

— Дотолкова, че да одобри незаконни средства, ако реши, че системата не действа ли?

Той впери в нея безизразните си очи:

— Тази жена строго се придържа към закона. Може да не ни харесва, но сме длъжни да му се подчиняваме, докато не бъде променен. Ще те попитам нещо, но искам честен отговор.

— Давай.

— Всеизвестно е, че служителите от отдел „Убийства“ не са като обикновените ченгета. Обаче не ти ли е съвестно да преследваш хората, дето са очистили онези боклуци?

— Не избирам мъртъвците, които защитавам, Дуайър. Те ме избират. Довиждане. Дано утре ти провърви в съда.

Като излезе от бара, тя седна зад волана на колата си, но не потегли веднага. Много неща не можеше да приеме, включително поведението на Дуайър. Интуицията ѝ подсказваше, че този човек, иначе способно ченге, по някакъв начин е нарушил закона.

Ако Дуайър още не членуваше в групата „Борци за прочистване“, вероятно скоро щеше да се присъедини към нея.

Когато Ив се прибра у дома, доктор Майра тъкмо слизаше по вътрешната стълба.

— Здравей, Ив. Реших, че днес няма да се видим.

— Извинявай, имахме ли уговорена среща?

— Не. Реших да се отбия във връзка с психологическия профил, който ми поръча да изготвя. — Майра прекрачи последното стъпало и спря, положила тясната си длан на дървения парапет, излъскан до блясък. Както винаги, меката ѝ кестенява коса беше подредена в стилна прическа, подчертаваща красивото ѝ лице. Устните ѝ бяха като кремава роза, очите ѝ — сини като лятното небе.

Стилният ѝ костюм беше от някаква фина материя с цвета на слънчоглед, любимата ѝ огърлица от перли сякаш бе създадена именно за този тоалет.

Бе свършена много женствена дама, присъствието ѝ действаше успокояващо. Същевременно беше сред най-добрите психолози в страната и сътрудничеса на нюйоркската полиция, като изготвяше психологическите профили на предполагаемите престъпници.

— Благодаря, но не биваше да си губиш времето...

— И без това щях да дойда, за да разбера какво е състоянието на Макнаб.

— О! — Ив машинално пъкна ръце в джобовете си. — Е, какво мислиш?

— Ще ми се да си поговорим насаме. Да отидем на терасата. Там е толкова красиво.

— Ами... — Ив изгаряше от желание да отиде в кабинета си и да разбере дали екипът ѝ е постигнал някакъв напредък. — Добре, щом трябва.

— Мога ли да ви предложа нещо, докторе? — Съмърсет като призрак изникна във фоайето. — Чай или пък вино.

— Благодаря, с удоволствие ще изпия чаша вино. — Преди Ив да проговори, Майра я хвана под ръка и я поведе към дневната, откъдето се излизаше на терасата. — Знам, че си много заета, и обещавам да не те задържам повече от необходимото. Имала си тежък ден, знам колко мразиш да участваш в пресконференции.

— „Мразя“ е меко казано — процеди Ив, отвори вратата и двете пристъпиха навън.

Както всичко в този дом и терасата се отличаваше с гениален архитектурен замисъл и великолепно изпълнение.

Изградена бе от камъни с различни размери, форми и цветове и плавно се спускаше към градинската алея. Сред саксиите, в които бяха засадени екзотични цветя и дръвчета джуджета, бяха поставени две масички от ковано желязо със стъклени плотове. В градините отвъд парапета лятото тържествуваше.

Лъчите на залязващото слънце, процеждащи се през дървените решетки, по които пълзяха увивни растения със сини цветове, позлатяваха каменните плочи.

— Тук е прекрасно — с въздишка повтори Майра и седна до масичката. — Ако живееш в тази къща, сигурно всяка свободна минута щях да прекарвам тук, унесена в блянове. — Усмихна се и добави: — Случва ли ти се да мечтаеш?

— Ами... да. Но не много често — разсеяно промърмори Ив, докато се питаше дали не трябва отново да прочете служебното досие на Дуайър.

— Полезно е да го правиш. Като малка често се сгушвах в нишата до прозореца на библиотеката, която бе любимото убежище на баща ми. Ако ме оставеха, цял ден нямаше да мръдна от там. Казвала ли съм ти, че баща ми е учител? Запознал се с майка ми, когато отишъл в болницата да го превържат, след като се порязал при рязане на домати за сандвича си. По онова време мама била на специализация в същата болница и била дежурна в спешното отделение. Той се влюбил в нея от пръв поглед. — Майра се засмя и вдигна лице към слънцето, чувствайки как топлината му прониква в костите ѝ. — Странно е, че тъкмо сега си спомних за първата им среща. Двамата скоро ще се пенсионираат. Живеят в Кънектикът заедно с престарялото си куче Спайк, къщата им е с градинка, в която отглеждат домати.

— Истинска идилия, а? — промърмори Ив, като се питаше какво цели Майра.

— Сигурно се учудваш по каква причина ти разказвам тези подробности — усмихна се психиатърката, сякаш бе прочела мислите ѝ. — Благодаря, Съмърсет — обърна се към иконома, който постави на масата две чаши с вино и чиния с изискани сандвичи.

— Добър апетит, докторе. Повикайте ме, ако желаете нещо друго.

Когато Съмърсет се отдалечи, Майра продължи:

— Разказах ти го спонтанно, без да преследвам определена цел. Навярно тишината и спокойствието, които царят тук, събудиха спомените ми за родителите ми, за добротата им. Малцина са имали щастливо детство като мен.

— Нямам време за... — започна Ив, но психиатърката докосна ръката ѝ:

— Почакай. Нямах предвид само теб. Разбираш, че децата, които са били подложени на сексуален тормоз, ще изминат дълъг път, докато напълно се възстановят.

— Навярно очакваш от мен да вляза в положението на онези, които убиват хората, причинили им зло... като се има предвид миналото ми.

— Научи се да правиш разлика. Навремето си реагираше спонтанно, онова, което си сторила, е било предизвикано от болка и страх, от необходимостта да спасиш живота си. Но действията на терористите, които и да се те, не са спонтанни. Акцията е грижливо планирана и... високомерна — май това е най-подходящото определение. Не става въпрос за самозащита, а за надменност.

Ив, която бе напрегната като струна, се поотпусна.

— Питам се дали някой освен мен разбира истината, дали не съм пристрастна заради онова, което съм сторила като дете.

— Убила си, за да останеш жива. Тези хора живеят, за да убиват.

— Ще ми се някой да повтори думите ти по телевизията — въздъхна Ив и отпи от виното.

— Създателят или създателите на групата, нейните ръководители, са интелигентни и притежават способността да убеждават, да печелят последователи. Невъзможно е да се справят сами, без помощта на специалисти по високите технологии. Тези хора разбират силата на четвъртата власт. Стремят се да спечелят подкрепата на обществото.

— И май успяват.

— Да, засега стратегията им дава резултат. Не мисля, че случайно са избрали заразата като оръжие за извършване на убийствата. То също е символ. Все едно казват: „Нашите деца са били заразени от онези чудовища. Сега ние отвърщаме на мародерите със същото, защото законът им позволява да се измъкнат безнаказано“. Направи ми впечатление и думата „пазители“, която също е символична. Желанието им е да се представят като защитници на жителите на този град, да ги убедят, че след намесата на групата вече са в безопасност.

— Колко време ще им отнеме да разширят обсега си на действие?

— Ако не им попречите ли? — Майра си взе мъничко кръгло хлебче, намазано с меко сирене. — Обикновено групи от този тип се разрастват. Постигнат ли успех, търсят други начини за прилагане на уменията си и налагане на влиянието си. Днес отмъщават на търговеца на дрога, който подмамва ученици, утре — на убийцата, оправдана от съда. После ще започнат да избиват уличните джебчии, наркоманите. За да се прочисти Ню Йорк, всички зарази трябва да бъдат унищожени.

— Смятам, че сред тях има поне едно ченге. Вероятно и човек от социалните служби, плюс родители на малтретираните деца.

Майра кимна, очевидно и тя беше на същото мнение.

— Търсете хора, свързани с жертвите, които имат престижни професии — специалисти по неврология, в областта на физиката, електрониката, социологията и психиатрията — които са и много богати. За провеждането на тази операция, за научните изследвания и за оборудването са необходими много средства. Имай предвид, че има опасност скоро да научите за смъртта на друг човек, която ще бъде последвана от поредната медийна изява на терористите. Желанието им е непрекъснато да бъдат споменавани, да се набиват в очите на хората. „Борците за прочистване“ преследват своя цел, Ив, и използват децата ни, за да я осъществят.

— Не знам как ще обяснят случилото се с Халоуей, Фийни и Макнаб.

— Бъди спокойна. — Майра проследи с поглед как едно колибри, искрящо като скъпоценен камък, кацна върху разцъфнало цвете. — Уверена съм, че посланието им до медиите ще бъде много убедително.

Ив запремества чашата си по стъкления плот, взирайки се в окръжностите, които оставаха след нея.

— С Рурк говорихме надълго и нашироко по този въпрос — промълви. — Имаме сходства на идеите, но в известно отношение с него сме на коренно противоположно мнение.

— Според мен това е хубаво.

— Нима? — Ив учудено я изгледа.

— Разбира се. С Рурк сте много различни, въпреки че взаимно се допълвате. Разликата в гледните ви точки ви помага да бъдете честни един към друг, поддържа взаимния ви интерес.

— Дано да си права. Честно казано, вчера се поддърпахме.

— Разприте са част от брака.

— Май са по-голямата част от нашия брак — промърмори Ив, но видимо се отпусна. — Хм, теорията ти е интересна. Кой знае, може би свадите наистина ни помагат да бъдем честни един към друг... Между другото, разговаря ли с Фийни?

— Още не е готов за сеанс с психолог, но се държи. За него, както и за теб работата има лечебна сила.

— Какво мислиш за състоянието на Макнаб?

— Професионалната етика не ми позволява да споделя с теб за какво разговаряхме.

— Добре. — Ив се загледа в увивните растения и красивите сини цветя. — Поне ми кажи... мислиш ли, че е редно да го освободя от работа заради състоянието му? Рурк уреди през другата седмица той да постъпи в престижна швейцарска клиника, специализирана за лечение на неврологични заболявания, но може би младежът изобщо не бива да работи, докато замине. Може би е по-добре да бъде сред семейството си и прочие.

— В момента той е сред семейството си. Като сте го включили в екипа и му показвате колко го цените, отвличате вниманието му от тежкото му състояние. Едва ли самата аз бих могла да му окажа толкова голяма помощ. Предполагам, Рурк е уредил младежът да постъпи в прочутата клиника на Йонас и Лудворг. Типично за него е да избира най-доброто.

— Наистина ли смяташ, че там работят добри специалисти?

— Сътрудници са най-способните невролози в целия свят.

— Хубаво — промълви Ив и притисна клепачите си с опакото на дланите си. — Дано му помогнат.

— Денят ти е бил отвратителен, нали?

— И още как.

— Дано до края да научиш по-добри новини.

— Вече научих една, макар че не знам дали е добра. — Ив отпусна ръце. — Мейвис добре са я подредили...

— Боже мой! Нападнали ли са я?

— Не, виновен е Леонардо.

Майра притисна длан до сърцето си, лицето ѝ се изкриви от изненада:

— Леонардо ли? Наистина ли е пребил Мейвис?

— Да я пребие ли? Не, изчукал я е. Защо ме гледаш така? — Ив поклати глава, но изведнъж прозря истината и избухна в смях. За пръв път през този ден се смееше от сърце. — Сперматозоидите му са оплодили нейната яйцеклетка — поясни, след като едва си пое дъх. — Тя е бременна.

— Бременна ли? Мейвис е бременна, така ли? Бях забравила какво означава думичката „изчукал“. Е, това наистина е голяма новина. Двамата радват ли се?

— Буквално са на седмото небе. Леонардо вече крои и шие широки рокли.

— Божичко, не мога да си представя Мейвис с огромен корем. Кога е терминът ѝ?

— Термин за какво? О, ясно. Каза, че очаква да роди през март, а междуременно ще напише песен да увековечи щастливото събитие. Заглавието ще бъде „Плод на любовта“.

— Ако се съди по названието, това ще бъде поредният ѝ хит. Двамата ще бъдат прекрасни, макар и малко необикновени родители. А ти доволна ли си, лельо Ив?

Сякаш стоманен юмрук се заби в корема ѝ.

— Ако някой ме нарече така, включително ти, докторе, жестоко ще си изпати.

Майра се засмя и се облегна назад:

— Хм, интересно ще ми бъде да те наблюдавам. Слушай, ако разговаряш с Мейвис преди мен, непременно я поздрави от мен и ѝ кажи, че я обичам.

— Добре. — Ив изпод око погледна часовника си.

— Разбирам, че бързаш отново да се заемеш с работата си. Нали не възразяваш да остана тук и да допия виното си?

— Защо изобщо питаш? Винаги си добре дошла в този дом. Извинявай, но наистина съм много заета.

— Желая ти успех. — Когато остана сама, Майра отпи от виното си и се загледа в цветята, в мъничката птичка, наподобяваща на скъпоценен камък. И си помечта като в детството си.

Ив първо надникна в импровизираната лаборатория, но веднага излезе. В момента специалистите обсъждаха или спореха по някакъв въпрос, използвайки технически жаргон, който неизменно ѝ причиняваше главоболие.

Тя реши, че ще я повикат, когато постигнат някакъв напредък, и влезе в стаята, в която работеше Бакстър:

— Какво ново?

— Имам имената на хора от нашата система, които до по-голяма или по-малка степен са свързани с жертвите — ченгета, адвокати, социални работници, медицински лица. За беда най-важната

информация е в засекретените файлове. Изготвих списък с имената на хората, които са свързани с поне две от жертвите, и ги проучих. Току-що прехвърлих данните в твоя компютър. Общата ни приятелка Надин Фарст е отразявала съдебния процес срещу Джордж. Гаднярът Чанг пък е отговарял за връзките с медиите.

— Естествено. — Тя приседна на крайчеца на бюрото. — Какво ти подсказва интуицията?

— Че ако са замесени родственици на децата, което според мен е почти сигурно, то имената им са в засекретените файлове. Хората, които са били дълбоко наранени, държат миналото да бъде забравено, да остане в тайна.

— И аз съм на същото мнение. А ако ти се прииска да разчоплиш раната, да разговаряш с някого за случилото се, ще бъде с човек, който знае истината и е подкрепял теб и детето ти.

— Съмняваш се в Клариса Прайс, нали?

— Точно така. Знаеш ли нещо повече за детектив Дуайър от Шестнайсети участък?

— Известни са ми само данните от служебното му досие. Искаш ли да се поинтересувам за подробности?

— Да, но се постарай никой да не разбере. — Тя се поколеба, сетне добави: — Неприятно ли ти е?

— Да шпионирам колега ли? — Бакстър въздъхна. — Да, наистина ми е неприятно, но смятам, че е нормално. Иначе всички щяхме да работим в Отдела за вътрешно разследване, нали?

— Имаш право. Знаеш ли какво мисля? Че понякога се случва да потърсиш вратичка в закона, но нямаш право да го нарушаваш. Престъпиш ли границата, повече не си един от нас, превръщаш се във враг. Интуицията ми подсказва, че Дуайър е прекрачил границата. — Тя стана и закрачи напред-назад. — Няколко пъти си работил заедно с Трухарт, нали?

— Да. Хлапакът е много способен. Още е млад и зелен, но е голям работяга.

— Ако го привлече в нашия екип, ще ти бъде ли от полза?

— Веднага ще му намеря работа... — Бакстър млъкна и присви очи. — Искаш да го обучавам ли?

— Не, само да... всъщност тъкмо това искам. Притежаваш необходимата квалификация, а пък и все някой трябва да го научи да се

рови в мръсотията, без да се изцапа. Е, приемаш ли?

— Ами... да. Но нека да бъде на изпитателен срок. Да видим дали ще се сработим.

— Съгласна съм. — Тя тръгна към вратата, но преди да излезе, се обърна: — Бакстър, защо напусна Отдела за борба с престъпността?

— За да бъда по-близо до теб, сладурче! — ухили се той, предизвикателно и намигна, но след като Ив го смрази с поглед, сви рамене: — Истината е, че ми писна. Искях да работя в отдел „Убийства“. Тук човек не скучае нито миг.

— Радвам се, че ти създаваме емоции — помърмори тя, обърна се и се блъсна в Рурк. „Движи се безшумно като призрак! Откога ли ни слуша какво говорим?“ — помисли си гневно.

— Извинете, че прекъсвам размяната на нежности — подхвърли съпругът ѝ, — но изработихме втори защитен филтър. Готови сме да го изпробваме на някой от компютрите на Фицхю.

— Кой спечели при хвърлянето на ези-тура?

Той се усмихна:

— Поспорихме по въпроса, накрая решихме, че честта се пада на човека, който е работил с първия компютър. От тук ли ще наблюдавате експеримента или от твоя кабинет?

— Ще отидем в кабинета — по-обширен е. — Тя го хвана за китката и изсъска: — И без излишни геройства!

— Миличка, знаеш, че не ставам за герой.

— Като ти наредя да изключиш машината, незабавно ще се подчиниш. — Тя продължаваше да го гледа в очите, но плъзна длан надолу, докато пръстите им се преплетоха. — Ясно ли е?

— Напълно. Ти командваш, лейтенант.

Ив си наля чаша кафе, само и само да държи нещо. Фийни седна зад бюрото ѝ, за да работи с компютъра, чрез който щяха да следят случващото се в лабораторията. При необходимост той щеше дистанционно да изключи системата.

Джейми стоеше толкова плътно до него, че се създаваше впечатлението за двуглав човек.

— Защо не извършите операцията от разстояние? — попита Ив.

— В случая най-важна е интуицията на оператора — отвърна Макнаб. — Възможно е да се наложи мигновено да взема решение.

— Освен това... Ох! — Джейми потърка корема си, за да прогони болката, предизвикана от лакътя на Фийни.

— Какво? — подозрително ги изглежда Ив. — И не ме баламосвайте с компютърни термини. Макнаб, изплуй камъчето.

— Добре — въздъхна младежът. — Казано с прости думи, не сме сигурни, че по време на взаимодействието програмата ще унищожи заразата. Твърде е възможно тя да се разпространява от един на друг компютър. Предполагаме, че именно това се е случило с осемте компютъра на Фицхю. Заразиш ли един, заразяваш всички — бърз и ефикасен метод. Ако работим дистанционно, заразата може да проникне в нашия компютър, а оттам в цялата система.

— Необходими са ни повече данни, за да потвърдим предположението — намеси се Джейми. — Едва тогава ще създадем универсален филтър. Първата ни задача бе да създадем програма за предпазване на оператора. Компютрите си имат език, чрез който общуват. Езикът на заразената машина е подобен на нормалния, но все пак се различава.

— Ясно — кимна тя. — Продължавай.

— С Макнаб работим върху нещо като „програма за превод“. Едва след това ще можем да проведем симулации, да защитим цялата система. Вероятно ще го свържем със службата за компютърна охрана и ще защитим машините в целия град.

— Пак избързваш, малкия — намръщи се Фийни, сетне извърна поглед към монитора на стената, на който се виждаше как Рурк прикрепва сензорите. — Рурк, започвам проверка на медицинските показатели.

— Прието.

— Дано не си закопчее ризата — промърмори Пийбоди. — Гърдите му са толкова мускулести.

— Всичко е наред. Започвай.

— Включвам компютъра на зареждане.

Ив не откъсваше поглед от монитора. Съпругът ѝ бе вързал косата си на опашка както правеше винаги, докато работеше. Надеждите на Пийбоди се сбъднаха — ризата му остана разкопчана. Без ръката му да трепне, пъкна диска в прореза:

— Филтърът ще се задейства след седемдесет и две секунди. Инсталирам разкодиращата програма на Джейми. Включва се след

четирийсет и две секунди. Започвам диагностика от етапа, до който стигнахме при последния опит. Провеждам търсене на програми, инсталирани през последните две седмици.

Бе пренебрегнал функцията за гласова команда на компютъра и работеше с клавиатурата, като с невъзмутим глас описваше действията си.

— Инсталирането е приключено, филтърът действа, разкодиращото устройство — също. Браво, Джейми. Започвам четенето на информацията... Чакай, какво е това? Виждаш ли данните на монитора, Фийни?

— Да, да, почакай. Хмм.

— Какво става? — Ив се вкопчи в рамото на Макнаб. — За какво говорят?

— Тихо! — Младежът така се беше съсредоточил, че не забеляза изпепеляващия поглед на началничката си. Тласна инвалидната количка към монитора, като мърмореше: — Върховно е! — Във възбудата си забрави за състоянието си и понечи да се изправи. Парализираната му ръка се изплъзна от страничната облегалка на количката.

За миг той се вцепени, а лицето му се изкриви от изненада и страх, при което Ив почувства как в гърлото ѝ засяда буца. След миг обаче младежът се окопоти и нагласи количката така, че да вижда по-добре монитора.

Присъстващите отново заговориха на език, от който Ив не разбираше нито думичка.

— Говорете на английски, мътните ви взели!

— Изобретението е гениално. Трябваше да го забележа още при първия опит. — Рурк натисна друг клавиш. — Ах, мамка му. Опитва да се самоунищожи. Не, почакай, гадино! Още не съм свършил!

— Защитата се пропуква — предупреди го Фийни.

— Изключи компютъра — извика Ив. — Веднага!

— Имам още малко работа. Не ме притискай! — спокойно отвърна той, а пръстите му запробягваха по клавиатурата.

Пред очите на Ив притъмня. Животът ѝ без единствения човек, когото обичаше с цялото си сърце, щеше да бъде безсмислен.

Спусна се към Фийни и изкрещя:

— Изключи компютъра! Изключи го!

— Но той още не е...

— Веднага!

Ирландецът посегна към дистанционното устройство.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— От това повече компютър не става. — Рурк още не беше закопчал ризата си, но беше отстранил сензорите. — Но той загина в името на справедлива кауза. — Погледна дисковете, които държеше, и продължи: — Предполагам, че не са заразени — според показанията вирусът не се е предал на нашия компютър. Но за всеки случай ще ги тестваме в лабораторията, след като изтеглим цялата програма. Засега ще се задоволим с разпечатка. Джейми, утре сутринта започваш да въвеждаш информацията.

— Мога да започна още сега.

— Първо ще вечеряш, след това ще починеш поне два часа. Ако искаш, после поработи, но само час. Само един час, чуваш ли? В дванайсет часа да си в леглото, ясно? Ако се преумориш, няма да ни бъдеш полезен.

— Леле, и майка ми не е толкова строга!

— За щастие не съм твоя майка. Фийни...

— И през ум да не ти минава да определяш кога да си легна, малкия. Толкова голяма е възрастовата разлика помежду ни, че спокойно мога да ти бъда баща.

— Само исках да те попитам дали няма да вечеряш. Всички трябва да хапнем нещо.

— Почакайте! Задръжете за малко! — намеси се Ив, разпервайки ръце. — Няма да хапнете нито залък, докато не ми обясните всичко. До какво се добрахте и какво означава? И ако започнете да дърдорите на вашия си език, всички до един ще получите само моркови за вечеря.

— Божичко, тази жена е инквизитор — промърмори Джейми.

— На мен ли го казваш? — забели очи Пийбоди.

— Рурк откри честотата на звука, както и светлинния спектър — обясни Макнаб. — Ако разполагахме с още една минута, щяхме да се доберем до пулсацията и скоростта.

Рурк развърза косата си, която се разпиля на раменете му като черен дъжд.

— Ще ти обясня съвсем простичко, лейтенант. Добрахме се до вируса.

— Закопчай си ризата, преди Пийбоди да припадне — изсъска Ив, а той широко се усмихна. — Разбрахте ли как се предава заразата?

— Предполагам. — Рурк намигна на Пийбоди, докато закопчаваше ризата си. — Предстои да анализираме данните, но ако се съди от онова, което видях на монитора, вирусът се разпространява чрез електронната поща.

— Какво? — Ив се надяваше разрешението да е елементарно, но това... беше някак обидно. — Невъзможно е. Службата за охрана на компютрите...

— Онези от Охрана на компютрите никога не са виждали подобна програма — прекъсна я Рурк. — Предполагам, че... — той не довърши мисълта си, а се обърна към Джейми: — Довърши вместо мен, малкия, иначе има опасност да се самовзривиш.

— Знам какво са направили. — Хлапакът се впусна в обяснения, преминавайки към обичайния компютърен жаргон.

— Искаш ли да вечеряш само репички и салата? — спокойно го попита Ив.

— О, пак се увлякох. — Джейми смръщи чело, опитвайки да се „пренастрои“ на друга вълна. — Прикрепиха са вируса към електронно съобщение, но така, че да не разбере получателят. Изпращачът разбира дали писмото е получено чрез стандартната проверка за отваряне на пощата. Заразяването с вируса трябва да е мълниеносно, за да не разбере операторът какво се случва. Заложена е функцията за временно изключване на всички съобщения, предупреждаващи за прехвърляне на информация от друг компютър. После вирусът се внедрява в основната програма като невидим документен файл. Невъзможно е да се открие чрез стандартно търсене и сканиране. Но вирусът е там и си върши работата.

— Разбрах. — Ив погледна съпруга си. — Ако това е възможно, защо не ти е известно?

— Лейтенант, съкрушен съм от упрека ти.

— А пък аз умирам от глад. — Джейми се потупа по корема. — Случайно да имате пица с люти чушлета?

За разлика от всички останали Ив хапна само няколко залъка. По време на шумната вечеря обмисляше и отхвърляше различни варианти, свързани с разследването.

Не знаеше в кой момент ѝ хрумна идеята — може би когато Фийни най-безцеремонно си взе спагети от чинията на Рурк или когато Джейми сервира на Макнаб още едно парче пица, като се пресегна през масата да вземе и за себе си. А може би от самото начало мисълта е била загнездена в съзнанието ѝ, но е изплувала на повърхността именно в този момент.

Спомни си как докато разговаряха на терасата Майра няколко пъти спомена думата „семейство“.

Докато наблюдаваше колегите си и Рурк, които се държаха така, сякаш бяха на възрастта на Джейми, ѝ хрумна, че сигурно подобна атмосфера цари в големите семейства. Като дете не бе имала щастието да присъства на шумни и весели вечери, по време на които всички се надпреварват да говорят.

Колкото и да е странно, тази вечер глупавите шеги и разюзданото поведение на мъжете около нея не я дразнеха.

Знаеше какво ще се случи със системата, ако нещо или някой унищожи частица от нея.

Тя ще се разпадне. Временно за онези, които са достатъчно волеви да залепят парченцата до възстановяване на първоначалния модел или да си изградят нов. Завинаги за други, които не могат или не желаят да го сторят.

Скришом погледна Макнаб. Въпреки приповдигнатото настроение, в очите на всички се четеше безпокойство. Ако тази частица от цялото остане повредена, останалите ще бъдат повалени като блокчетата при играта на домино. Ще изградят нов модел — работата им го изисква — но никога няма да забравят миналото.

Тя се изправи и обяви, че си има работа.

— Ходещият мъртвец каза, че има и шоколадова торта.

— Джейми! — смърри го Рурк.

— Пардон! — Хлапето забели очи. — Господин Ходещ мъртвец, известен още под името Съмърсет, каза, че има и шоколадова торта.

— Обещавам ти, че ако я излапаш цялата, ще те удуша, докато спиш — закани се Ив. — Тогава и ти ще се превърнеш в ходещ мъртвец. Рурк, трябва да поговорим.

Преди да излязат, тя чу как Джейми попита: „Хей, мислите ли, че ще го направят?“, а Фийни го зашлеви.

— Ще го направим ли? — Рурк я хвана за ръката.

— Да накарам ли Фийни да напляска и теб?

— Моите реакции са по-бързи от тези на Джейми. Но от изказването ти подразбирам, че не отиваме в спалнята, за да се гушкаме набързо.

— Колко пъти дневно мислиш за секс?

Той я изгледа:

— Уточни се, ако обичаш. Питаш колко време активно мисля по въпроса или пък се интересуваш дали мисълта винаги присъства в съзнанието ми като невидимият файл, за който говореше Джейми.

— Остави, нямам настроение за словесен двубой с теб. Видяхте ли се с Майра?

— Не, бях в лабораторията. Съжалявам, че не успях да се срещна с нея. Пийбоди ми каза, че е идвала и Мейвис е поискала да разговаряте насаме. Какво се е случило? Добре ли е?

— Бременна е — изтърси Ив.

— Какво? — Рурк спря като ударен от гръм.

Тя едва сдържа доволната си усмивка — рядко се случваше съпругът ѝ да се изненада от нещо.

— Абсолютно бременна, както тя се изрази. Забременяла е, и то съвсем съзнателно.

— Мейвис ли? Нашата Мейвис!

— Същата. Само да я беше видял как танцува и подскача... Питам се дали сега трябва да се върти като пумпал. Може да повреди онова нещо в нея. Личи си, че е много щастлива.

— Ами това е... много хубаво — обяви той. — А как е със здравето?

— Ако се съди по вида ѝ, здравето ѝ е цветущо. Заяви, че всяка сутрин повръща, но дори ѝ било приятно. Това не го разбирам.

— Аз също. При първа възможност ще ги поканим на вечеря в някой ресторант. Хм, май ще трябва да променим графика ѝ за турнетата и студийните записи. — Рурк знаеше колкото Ив какви грижи следва да се полагат за бъдещите майки, тоест — нямаше никакво понятие. — Чувал съм, че бременните не бива да се преуморяват.

— При положение, че днешното ѝ поведение е мерило за енергията ѝ, тя има сили за двама, че дори и за повече.

Като влязоха в нейния кабинет, тя затвори вратата, а Рурк вдигна вежда:

— Тъй като наложи вето върху секса, предполагам, че държиш да останем насаме поради друга не толкова приятна причина.

— Временно блокираха разрешителното ми за разсекретяване на поверителна информация. Знаеш, че когато две инстанции спорят, човек може да си умре от естествена смърт, докато съдът вземе решение. Набързо се консултирах с Майра. Още не съм прочела психологическата характеристика, която е изготвила, но тя ми каза най-важното. Разбрах и какво е мнението на Бакстър...

— Ив, чувствам, че искаш да ме помолиш за нещо, което не ти се ще да направя.

— В момента умират хора. Не подозират, че са заразени, за някои вече е прекалено късно. Вирусът ще продължи да се разпространява. Един способен полицай е мъртъв. Друг, който ми е приятел — божичко, не е за вярване, че съм се сприятелила с подобен глупак — може би до края на живота си ще остане прикован към инвалидната количка. Интуицията ми подсказва, че ще се добера до престъпниците, ако имам достъп до засекретените файлове. Но както знаеш, разрешителното ми е блокирано.

— Щом е необходимо, ще проникнем в тези файлове.

Ив се втренчи в съпруга си, изруга, сетне извърна поглед:

— Каква е разликата между мен и терористите? Никаква. И аз като тях съм готова да заобиколя закона, защото смятам, че съм в правото си.

— Не! Правиш го, защото те убиват хора.

— Не искам да се самозалъгвам, за да приспя гузната си съвест. Истината е, че почти не се различавам от онези хора.

— Престани! Не нарушаваш принципите си, вслушваш се в гласа на съвестта си, трезво преценяваш кое е правилно и кое — погрешно. Знаеш, че понякога се налага да потърсиш вратичка в закона, но никога няма да го нарушиш. Никога няма да престъпиш границата.

Тя затвори очи:

— Знаеш ли, днес казах нещо подобно на Бакстър. Терористите се възползват от закона, за да забавят работата ми. Не бива да им го

позволя.

— За предпочитане е да използваме нерегистрирания компютър.

Ив кимна:

— Да не губим време.

Вратата на помещението се отваряше чрез електронно устройство, разпознаващо гласовете и отпечатъците от дланите на тримата души, които имаха достъп до него.

През големия прозорец, който не бе закрит със завеси или щори, се виждаше притъмняващото вечерно небе. Ала Ив знаеше, че стъклото е обработено със специален химикал, който не позволява на любопитни зяпачи, използващи въздухоплавателни средства, да надникнат през прозореца.

Просторната зала беше пригодена за оптимален режим на работа; чрез подковообразното командно табло се управляваха мощните компютри и комуникационните устройства, които не бяха регистрирани в службата за компютърна охрана, следователно бяха незаконни.

За пръв път Ив бе влязла тук преди повече от година и макар да не беше специалистка по електроника, веднага бе разбрала, че „тайните“ компютри на Рурк са много по-мощни и съвременни от онези в Централното полицейско управление. Оттогава повечето машини бяха заменени с по-нови модели, повечето от които вероятно още не бяха пуснати в масово производство.

Тя прекоси помещението, чийто под беше застлан с лъскави черни плочки, и се приближи до плота да разгледа най-новата придобивка — мини холограмно устройство.

— Не съм го виждала досега.

— Това е прототипът. Исках да проведе няколко опита. Засега устройството работи безотказно.

— Хм, никога не съм виждала толкова малък апарат.

— Работим върху още по-малък, с размерите на човешка длан.

Тя вдигна поглед:

— Сигурно се шегуваш. Възможно ли е да има джобно холограмно устройство?

— След около три години ще го носиш в джоба си като миниатюрния видеотелефон. — Той притисна дланта си към екрана за идентификация. — Рурк. Включи компютрите.

По командното табло запробягваха светлинки. Ив също притисна дланта си до екрана:

— Далас.

Идентификацията потвърдена, скъпа Ив.

— Защо го правиш? — процеди тя. — Чувствам се ужасно неловко.

— Скъпа Ив, въпреки че е гениален, компютърът е неодоушевен, следователно нямаш причина да изпитваш неудобство. Откъде да започнем?

— От Когбърн. Беше първата им жертва. — Тя прокара пръсти през косата си. — Информацията за него можеш да изтеглиш от моя компютър. Ще ти продиктувам номера на делото и на файловете с данните.

Само след секунди Рурк вече беше копирал файловете и бе изнесъл на монитора информацията.

— Обърни внимание на досието му. Отбелязала съм имената на хората, които по някакъв начин са имали контакт и с него, и с другите жертви — полицаи, които няколко пъти са го арестували, социални работници, адвокати. Бакстър е започнал да разпитва онези момченца, чиито имена знаем, но засега сме на нулата.

— Моля? Говори по-разбрано. Заплашваше да ни оставиш на диета от салати и репички, задето сме използвали професионален жаргон, а сега и ти правиш същото.

— Божичко, колко си досаден! Добре, ще ти го кажа с други думи. Докато е разпитвал децата, станали жертви на сексуално насилие, Бакстър не е открил нещо, което да ги свързва с „Борци за прочистване“. Същият резултат е получил след проучване на писмените им показания и семействата им.

— От първия път те разбрах, скъпа, но е толкова приятно да слушам как обясняваш като за пред комисия.

— Нямаме време за шегички — промърмори тя. — В рапортите за инцидентите се споменава, че са разпитвани още двама малолетни. Протоколите са засекретени.

— След няколко минути ще имаш информацията.

— Добре. Ще ти донеса кафе.

— Предлагам да пийнем по чаша вино — каза той, без да откъсва поглед от клавиатурата. — Днес прекалих с кофеина.

— Страхувам се, че виното ще ме приспи.

— Няма такава опасност — прекалено си напрегната... Хм, много интересно...

— Какво? — наостри уши тя.

— Този файл е с двойна защита, което е доста необичайно. При това допълнителният код е много сложен. Да видим какво може да се направи. — Той изпъна рамене като боксьор, който се подготвя да се качи на ринга.

— Кога е инсталиран? — Ив бързо се върна и надникна през рамото му. — Можеш ли да разбереш кога е поставен вторият код?

— Млъкни! — Той я прегърна през кръста и продължи да работи с една ръка. — О, ето че отново се срещаме. Вече съм виждал тези кодове. Много те бива, но...

— На мен ми нарежда да млъкна, а той бърбори като мелница — промърмори Ив. Очите ѝ се премрежиха от бързината, с която пръстите му пробягваха по клавиатурата, затова отиде за бутилка вино. След няколко секунди той доволно възкликна:

— Готово! — Без да се обърне, протегна ръка за чашата с вино. — Нямах да се справя толкова бързо, ако не познавах работата му от двата компютъра в лабораторията.

„Ето това е истинско откритие!“ — помисли си тя, но за всеки случай попита:

— Сигурен ли си?

— Добрият компютърен специалист има свой почерк. Няма начин да ти го обясня, а дори да опитам, ще започнеш да ме гледаш като пребито куче. Повярвай, че допълнителният код е бил инсталиран от човека, който е създал вируса. Всъщност предполагам, че създателите са няколко души.

— Които са отлични специалисти — кимна тя. — При това изключително предпазливи. Да видим кого са искали да прикрият.

— Компютър, покажи информацията на монитор номер три.

— Девин Дюкс — прочете на глас Ив. — Бил е дванайсетгодишен, когато се е случил... инцидента. — Тя набързо прегледа информацията, забелязвайки най-същественото. — Когбърн

му е продал Джаз. Родителите, Силвия и Доналд, намерили дрогата, притиснали хлапето и то си признало. После го завели в полицията да подаде оплакване, случаят бил поверен на детектив Дуайър.

— Може би е било погрешно да замесват ченгетата.

Тя го стрелна с леден поглед:

— Моля?

— Прощавай, не исках да те засегна. Питам се обаче дали е било разумно сами да го тикат в ръцете на полицията. Може би хлапето се е изплашило и озлобило.

— Извършено е било престъпление.

— Разбира се. Все пак си мисля, че за момчето е било по-добре да го накажат сурово, вместо да го водят в полицията.

— Напоследък почти не изтезваме малолетните. Толкова бързо сдават багажа, че не си струва труда.

— За едно дванайсетгодишно момче изтезание могат да бъдат и думите. Но... — Той сви рамене. — Отклонихме се от същината на въпроса. Случилото се изглежда прекалено незначително, за да бъде толкова старателно укрито.

— Когбърн е бил арестуван, хлапето го е идентифицирало, срещу него е било повдигнато обвинение — продължи Ив. — Но родителите унищожили вещественото доказателство, а Когбърн упорито твърдял, че се е намирал в някакъв бар по времето, по което според хлапето му е продал дрогата. Барманът потвърдил алибито му, което въобще не ме учудва. Хората, работещи в подобни заведения, са готови да потвърдят невинността на Джак Изкормвача, ако той е достатъчно щедър. Дуайър е провалил всичко — гневно добави тя. — Избързал е да обвини Когбърн, вместо да повърти на шиш и него, и бармана. Трябвало е да го дебне, докато го залови при следващата продажба на дрога. А при това положение пласьорът си е взел адвокат, който го е измъкнал. Знаели са, че Дуайър няма доказателства и разчита само на показанията на хлапето. Прочети рапорта на Агенцията за закрила на децата, изготвен от Клариса Прайс. Заключение то й гласи, че детето се държи предизвикателно и отказва съдействие, открито се противопоставя на родителите си. Препоръчва то да посещава семейни консултации и прочие врели-некипели. Дуайър е сгрешил, като не е притиснал Когбърн, знаейки, че момчето е

враждебно настроено дори към родителите си и че свидетелските му показания не струват пукната пара.

— Хм, много интересно — промърмори Рурк, който четеше едновременно с нея. — Прайс е написала, че напоследък момчето получавало слаби оценки, не общувало със съучениците си, държало се грубо не само с преподавателите, но и с родителите си. Затваряло се в стаята си с часове, често се сбивало с връстниците си. И така нататък, и така нататък. Проблемът не бил в купуването на дрога, а в самото момче, в семейната среда.

— Може би, но родителите са реагирали прекалено остро, полицаят е действал прибързано, социалната работничка е написала доклад, пълен с банални фрази и в крайна сметка вместо обществото да помогне на хлапето, се е обърнало срещу него.

— Така ли мислиш?

— Мисля, че Дуайър се е провалил, но още не ми е ясна цялата картина. — Тя отново се загледа в монитора, като машинално усукваше около пръста си кичур от косата на Рурк. — Имаш право, не си е заслужавало толкова старателно да укриват подобна информация. Следователно има още нещо, което не знаем. Да погледнем досието на Фицхю.

Този файл също беше закодиран, но Рурк вече имаше опит и се справи много бързо.

— Да видим... Малолетни тъжители... Джансън, Рудолф... а, ето! Силвия и Доналд Дюкс подават искова молба от името на четиринайсетгодишния си син Девин.

— Бинго! Представител на Агенцията за закрила на децата Клариса Прайс, ръководител на разследването детектив Дуайър.

— Има и...

— Млъкни! — прекъсна го тя.

— Върна ми го — промърмори Рурк.

— Този път хлапето е било закарано в болницата, където са установили, че е било изнасилено, лицето му е било покрито със синини, китката му — изкълчена. Резултатите от токсикологичната експертиза показват, че малкият не само е бил надрусан, ами е пил алкохол. Имал е обички не само на зърната на гърдите, но и на пениса. Разследването отново се ръководи от Дуайър, но сега има и нов

елемент — Прайс е настояла работата да бъде поверена именно на него. Двата по някакъв начин са свързани.

Тя извади електронния си бележник и задиктува, докато проучваше информацията на монитора:

— Лекарят, който е констатирал изнасилването, се казва Станфорд Куилънс. Ще видим дали името му фигурира и при други подобни случаи. Интересно... едва след двайсет и четири часа хлапето е съобщило кой го е насиллил. Отначало упорито е отказвало да отговори на този въпрос. Какво ги е карало да мислят, че то с охота ще разказва за случилото се? На следващия ден са го подложили на натиск. Прайс, Дуайър, родителите, психоложката, занимаваща се с жертвите на изнасилвания. Казва се Мариана Уилкокс. Ето още една грешка — трябвало е психологът да бъде мъж, та хлапето да му се довери. Кое момче ще се съгласи да разказва отвратителните подробности пред жена? Наистина ли са били толкова невежи или причината е друга? Компютър, прехвърли на втория компютър протокола от разпита на жертвата.

Като го прочете, ѝ приля — въпросите ѝ бяха толкова познати. Навремето ги бяха задали и на нея.

„Кой ти причини това?“

„Искаме да ти помогнем, но трябва да ни разкажеш какво се е случило.“

„Ще почувстваш облекчение, като споделиш всичко с нас.“

— Лъжи, долни лъжи! — възкликна гневно. — Не чувстваш никакво облекчение! Понякога изнасилването завинаги оставя отпечатък върху живота ти. Знаеш ли каква е истината? По-честно е да казват: „Прекарали са те, малкия. Много съжаляваме, че и ние ще те прекараме. Разкажи ни всички подробности, преживей отново кошмара“.

— Ив, престани!

Тя гневно тръсна глава:

— Някои са добронамерени. Ще ми се да вярвам, че повечето социални работници и психолози искрено са загрижени за съдбата на децата, станали жертва на изнасилване. Но те нямат представа какво става в душата на хлапетата.

— Това момче не е като теб. — Рурк застана зад нея и започна да масажира шията и раменете ѝ. — Тръгнало е по лош път и

непрекъснато си е търсило белята. Повярвай, знам колко лесно се поема в тази посока. Съгласен съм, че с него са се отнесли нетактично и несправедливо, но по нищо не прилича на теб.

Тя се поуспокои и се облегна назад:

— Също и на теб. Бил си много по-умен, по-изкусен и не си бил обратен.

— Безспорно. — Рурк се наведе и нежно я целуна. — Неправилната му сексуална ориентация е главната причина за поведението му и за последствията от него.

— Според мен вина имат и родителите. Бащата е служил осем години в армията като морски пехотинец. Знаеш колко сурови и безмилостни са тези хора. Майката се е посветила на отглеждането на децата си. В продължение на пет години Девин е сменил три частни училища, а два месеца преди инцидента с Фицхю е преминал на индивидуално задочно обучение. Има по-малък брат, който според досието не проявява отклоненията на Девин. За всеки случай обаче родителите му също са го прехвърлили на задочно обучение, което се осъществява, без детето да напуска дома си.

— Направи ли ти впечатление професията на бащата?

— Да. Инженер по електроника. Парченцата от мозайката започват да прилягат по местата си. — По навик Ив се извърна да вземе чашата си с кафе. Понамръщи се, като се досети, че Рурк ѝ е налял вино, но отпи една глътка.

— В края на краищата Девин дава показания срещу Фицхю. Твърди, че в нощта на инцидента избягал от къщи и отишъл в един клуб. Признава, че е представил фалшива лична карта, че е бил надрусан, Фицхю започнал да го сваля, поканил го у дома под предлог, че организира празненство, а малкият се съгласил. Дотук всичко изглежда правдоподобно, после обаче показанията са неясни. Девин твърди, че Фицхю му е дал силни наркотици, което не се потвърждава от токсикологичната експертиза. Настоява, че не е осъзнавал какво се случва. Насилникът го завел в специалното помещение, оковал ръцете му с белезници. Малкият започнал да се съпротивлява, Фицхю го пребил от бой, после го изнасилил.

— Едва ли му е било за пръв път. Педофилите имат безпогрешна интуиция при избора на жертвите си.

— Само че разказът на момчето не отговаря на истината и Дуайър го е знаел. Може би наистина Девин е бил изнасилен и тъй като е малолетен, Фицхю при всяко положение е извършил престъпление. Но не той е пребил хлапето, а бащата. Виж досието на педофила — никога не е нанасял побой на жертвите си, примамвал ги е чрез щедри обещания и подкупи, понякога ги е заплашвал. Една от причините той да се отърве безнаказано е, че са опитали да го обвинят в побой, което не е било характерно за него.

— Смяташ, че Дуайър, вероятно с помощта на родителите и Клариса Прайс, е изградил обвинение, нестабилно като къщичка от слама, а големият лош вълк я издухал и я повалил.

Ив въздъхна:

— Лъжи, полуистини и зле свършена полицейска работа. Да, сравнението ти с къщичката от слама е много уместно. Ще ти кажа какво се е случило в действителност. Момчето тайно излиза от къщи. Вероятно го е правило и друг път, въпреки усилията на родителите да го държат изкъсо. Казва си, че по нищо не прилича на скапания си баща, нито на тъпия си брат с ангелското лице, затова ще им прави напук. Отива в известен гей клуб, следователно не търси проститутка. Фицхю, който е тръгнал да си търси плячка, надушва „агнешкото“. Черпи хлапето с алкохол, може би и с наркотици. Кани го у дома, като му обещава още дрога и силни напитки. Девин е полупиян и дрогиран, Фицхю „си свършва работата“. След като замайването преминава, хлапето осъзнава какво се е случило.

— Картината, която обрисова, е не по-малко отблъскваща.

— Имаш право — кимна Ив. — Но отговаря на истината. Девин е едва четиринайсетгодишен. Разгневен е, объркан е и се срамува. Опитва се тайно да се промъкне обратно в дома си, но го залавят. Вони на алкохол и секс, при което баща му изпуска нервите си. Сграбчва го за китката, насинява го от бой. Момчето ридае, бащата истерично крещи, използвайки грозни епитети, за което по-късно може би съжالياва. Завежда го в болницата, като му нарежда да каже, че нараняванията си е получил по време на изнасилването. Заявява, че до гуша му е дошло от номерата на Девин, който трябва да прави каквото му кажат, иначе лошо му се пише...

— В края на краищата — замислено каза Рурк — педофилът се отървава безнаказано, защото родителите на момчета са мислили само

как да запазят доброто си име.

— Именно. Затова с най-голямо удоволствие утре ще ги посетя и ще ги разпитам. И не само тях. Да потърсим имената на другите.

— Вече зададох тази задача на компютъра, прибавих и файла с информацията за Джордж. — Той се усмихна, приближи се до нея и разтвори бедрата ѝ, заставайки между тях. — Машината ще маркира засекретените файлове, след което ще включи програмата за декодирането им.

— Брей, много си сръчен.

— Дори не подозираш колко ловки са пръстите ми. — Рурк пъкна ръка под ризата ѝ. — Докато компютърът работи, ще имаме достатъчно време за... знаеш за какво.

— Шампионе, май забравяш, че в момента съм на работа.

— Аз също. — Той допря устни до онова местенце под брадичката ѝ, където най-много обичаше да я целува. — Нали съм ти подчинен, лейтенант, защо не ми заповядаш да направя нещо? — За миг докосна гърдите ѝ, после плъзна ръка по гърба ѝ.

Желанието нахлу в тях като приливна вълна. Ив знаеше какво цели съпругът ѝ — да прогони от съзнанието ѝ ужасната картина, замествайки я с ярки и чисти цветове, създадени от любовта им.

— Престани! — Ив наклони глава, но той продължи да я целува. — Една минута!

— Скъпа, страхувам се, че надценяваш мъжествеността ми, но ще се постарая да се вместя във времето. — Игриво ухапа ухото ѝ, после прошепна: — Да видим какво ще излезе.

Съзнанието ѝ вече се замъгляваше, мускулите ѝ се напрегнаха.

— Господи, много те бива!

— Уменията ми ще бъдат ли отразени в официалния доклад за работата ми като... — целуна я страстно, сетне добави: — ... като експерт-консултант?

— Похвалата ще бъде класирана в моя архив — задъхано промълви тя, питайки се кога е съумял да свали ризата ѝ. — Почакай... не може да го направим върху командното табло!

— Кой ти каза? — Рурк вече беше разкопчал панталона ѝ. — Все пак ми се струва, че нещо липсва. — Повдигна я, а тя обви бедра около кръста му.

— Измина една минута — промърмори, но не издържа на изкушението и го ухапа по шията.

— Да видим дали ще можем да накараме времето да спре.

Рурк натисна някакво копче на стената, леглото, скрито зад панела, се плъзна навън. Когато Рурк положи Ив на матрака, тя ловко се преобърна и се просна върху него.

— Наистина трябва да побързаш.

— Все някак ще се справя.

Тя разкопча ризата му, прокара длани по мускулестите му гърди, сведе глава и го ухапа.

Вкусът на плътта му вече бе част от нея, но всеки път го желаше по-силно от предишния. И го изпиваше с целувки, притискайки устни към неговите, докато възбудата ѝ се разгоря като буен огън.

Чувстваше я как блика от него, докато целувките и допирът им ставаха все по-страстни. Похотта я зареждаше с енергия, пулсираше в тялото ѝ като адреналин.

Рурк я просна по гръб, за да свали панталона ѝ, тя смъкна неговия. Под жарките му устни сърцето ѝ биеше до пръсване. Мускулите му се напрегнаха под допира на нетърпеливите ѝ пръсти.

Накрая изгубиха търпение и разкъсаха дрехите си. Като остана гола, Ив избухна в смях и отново седна върху съпруга си, ала когато го усети в себе си, престана да се смее и замърка от удоволствие.

Плътта ѝ го обгърна, желанието го влудяваше. Той се повдигна и засмука зърното ѝ, докато усети как биенето на сърцето ѝ преминава в устните му. Усети аромата на плътта ѝ, страстта и миризмата на самката. Ив повдигна бедра, насочвайки го към най-интимното си място.

Започна да се движи, за миг го отблъсна, обгърна с длани главата му, направлявайки лудешкото темпо с бедрата си.

Обзе го шеметен трепет, сякаш го прониза невидимо, но опасно острие. Ив изглеждаше съсредоточена, като че ли животът ѝ зависеше от това да достави удоволствие на любимия човек.

Атмосферата се нажежи, погледът му се премрежи. Ив вече бе само мъгляв силует в бяло и златисто.

— Отпусни се! — прошепна, смътно осъзнавайки, че гласът му е прегракнал. — Да полетим заедно.

Отново я облада с мощен тласък, за миг се почувства така, сякаш тя го поглъща. Чу я да крещи, когато полетя заедно с него.

Притисна я в прегръдките си, докато се върнаха към действителността.

— Забавно нещо е сексът — промълви Ив.

— Ами да, още се смея.

Тя само изсумтя и за миг притисна страната си към шията му:

— Да, шегата си я бива, но май не избрах точната дума. Би трябвало да кажа, че въздействието му е странно. Понякога, след като се любим, съм толкова уморена, че ми идва цял месец да не ставам от леглото. Друг път е тъкмо обратното — изпълнена съм с енергия и се чувствам способна да участвам в маратонско бягане. Каква ли е причината?

— Не зная. Струва ми се обаче, че днешното... упражнение спада към втората категория.

— Имаш право, изпитвам прилив на сила. — Тя се повдигна и страстно го целуна по устните. — Благодаря.

— Няма защо. Помагам, с каквото мога.

— Щом искаш да ми помогнеш, разкарай хубавия си задник, та да продължа работата си. — Тя доволно въздъхна, претърколи се на леглото. — Пие ми се кафе.

— Очертава се безсънна нощ. Какво ще кажеш да хапнем и по едно парче торта с кафето?

Ив взе ризата си:

— Предложението се приема.

Сексът и кофеинът наистина ѝ поддействаха ободряващо и тя работи без прекъсване чак до три след полунощ. Прибави още шест имена към списъка на заподозрените и бе уверена, че ще открие още. Вече имаше план за действие.

Първата ѝ работа на сутринта ще бъде да посети семейство Дюкс. Посегна към чашата с кафе, но Рурк я отместа:

— Капнала си от умора, лейтенант. Край на дежурството ти.

— В състояние съм да работя поне още час.

— Надценяваш се. Пребледня като платно — сигурен знак, че си на края на силите си. Не поспиш ли няколко часа, утре съзнанието ти

ще бъде замъглено. Ако се заемеш с каквото предполагам, трябва да си свежа като краставичка. Ще разпиташ семействата на малтретираните момчета, нали? Пийбоди ще те придружава ли?

Рурк продължи да ѝ задава въпроси с цел да отвлече вниманието ѝ, не защото отговорите го интересуваха. Изключи компютърната система и прегърна през кръста съпругата си.

— Питам се как да постъпя — промълви тя. — Ако я взема с мен, може да се забърка в неприятности. Тръгна ли без нея, ще се разсърди и ще започне да се цупи. В подобни моменти е направо невъзможна. — Докато говореше, не забеляза как Рурк я отведе до асансьора, което ѝ подсказа, че наистина е неработоспособна. — Най-добре тя сама да реши. А може би ще...

— Ще го обмислиш сутринта — прекъсна я Рурк и я поведе към спалнята.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Макнаб се взираше в мрака и не можеше да заспи. Нервите му бяха изопнати, чувстваше се безполезен, завладян бе от черни мисли. Вслушвайки се в ударите на сърцето си, внезапно си помисли: „Като че ли тиктака часовник, отброяващ дните до края на живота ми, които ще прекарам като никому ненужен инвалид“.

Понякога през деня, увлечен в работа, забравяше за парализата си, за ужасяващото тиктакане. Но само до мига, в който посягаше за нещо, поискаше да се изправи или просто да се почеше отзад.

Тогава осъзнаваше жестоката действителност, ужасът сковаваше съзнанието му.

Тик-так, тик-так.

Затвореше ли очи, кошмарният спомен за случилото се възкръсваше в съзнанието му. Халоей крещи истерично и тича към него, вдига ръка и насочва оръжието. Ледено-горещата болка отново го пронизва, за миг остана свършено безчувствен.

Ако бе реагирал по-бързо, ако бе отскочил в противоположната посока. Ако Халоей не беше стрелял почти от упор...

Ако, ако, ако.

Шансовете му за възстановяване са не повече от трийсет процента и с всеки изминал час намаляват.

С него е свършено и всички го знаят. Не се налага да му го казват — все едно чете мислите им.

Особено мислите на Пийбоди.

Чува мислите ѝ дори в съня ѝ.

Извърна глава и се загледа в съседното легло, различавайки в мрака очертанията на тялото ѝ. Спомни си как докато му помагаше да се съблече, тя бърбореше непрекъснато — за работата, за разследването, за Джейми и за какво ли не още, само и само да не настъпи неловко мълчание.

Господи, толкова е безпомощен, дори не може да си разкопчее панталона. „Запомни, приятел — помисли си с горчива ирония, — в

бъдеще ще носиш само панталони с цип!“

Е, какво пък толкова — ще се справи. В живота е също като при компютрите — боравиш с онова, което имаш. Но за нищо на света няма да позволи на Пийбоди да провали шансовете си заради него. Вкопчи се със здравата си ръка за ръба на леглото и се помъчи да се изправи.

Пийбоди се размърда и заговори; гласът ѝ не беше сънлив, очевидно и тя лежеше будна в мрака:

— Какво има?

— Нищо. Искам да стана, но мога и сам.

— Ще ти помогна. Осветлението да се включи на десет процента.

— Казах, че мога и сам!

Но тя вече бе до него:

— Сигурно ти се чишка. Двамата с Джейми изпихте поне по пет литра мляко. Трябваше да те предупредя...

— Веднага си лягай!

— И без това не мога да заспя. Непрекъснато си мисля за разследването. — Действайки като опитна медицинска сестра, тя го повдигна и му помогна да седне на инвалидния стол. — Далас и Рурк сигурно работят върху нещо важно, иначе щяха да...

— Седни!

— Отивам да си наляя вода.

— Седни, Пийбоди!

— Добре. — Тя седна на крайчеца на леглото му, обърна се към него и леко се усмихна. „Изглеждам ли достатъчно безгрижна? — запита се. — Не искам да преигравам. — Беше напрегната като опъната струна, но се стараеше да не се издаде. — Изглежда толкова изтощен! Толкова безпомощен!“

— Слушай ме внимателно, Пийбоди. Между нас е свършено.

— Мразя да ми говорят глупости в три сутринта. — Тя понечи да стане, но Макнаб ѝ попречи, като сложи здравата си ръка на коляното ѝ.

Пийбоди беше по яркочервена нощница, ноктите на краката ѝ бяха боядисани с лак в същия цвят. Косата ѝ беше разчорлена, лицето ѝ бе изнурено от тревогата и безсънието.

Ненадейно Макнаб осъзна, че Рурк е имал право, когато преди време разговаряха „по мъжки“. Наистина бе влюбен в Пийбоди. Затова трябва да постъпи справедливо и да ѝ даде свободата.

— Знаеш ли какво възнамерявах да направя? Така да те вбеся, че да ме изоставиш. Нямах да е трудно — ти се поддавах на влияние и бързо се палиш. Сетне всеки от нас ще поеме по пътя си. В последния момент размислих и реших, че ще бъде несправедливо. Ще бъда откровен с теб.

— Подобни важни въпроси не се обсъждат посред нощ. Извинявай, но не ми се спори с теб. Уморена съм.

— Знам, че не спеше. И мен сън не ме лови. Изслушай ме, миличка. — Той видя как очите ѝ подозрително заблестяха и стисна клепачи. — Моля те, не плачи. И без друго ми е адски скапано.

— Знам какво ще кажеш. Че си безпомощен и безполезен инвалид, че настояваш да скъсаме, за да не съсипеш живота ми, и прочие глупости. — Пийбоди подсмръкна и избърса носа си с опакото на дланта си. — Искаш да се разделим, за да продължа да живея пълноценно, не да бъда обвързана с един нещастник. Знаеш ли какъв е отговорът ми, Макнаб? Майната ти! За нищо на света няма да те изоставя, но за едно бъди спокоен — успя да ме вбесиш. Как изобщо ти хрумна, че ще се съглася?

Макнаб въздъхна, но не отдръпна ръката си от коляното ѝ.

— Сигурен съм, че няма да ме изоставиш, когато... докато съм в това състояние. Впримчена си в капан, но няма да опиташ да се освободиш, дори ако чувствата ти към мен се променят. Имаш златно сърце. Но след време и двамата ще започнем да се питаме дали си с мен по свое желание, или по задължение.

Пийбоди смръщи чело, извърна глава и впери поглед в стената, вместо в пронизателните му зелени очи:

— Отказвам да слушам бръцолевенията ти!

— Не, ще ме изслушаш докрай, скъпа. — Той се облегна назад и със здравата си ръка се вкопчи в страничната облегалка на инвалидната количка. — Не ми трябва медицинска сестра, а пък и ти не се стремиш към тази професия. Да му се не види, нямах как да отида до тоалетната, ако Рурк и Далас не ми бяха подарили проклетата количка! Освен това тя ме държи на работа, въпреки че не е длъжна. Никога няма да забравя жеста ѝ.

— Самосъжаляваш се, а?

— Позна. — Устните му се разтегнаха в кисела усмивка. — Представи си, че едната ти половина е парализирана, пък да видим тогава каква песен ще запееш. Ядосан съм, страх ме е, не зная какво ми носи следващият ден. Ако ми е съдено да живея така, помежду ни е свършено. — „Няма да хленча! Няма да хленча!“ — напомни си той и побърза да добави: — Имам право да диктувам правилата и не искам повече да те виждам.

— Престани! Кой казва, че ще останеш неподвижен до края на живота си? — Тя разпери ръце, преструвайки се на разгневена, въпреки че сълзите напиха в очите ѝ. — Ако не се оправиш до няколко дни, ще заминеш за онази клиника.

— Да, непременно ще отида. Дължа го на Далас и на Рурк. Може би ще имам късмет.

— Разбрах, че седемдесет процента от пациентите на тази клиника се възстановяват напълно.

— А трийсет си остават парализирани. Не спори за цифри с един специалист по електроника, скъпа. Искам да остана сам, да реша какво ще правя. Не съм в състояние да мисля дали между нас ще се получи или цял живот ще ти тежа като воденичен камък.

— Ами тогава защо повдигна въпроса? Ще го обсъдим, когато си в състояние да разсъждаваш трезво. Честно казано, не предполагах, че си такъв страхливец.

— Мамка му! Не разбираш ли, че го правя заради теб? Не можеш ли поне мъничко да ми помогнеш?

— Не! — вирна брадичка тя. — Вече ти дадох една възможност. Пък и наистина не знам дали нещата помежду ни ще потръгнат. Поне сто пъти на ден се питам какво ли харесвам в теб. Ти си ужасен досадник, немарлив си, прекалено си кльощав — накратко, не си олицетворение на моминските ми мечти. Но след като вече съм обвързана с теб, сама ще взема решение относно бъдещето ни. Ако ми писне, ще те напусна. А дотогава си дръж езика зад зъбите и ме остави да се наспя!

— Предполагам, че Рурк е твоят момински идеал — промърмори младежът.

— Точно така! — Пийбоди седна на леглото, оправи възглавниците си. — Рурк е изискан, сексапилен, красив, богат и

опасен. Което ти не си, пък и едва ли ще бъдеш, дори след като отново си на крака. Завлечи си сам кльощавия задник в леглото. Не съм ти болногледачка! — Тя се изпъна на леглото, скръсти ръце на гърдите си и се загледа в тавана.

Макнаб се втренчи в нея, след миг се поусмихна:

— Ама и теб си те бива. Изненада ме, честна дума. Гениална стратегия, миличка — да ме вбесиш, обсипвайки ме с обиди — между другото, доста ми докривя, като каза, че не съм секси — за да смениш темата.

— Целуни ме отзад!

— С най-голямо удоволствие, миличка. Не искам да се караме. Мисля, че и за двама ни ще бъде от полза поне известно време да бъдем разделени. Много държа на теб, Дий, повярвай ми.

Пийбоди отново се просълзи — никога досега не я беше наричал Дий. Стисна устни, за да не избухне в ридания. Извърна глава и си помисли, че лейтенант Далас ще я поздрави, ако види убийственото ѝ изражение.

Изведнъж се сепна, седна на леглото и се втренчи в Макнаб:

— Хей, какво правиш?

— Какво? — ококори се той.

С трепереща ръка тя посочи рамото му. Едва в този миг той осъзна, че почесва болното си рамо.

— Ами... сърби ме, какво толкова. Не сменяй темата, ако обичаш. Държа да ме чуеш, защото...

Изведнъж се вцепени, стори му се, че за миг сърцето му престана да бие. Спогледа се с Пийбоди и едва чуто промълви:

— Все едно забиват иглички в рамото ми... О, Боже!

— Чувствителността се възвръща! — Тя скочи от леглото и коленичи до инвалидната количка. — Кракът сърби ли те?

— Да, да! Аз... — Сърбежът стана нетърпим, сърцето на Макнаб отново затуптя. — Моля те, почеш ме... нагоре по бедрото... не го достига... Оох!

— Ще повикам Съмърсет.

— Ако престанеш да ме чешеш, ще те убия.

— Опитай да раздвижиш пръстите на ръцете и на краката. Е, можеш ли?

— Не знам. — Той се наведе, опитвайки да преодолее неприятното усещане, че хиляди нажежени игли се забиват в рамото и в бедрото му. — Не, не мога.

— Усещаш ли това? — Пийбоди натисна с пръст бедрото му. Стори ѝ се, че усеща свиването на мускул.

— Ъхъ — едва изрече Макнаб, задавен от вълнение. — Като си започнала, пипай нагоре и малко вляво. Така ще отвлечеш вниманието ми от сърбежа, иначе ще откача.

— Едно е сигурно — оная ти работа е съвсем наред.

По страната ѝ се стече гореща сълза и капна върху ръката му, която постепенно се раздвижваше. Макнаб осъзна, че до края на живота си няма да познае по-прекрасно усещане.

— Обичам те, Пийбоди!

Тя изненадано го погледна, сълзите ѝ отново рукнаха. Помъчи се да се овладее, да го скастри като непослушно дете:

— Стига глупости, малкия!

— Обичам те. — Той я помилва по страната. — Вече си мислех, че съм проиграл възможността да ти го кажа. Ще наваксам пропуснатото време, повярвай ми. Не, не ми отговаряй, само се опитай да свикнеш с тази мисъл.

Пийбоди навлажни с език устните си:

— Да... добре. Отивам да повикам Съмърсет. Той може би знае как да ти помогне... — Като се изправи, краката ѝ се подкосиха, олюля се и удари в леглото пищялката си. — Ох! Мамка му! Мамка му!

Куцайки, тръгна към вътрешния видеотелефон, а Макнаб се ухили и отново зачеса рамото си.

В седем и половина сутринта Ив вече допиваше втората си чаша кафе. Реши да се отбие в импровизираната лаборатория и да провери дали Рурк има някакъв напредък, преди хората от екипа да се съберат в кабинета ѝ.

Отвори вратата, но преди да прекрачи прага, чу гласа на съпруга си.

И друг път го беше чувала да говори с леден тон, досущ като остър нож, изкормващ виновника, преди да е разбрал какво му причиняват.

Въпреки че в случая виновникът беше малолетен, никой нямаше да повика служител от Агенцията за закрила на децата.

— Разбираш ли какви са правилата в този дом и какво е положението ти тук? — Рурк говореше привидно спокойно, но спокойствието му бе смъртоносно като на котарак, който дебне мишката пред дупката ѝ.

— Че какво толкова да разбирам? Тук съм като на пансион, а в цената са включени закуска и вечеря.

Ив поклати глава — реакцията на хлапето бе като на мишката, която се самозаблуждава, че може да надхитри котарака. „Глупчо си ти, Джейми! — помисли си. — Сам влезе в капана.“

— Внимавай как разговаряш с мен, Джеймс. Склонен съм донякъде да оправдая идиотската ти постъпка с възрастта ти, но съм безкомпромисен към нахалството. Ясно ли е?

— Добре де, обаче не разбирам защо...

Макар че стоеше в коридора, Ив все едно видя убийствения поглед, с който Рурк измери Джейми и който накара хлапето да преглътне възраженията си и покорно да промълви:

— Да, сър.

— Значи се разбрахме. Така ще спестим време и ще избегнем бъдещи недоразумения. А сега ще ти обясня с простички думи какво толкова е станало, та дано го проумееш. Дадох ти конкретно нареждане и когато заповядам нещо, очаквам да бъде изпълнено. Точка по въпроса! Дотук има ли нещо неясно?

— Хората имат право на собствено мнение.

— Точно така. А хората, които работят за мен, изпълняват нарежданията ми. Ако не се подчинят, ги уволнявам. И още нещо, ако възнамеряваш да ми правиш фасони, потърси си друга работа и не ми се мяркай пред очите.

— Не ме командвай, почти на осемнайсет съм!

— Мислиш се за истински мъж, така ли? Тогава се дръж като възрастен, не като хлапе, което са го спипали тайно да си взима курабийки от кутията в бюфета.

— Можех да изтегля повече информация...

— Можеше да изпържиш гениалния си мозък — прекъсна го Рурк. — Повярвай, в плановете ми за теб не е включено посещение на гроба ти.

Джейми посърна, прегърби се, сведе поглед и машинално ритна бюрото, върху което беше инсталирана компютърната система:

— Не се изложих на опасност, знам как да се пазя...

— Така ли? Тогава защо посред нощ тайно си се промъкнал в лабораторията? Смяташ, че не си се изложил на опасност, включвайки заразен компютър без чужда помощ, а? Знаеш ли какво мисля за теб? Че си безкрайно самоуверен и глупав. Харесвам самоуверените хора, дори ги поощрявам, но не понасям глупостта. Отгоре на всичко ти не се подчини на изричната ми заповед.

— Исках да помогна, нищо повече.

— Оказа ни неоценима помощ и ще продължиш да работиш с нас, ако обещаеш да не повтаряш самодейните изяви. Погледни ме — твърдиш, че мечтата ти е да станеш ченге. Бог знае защо, след като ще се скъсваш от работа срещу мизерно заплащане и почти никакво признание от хората, които закриляш. Добрият полицаи стриктно изпълнява заповедите, дори да не е съгласен с тях, дори да не му се нравят.

— Знам — въздъхна Джейми и още повече се прегърби. — Оплесках работата.

— Вярно е. Но не съвсем. Обещай, че повече няма да го правиш. — Рурк му подаде ръка. — Дай ми мъжката си дума.

Хлапето се втренчи в протегнатата ръка, погледна Рурк в очите. Изпъна рамене и здраво стисна дланта му:

— Няма да се повтори. Обещавам.

— Добре, точка по въпроса. Бягай да закусиш. Започваме работа след половин час.

Ив изтича обратно по коридора, скри се в една ниша и изчака, докато момчето се втурна към трапезарията.

Като влезе в кабинета, завари Рурк пред компютъра. Не работеше по разследването, а даваше указания на брокера си. След като приключи, веднага се обади на секретарката си.

Ив си каза, че трябва да му е благодарна, задето променя графика на срещите и съвещанията си, за да отдели време да ѝ помогне. Въпреки това едва не заскърца със зъби, когато след разговора със секретарката си Рурк се свърза с междупланетната станция „Фрийстар 1“.

— Лейтенант, донеси ми чаша кафе, вместо да нервничиш и отегчено да въздишаш. След десетина минути ще приключа с частните си дела и изцяло ще посветя вниманието си на полицейската работа.

Ив отново си напомни, че той ѝ прави услуга, затова преглътна гнева си и се приближи до автоготвача да налее кафе. Слушаше с половин ухо как съпругът ѝ дава указания и заповеди, пазари се, сключва сделки... накратко — как управлява своята империя, работейки здраво като дребен чиновник, вместо да използва армия от служители, както подхожда на един крал.

— Спомням си как преди няколко дни те чух да преговаряш за покупката на сграда за офиси. Предполагам, че собствениците са приели условията ти.

— Позна, скъпа.

— И още нещо — не нервничех и не въздишах отегчено.

— Все едно го правеше, скъпа Ив. Не забравяй, че умея да чета мислите ти. Слушай, днес следобед непременно трябва да участвам в едно съвещание. Ще ми отнеме само час и половина.

— Не е необходимо да се оправдаваш. И без това ни отдели повече време, отколкото очаквахме.

— Искам да ми платиш — промърмори той, придърпа я към себе си и я целуна.

— Евтино взимаш, приятел.

— Това беше само авансовото заплащане. Имаш ли план за тази сутрин?

— Разбира се. Първата ми работа е да проведе съвещание с екипа. Между другото, поздравявам те за техниката, която приложи на хлапето. Именно това е правилният подход — първо скастриаш някого, правиш го на пух и прах, после му възвръщаш самочувствието.

Рурк отпи от кафето и се усмихна:

— Значи си чула как му чета конско.

— Можех да се включа с няколко заплахи, от които тръпки щяха да го побият, но общо взето представянето ти беше забележително.

— Малкият глупак намислил през нощта тайно да поработи с един от заразените компютри, а на сутринта да ни изненада с информацията. Идваше ми да го изритам отзад.

— Как разбра за подвизите му?

— Предчувствах какво ще се случи, затова въведох допълнителен код за отварянето на вратата и заключих компютрите. — Той леко се усмихна и добави: — На неговата възраст и аз щях да постъпя по същия начин.

— Учудвам се, че не е преодолял кода.

— Е, притежавам малко повече умения от едно седемнайсетгодишно хлапе.

— Да, да, и по-големи топки... Знаеш ли какво ми хрумна? Ти му отне прототипа на разкодиращото устройство, но се обзалагам на мизерната си заплата, че хлапето разполага с още едно.

— За това ли говориш? — Рурк извади от джоба си устройството. — Помолих Съмърсет много дискретно да обискира стаята му. След като не открихме апаратчето, предположих, че дребният умник го носи у себе си. Затова по време на вечерята снощи го пребърках и пуснах в джоба му на вид същото устройство, което има няколко дефекта.

— Така ли? Какви?

— При натискане на бутона за включване те разтърсва доста неприятен токов удар. Признавам, че постъпих подличко. Но е крайно време някой да постави хлапето на мястото му.

Ив широко се усмихна и чукна чашата си в неговата като за тост:

— Възхитена съм от възпитателните ти методи. Ще присъстваш ли на съвещанието или ти е необходимо още малко време, за да купиш я Сатурн, я Венера?

— Купуването на планети е неразумна инвестиция — отсеке Рурк и се изправи.

Влязоха в кабинета ѝ и се натъкнаха на незабравима гледка — Джейми, Фийни и Бакстър си бяха устроили истинско пиршество.

— Тези яйца... — Бакстър преглътна и набучи на вилицата си нова хапка — са от истинска кокошка. Просто да не повярваш!

— Кудкудяк-кудкудяк — изкиска се Ив, приближи се до масата, отрупана с храна, и си взе парче бекон.

— Извадила си щур късмет с този мъж, Далас. Не се обиждай, приятел — добави младият полицай, обръщайки се към Рурк, и сложи в чинията си още пържени яйца.

— Напротив, приемам го като комплимент — усмихна се Рурк и посочи платото с нарязани месни деликатеси: — Опитва ли шунката?

От истинска свиня е.

— Грух-грух — обади се Джейми, който постепенно възвръщаше самочувствието си.

— Явно всички владеем езиците на домашните животни, но е крайно време да свършим малко работа — отсече Ив. — Разполагате с десет минути да приключите пиршеството. — Докато говореше, тя си взе още едно парче бекон. — Бакстър, ако те чуя да разправяш на колегите какъв късмет съм извадила с Рурк, ще се погрижа докато си жив, да не вкусиш истинско кокоше яйце! — Погледна часовника си и се намръщи: — Къде се губят Пийбоди и Макнаб? — Понечи да се обади по вътрешния видеотелефон и да ги скастри, но Рурк я хвана за ръката и я накара да се обърне към вратата.

Сякаш буца заседна в гърлото ѝ, тя машинално се вкопчи в рамото на Фийни. Четиримата впериха очи в Макнаб, който колебливо пристъпи в кабинета.

Подпираше се на елегантен бастун с посребрена дръжка. Очевидно всяка стъпка му костваше нечовешки усилия, по челото му блестяха капчици пот. Но най-важното бе, че отново беше на крака, че ходеше. Лицето му бе озарено от победоносна усмивка.

Пийбоди, която плътно го следваше, едва сдържаше сълзите си.

Фийни сграбчи ръката на Ив и силно я стисна.

— Крайно време беше да си размърдаш мързеливия задник — обърна се към Макнаб. Гласът му беше прегракнал, ала ръцете му така трепереха, че се страхуваше да посегне към чашата с вода. — Омръзна ни да те носим на гърбовете си.

— Изкушавах се да помързелувам поне още един ден — подхвърли младежът. Задъха се, докато се добра до масата, но протегна дясната си ръка, взе парче бекон и го поднесе към устата си. — Обаче подуших вкусната храна.

— Да беше дошъл двацет минути по-рано, щом си възнамерявал да закусваш. — Ив изчака той да я погледне. — Хапни надве-натри, чака ни много работа.

— Слушам, лейтенант. — Макнаб пристъпи към най-близкия стол, но залитна. Тя го хвана за лакътя и му помогна да запази равновесие.

— Далас...

— Какво има пък сега, детектив?

— Мисля, че друг път няма да ми се удаде подобна възможност.
— Той впи устни в нейните, а Бакстър въодушевено заръкопляска.

Ив едва се сдържа да не прихне. Придаде си строго изражение и го смрази с поглед:

— Защо мислиш, че подобно нахалство ще ти се размине?
Заслужаваш да ти смачкам фасона!

— Не и този път. — Макнаб, който бе изтощен от усилието да се задържи на крака, с облекчение се отпусна на стола. Пое си въздух, сетне подвижна на Джейми: — Хлапе, подай ми яйцата, преди Бакстър да оближе чинията!

След приключване на съвещанието Ив освободи сътрудниците си, с изключение на Пийбоди. Като останаха насаме, промърмори:

— Той изглежда добре. Поизтощен е, но май се оправя.

— Снощи и двамата не мигнахме. Беше му адски кофти. Тъкмо се правеше на интересен и...

— Моля?

— Беше изпаднал в депресия. Опитваше се да ме убеди, че трябва да се разделим, за да не ми е в тежест... наговори ми какви ли не щуротии от този род. Скарахме се, тъкмо тогава стана чудото. Усети сърбеж в рамото, после в бедрото, накрая... Извинете, лейтенант, много се вълнувам, като говоря за...

— Тогава да сменим темата. Искам да знаеш, че съм много щастлива, задето Макнаб... — Тя млъкна, притисна с пръсти клепачите си, дълбоко си пое въздух.

— И вие се размекнахте. — Пийбоди подсмръкна, извади носната си кърпичка. — Толкова е трогателно!

— Всички сме щастливи от възстановяването му. Точка по въпроса! — Ив отново въздъхна, сетне „превключи на друга скорост“: — Получих информация от независим източник, пожелал анонимност. Възнамерявам да действам съобразно въпросната информация, съдържаща се в засекретените файлове, до които засега нямам достъп.

Пийбоди я изслуша, без да я прекъсне. Разбрала бе върху какво са работили Рурк и лейтенант Далас до късно през нощта. Не знаеше обаче как са се добрали до сведенията в закодираните файлове... пък и не искаше да знае.

— Лейтенант, интересува ли ви моето мнение? Смятам, че няма да нарушите устава, ако работите въз основа на данните, които сте получили от независимия източник. Според мен пренебрегването на подобна информация по време на важно разследване е равносилно на неизпълнение на служебните задължения.

— Ще ме защитаваш ли в съда, ако се стигне дотам?

— Струва ми се, че Рурк ще ни осигури най-добрите адвокати.

— Предпочитам да не те забъркам в тази каша. Можеш да се прехвърлиш на друга работа.

— Лейтенант...

— Или — продължи Ив — да ме придружиш в качеството на моя помощничка. Така ще отървеш кожата — просто изпълняваш нарежданията ми.

— Моите уважения, лейтенант, обаче сте сбъркали адреса. Ако си мислите, че няма да поема отговорността заедно с вас, значи не ме познавате.

— Никога не съм се съмнявала в теб, Пийбоди. Предупреждавам те, че може да ни припари под задниците, но лесно ще се размине. По пътя ще ти съобщя подробностите.

Семейство Дюкс живееха в хубава двуетажна къща. Прозорците бяха закрити със завеси с къдрички, от двете страни на входната врата бяха поставени бели саксии с червени цветя. „Досуц като войници с червени мундири, които охраняват крепостта“ — помисли си тя.

Позвъни, после извади значката си.

Вратата се отвори и на прага застана слабичка дребна жена с рокля на сини и бели карета. Носеше бяла домакинска престилка, чупливата ѝ кестенява коса обрамчваше лицето ѝ. Имаше кафяви очи, погледът ѝ бе някак тревожен. Устните ѝ бяха подчертани със светлорозово червило, по три малки перли, оформящи триъгълник, красяха ушите ѝ, носеше снежнобели еспадрили.

Ако не беше престилката, щеше да прилича на жена, на която предстои цял ден да обикаля града по задачи.

— Вие ли сте госпожа Дюкс?

— Да. Какво се е случило? Какво искате? — Тя крадешком погледна значката, сетне отново впери очи в неканените посетителки.

Полагаше усилие да запази спокойствие, но треперещият глас издаваше колко е нервна.

— Нищо не се е случило, госпожо. Трябва да ви задам няколко въпроса. Ще разрешите ли да влезем?

— Тъкмо сега... извинете, но съм заета. Моментът не е подходящ.

— Ако желаете, ще се уговорим за друг ден. Но след като вече сме тук, ще ви помоля да ни отделите малко време. Обещавам да не ви задържам.

— Кой е, Силвия? — Доналд Дюкс заста на вратата. Беше много по-висок от съпругата си и макар да бе шейсет и две годишен, тялото му беше като на атлет. Пясъчнорусата му коса беше късо подстригана като на военен. В ъгълчетата на жестоките му сини очи се виждаха бръчки. Ив си каза, че ако се съди по външността му, бръчките не са се получили, защото често се е усмихвал.

— От полицията са... — заобяснява Силвия.

— Аз съм лейтенант Далас, полицаи Пийбоди е моя помощничка. Налага се да ви задам няколко въпроса, господин Дюкс. Ще ни отделите ли малко време?

— За какво става въпрос?

Доналд изблъска съпругата си и препречи вратата. „Май не само червените цветя охраняват този дом“ — помисли си Ив.

— Разследваме обстоятелствата около смъртта на Чадуик Фицхю и Луис К. Когбърн.

— Това изобщо не ни засяга.

— Сър, преди време от името на вашия син Девин сте подали искова молба срещу Когбърн и Фицхю.

— Синът ми Девин е мъртъв. — Изрече го с такова безразличие, сякаш споделяше, че е загубил любимата си вратовръзка.

— Съжалявам, не знаех — промълви Ив. Чу как жената зад гърба му зададено изхлипа, но на бившия командос дори окото не трепна. — Господин Дюкс, на вратата ли ще разговаряме по този въпрос?

— Няма за какво да разговаряме. Информацията за Девин е засекретена, лейтенант. Откъде научихте за нас?

— Натъкнах се на имената ви по време на разследването — отвърна тя. „Добре, щом така искаш — помисли си. — И аз съм костелив орех, да видим кой кого ще надговори.“ Погледна го в очите и

добави: — Информацията е засекретена, господин Дюкс, но не можете да запушите устите на хората.

— Татко, какво става? — По вътрешното стълбище слезе някакво момче. Беше високо като баща си, косата му също беше късо подстригана. Носеше син панталон и синя риза, които бяха идеално изгладени. На Ив ѝ хрумна, че дрехите му приличат на униформа.

— Джоузеф, веднага се върни в стаята си!

— Нещо лошо ли се е случило?

— Не те засяга! — Дюкс се извърна да го погледне. — Повтарям, веднага се върни в стаята си!

— Добре, сър.

Доналд се втренчи в Ив и процеди:

— Няма да ви позволя да нарушавате спокойствието в този дом!

— Ако предпочитате, ще ви разпитаме в полицейското управление.

— Нямате право да...

— Имам, сър. След като отказвате да отговорите на няколко рутинни въпроса, аз съм принудена да упражня правата си. Можеше да опростим процедурата, но...

— Имате на разположение пет минути. — Той отстъпи в коридора. — Силвия, отиди при Джоузеф!

— Имам въпроси и към госпожа Дюкс.

Ив забеляза как той стисна зъби, за да потисне гнева си, лицето му пламна. Не беше свикнал да му възразяват, камо ли да му заповядват.

Тя се запита каква тактика да приложи — дали да се държи арогантно като него, или да отстъпи. Интуицията ѝ подсказа да смени тактиката.

— Господин Дюкс, наистина съжалявам, че създавам тревоги на вас и семейството ви. Но разберете, че само си върша работата.

— Така ли? Вероятно работата ви се състои в разпитване на почтени граждани заради смъртта на някакви боклуци.

— Обикновен детектив съм, сър. Изпълнявам нареждания.

Разбра, че е избрала верния тон. Изражението на Доналд не се промени, но той кимна, безмълвно се извърна и влезе в дневната. Съпругата му не помръдна. Държеше ръце на кръста си, кокалчетата на пръстите ѝ бяха бели като престилката ѝ.

— Да донеса ли... Ще пиете ли кафе или...

— Не са дошли на гости, Силвия! — срязва я Доналд, а жената се сви, сякаш я беше ударил.

— Благодаря, не си правете труд, госпожо Дюкс — промълви Ив.

Всекидневната беше безупречно чиста. От двете страни на канапето, тапицирано с дамаска в преливащи се сини тонове, бяха поставени еднакви масички, а върху тях стояха еднакви лампи. Двата фотьойла бяха със същата тапицерна, върху зеления килим нямаше дори прашинка. Жълтите и белите цветя във вазата бяха подредени така прецизно, че действаха потискащо. Вазата стоеше точно в средата на ниската масичка.

— Няма да ви поканя да седнете — заяви Дюкс и склучи ръце зад гърба си.

„Също като войник, когото ще подложат на разпит“ — помисли си Ив.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Господин Дюкс, научих, че преди около четири години синът ви е купил наркотично вещество от Луис К. Когбърн.

— Да.

— След като сте разбрали за случилото се, вие сте се оплакали в полицията, същевременно сте подали официален иск до съда.

— Да.

— В последствие обвиненията срещу Когбърн са били оттеглени. Защо?

— От прокуратурата не си свършиха работата както трябва. — Той продължаваше да стои изпънат, сякаш щеше да козирува, сините му очи бяха като лазерни лъчи, забиващи се в челото на Ив. — Освободиха Когбърн, за да продължи да покварява плътта и съзнанието на нашите деца.

— Предполагам, че синът ви подробно е описал случилото се, било е доказано, че наркотичното вещество му е било продадено именно от Когбърн. Учудвам се, че прокурорът не го е притиснал да признае вината си.

Доналд стисна устни:

— Наркотичното вещество беше унищожено. Не бих допуснал да бъде внесено в дома ми. Оказа се, че на един боклук вярват повече, отколкото на моята честна дума.

— Разбирам. Преживели сте трудни мигове — не само вие, ами цялото ви семейство.

— Да.

Докато разговаряше с него, й направи впечатление, че той носи почти същата „синя униформа“ като сина си. Ръбовете на панталона му бяха толкова остри, че човек можеше да се пореже на тях. Още по-интересно бе, че от цялото му същество като топлинна вълна се излъчваше едва сдържана ярост.

— Знаете ли дали синът ви е престанал да купува дрога от Когбърн?

— Да, престана.

Ала по лицето на майката Ив прочете истината — Девин е продължил да се тъпче с наркотици и всички са го знаели.

— Предполагам, че от Агенцията за закрила на децата са изпратили Девин при психолог заради пристрастяването му към дрогата.

— Да.

Тя изчака секунда, сетне попита:

— Премина ли задължителната програма?

Дюкс отмести поглед от челото ѝ, втренчи се в очите ѝ:

— Лейтенант, отказвам да отговоря на този въпрос. Смятам, че не касае разследването.

Ив отново смени тактиката:

— Ще ми разкажете ли нещо повече за онова, което му е причинил Чадуик Фицхю?

— Той изнасили малолетния ми син. — За пръв път леденото спокойствие на Дюкс се пропука, ала погледът му не изразяваше скръб, а отвращение. — Принуди го да участва в протиеестествен полов акт.

— Това в дома на Фицхю ли се е случило?

— Да.

— Как Девин се е озовал там?

— Бил е подмамен.

— Девин сподели ли с вас с какво са го подмамили?

— Няма значение, важното е, че той е бил насилен. Веднага съобщихме в полицията, но извършителят на гнусното престъпление не беше наказан.

— Обвиненията срещу него са били оттеглени. Защо?

— Защото законите защитават хищника, не неговите жертви.

Петте минути изтекоха!

— Как и кога е умрял Девин?

Дюкс ѝ обърна гръб и тръгна към вратата.

— Знаете, че мога да се осведомя от обществения регистър.

— Синът ми се самоуби. — Доналд спря, стисна юмруци. — Преди осем месеца. Със смъртоносна доза наркотици. Съдебната система не можа да го защити, не помогна и на мен да го предпазя.

— Имате още един син. На какво сте готов, за да го защитите?

— Джоузеф няма да бъде заразен със злокачествения тумор, който разяжда нашето общество.

— Злокачественият тумор е нещо като вирус, нали? Вирусът се унищожава с друг вирус. Заразява се гостоприемникът, докато всички болни клетки биват унищожени. Вие сте специалист по електроника, господин Дюкс. Известно ви е всичко за компютърните вируси.

За миг изражението му се промени, дори стана горделиво, сетне лицето му отново застина като издялано от камък. Ала Ив вече бе видяла достатъчно.

— Времето ви изтече! — повтори той.

— И вашето, господин Дюкс. Погрижете се да осигурите сина и съпругата си, за да не им липсва нищо, когато ви арестуват заедно с другите членове на „Борци за прочистване“.

— Вън! Ей сега ще повикам адвокатата си!

— Правилно. Ще ви бъде необходим.

След като се качиха в колата, Пийбоди се загледа в къщата и смръщи чело:

— Защо го предупредихте?

— Дори ако не е разбрал каква е целта на посещенията ми — а той е умен и се е досетил, — човекът, на когото ще докладва, ще прозре, че вече съм по следите им. Предупредих съпругата.

— Мислите ли, че тя не участва в групата?

— Той нито веднъж не я докосна, дори не я погледна, въпреки че жената ридаеше сърцераздирателно. Убедена съм, че Силвия не е замесена. Какво мислиш за отношенията в този дом, Пийбоди?

— Всички играят по свирката на господина.

— Нещо повече — къщата е като казарма, а той е командирът. Още няма девет сутринта, а съпругата изглежда като излязла от телевизионна реклама за автоготвачи. Хлапето е около четиринайсетгодишно, но безпрекословно се подчинява на заповедите на баща си. Бас държа, че леглата им вече са оправени, а кувертюрите — идеално изпълнени.

Тя потегли към центъра на града, като продължи да разсъждава глас:

— Как реагира един бивш морски пехотинец, държащ на идеалния ред и на казармената дисциплина, когато разбере, че „съзнанието и плътта на сина му са били покварени от наркотиците“? Терминът е негов, както и фразата за противоестественото сношение. Представяш ли си какъв позор е било за него да има син, който не само е наркоман, ами е и с обратни наклонности?

— Горкото момче.

— Точно така, горкото момче. А сега скъпият му баща го използва като символ, като оправдание да убива. Съществуват различни злокачествени тумори... — Видеотелефонът на таблото избръмча. — Тук Далас.

— В колата ли си? — попита Надин. — Съветвам те да спреш някъде. Ще ти прочета нещо интересно.

— Мога да слушам и докато шофирам.

— Получих ново възвание на „Борци за прочистване“. След петнайсет минути влизам в студиото.

— Не, недей! Трябва ни още малко време...

— Това е голяма новина, Далас. Не мога, пък и не желая да я запазя в тайна дори временно. Предупреждавам те какво да очакваш. Готова съм да излъча всеки твой коментар, също и изявленията на нюйоркската полиция. Но не искай от мен да отложa репортажа.

— Да му се не види, само това ми липсваше! — Ив рязко зави към тротоара, като замалко не се блъсна в едно такси. Едва намери място за паркиране на второто ниво. — Да видим какво пишат.

— Граждани на Ню Йорк — с ясна дикция зачете Надин, сякаш стоеше пред камерата, — още веднъж ви уверяваме, че сте в пълна безопасност и потвърждаваме обещанието си във ваше име да се борим за справедливост. Дали сме клетва да защитаваме невинните и да наказваме виновните, пред които законът е безсилен.

Ние сме като вас. Ние сме ваши братя и сестри, ваши родители, вашето дете. Ние сме вашето семейство и бдим над вас.

И ние като вас сме дълбоко опечалени от трагичната смърт на полицаия, който загина преди два дни при изпълнение на служебния си дълг. Гибелта на детектив Кевин Халоеуей е поредният пример за заразата, обхванала нашия град. Обвиняваме Луис Когбърн в извършването на това отвратително престъпление. Ако той не трябваше да бъде наказан заради деянията си, детектив Кевин Халоеуей

щеше да бъде сред живите и да служи на вас, доколкото му позволяват действащите закони.

Призоваваме ви, граждани на Ню Йорк, днес заедно да запазим минута мълчание в памет на детектив Халоуей. Изказваме най-искрените ни съболезнования на неговото семейство, на приятелите и на колегите му.

Луис Когбърн беше наказан. Справедливостта възтържествува, виновниците ще продължават да бъдат наказвани.

Предупреждаваме всички вас, които причинявате зло на братята ни, които нападат децата и беззащитните, че отмъщението ще бъде бързо и безмилостно. Повече няма да се криете зад закона.

Защитаваме чистотата.

Защитаваме жителите на Ню Йорк.

— Въздействащо е — промърмори Ив, когато Надин прочете възванието.

— Да — съгласи се приятелката ѝ. — Представяй се за човек от народа, за да не напомниш на хората за окото на Големия брат, което не ги изпуска от поглед. Изрази съжаление за гибелта на един полицаи и обвини за смъртта му другиго. Непрекъснато повтаряй какви цели преследваш, завърши с гръмката фраза, че защитаваш съгражданите си. Превъзходно изявление, също като по учебник.

— Никой ли не чува каквото чувам аз? — възкликна Ив. — Възможно ли е всички да сте толкова наивни, да не кажа глупави? „Ние поемаме ролята на съдници. Ние ще решим кой е виновен и кой — невинен. Кой да живее и кой да умре. Ако някой загине случайно, вината не е наша.“

— И други като теб четат между редовете на посланието. — Надин поклати глава. — Но повечето хора ще чуят онова, което им се иска. Затова казах, че възванието е като по учебник за връзки с обществеността. И ще има силно въздействие.

— Няма да позволя да използват един от нас като символ! Искаш коментар, така ли? Диктувам: „Лейтенант Ив Далас, ръководеща разследването на престъпленията с компютърния вирус, заяви, че детектив Кевин Халоуей от Отдела по електроника на нюйоркската полиция беше убит при изпълнение на служебния си дълг от терористична организация, чиито членове наричат себе си «Борци за прочистване». Същата организация е заподозряна в причиняване на

смъртта на четирима цивилни и един полицай. Лейтенант Далас заяви още, че тя, хората от екипа по разследването и всеки полицейски служител в Ню Йорк ще положат максимални усилия за залавянето на всички членове на терористичната група, за да бъдат изправени пред съда и ако вината им бъде доказана, да бъдат наказани с цялата строгост на закона“.

— Хм, не е лошо. — Надин изключи записващото устройство. — Какво ще кажеш за едно интервю на живо?

— Много съм заета, а днес ще присъствам и на погребението на един от нашите.

Ковчегът с тялото на Кевин Халоуей беше изложен за поклонение в траурен дом, намиращ се само на няколко пресечки от Централното полицейско управление. Винаги, когато отиваше да отдаде последна почит на загинал колега, Ив си мислеше, че собственикът на траурния дом неслучайно е избрал да го построи толкова близо до сградата, в която работят много ченгета.

Този път уредникът на церемонията беше осигурил най-голямата зала, заемаща целия първи етаж, въпреки това помещението беше претъпкано. Ченгетата винаги намираха време да се простят със свой колега.

Кметът също бе тук, както обикновено заобиколен от многобройната си свита. Ръкуваше се наляво и надясно, придавайки си според случая мрачно или състрадателно изражение.

Докато го наблюдаваше, Ив неволно се възхити от обиграните му маниери. Държеше се съвсем естествено и на пръв поглед изглеждаше неподправен и много искрен. Когато я видя, на лицето му се изписа неподправен гняв. Направи ѝ знак да се приближи, жестът му беше повелителен като на човек, който е свикнал да му се подчиняват.

— Господин кмете.

— Лейтенант. — Говореше почти шепнешком, което би могло да се приеме като почит към мъртвеца, но Ив долови в гласа му нотки на раздражение. — Прочух служебното ви досие, което е блестящо. Вашите началници изцяло се уповават на способностите ви. Но в случая вие не сте само полицейска служителка, а личност, позната на

обществеността. Никой не ви е дал разрешение да правите изявление пред Надин Фарст от Канал 75.

— Изявлението ми отговаря на истината.

— Истината ли? — Той овладя гнева си, гласът му стана по-мек. — В момента много по-голямо значение има как ни възприема обществеността, какъв образ ще си изградим, какво ще бъде посланието ни. Лейтенант, по време на кризата е крайно необходимо да бъдем единни. — Той сложи ръка на рамото ѝ. Тя отново долови, че привидно сърдечният жест е заучен също като чаровната му усмивка. — Разчитам на вас.

— Да, сър.

Щом се обърна, кметът веднага бе обкръжен от своите подчинени, от множество хора, които искаха поне за малко да имат контакт с могъща и прочута личност.

Като видя Уитни, Ив си каза, че предпочита неговата компания пред тази на чаровния и красив Пийчтри. Командирът бе довел и съпругата си. Най-забележителното у Ана Уитни бе способността ѝ великолепно да играе ролята на съпруга на висш полицейски служител. Носеше семпъл черен костюм, притискаше между дланите си ръката на някаква жена.

— Това е майката на Халоуей — прошепна Фийни, който незабелязано бе застанал до Ив. — Вече разговарях с нея. Държи да се запознае с теб.

— Божичко!

— Разбирам те. И аз мразя да изказвам съболезнования. Красивото червенокосо момиче до шефа е приятелката на Халоуей. Казва се Лили Дуган. Горката, не е на себе си. Дошли са колеги от всички участъци, което само по себе си означава много.

— Точно така.

— Ковчегът е в съседната зала. Макнаб е там. — Той тежко въздъхна. — Наложил се да докарат инвалидната количка — още не е в състояние дълго да стои на крака. Рурк неотлъчно е до него.

— Рурк ли? И той ли е тук?

— Да... — Фийни млъкна, задавен от мъка. — Не издържах и избягах... Не мога...

— Важното е, че си дошъл, Фийни.

— Знам, но въпреки това се чувствам гузен. Ще те запозная с майката на Кевин.

Проправиха си път през множеството. Хората разговаряха шепнешком, въздухът сякаш бе натезжал от аромата на цветята, светлината беше приглушена.

— Лейтенант!

Някой докосна рамото на Ив. Тя се обърна и се озова лице в лице с Джена Франко. Заместник-кметицата очевидно не бе обиграна като шефа си и не съумяваше да прикрие гнева си зад маската на учтивостта.

— Здравейте, госпожице Франко.

— Искам да поговорим. Насама.

— Преди това имам друго задължение. Ще се наложи да почакате. — Ив отмести ръката на Джена и ѝ обърна гръб. Осъзнаваше, че постъпва невъзпитано. Но предчувстваше, че по време на разговора насама двете няма да си разменят любезности.

„Кевин имаше очите на майка си“ — помисли си, когато подаде ръка на Колийн Халоуей, взирайки се в синьо-зелените ѝ очи. Жената вероятно бе петдесетинагодишна, но изглеждаше по-млада. Лицето ѝ, пребледняло от скръб, беше някак прозрачно, строгата черна рокля подсилваше впечатлението за младежка деликатност.

Ана Уитни първа наруши неловкото мълчание:

— Лейтенант.

Тя не изпитваше особени симпатии към подчинената на съпруга си, този път обаче не прояви обичайното раздражение или нетърпение. Дори за огромна изненада на Ив сърдечно стисна ръката ѝ.

— Госпожо Уитни.

— Майката на детектив Халоуей държи да се запознаете. — Тя се бе извърнала и говореше толкова тихо, че само Ив я чуваше. — Знаеш ли кое е още по-трудно от това да бъдеш съпруга на полицаи?

— Не. Винаги съм си казвала, че това е най-тежкото бреме.

Устните на Ана се извиха в усмивка, която само след миг помръкна.

— Грещиш. Още по-трудно е да бъдеш майка на полицейски служител. Бъди мила с нея.

— Да, госпожо.

— Колийн, това е лейтенант Далас. — С неподправена сърдечност, от която Ив неволно се възхити, Ана прегърна опечалената майка. — Лейтенант, запознай се с майката на Кевин.

— Госпожо Халоуей, приемоте най-искрените ми съболезнования за тежката ви загуба.

— Лейтенант Далас! — Въпреки че изглеждаше толкова крехка, жената силно стисна дланта на Ив. — Много ви благодаря, че сте тук. Питам се... На горния етаж има малка приемна. Възможно ли е да ми отделите няколко минути, за да поговорим?

— Разбира се.

Тя поведе Ив нагоре по стълбището. Полицайте, покрай които минаваха, почтително свеждаха погледи.

— И съпругът ми, и Лили искат да се запознаят с вас, но проявиха разбиране, когато настоях да поговорим насаме. — Влязоха в малка стая. И тук преобладаваха тъмночервените тонове, мебелите бяха претенциозни, силният аромат на цветята бе навсякъде.

— Ужасно потискащо, нали? Защо пропъждат светлината? — Колийн се приближи до прозореца, дръпна тежките завеси, лъчите на слънцето нахлуха в помещението. — Може би на повечето хора полумракът действа успокояващо. — Обърна се, силната светлина очерта всяка бръчица на лицето ѝ, посърнало от скръбта. — И вие ли сте на същото мнение? — Поклати глава: — Чувствам, че говоря несвързано. Моля, седнете. — Тя също се настани на един стол и изпъна рамене. — Виждала съм ви по телевизията. Винаги изглеждате толкова... компетентна. Дори когато ви виждам в репортаж за светско събитие, на което придружавате вашия съпруг. Изключително красив мъж, нали?

— Да, госпожо.

— Трогната съм, че и той дойде да изкаже съболезнованията си на двама ни със съпруга ми и на Лили. Понякога Кевин разказваше за вас. Всъщност никога не сте работили заедно.

— Не сме били в един екип, но провеждането на едно разследване е невъзможно без помощта на Отдела по електроника. Хало... Кевин беше обичан и уважаван от колегите си.

— Възхищаваше се от вас. Непременно исках да ви го кажа — добави тя, като забеляза изненадата на Ив. — Споделяше с нас за

сътрудничеството ви с капитан Фийни и детектив Иан Макнаб. Струва ми се, че мъничко ревнуваше.

— Госпожо Халоуей...

— Споделих го с вас само за да разберете защо е казал или направил онези... ужасни неща, когато е бил на прага на смъртта.

— Госпожо Халоуей, не е необходимо да ми го обяснявате. Кевин беше болен, а онова, което се случи, след като го заразиха, не е по негова вина.

— Камък ми падна от сърцето — въздъхна Колийн. — Тази сутрин чух и двете изявления — на убийците и вашето. Само че не съм сигурна дали изразявахте собственото си мнение или официалното становище на полицията.

— Говорех съвсем искрено и не се отказвам от нито една дума!

Колийн кимна. Устните ѝ потрепериха, но след миг тя се овладя:

— Знам, че сте се опитали да спасите Кевин. Известно ми е, че сте рискували живота си, за да живее момчето ми. Знам още — продължи, без да позволи на Ив да я прекъсне, — какво ще кажете — че сте изпълнявали дълга си и нищо повече. Но първо искам да ви благодаря като майка, само като майка. — Риданията отново я задавиха. С усилие се овладя, но една сълза се търкулна по страната ѝ. — Благодаря ви и от името на Кевин. Моля ви, не ме прекъсвайте, позволете да ви кажа всичко, което ми е на сърцето. — Прокашля се и добави: — Синът ми се гордееше, че е полицай. Вярваше и уважаваше институцията, влагаше цялата си душа в работата си. Ако не бяхте вие, щяха да му отнемат не само живота, но и тази вяра. Ако не бяхте вие, капитанът, командир Уитни и колегите му от отдела синът ми щеше да бъде опозорен. А сега... — Тя извади от черната си чантичка полицейската значка на сина си. — Благодарение на вас той ще бъде погребан с почести. Ще ви бъда признателна до гроб. — Приведе се към Ив, очите ѝ трескаво блестяха: — Спрете убийците! Сигурна съм, че ще им попречите да унищожат и други невинни хора!

— Да, госпожо. Давам ви честната си дума, че ще се добера до тях.

Колийн кимна, облегна се на стола, затвори очи.

— Извинете, че ви отнех толкова много време. Сигурно имате много работа. Ще остана още малко тук, на светло.

Ив се изправи и тръгна към вратата, но преди да излезе, се обърна:

— Знаете ли какво мисля, госпожо Халоуей? Убедена съм, че синът ви много се е гордеел с вас.

Отново устните на жената в черно потрепнаха в подобие на усмивка, по страната ѝ отново се изтърколи сълза.

Ив безшумно излезе и затвори вратата. Преди да стигне до стълбището, Франко връхлетя върху нея. Чанг ситнеше след нея като домашно кученце.

— Крайно време е да поговорим! — Джена тръгна към частния салон, но Ив я спря:

— Госпожа Халоуей е там.

За миг изражението на Франко се промени, погледът ѝ се изпълни със съчувствие. Сетне тя забърза по коридора и отвори вратата на друга стая.

Помещението беше нещо като канцелария, зад голямото дървено бюро, върху което беше поставен компютър, седеше млада жена.

— Излезте! — нареди заместник-кметницата.

Ив вдигна вежди, когато непознатата жена побърза да се подчини. Джена Франко бе свикнала заповедите ѝ да бъдат изпълнявани безпрекословно — качество, достойно за уважение.

Тя едва изчака Чанг да влезе и да затвори вратата, преди да се нахвърли върху Ив:

— Разбрахме ли се при контакти с медиите да повтаряш официалното становище? Не можем да си позволим да губим време и средства да вървим по петите ти и да оправяме кашите, които забъркваш!

— Ами тогава се постарайте да вървите редом с мен. Научих за новото възвание на терористите само няколко минути, преди да бъде излъчено по телевизията. Намирам, че реакцията ми беше съвсем уместна.

— Не вие решавате какво да говорите пред журналистите — високомерно се намеси Чанг. — Назначен съм да осъществявам контакт с медиите и държа да следвате указанията ми.

— Доколкото ми е известно, не съм длъжна да отговарям за действията си пред вас — не му остана длъжна тя. — Ако това се случи, незабавно ще се пенсионирам.

— Началникът на полицията ви нареди да ни сътрудничите — напомни ѝ той. — Въпреки това отказахте да участвате в публичните изяви, които бяха планирани така, че да имат максимално въздействие върху общественото мнение. Отгоре на всичко направихте официално изявление, без да го съгласувате с когото и да било. Поне да бяхте говорили само от ваше име! Поведението ви е недопустимо, лейтенант!

— Ако началникът Тибъл или командир Уитни преценят, че съм постъпила неправилно, ще ме порицаят. Не съм твоя подчинена, Чанг. — Пристъпи към него и злорадо се усмихна, когато той изплашено се отдръпна. — Не ми казвай как да си върша работата.

— Знам, че никога не си изпитвала уважение нито към мен, нито към длъжността ми.

Ив наклони глава:

— Накъде биеш?

— Ще видим какво мисли по въпроса началникът Тибъл.

— Тичай да ме наклеветиш, дребен доносник такъв! Остави възрастните да поговорят, както приляга на зрели хора. — Обърна се към Франко, която не бе проронила нито дума по време на гневната размяна на реплики: — Има ли още нещо, което си наумила да ми кажеш?

— Да, има. Чанг, извини ни за секунда. Ще обсъдим подробностите в моя служебен кабинет след... — Джена погледна часовника си и добави: — След половин час.

Чанг излезе, като гневно затръшна вратата.

— Далас, нарочно ли дразниш хората или тази способност ти е вродена?

— Вероятно е по рождение, тъй като го правя с учудваща лекота. Особено когато си имам работа с мекотели като Чанг.

— Ако ти кажа, че според мен той е самодоволен и досаден тип — изявление, което категорично ще отрека, ако решиш да ме цитираш — ще преодолееш ли враждебността си към мен?

— При положение, че си искрена, възниква въпросът защо го използваш.

— Защото е истински професионалист. Ако трябваше да харесвам всички свои подчинени или колеги, нямаше да съм в политиката. Според Чанг — ние с кмета също подкрепяме мнението

му — ти допусна грешка, като се възползва от смъртта на детектив Халоуей да защитиш позицията си.

— Аз ли се възползвах? Чакай малко! Терористите изопачиха фактите, приписвайки другиму отговорността за неговата смърт. Трябваше да кажа истината на гражданите на Ню Йорк.

— Разбирам, че си се подчинила на интуицията си. За Бога, Далас, за безсърдечна ли ме мислиш? Знаеш ли, че сърцето ми се къса за нещастната майка на Халоуей? По дяволите!

Джена се обърна, приближи се до малкия прозорец и се загледа навън.

Ив я проследи с поглед, осъзнавайки, че Джена е искрена. Самата тя често прибягваше до същия похват, за да се овладее.

— Разбирам какво изпитва, защото и аз имам син, десетгодишно момченце. Не бих понесла скръбта, която изживява тази жена. Няма нищо по-страшно от това майка да загуби детето си.

— Според мен щеше да ѝ бъде много по-тежко, ако хората си мислят, че синът ѝ е загинал напразно.

— Нима? — промърмори Франко, сетне поклати глава. — О, знам как разсъждавате вие, ченгетата. Не загива напразно онзи, който умре, докато изпълнява дълга си. Няма да оспорвам мнението ти, защото не го разбирам. Въпросът е, че непрекъснатото споменаване на името му отвлича вниманието на обществеността и на медиите от идеята, която се стараем да внушим. Предполагам, че няма да се съгласиш. — Джена се извърна от прозореца. — Повярвай, че съм поопитна от теб по тези въпроси, а Чанг слага и двете ни с теб в малкия си джоб. Ти наруши и още едно наше споразумение и даде изявление, без да го съгласуваш с нас.

— Отказвам да бъда ваша пионка. Не съм телевизионна звезда, но не пропускам да се възползвам от медиите, ако е в полза на разследването.

— Тогава защо отказа участие в предаванията, които бяха уредени от Чанг? Известно ти е, че имаме голямо влияние именно в тези телевизионни канали.

— Ами ти сама отговори на въпроса си. Няма да си губя времето, за да повтарям като папагал изявления, одобрени от кмета или от друга голяма клечка, докато работата ми по разследването изостава. Отказвам да се превърна във ваш глашатай!

— Да, командир Уитни ни предупреди как ще реагираш.

— Тогава защо го усукваш?

— Длъжна бях да опитам. — Джена разпери ръце. — Щеше да ни е от полза. Другият въпрос, който искам да обсъдим, е много по-сериозен. До ушите на кмета вече е стигнало, че тази сутрин си разпитала семейство Дюкс — хора, които наскоро са загубили сина си, а информацията за тях е засекретена.

— Хм, онзи не си е губил времето. Да, случайно попаднах на сведенията за семейство Дюкс. След като научих за връзката на сина им с Когбърн и Фицхю и разбрах каква е професията на Доналд Дюкс, прецених, че трябва да ги разпитам неофициално. Май сега ти ме учиш как да си гледам работата, а?

— Престани! — Франко вдигна ръце, сякаш се предаваше. — Защо се държиш така, сякаш сме противници?

— Защото те чувствам като противник.

— Знаеш ли какво ще се случи, ако тези хора се обърнат към медиите и разкажат как са били тормозени в собствения им дом от полицейската служителка, разследваща този случай, който и без друго е доста скандален? Когбърн е накарал сина им да се пристрасти към наркотиците...

— Липсват доказателства, че е именно той е „зарибил“ момчето.

— Липсата на доказателства е без значение! — избухна Франко. — По-важно е как ще бъдат представени нещата. Когбърн е причината едно момче от добро и религиозно семейство да се пристрасти към дрогата. От полицията не са съумели да докажат вината на пласъора и той е бил освободен. По-късно същото момче, което вече е зависимо от наркотика, вследствие на което характерът му коренно се променя, попада в ръцете на педофил. Чадуик Фицхю пребива и изнасилва едва четиринайсетгодишния Девин. Родителите са съсипани, хлапето е травмирано, а полицията отново позволява на престъпника да се отърве безнаказано.

— Истината е съвсем друга.

— Няма значение каква е истината. Важното е, че именно тази версия ще стане обществено достояние. Без значение е дали истината е изопачена или пък всичко е лъжа, след като историята се разчуе. Имаш ли представа как ще бъдеш обрисувана? Като безсърдечно ченге, най-безцеремонно разчоплящо раната на скърбящите родители, които са се

помъчили да постъпят правилно, които са вярвали, че насилникът на сина им ще бъде наказан, но са били жестоко измамани. Не стига това, ами си ги вълвякла в криминално разследване, обвинила си ги, че са членове на група, която на всеослушание си определила като „терористична“. Представиш ли си как ще реагират жителите на този град?

— Нека ти кажа какво се е случило в действителност, Франко. Доналд Дюкс е отказвал да приеме сексуалната ориентация на сина си...

— Боже мой! — Джена притисна пръсти до слепоочията си, сякаш се опитваше да продупчи главата си. — Споменеш ли, че момчето е било хомосексуалист, ще бъдат заведени дела не само срещу теб, ами срещу полицията и може би срещу градската управа, преди да те хвърлят от покрива на най-близката двайсететажна сграда.

— Ако аз вече не съм те хвърлила. Във всеки случай има доказателства, че хлапакът е бил обратен или най-малкото не е бил наясно дали иска да бъде момче или да обърне резбата. Не е имал възможност обаче да определи сексуалната си ориентация. Баща Доналд Дюкс е властен тиранин, който не допуска отклонение от моралните норми. Той е унищожил наркотика, доказващ вината на Когбърн, обаче кой опира пешкира накрая? Полицията, защото не си е свършила работата. Същият Доналд Дюкс дава лъжливи показания и преиначава фактите, когато синът му се забърква с Фицхю. Излиза, че ние отново сме си гледали работата през пръсти. А сега е намерил отдушник за враждебността си, в хора, които споделят възгледите му. „Борци за прочистване“.

— Имаш ли доказателства за твърденията си?

— Само за някои, но скоро ще се добера до останалите.

— Далас, след като на мен ми е трудно да ти повярвам, какво очакваш от широката общественост? Нещо повече, говориш за факти и предположения, базиращи се на засекретена информация. Съмнявам се, че дори публично порицание от прекия ти началник няма да те спаси от съдебно преследване. Представиш ли си каква буря ще се разрази в медиите?

— Остави на мен да се притеснявам дали и кога прекият ми началник ще ме порицае. На вас с Чанг оставям да се справите с медиите. Не се страхувам, че Дюкс ще подаде съдебен иск срещу мен.

След като го вкарам в затвора, обвиненията ще отпаднат. Имаш ли други въпроси?

Джена смръщи вежди и се втренчи в събеседницата си:

— Дано наистина вярваш в силите си.

— Вярвам, че съм на страната на справедливата кауза, което е по-важно.

Докато слизаше обратно по стълбището, Ив чу как мъж с ясен теноров глас запя „Дани бой“. Неизвестно защо на погребенията ченгетата винаги пеят „Дани бой“ — помисли си тя.

— Лейтенант. — Рурк я чакаше пред входа на залата.

— Задушavam се — промърмори Ив, обърна се и излезе на улицата.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Някаква неправилно паркирана камионетка беше предизвикала задръстване на движението в продължение на шест пресечки. Разгневените шофьори натискаха клаксоните и бълваха ругатни, звуците се сливаха в пронизителен яростен писък.

Собственикът на подвижен павилион за храна предлагаше прегорял кебап, залят с прекалено много сос. От мазния дим въздухът сякаш бе натезал и бе станал хлъзгав. Вонята беше нетърпима.

Но Ив предпочиташе шума и неприятната миризма пред шепота и уханието на цветята в траурния дом. Тя смело се втурна сред облаците от мазен дим с миризмата на кромид лук, извади от джоба си няколко кредитни жетона и се обърна към продавача:

— Искам шоколад.

— Имам шоколадови десертчета. Колко искаш?

— Шест.

— Имам и лимонада, пепси, кока-кола, газирана вода. Какво да бъде?

— Само шоколад.

Тя му подхвърли жетоните, изтръгна от ръката му тънките шоколадови десертчета, набързо отстрани опаковката на едно и отхапа голямо парче. Шоколадовите изделия, стиснати в жестокия юмрук на горещината, вече се топяха.

Рурк плати голяма бутилка минерална вода, взе и цяла купчина хартиени салфетки.

— Дай и на мен едно. Ако изядеш всичките, ще ти прилее.

— Вече ми е зле — промърмори тя, но все пак доказва безграничната си любов към съпруга си, като му отпусна едно от любимите си лакомства. — Пийчтри ми изнесе трийсетсекундна лекция за работата в екип, накрая ме възнагради със сърдечно стисване на рамото, намеквайки, че с него сме дали обет да служим на обществото. Веднага след това Франко и Чанг щяха да ме изядат с парцалите заради тазсутрешното ми изявление по Канал 75. Обвиниха

ме, че не съм го съгласувала с тях, не трябвало да объркваме хората, като им казваме истината. Да му се не види, аз съм ченге, не кукла на конци, управлявана от специалистите по връзки с обществеността.

— Което ти не си пропуснала да изтъкнеш.

— Естествено. — Ив мрачно се усмихна, отхапа от второто шоколадче. — В интерес на истината Франко не е кръгла глупачка, дори е прекалено умна за човек, занимаващ се с политика. Но и тя като останалите повече се интересува от общественото мнение, отколкото от разследването.

— Съгласи се, че това ѝ е професията, скъпа Ив. — Рурк отпи глътка вода, за да прогони вкуса на жалкото подобие на шоколад, навлажни хартиена салфетка и избърса пръстите си. — Тя пък не разбира нищо от твоята работа. Не проумява, че медийните изяви те интересуват по-малко от това коя риза да облечеш сутрин — добави, смачка на топка салфетката и я хвърли в контейнера за смет. — Тоест — пет пари не даваш за тях.

Ив огледа ризата си. „Бяла е — помисли си. — И чиста. Какво толкова да избирам?“

— В полза на всички ще бъде да си гледат работата и да ме оставят да си върша моята. Вече имам няколко заподозрени, мътните ги взели! Прайс, Дуайър и Дюкс. Проговори ли един, кълбото ще се разплете. — Тя облиза от пръстите си разтопената кафява маса и разкъса обвивката на третото шоколадче. — Дюкс веднага се е свързал с адвокат. Твърди, че съм упражнила тормоз върху него и семейството му, заплашва ме със съд, от което Франко и компания буквално са откачили.

— Изненадана ли си?

— Ни най-малко, очаквах го. Но може би си въобразявах, че големите клечки ще проявят поне мъничко уважение към смъртта. — Ив се обърна да погледне погребалния дом. Няколко униформени мъже тъкмо излизаха на улицата. „Връщат се на работа — помисли си тя. — Животът невинаги продължава, само работата няма край.“ — Дюкс участва в терористичната организация. Психологическият профил му приляга като костюм, ушит по поръчка. Тази сутрин те поздравих за тактиката ти към Джейми — първо го скастри, направи го на пух и прах, после му възвърна самочувствието. Дюкс обаче е пренебрегнал третия етап. Според мен е превърнал в ад живота на момчето. Ще го

заловя! И него, и съучастниците му! — Ив вдигна очи, търсейки с поглед прозореца на стаята, в която бе разговаряла с Колийн Халоуей. — Ще им попреча да убиват хора! От теб искам да ми осигуриш възможно най-подробната информация за Дюкс, но само по законен път.

— Щом ще е по законен път, защо не се обърнеш към Фийни или към Макнаб?

— Може би ще ми заповядат да не закачам Дюкс, тогава няма да имам право да възложа на Отдела по електроника проучването. Ако предчувствието ми се оправдае, ти ще бъдеш мой помощник. — Наклони глава и се втренчи в него. — Хрумна ми нещо. Предполагам, че като собственик на безброй компании непрекъснато издирваш добри компютърни специалисти. Преди да назначиш някого, вероятно обстойно го проучваш, нали?

— Разбира се. След като проуча тъкмо този специалист, случайно ще споделя със съпругата ми сведенията. — Рурк прокара пръст по брадичката ѝ. — Много хитър план, лейтенант.

— Искам да го вкарам зад решетките, затова ще използвам всички възможности. Днес следобед отново ще посетя Клариса Прайс. Едва ли ще се зарадва, като ме види. После ще се занимава с Дуайър. — Тя се втренчи в ръката си. Последното шоколадче съвсем се беше разтопило. — Пфу, ама че гадост!

Изхвърли жалките остатъци в контейнер за смет, избърса пръстите си с навлажнените хартиени салфетки, които Рурк ѝ подаде.

— Госпожо полицай! — Някакъв човек се беше надвесил през сваленото стъкло на колата си и крещеше, за да надвика какофонията от клаксони. — Що не разкараш онзи тъпак от улицата, та да ни отвори пътя?

— Оръжието ти се вижда — обясни Рурк, а тя побърза да загърне по-плътното черното си яке. Озърна се и видя двама униформени, които излизаха от траурния дом. — Хей! — извика и им показа значката си. — Намерете скапания шофьор на тази бричка! Ако не се разкара веднага, лепнете му глоба.

— Ти ченге ли си? — провикна се единият.

— Не, само са ми дали значка и бластер. Натисни клаксона, и побързичко! — Обърна се към Рурк и видя, че той широко се усмихва. — Защо се хилиш?

— Значката ти е изцапана с шоколад, лейтенант.
— Мамка му! — Ив понечи да избърше значката на панталона си, но Рурк я изтръгна от ръката ѝ и я почисти с последната салфетка.
— Вдигни брадичка! — изкомандва.
— Защо. И лицето ми ли е изцапано?
— Не. — Рурк се наведе и допря устни до любимото си място. — Прииска ми се да те целуна.
— Брей, много си хитър. Върни ми значката.
— Вече е в джоба ти.
Тя недоверчиво опипа джоба си, поклати глава:
— Прибери се вкъщи и използвай сърчните си пръсти, за да ми осигуриш необходимата информация. Ще взема Пийбоди и заедно ще отидем в Агенцията за закрила на децата.
— А пък аз ще проверя дали Макнаб е готов да си тръгне.
— С лимузината ли ги доведе? — попита тя, докато вървяха обратно към сградата.
— Да. Защо питаш?
— Много ги глезиш, проваляш дисциплината. — Тя тръгна към сградата, в този момент отвътре излезе Уитни.
— Лейтенант, Рурк. Мислех, че сте си отишли.
— Ще повикам моите хора и веднага тръгваме, сър.
— Остави това на Рурк. Да повървим заедно до управлението.
— Слушам, сър. — Ив се обърна към съпруга си: — Предай на Пийбоди, че ще я чакам в управлението. — Направи една крачка, спря и добави: — Да измине разстоянието пеш. Не искам да я видят как слиза от лимузината.
— Твоите желания са закон за мен, лейтенант. — Той докосна трапчинката на брадичката ѝ. — Ще се видим у дома. Довиждане, Джак. — Кимна на командира и влезе в траурния дом.
— Като гледам как е задръстена улицата, няма начин за половин час да се добере с кола до управлението.
— Ще намери начин — измърмори Ив, — при това ще устрои страхотен спектакъл.
— Гледам при всяка възможност да се движа пеш — каза Уитни, като тръгнаха към управлението. — Казаха ми, че си разговаряла насаме с майката на Халоуей.
— Възхищавам се от самообладанието ѝ.

— Аз също. Разбрах, че си имала разговор и с кмета.

— Точно така, сър.

— Безпокойството му относно сегашното положение е основателно.

— Не само господин кметът, а всички ние основателно сме обезпокоени.

— Имаш право, но може би реагираме по друг начин. Разговаряла си също с Чанг и със заместник-кметицата.

— Разменихме по няколко думи.

Командирът я изглежда:

— Днес си разменила по няколко думи с доста хора.

— Да, сър. Мисля, че изявлението, което продиктувах на Надин Фарст, беше съвсем уместно и отговаряше на истината. Детектив Халоуей и родителите му не са заслужили терористите да ги използват, за да предават посланията си. Полицейската институция му дължи нещо повече.

— Съгласен съм, лейтенант. — Той спря на пешеходната пътека, където цяла тълпа минувачи чакаха светофарът да даде на зелено. — С началника Тибъл смятаме, че изявлението ти беше блестящо. Разбира се, от кметството не споделят мнението ни, но Чанг ще се постарее да настрои общественото мнение в наша полза. Искан да го знаеш — добави той, въпреки че Ив не бе изрекла нито думичка.

Пешеходците се втурнаха да пресичат секунди преди светофарът да премине на зелено. Ив и командирът ускориха крачка, за да се измъкнат от множеството.

— Няма да си губя времето с банални обяснения как сме длъжни да се съобразяваме с политиците и с медиите, колко важен е обликът ни пред обществото и колко сложни са понякога взаимоотношенията между кметството и полицията. — Без да забави крачка, Уитни извади от джоба си няколко кредитни жетона и ги пусна в чашката на един просяк. — Защото знам, че всичко това вече ти е известно и че не те интересува. Ще ти кажа обаче, че ще улесниш всички, ако си сътрудничиш с Чанг. Разбира се, когато е възможно, без това да се отрази на работата ти по разследването.

— Ще се постарая, сър.

— Колкото до разпита, на който този сутрин си подложила Силвия и Доналд Дюкс...

— Не беше разпит, сър. Посетих ги в дома им и с тяхно съгласие им зададох няколко въпроса.

— Не ми излизай с този семантичен трик, лейтенант. Колкото и да увърташ, факт е, че информацията за семейство Дюкс е засекретена и че забраната за достъп още е в сила.

— Понякога се добираме до сведенията не чрез компютърни файлове, сър.

— Помолих те да не увърташ, разбирам играта ти. Ще ми кажеш ли откъде си получила сведенията?

— Не, сър. Не съм длъжна. Според член 12 на вътрешния устав...

— Не ми цитирай устава, Далас! — Уитни крачеше спокойно, сякаш жегата не му влияеше, но за пръв път в гласа му прозвучаха нотки на раздражение. — Ако се стигне до гражданско дело, и ти, и нашите правила ще бъдете подложени на изпитание.

— Няма да се стигне, сър. След като обвиня Доналд Дюкс в участие в заговор, той ще трябва да наеме цяла гвардия скъпо платени адвокати да го защитават.

— Смяташ ли, че е замесен?

— Не само е замесен, ами е затънал до шията, образно казано.

— И майката на момчето ли участва в заговора?

Ив поклати глава:

— Едва ли. Прекалено пасивна е. Ще проуча служебното досие на Доналд, за да разбера дали наистина е опитен програмист. Интуицията ми подсказва, че той е сред ключовите фигури в организацията. Властен човек като него не би приел да бъде пионка. Обзалагам се, че ако го разпитам в управлението, ще се пречупи. Изпълнен е с гняв и арогантност, смята, че винаги има право. Смята, че мястото на жените е само в кухнята, затова още повече се дразни от факта, че го разпитвам именно аз. Знаете ли как изглеждаше съпругата му? Нагласена като за участие в телевизионна реклама, препасала кухненска престилка. Гримът ѝ бе съвършен, носеше и обици с перли. И то още в девет сутринта!

— Съпругата ми се гримира, преди да седнем на закуска.

— Хм, така ли? Но никой не я насилва, не я кара да подскача като кукла на конците... — Ив се усети и побърза да добави: — Не исках да ви засегна, сър.

— Разбрах, лейтенант.

— Още няколко улики и Дюкс ще ми падне в ръцете.

— Не се захващай с него, докато не разполагаш със солидни доказателства.

— Смятам, че си сътрудничи със социалната служителка и полицаия, които са били привлечени по случая със сина му. Мисля, че и те участват в заговора. Улича ли един от тях, всички ще влязат в капана.

Двамата преминаха кръстовището и завиха към управлението.

— Повтарям, трябва да имаш сигурни доказателства. Само една грешка и ще се развихри грандиозен скандал, а ти ще си изпатиш най-много... И още нещо — много се зарадвах, като видях Макнаб на крака.

— Да, сър, и ние сме много щастливи.

— Струва ми се още неукрепнал.

— Не го натоварвам с работа, а Пийбоди... — Тя изведнъж млъкна. Сигурно езикът ѝ се развърза, защото не е свикнала да се разхожда с командира по улиците, сякаш разглежда забележителностите на града. — Пийбоди поема и неговите задачи.

— Лейтенант, мислиш ли, че не знам за връзката между младежа от електронния отдел и твоята помощничка?

Ив сведе поглед и промърмори:

— Не желая да говоря по този въпрос. Хващат ме нервите.

— Моля?

— Честна дума, сър. Получавам тик под окото всеки път, когато... Няма значение. Важното е, че детектив Макнаб и полицай Пийбоди образцово изпълняват задълженията си. Възнамерявам да предложа моята помощничка да бъде повишена в детектив първи ранг.

— Какъв стаж има в полицията?

— Почти три години. Повече от година е в отдел „Убийства“. Направете справка със служебното ѝ досие и с изготвената от мен характеристика. Ако одобрите препоръките ми, тя ще започне да се подготвя за изпита.

— Ще те информирам за решението си. Възможно ли е днес следобед да ти отнема Макнаб за един-два часа?

— Разбира се, щом се налага.

— Добре. Ще участва на живо в предаването на Надин Фарст във връзка с твоето изявление.

— Сър, смятате ли за уместно да го... излагате на показ, след като още не е напълно възстановен? И то след като е присъствал на погребението на свой колега!

— Чувала ли си думата „компромис“, лейтенант? — Спокойният тон на Уитни й подежда така, сякаш я заляха с ледена вода. — Животът е низ от компромиси, особено когато заемаш пост, поставящ те в центъра на общественото внимание. Съмняваш ли се, че младежът ще се справи? Че достойно ще защити Халоуей?

— Не, сър. Изобщо не се съмнявам.

— Не ти допада да го използват като символ. — Уитни тръгна към входа на управлението. — Но и двамата сте именно това, лейтенант.

Огледа се, като влязоха в грамадното фоайе с многобройните информационни банки и говорещите електронни указатели. Видя ченгетата, жертвите, виновниците.

— Тази сграда също е символ — добави. — Символ на ред и законност. Нашата институция е подложена на изпитание поради манипулациите на група терористи. От първостепенна важност не е само да заловиш престъпниците, а да направиш всичко възможно да бъдат осъдени. Знаеш, че общественото мнение ще бъде на страната на бащата на мъртвото момче, затова доказателствата срещу него трябва да бъдат неопровержими.

Тя реши първо да свърши неприятната работа, като напише официален рапорт за посещенията си в дома на семейство Дюкс. Ала като влезе в канцеларията си, завари Дон Уебстър да седи зад бюрото ѝ.

— Ако все така намирам на моя стол по някого от Отдела за вътрешно разследване, ще го изхвърля — подхвърли заядливо.

— Затвори вратата, Далас.

— Бързам да напиша рапорта си, чака ме много друга работа.

Уебстър се изправи и затвори вратата:

— Няма да те бавя. Разговорът ни ще се записва.

— За какво има да говорим, че и да го записваш?

— Става въпрос за начина, по който си се добрала до засекретена информация. Не бързай — добави, преди тя да заговори. — Обмисли отговорите си, преди да включи записващото устройство.

— Не ми трябва време за размисъл. Включи проклетото устройство и да приключваме с този цирк. Предстои ми работа по няколко незначителни убийства, докато твоя милост само си пише доносите.

— Процедурата е задължителна и ти много добре го знаеш.

— Честно казано, изобщо не ми хрумна — отвърна. Знаеше, че по-късно ще се упрекне за небрежността си. — Имаше много по-важни неща, за които да мисля.

— Седни.

— Не съм длъжна.

— Е, както искаш. — Той включи записващото устройство и задиктува: — Лейтенант Доналд Уебстър от Отдела за вътрешно разследване разпитва лейтенант Ив Далас от отдел „Убийства“. Разпитът се провежда в Централното полицейско управление във връзка с достъпа до поверителната информация относно Силвия и Доналд Дюкс и починалия им малолетен син Девин. Лейтенант Далас, желаете ли на разпита да присъства служебен защитник или посочен от вас адвокат?

— Не.

— Принавате ли, че в качеството ви на полицейска служителка днес сутринта приблизително в девет сутринта сте посетили дома на Силвия и Доналд Дюкс, намиращ се на... — Той прочете адреса.

— Да.

— Принавате ли, че сте разпитали горепосочените лица във връзка с инцидентите с малолетния им син Девин, който вече е покойник?

— Да.

Уебстър вдигна вежди. Ив не знаеше дали това е знак на раздразнение или одобрение на едносричните ѝ отговори, пък ѝ не я беше грижа.

— Известно ли ви бе, че информацията относно горепосочените инциденти с малолетния Девин е засекретена?

Тя невъзмутимо отвърна:

— Научих го едва днес сутринта от самия господин Дюкс.

— Твърдите, че преди това не сте знаели за поверителността на сведенията, така ли?

— Досетих се какъв е случаят.

— Как се досетихте?

— Разбрах, че информацията е закодирана, след като по време на разследването установих, че липсват каквито и да било данни за случилото се.

— Как се добрахте до сведенията за Девин Дюкс? — попита Уебстър, без да откъсва поглед от лицето ѝ.

— С помощта на независим източник.

— Назовете източника, който ви е помогнал да проникнете в засекретени файлове.

— Според точка 86 на член 12 от вътрешния устав не съм длъжна да назовавам информаторите, които използвам по време на важно разследване.

Тонът на Уебстър изобщо не се промени, когато зададе следващия въпрос:

— Отказвате ли да назовете вашия източник?

— Да. В противен случай ще се лиша от възможността за в бъдеще да използвам услугите му, а самото разследване ще бъде заплашено от провал.

— Лейтенант Далас, използвали ли сте служебен компютър и/или служебни източници, за да си осигурите достъп до закодираните файлове?

— Не.

— Лейтенант Далас, декодирахте ли файловете, съдържащи информация за Девин Дюкс?

— Не.

— Наредихте ли на служител от нюйоркската полиция да ги декодира?

— Не.

— Опитвахте ли чрез подкуп или заплаха да принудите някого да наруши съдебната забрана за достъп до тези файлове?

— Не.

— Ако се наложи, ще се съгласите ли да се подложите на детектора на лъжата?

— Няма да го приема доброволно, но ще се подчиня, ако ми бъде заповядано от висшестоящите органи.

— Благодаря за съдействието, лейтенант. Разпитът приключи. — Той изключи записващото устройство.

— Това ли е всичко?

— Засега. Ще ме почерпиш ли едно истинско кафе?

Ив безмълвно посочи автоготвача.

Уебстър програмира устройството и докато чакаше, промърмори:

— Ако се стигне до съд, ще ни бъде от полза, че си се подложила на детектора на лъжата. Мислиш ли, че успешно ще преминеш теста?

— Разпитът приключи, Уебстър. Остави ме да си гледам работата.

— Искаш ли да знаеш истината? Настоях лично да те разпитам, защото се мъча да ти помогна. Ако нашият отдел не проведе разследване на случилото се, ще ни заподозрат в прикриване на вината на полицейски служител. Подобно предположение ще навреди на всички ни.

Ив, която по време на разпита едва сдържаше гнева си, избухна:

— Наистина някой прикрива нещо, Уебстър! Терористите разчитат, че никой няма достъп до засекретените файлове и предприемат какви ли не юридически хватки, за да забавят или да препънат моето разследване. Побеснели са от гняв, че се добрах до сведенията.

— Подозираш, че са замесени и ченгета, така ли? — След като Ив не отговори, а седна пред компютъра си, Уебстър гневно ритна бюрото — жест, който тя прекрасно разбираше. — Толкова ли ти е трудно да повярваш, че съм на твоя страна?

— Не. Обаче не искам от мен да наклеветя колеги пред Отдела за вътрешно разследване, преди да съм сигурна във вината им. Когато имам стабилни доказателства, ще ти поднеса на тепсия виновника.

Уебстър отпи от кафето си. Очевидно кофеинът успокояваше опънатите му нерви, предпазваше го от опасността да избухне.

— Ако ми кажеш имената на заподозрените, ще ги проуча неофициално.

Ив втренчено го изгледа и разбра, че е искрен.

— Вярвам ти и съм признателна за предложението. Първо ще проуча няколко възможности. Ударя ли на камък, непременно ще

потърся помощта ти. Между другото, разпитахте ли Трухарт?

— Да, установихме, че е невинен. Хлапето не заслужаваше да бъде прекарано през тази месомелачка.

— Е, за щастие се отърва невредим. Извинявай, но наистина имам работа.

Уебстър ѝ кимна за довиждане, но преди да излезе, заяви:

— Ако са замесени ченгета, искам да ми ги предадеш.

— Запази си ред — промърмори тя и се свърза с командира, за да го помоли за услуга.

Докато чакаше отговор, нахвърли черновата на рапорта, като правеше справки с бележките си, за да не пропусне дори най-незначителната подробност. Набързо я преписа, изпрати копия до съответните инстанции. Когато получи разрешение да действа, се обади на Трухарт.

— Взимам те в екипа — осведоми го без предисловия, мимоходом забелязвайки сенките под очите му. — Трябва ми човек за най-досадната работа. Ще бъдеш пряко подчинен на детектив Бакстър. Той ще те чака в кабинета ми у нас — в момента целият екип работи там.

— Лейтенант, прехвърлен съм към диспечерската служба до второ нареждане.

— Е, сега ти давам второ нареждане. Бъди спокоен, взех разрешение от командира. Рапортувай на детектив Бакстър възможно най-бързо.

— Слушам, лейтенант. Благодаря, лейтенант.

— Да видим дали ще ми благодариш след няколко часа съвместна работа с новия ти шеф.

Тя прекъсна връзката и отиде в общото помещение, за да повика помощничката си.

— Пийбоди, идваш с мен.

— Слушам, лейтенант. — Пийбоди заговори отново едва когато се качиха в колата. — Не исках да ви го кажа, докато сме в сградата — понякога и стените имат уши. Бакстър помоли да ви предам нещо свързано с детектив Дуайър.

— Така ли? Какво?

— Докато бил в траурния дом, се заговорил с неколцина колеги. Сама видяхте, че там гъмжеше от ченгета, някои бяха от Шестнайсети

участък. Бакстър успял да насочи разговора към Дуайър, оказало се, че един от присъстващите е от неговия участък. Преди няколко години Дуайър се развел, а съпругата му взела момченцето им със себе си в Атланта. Нашият човек много страдал, че не може да вижда сина си, когато пожелае. Колегата му споделил, че по онова време той бил буквално съсипан. Не след дълго обаче, докато работел по някакъв случай, се запознал с една жена. Започнали да се срещат, а от близо година били неразделни. Въпросната дама работела в Агенцията за закрила на децата.

— Хм, има дни, когато на човек му върви като по вода — усмихна се Ив.

Време бе отново да се срещнат с Клариса Прайс.

Ала преди да изкара колата от гаража, диспечерската служба се свърза с нея.

Осъществено бе стопроцентово прочистване.

Новото убийство я принуди да промени плановете си. С Пийбоди пристигнаха в Агенцията за закрила на децата няколко минути преди края на работното време. Без да обърне внимание на протестите на служителката на рецепцията, Ив профуча край нея и влезе в кабинета на Клариса Прайс.

Панталонът ѝ беше изцапан с кръв. Тъмните петна не личаха върху черната тъкан, но тя още усещаше миризмата.

— Извинете, лейтенант, но не мога да ви отделя нито минута — обяви Прайс. Също като миналия път носеше елегантна дреха, която подчертаваше красотата ѝ. Изключи монитора, за да скрие информацията, погледна часовника си и обяви: — Трябва да приключи този доклад, след това имам среща.

— Не ме интересува срещата ти — грубо отсече Ив. — Ще се наложи да ме изслушаш!

Клариса стисна устни, скръсти ръце на гърдите си.

— Лейтенант, вече нарушихте обещанието си. Научих, че тази сутрин сте нахълтали в дома на семейство Дюкс, започвайки нещо, което ще причини още повече скръб и ще предизвика съдебен процес срещу агенцията и конкретно срещу мен. Грешите, ако си

въобразявате, че ще разговарям с вас. Как си позволявате да влизате без покана и да ме безпокоите в края на един много тежък ден?

— Нарушила съм обещанието, а? Обвиняваш ме, че не държа на думата си. — Ив сложи длани върху бюрото и се приведе към Клариса. — Тогава как ще определиш действията на „Борци за прочистване“? Като спазване на дадената дума ли? Идвам от мястото на поредната екзекуция, госпожице Прайс. Името Ник Грийн говори ли ти нещо? Може би си го чула по време на тежката ти работа, която те изцежда в края на работното време. Човекът се е занимавал с продажба на наркотици и порнофилми, сводничество и организиране на празненства, предлагащи нетрадиционни забавления. Желанието на клиента е било закон за Ник, готов е бил да задоволи дори желанията на онези, които са проявявали предпочитания към малолетни момчета и момичета. Мнозинството хора едва ли биха го определили като образцов гражданин, но последните един-два дни и за него са били много тежки.

— Вероятно намекваш, че още някой е умрял, но това изобщо не ме засяга. Ако това лице по някакъв начин е свързано с нашата агенция, няма да потвърдя или да го отрека, докато не представиш съответна заповед.

— Рано или късно ще разбере кой пречи на работата ми, като възпрепятства издаването на разрешителни за разпит и за обиск. Гарантирам ти, че самоличността му няма да остане в тайна. А сега чуй още едно име, което може би знаеш. Хана Уейд, шестнайсетгодишна, от смесена раса. Непрекъснато е бягала от дома си. При последното ѝ изчезване родителите ѝ вдигнали ръце от нея. Научих, че този път е била на улицата повече от три месеца. Прехранвала се е с проституиране, продажба на наркотици, джебчийство. От дванайсетата си годишнина Хана все се забърквала в неприятности. Но това повече няма да се случи. Защото е мъртва.

Ив извади от чантата си три снимки и ги хвърли на бюрото:

— Била е красива, ако се вярва на фотографията на личната ѝ карта и на свидетелите, които са я виждали. Но по тези снимки е невъзможно да се прецени каква е била външността ѝ. След като си намушкан с нож петдесет-шейсет пъти, от красотата не остава и следа.

Прайс, която беше пребледняла като платно, блъсна встрани снимките:

— Не я познавам. Нямаме право да...

— Резултатите са ужасяващи, нали? В жестокото убийство няма нищо чисто. Преди малко газех в локви кръв — кръвта на едно шестнайсетгодишно момиче. Гледката е кошмарна, повярвай ми. Кръвта е бликала като фонтан от тялото на Хана, докато се е опитвала да се защити от ножа на безмилостния убиец, чийто мозък е заплашвал да експлодира в черепа му. Паднала е на земята, обляна в кръв, защото е нямало къде да избяга.

— Тя... Грийн ли я е убил?

— Не, терористите от „Борци за прочистване“ са я убили. — Ив побутна снимките към Клариса. — Разгледай ги, за да разбереш какво са й сторили. Проучили са Грийн, но не са разбрали, че от една-две седмици той живее с едно шестнайсетгодишно момиче. Че Хана е лежала до него, когато заразата е започнала да разтопява мозъка му. Аутопсията ще покаже дали и нейният мозък е бил заразен.

— Не ви вярвам! Веднага напуснете!

— Не разбираш ли, че абсолютната чистота и невинност не съществуват? Всеки идва на този свят и си отива от него опетнен по някакъв начин. Нито една система не е съвършена. Ала когато системата на терористите покаже дефект, умират невинни хора. Хана е била почти дете. Твой дълг е било да я защитаваш. Но дори да искаш, не си в състояние да защитиш всички. Никой не може да ги защити. Ти ли даде идеята за създаването на групата или те привлякоха да им сътрудничиш? Кой стои начело?

— Не съм длъжна да ви отговоря — смотолеви Клариса. Устните ѝ бяха побелели, гласът ѝ пресекваше. — Не желая да разговарям с вас.

— Дюк е един от създателите на вируса. Кой друг е замесен? Дуайър ли те завербува или ти него?

Прайс се изправи, като си придържаше за бюрото. Ив забеляза, че ръцете ѝ треперят.

— Вън!

— Ще заловя терористите, а ти ще изгориш заедно с тях. Дуайър също. За какви се мислите? Кой ви разрешава да раздавате правосъдие, да извършвате екзекуции от разстояние, а когато пострадат невинни хора, да твърдите, че смъртта им е причинена от язвите на обществото? Вие сте тези язви, Клариса! Всички вие, арогантни безумци, самопровъзгласили се за пазители на обществото!

Ив се пресегна и сграбчи ужасяващите снимки на окървавената Хана Уейд:

— Вие убихте това дете! И ще платите за смъртта му!

— Аз... ще се обадя на моя адвокат — прошепна Клариса, ала сълзите напиреха в очите ѝ. — Упражнявате тормоз...

— Така ли мислиш? — Гласът на Ив беше остър като бръснач. — Гледай да не започна, че няма да видиш бял ден. Давам ти двайсет и четири часа да се предадеш. Ако помогнеш на разследването, като ни предоставиш доказателства, ще се помъча да уредя да бъдеш изпратена в изправителен център. Не се ли предадеш, до края на живота си ще гниеш в затвор на друга планета. Обещавам ти, че никога повече няма да видиш небето. — Ив погледна часовника си и добави: — Очаквам те в полицията утре в дванайсет и пет. Нито минута по-късно.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив знаеше, че е извадила от равновесие Клариса Прайс. Знаеше още, че тя няма да се обади на адвокатата си, докато не получи разрешение от организацията, но непременно ще се свърже с Дуайър.

Наблюдаваше я, докато тя разглеждаше снимките от местопрестъплението, и забеляза как лицето ѝ се изкриви от ужас. Очевидно бе потресена, не вярваше на очите си. По-късно шокът ще отшуми, но кървавата гледка ще остане запечатана в съзнанието на Прайс, ще я кара нощем да сънува кошмари и с писък да се събужда.

Ив знаеше, че за да не се случи същото с нея, трябва да посвети цялото си внимание на работата. Докато прикрепваше фотографиите на таблото в кабинета си, реши да състави план за действие, да обмисли следващите си стъпки.

Не бива да позволи на ужаса да възкръсне, да я удари като юмрук в корема, както се бе случило при влизането ѝ в луксозния апартамент на Грийн, намиращ се на Парк авеню. За миг се бе върнала назад във времето и се бе озовала в мизерната хотелска стая в Далас, усещайки навсякъде миризмата на кръвта, стискайки окървавения нож.

Рурк влезе в кабинета, затвори вратата и я заключи. Ив заговори, без да го погледне:

— Искам целият екип да се събере тук. С изключение на Джейми, разбира се. Ще съобщя подробности за последните убийства.

— След малко. — Той се приближи, хвана я за раменете, обърна я към себе си. Забеляза, че очите ѝ са се замъглили. Знаеше, че отчасти това се дължи на умората. Но тъй като я познаваше по-добре дори от себе си, разбра, че кошмарните спомени отново са възкръснали. Сложи длан на челото ѝ, сетне прошепна нежно:

— Виждам колко се измъчваш, какво страдание ти причинява миналото.

— Няма да позволя да попречи на работата ми.

— Разбира се, не бива да го допуснем. Отпусни се, Ив. Забавяне от няколко минути няма да бъде фатално за работата ти. — Притегли я

до гърдите си, тя го прегърна и прошепна: — Не беше същото... изобщо не приличаше на... знаеш какво. Но възкреси спомените. Докато гледах момичето на пода, ми се стори, че виждам него. Вцепених се от студ. Странно... Почти ежедневно се сблъсквам със смъртта, ала не се връщам в миналото.

— Може би се е случило, защото жертвата е младо момиче.

— Била е на шестнайсет, а аз бях едва осемгодишна. — Тя тежко въздъхна. — Докато я гледах, си помислих, че можеше да съм на нейно място, ако не го бях убила, ако не бях избягала. — Успокоена от докосването на съпруга си, за миг Ив облегна глава на рамото му, а когато отново погледна таблото, очите ѝ се бяха прояснили. — Виж какво са ѝ сторили.

Въпреки че Рурк беше врял и кипял в живота, снимките смразиха кръвта му.

Хана Уейд буквално бе насечена на парчета. Ризата и късия панталон, които е носила, бяха разкъсани и подгизнали от кръвта ѝ.

— Знам какво изпитваш, скъпа — тихо каза той. — Макар че непрекъснато се сблъскваш със смъртта, не си станала безразлична към нея, страдаш заради жертвите. Състраданието те отличава от другите, помага ти да бъдеш сред най-добрите в професията.

— Разбираш, че трябва да работя, за да прогоня кошмара — промълви тя. — Но не искам Джейми да види снимките. След всяко съвещание ще ги свалям от таблото.

— Ще го изпратя в залата за бiliarд и ще помоля Съмърсет да го държи под око, за да не стъпва тук, докато приключите.

Ив кимна, отстъпи назад, изтръгвайки се от прегръдката му:

— Отговори ми на един въпрос. Изнудих ли те или те заплаших, за да отвориш засекретените файлове?

— Не. Потърси помощта ми неохотно, дори скърцаше със зъби.

Тя неволно се усмихна:

— Като изключим скърцането със зъби, това е самата истина. Но каквото и да ме попиташе онзи пор от Отдела за вътрешно разследване, щях да го отрека. Излъгах го в очите, обаче ни най-малко не съжалявам. — Ив отново погледна снимките на мъртвото момиче и повтори: — Не, не съжалявам.

Когато сътрудниците ѝ се събраха в кабинета, тя ги запозна с подробностите около поредното престъпление.

— Официалната професия на Ник Грийн е била консултант по устройване на празненства. Повечето му клиенти са били наркомани или извратени. Продавал им е дрога и порнофилми с участие на малолетни или показващи полово сношение между хора и животни. Осигурявал е и нелицензирани компаньони от двата пола за онези, които са се интересували от удоволствия, забранени от закона. Разбира се, има досие в полицията, в което се споменава, че лично е „прослушвал“ мъжете и жените, които е назначавал. Осем пъти е бил арестуван, но нито веднъж срещу него не са били повдигнати обвинения. Очевидно бизнесът му е процъфтявал. Притежава разкошно обзаведен апартамент на Парк авеню.

— Познавал ли е Прайс или Дуайър? — попита Бакстър.

— Не намирам имената им в компютърните му файлове, но несъмнено е бил стар познайник на служителите от Агенцията за закрила на децата. Както вече споменах, има осем ареста, от които два заради съдебни искове, подадени от родители на малолетни. Единият иск е засекретен. Обзалагам се, че зад кодираната информация ще открием един или повече членове на терористичната организация.

— Лейтенант, разрешете. — Трухарт вдигна ръка като ученик. — Възможно ли е Грийн да е бил заразен с вируса само заради деянията си и да не е свързан по друг начин с организацията?

— Прекалено рано е да действат по този начин. Ясно е, че при първия етап разчистват лични сметки.

— Далас има право — кимна Фийни. — Хората, които участват в подобна група, се излагат на голям риск. Повечето не са идеалисти, първо искат да си отмъстят. Лидерите стимулират редовите членове, като изпълняват желанията им. Разбира се, не липсват и фанатици безумци. Социопати, на които допада да убиват от разстояние, без да си цапат ръцете.

— Апостоли — намеси се Рурк, — които са готови да следват своя месия. Недоволни ченгета, членове на градската управа, социални работници и всички онези, които прекалено често виждат как виновниците се отърват безнаказано. Предполагам, че сред членовете на групата има и такива, които са заинтригувани от идеята за прочистване на обществото.

— Ето резултатите. — Ив посочи таблото. — Действат бързо. Мисля, че вече са заразили или са подготвили за заразяване хората,

предвидени за първия етап на операцията им. С един куршум два заека — удовлетворяват желанията на членската маса и привличат вниманието на медиите. Изборът на хора, които по някакъв начин са навредили на деца, не е случаен. Дори ченгетата имат друго отношение, когато жертвите са деца.

Тя отново погледна таблото.

— Съседите, които разпитахме, казаха, че за пръв път видели Хана Уейд преди десетина дни. Но нищо чудна да се е нанесла при Грийн по-отдавна; родителите ѝ твърдят, че от три месеца нито са я виждали, нито им се е обаждала. Този път дори не са си направили труда да уведомят полицията за изчезването ѝ. Хана редовно е бягала от дома си. Макнаб, прегледай видеозаписите от охранителните камери, за да разберем точно кога се е нанесла в апартамента на Грийн.

— Слушам.

— Искам да знам колко често е излизала от сградата, кой е посещавал Грийн през последните две седмици. Родителите на Хана ни дадоха списък с имената на нейни приятели и приятелки. С Пийбоди ще ги проверим. Бакстър, свържи се с колегите, които са разпитвали Грийн, може пък някой да се съгласи да ни съдейства. Фийни, Рурк и хлапето ще продължат да работят по извличането на информацията от заразените компютри, които конфискувахме.

— Напредваме — каза Фийни. — Надявам се, че ако се потрудим още осем-десет часа, ще изолираме вируса.

— Прекрасно. Дръжте ме в течение. Ударът срещу Грийн следва вече установения шаблон. През последните пет дни той не е излизал от жилището си. От осем сутринта до полунощ сградата се охранява от петима портиери, които работят на три смени. През нощта дежурят дроиди. Никой не е виждал Грийн да излиза. Според показанията на охраната това е било необичайно за него. Обикновено излизал и сутрин, и вечер. Портиерът, който поема третата смяна, потвърди, че преди десет дни Грийн довел девойка, отговаряща на описанието на Уейд. Вчера никой не я е виждал да излиза или да влиза в сградата. — Тя се обърна и нареди на компютъра: — Покажи на монитор номер едно записа от местопрестъплението.

На екрана се появи ужасяваща картина. Белите стени на всекидневната, обзаведена с мебели с бяла тапицерия, бяха изплискани с кръв. Счупени стъкла проблясваха в червените вадички,

криволичещи по белия килим. Преобърнати масички, телевизор, смазан до неузнаваемост, изтръгнати от саксиите тропически растения, които са подчертавали белите стени, бяха като декори около трупа на девойката.

Тя лежеше по корем с разперени ръце и крака. Дългата ѝ руса коса със сапфирени кичури бе така просмукана с кръв, че изглеждаше червеникава.

Ив чу собствения си глас, диктуващ на записващото устройство, видя се как влиза в кадър и припява до трупа.

— Виждате наркотиците, пръснати по килима. Наблизо намерихме счупена купа, в която открийхте следи от Джаз и Еротика. Компютър, прехвърли на записа от спалнята.

На монитора се появи голямо слънчево помещение, обзаведено в червено и черно. Чаршафите от леглото бяха захвърлени на пода. На екрана на компютъра се виждаше познатото послание: *Осъществено стопроцентово прочистване.*

— На нощното шкафче се вижда по-малка купичка, също пълна с различни видове дрога. Таблетки, съдържащи наркотични вещества, са разпилени на пода. Изглежда, Грийн е продължил да се дрогира, след като са се проявили симптомите на заразата. Върху чаршафите открийхте петна от кръв — може би от кръвта, която е текла от носа му — и от семенна течност, което показва, че е мастурбирал или е имал полово сношение с Уейд малко преди смъртта си. След аутопсията ще разберем истината.

— По дяволите, къде е той? — нетърпеливо попита Бакстър.

— Ще стигнем и до него. Постарах се да възстановя събитията, които са се разиграли в жилището през последното денонощие. Предполагам, че Грийн се е затворил в спалнята си, здраво се е надрусал и е мастурбирал, а Хана се е забавлявала както намери за добре. Натъпква се с храна, поръчана от някоя верига за бързо хранене, и с наркотици, гледа телевизия. Писнало ѝ е от Грийн, но животът в луксозния апартамент на Парк авеню и изобилието от храна, алкохол и наркотици са за предпочитане, вместо да обикаля улиците и да се чука срещу мизерно заплащане, треперейки да не я арестуват. Все някак ще издържи, докато домакинът дойде на себе си.

Трухарт отново вдигна ръка, но Бакстър го срита, поклати глава и му прошепна:

— Не я прекъсвай, няма да те чуе. В момента мислено присъства на местопрестъплението.

— През последните три дни осем души са оставили на секретаря съобщения за Грийн, но Хана не е благоволила да се обади. В края на краищата не му е секретарка, нали? Днес следобед съвсем ѝ писва да седи сама. Може би иска да излезе, да отиде в някой бар. Трябва да си вземе дрехите от спалнята, но Грийн се е заключил вътре. Този път Хана побеснява от гняв — няма начин да излезе, без да се гримира и да се издокара, а всичките ѝ гримове и дрехи са в спалнята. Започва да крещи на Грийн да отвори проклетата врата, но той не се подчинява. Тя изритва дървения плот толкова силно, че наранява пръстите си, което още повече я вбесява. Няколко пъти се засилва и блъсва вратата, насинява бедрото си.

Ив сякаш усещаше раздразнението на девойката. Хана е била позамайна от алкохола и наркотиците, чувствала се е като затворена в клетка.

— Чувала съм, че след като се надрусаш с Джаз, ти се прияжда нещо сладко. Хана отива в кухнята, изважда от хладилника кутия със сладолед и тъй като ѝ е дошло до гуша, написва с шоколадов сос върху кухненския плот думата „педал“. Обръща се и се сблъсква с него. Той изглежда ужасно. Носът му кърви, очите му също са кървясали. Дъхът му вони, всъщност от цялото му тяло се носи миризмата на разложение. Изглежда, поне няколко дни не е сменял бельото си. Хана си мисли, че е сбъркал адреса, ако си въобразява, че тя ще се чука с него.

Ив си представи кухнята на скъпия апартамент — и тук белите стени и сребърните прибори са изпръскани с кръв.

— Тя подхвърля нещо, което според нея е духовито и язвително. Грийн ѝ удря толкова силна плесница, че малката блъска главата си в автоготвача, изпуска кутията със сладоледа. От нетърпимата болка за миг очите ѝ се премрежват, тя се разтреперва от страх. Но страхът ѝ прераства в ужас, когато вижда как онзи грабва от поставката големия нож. Замахва към нея. Хана вдига ръце, острието разсича дланите ѝ. Опитва се да избяга, кръвта, бликаща от дланите ѝ, изпръсква стената. Грийн отново замахва с ножа, забива го в рамото ѝ, бликва нов фонтан от кръв. Той не я кълца безцелно, а размахва острието от ляво на дясно, от дясно на ляво. Хана пищи, ридае, моли го за милост, мъчи се

да избяга. Но жестокият нож винаги я настига. Разсича гърба ѝ, задните ѝ части, отново рамото ѝ. Тя се втурва през малката трапезария, но безумецът отново я настига и този път прерязва артерия. Смъртната присъда на девойката вече е подписана, но тя не го знае. Още си въобразява, че може да избяга. Едва стига до дневната и се просва на килима. Пропълзва няколко сантиметра. Тогава той започва да я кълца.

— Господи! — прошепна Макнаб, сякаш четеше молитва.

— Не знае коя е и не се интересува. — Ив се взираше в монитора, лицето ѝ беше безизразно. — Престанала е да пици, но писъците в главата му не престават. Той запраща към стената купата с наркотиците, преобръща масичките, няколко пъти забива ножа в канапето. Трябва да прогони болката! Връща се в спалнята, но изпитва ужас да остане там. Излиза на терасата, още държи ножа, който е обагрен в червено. Започва да крещи, ругае въздухоплателните средства, прелитащи край сградата, съседката, която излиза на терасата на апартамента, намиращ се през един етаж. Жената бърза да се скрие, заключва се в жилището си и се обажда на полицията. Когато колегите идват, всичко е свършено. Компютър, покажи терасата откъм спалнята. Грийн лежеше по гръб. Приличаше на човек, който е преплувал река от кръв. Очите му бяха изцъклени, устата му зееше, сякаш последният писък бе заседнал в гърлото му. Беше забил ножа в сърцето си.

— Лейтенант, прегледах видеозаписите от охранителните камери. Вече знаем кога Хана за пръв път се е появила в сградата.

За да не се чувства изолиран от колегите си, Макнаб бе пожелал компютърът му да бъде преместен в импровизираната лаборатория. Допаднаше му да слуша познатия език на компютърните специалисти, когато Фийни и Джейми обсъждаха следващия етап от работата си или пък Рурк се намесваше с уместно предложение.

Знаеше, че много скоро те ще разберат естеството на вируса, след което ще бъдат способни да създадат защита срещу заразата.

Ив се приближи до него. Всъщност нямаше никаква работа в лабораторията, може би беше влязла тук, само и само да избяга от мислите си.

— Ето го нашето момиче — продължи младежът, посочвайки монитора. — Влиза заедно с Грийн. Портiererът има право — за пръв път се е появила именно през този ден. Докато минават през въртящата се врата, перверзникът я хваща отзад. Мръсникът спокойно може да ѝ бъде баща!

— Тя го е последвала доброволно. — Ив се втренчи в екрана, видя предизвикателната усмивчица на Хана, блесналите ѝ очи. „Казвала си е, че е хванала един стар баламурник — помисли си. — Не е подозирала какво я очаква.“

— Давала си е сметка какво представлява Грийн. На видеозаписите се вижда как свободно излиза и влиза в апартамента. Изглежда, всеки ден става чак по обед. Когато излиза през деня, се връща привечер. Обикновено носи хартиени пликосе с покупки от най-скъпите магазини. Вероятно Грийн плаща сметките, а тя си мисли, че здраво го е впримчила.

— Хм... Ето, излизат заедно.

— Да. — Макнаб прехвърли на друг кадър. — Вероятно отиват в някое нощно заведение. Издокарали са се, изглежда, вече са се надрусали. Всяка вечер са излизали заедно, но шест дни преди да се разиграе трагедията, внезапно се затварят в апартамента. През това време са ги посещавали трима мъже. — Той превключи на записа от камерата пред вратата на жилището. — Първият остава шестнайсет минути. Обзалагам се, че съдържанието на дипломатическото му куфарче е разменило собствениците си по време на кратката визита.

— Шестнайсет минути са напълно достатъчни да се провери качеството на стоката и да се преброят парите — кимна Ив. — Провери ли дали този човек е познайник на хората от наркоотдела?

— Ей сега ще се обадя. — Макнаб машинално сви и разпусна пръстите си, за да прогони изтръпването, което още не беше напълно отшумяло. — Познавам един-двама колеги, които ще ми съдействат. Струва ми се обаче, че търговията на Грийн е била така да се каже полузаконна, не се е занимавал с пласиране на най-силните наркотици.

— Какво ще кажеш за втория посетител?

— Той пък остава в апартамента деветдесет и осем минути. Не носи куфарче.

— Посещението му е от друго естество — замислено промърмори Ив, докато наблюдаваше как човекът влиза и излиза от

жилището. — Дошъл е за малко секс. Ами третият?

— Остава четирийсет минути в компанията на Грийн. Носи чантичка за дискове. Предполагам, че е купувал дискове с порнофилми.

— Чакай! Този го познавам! Казва се Трипс. Търгува с незаконни видеофилми, които разпространява чрез посредници. Да, той е мой стар познайник. Ако се наложи, ще го прибера на топло, може да ми съобщи нещо полезно. Проучи кои са другите двама, та да ги потърсим, ако ни потрябват. — Ив забеляза как младежът разтри дясното си бедро, преди да започне издирването, и побърза да добави: — Не, не сега. Работата може да почака и до утре сутринта. Стига толкова за днес. Защо двамата с Пийбоди не поплувате в басейна? Не е зле да се поразходите, за да си отдъхнете.

— Брей, много сте отстъпчива! — иронично подхвърли той и се обърна да я погледне. — Съжалявате горкия инвалид, а?

— Възползвай се от размекването ми, Макнаб. Няма да продължи дълго.

Младежът широко се усмихна:

— Хм, сигурно ще ми се отрази добре да отидем в някой клуб и да послушаме музика. Жалко, че още не мога да танцувам. О, хрумна ми нещо гениално — посещение на виртуален клуб. Ще разрешите ли да използваме холограмното устройство?

— Добре, но не искам и да чуя, ако го програмираш за задоволяване на някаква извратена сексуална фантазия.

— Гроб съм, лейтенант!

Ив се върна в кабинета си и започна да чете досието на Ник Грийн. Оказа се, че той е завършил бизнес колеж, но още като юноша се е забърквал в какви ли не кашии — търговия на дребно с наркотици, кражби с взлом, продажба на незаконни видеодискове. „От юношеска възраст се е захванал с търговия“ — помисли си тя.

Ако се съди по разкошния апартамент на Парк авеню и дрешника, претъпкан с костюми, дело на прочути дизайнери, подобна дейност беше добре платена.

Удивлението на Ив нарасна, след като се запозна с финансовото състояние на мъртвеца. Той притежаваше три скъпи коли, от които само една беше в движение, а другите стояха в гараж, както и яхта в

хангара на вилата си в Хамптън. Колекцията му от произведения на изкуството и бижута беше застрахована за три милиона долара.

— Нещо не се връзва — промърмори и потърси Рурк по видеотелефона. — Можеш ли да прескочиш за малко при мен?

След няколко секунди той се появи, изглеждаше пораздразнен.

— Ако искаш да си свърша работата, лейтенант, не ме прекъсвай.

— Необходимо ми е мнението ти като експерт-консултант във връзка с друг въпрос. Прегледай тези счетоводни данни — приходи, обложени с данъци, и активите. — Тя нетърпеливо кръстосваше кабинета, докато Рурк проучваше цифрите на монитора.

— Очевидно някой е измамил данъчните служби — промърмори той. — Възмутително!

— Спести ме ироничните си забележки. Какъв годишен доход можеш да си докараш от търговия с наркотици и дискове с порнофилми, и от сводничество?

— Знаеш ли, лейтенант, можеше да ти се обидя, че ме смяташ за експерт в подобна област, но реших да го приема като комплимент. А сега на въпроса. Печалбата зависи от разходите. Преди да продадеш дрогата, трябва да я произведеш или да я купиш, трябва да поддържаш мрежата от проститутки, заснемането на видеофилмите също струва пари. Да не забравяме сумите, необходими за подкупи, за заплати на персонала, за най-добрата охранителна система на жилището. Ако си добър търговец и имаш постоянна клиентела, годишната ти печалба ще бъде два-три милиона долара.

— Отново нещо не се връзва. Грийн не е бил крупен наркопласьор, поради което е избягвал честите срещи с полицията, но и печалбата му е била малка. Да речем, че е скрил поне три милиона от доходите си. Ако ги прибавим към сумата, която е обявил пред данъчните, годишният му доход възлиза на около пет милиона. Солидна сумичка, нали?

— Зависи от гледната точка. Приключихме ли?

— Не. Виж какви са разходите му за облекло през миналата година.

Едва прикривайки нетърпението си, Рурк прегледа цифрите, изписани на монитора:

— Изглежда, нещастникът не е държал на марковите облекла и обувки.

— Напротив. Дрешникът му е претъпкан с костюми, носещи етикетите на най-известните дизайнери. Обувките му са поне сто чифта. От известно време живее с човек, обзет от същата странна мания да притежава купища скъпи дрехи и обувки, и се научих да разпознавам доброто качество. За онова, което е в дрешника, е похарчено най-малко един милион.

— Сигурно е предпочитал да плаща в брой — отбеляза Рурк, но очевидно вече беше заинтригуван.

— Добре, ти си спец по математика. Пресметни колко прави пет минус едно. Имай предвид, че колекцията от произведения на изкуството и разни скъпоценности е застрахована за повече от три милиона.

— Човек не купува всичките си бижута в разстояние на една година.

— Вярно е, но оценката им е направена през миналата година и възлиза на три четвърти милион долара. Всичко е било платено в брой. Извади от общата сума още седемстотин и петдесет хиляди. Видеоуредбата е застрахована за милион и половина. Двете нови камери, които са били купени миналата година, струват около петстотин хиляди. Две супер луксозни коли са на гараж, наемът за всяка е поне две-три хиляди месечно. Едната е модел XR-7000Z — хитът през месец септември. Колко струват според теб?

— Ами... най-малко двеста хиляди долара едната.

— Годишният наем на луксозния апартамент на Парк авеню вероятно също е горе-долу същата сума.

Рурк направи изчисленията наум и кимна:

— Имаш право.

— Ами голямата вила в Хамптън, хангара за яхтата... Колко ли струва това удоволствие?

— Близо милион годишно.

— Добре. Да не забравяме, че господин Грийн всяка вечер пирува в най-скъпите заведения, пръска големи суми за луксозни компаньонки. Прибави и тези разходи към другите. Какво получи?

— Или съм сгрешил в изчисляването на годишната му печалба, или той има друг източник на доходи.

— Друг източник на доходи — повтори Ив и приседна на бюрото. — Ето как виждам нещата. Грийн работи с малко, но отбрани

клиенти, повечето от които ще бъдат съсипани, ако „невинното“ им хоби излезе на бял свят. Бизнесът му процъфтява, но той си пада по скъпи предмети, живее на широка нога, иска му се да печели повече. И какво предприема?

— Изнудва клиентите си.

— Браво, пиша ти шестица.

— Все пак не разбирам какво общо има страничният му бизнес — който явно е процъфтявал — с твоята работа?

— Моята работа е да разследвам убийства. Ясно е, че Грийн е жертва на поредния удар на терористите; ако се доберем до списъка на хората, които е изнудвал, ще имаме името на поне един член на „Борци за прочистване“. Предполагам, че го е държал на безопасно място, но не в банков сейф, а в апартамента си. Има начин да проверим банковите депозитарни служби, но първо искам да поогледам жилището му.

— Искаш ли да те придружа?

— Разбира се. Тъкмо ще свършим по-бързо.

Рурк си казваше, че тя губи времето и на двама им в желанието си да не остави нито една непроверена възможност.

Нямаше намерение да ѝ позволи да се върне сама в апартамента, който бе възкресил кошмарните спомени за детството ѝ.

Изчака на площадката, докато тя отключи вратата, използвайки универсален полицейски код.

В апартамента още витаеше миризмата на смърт — това беше първото му впечатление, когато редом с Ив пристъпи във фойето. Специфичната тежка воня се усещаше, смесена с миризмата на химикалите, използвани от криминолозите.

Изпръсканите с кръв бели стени и мебели, вадичките засъхнала кръв по белия килим бяха като кадър от филм на ужасите. На пода бе очертан човешки силует — мястото, на което момичето беше паднало, на което бе издъхнало.

— Господи, как издържаш? Как не полудяваш, след като ежедневно виждаш подобни страхотии?

— Независимо дали го виждаш или не, ужасът реално съществува. Ако се поддадеш на емоциите, с теб е свършено.

Рурк сложи ръка на рамото ѝ; едва сега осъзна, че е изрекъл на глас мислите си.

— Налага ли се да го видиш отново? Повторно да изживееш кошмара, за да докажеш, че си издръжлива.

— Може би донякъде си прав. На ако беше само заради това, щях да дойда сама. Другата спалня и кабинетът са ей там. Разбира се, с колегите щателно претърсихме жилището, но не търсехме тайно скривалище.

С Рурк си разпределиха работата — той се зае със спалнята, Ив — с кабинета. „Метачите“ бяха разглобили комуникационната система и я бяха предали за експертиза, обискирали бяха и дрешника, в който Грийн е криел наркотиците. Въпреки това тя отново огледа всеки сантиметър от работното помещение, след това се зае със сейфа. Един от криминалозите го беше сканирал и беше съобщил на Ив шифъра. Тя го отвори, но вътре имаше само пари и някакви дискове, които според надписите на етикетите съдържаха документация.

Но парите бяха прекалено малко, като се има предвид, че през последните няколко дни трима клиенти са посетили Грийн. Къде ли са сумите от подкупите? Дали е изпратил Хана да ги скрие в банков сейф? Едва ли. Може да чукаш една тийнейджърка, да я предлагаш на постоянните си клиенти, но знаеш, че дадеш ли ѝ пари в ръцете, никога повече няма да я видиш.

Ив свали от стената двете картини и скулптурното пано, но не откри нищо съмнително.

— Претърсих спалнята — чиста е — каза Рурк.

— Знам, че има и друг сейф — настоя тя. — Логично е да е тук, в кабинета.

— Може би е прекалено логично — подхвърли Рурк.

Ив, която беше клекнала да огледа паркета, вдигна поглед:

— Ако апартаментът беше твой, къде щеше да криеш парите си?

— При положение, че съчетавам бизнеса с развлеченията, както очевидно е правил Грийн, най-подходящото място за скривалище е спалнята.

— Добре, да проверим дали имаш право.

Поведе го по коридора и заедно с него застана на прага.

— Може да притежаваш много пари, но да нямаш вкус, нали, скъпа? — Рурк поклати глава, взирайки се в натруфеното обзавеждане,

издържано в червено и черно. — Веднага се досещаш какво е предназначението на помещението. — Приблужи се до дрешника и го отвори: — Хм, по отношение на облеклото и обувките вкусът на Грийн е почти безупречен. Изискани модели, изработени от хубави тъкани...

— Но е умрял само по бельо — прекъсна го тя. — Каква ирония, нали?

— Къде отиват дрехите и вещите в подобни случаи?

— Ако Грийн няма наследници, дрехите ще бъдат предадени на приютите за бездомници.

— Тази година бездомниците ще бъдат облечени по последна мода — отбеляза Рурк и огледа стената, заета от полици с подредени върху тях обувки. След миг усмихнато възкликна: — Ето го!

— Какво?

— Имай малко търпение. — Той прокара пръст по полиците, надникна отдолу. — Да видим... — Натисна някакво лостче, при което долната половина на дървения панел с рафтовете се отдели от стената, разкривайки отвор в стената. Рурк приклепна: — Това е скривалището, което търсиш, лейтенант. Тук е вторият сейф.

Ив нетърпеливо приклепна до него:

— Можеш ли да го отвориш?

— Въпросът риторичен ли е? — невъзмутимо я изгледа той.

— Не се прави на много умен, а отвори проклетия сейф!

Рурк извади от джоба си разкодиращото устройство, което беше отнел от Джейми, и заяви:

— Знаеш ли защо си ченге, а аз никога няма да бъда?

— Сигурно защото си сръчен касоразбивач.

— Не, скъпа. Ако пожелаеш, ще те науча бързо да отваряш блиндиращи каси дори без помощта на това полезно устройство. Но никога няма да стана полицай, защото ми липсва интуицията ти. Защото смятах, че само си губиш времето с повторния оглед на апартамента.

— Недей да лицемерничиш — още си мислиш, че посещението ни тук е загуба на време.

— Може би, но ти предположи, че има втори сейф и го намери. — На екранчето на устройство заблещукаха светлинки, появи се поредица от цифри, които бързо започнаха да се променят. След

секунди на екранчето се изписа шифърът. Дочу се тихо жужене, заключващият механизъм изщрака.

— Абракадабра — промълви Рурк и отвори сейфа.

— Тъкмо както предполагам. — Ив приклепна до него и се втренчи в пачките с банкноти. — Ето защо нашият човек не е попаднал в затвора. Никакви банкови преводи, приемал е само пари в брой. Ето я и картотеката му, заредена с дискове и видеофилми, съдържащи изобличаващи материали за клиентите му.

Рурк извади от сейфа джобен компютър:

— А това е най-ценната находка. Предполагам, че компютърът не е заразен с вируса и съдържа крайно интересна информация.

— Скоро ще разберем. — Тя извади електронния си бележник.

— Какво правиш?

— Опис на съдържанието на сейфа. Хич не се изкушавай да пъхнеш в джоба си някоя и друга пачка или красиво бижу, приятелю.

— Този път обидата е непростима. — Той се изправи, бръсна някаква пращинка от ръкава на ризата си. — Искаш ли да се обзаложим, че ако реша да взема нещо, изобщо няма да забележиш?

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Още щом се върна у дома, Ив се зае да прегледа информацията на дисковете, отделяйки за по-късно онези, които според етикетите съдържаха счетоводни данни.

Беше предала на Рурк джобния компютър, за да направи необходимите лабораторни тестове за установяване на заразата.

Оказа се, че на един от дисковете е записан дневникът на Грийн, който бе диктувал всичко, което му се е случило през деня. За съжаление не споменаваше имената на клиентите си, а само инициалите им или прякорите. „Шишкото донесе редовната месечна вноска. Г.Г. помоли за нова отсрочка.“ Описваше покупките си, посещенията в клуба, сексуалните си преживявания. Тонът му неизменно бе подигравателен.

Грийн беше изпитвал ненавист към хората, които обслужва. „Затова е започнал да ги изнудва — помисли си Ив. — Подлагал ги е на натиск, докато накрая е станал като тях. Богат, отегчен, извратен.“

„Днес хванах готино парче — бе отбелязал в деня на запознанството си с Хана Уейд. — От няколко дни наблюдавам тази мацка. Виси пред някой клуб, набелязва си клиент и го уговаря да я вкара вътре. В повечето случаи веднага се уединяват в някоя от стаите. Като приключи с клиента, тя се връща в залата и си търси нова жертва. Хрумна ми, че ще бъде добра инвестиция. Познавам хора, които ще платят солидна сумичка да изчукат нещо толкова младо. Няма опасност малката да ми създава неприятности — личи си, че е печена в играта. Ще я задържа няколко седмици — хем ще я понауча на това-онова, хем и аз ще се облажа с «агнешко». Като ѝ купя подходящи дрехи, може да мине за четиринайсетгодишна. Х.К. отдавна ме моли да му намеря нещо свежо... Току-що доведох у дома тази простакиня.“

— Мръсник! — промърмори Ив, превъртя набързо диска, докато стигна до бележките, които Грийн е продиктувал два дни, след като е впримчил Уейд.

„Проклето главоболие! Измъчва ме цял ден. И Зонърът не помага. Имам важни срещи. Не мога да ги пропусна. Дадох ултиматум на Г.Г. до утре да донесе таксата плюс наказателна лихва, иначе любящият ѝ съпруг ще получи интересна пратка. Питам се как ли ще реагира, ако види жена си да палува със санбернар?

Всички са боклуци! Ако кучката реши да ме прецака, лошо ѝ се пише!“

През следващите три дни тонът на Грийн ставаше все по-раздражителен. Той сипеше заплахи, оплакваше се, ругаеше всички и всичко. Непрекъснато се оплакваше от главоболие, за пръв път споменаваше за кръвоизливите от носа.

При записа, направен ден преди смъртта му, се чуваше непрекъснат плач и глухи удари, сякаш той блъскаше с юмруци по стената.

„Искат да ме прекарат. Всички искат да ме прекарат! Първо тях ще убия. Да, ще ги убия! Заключих се, за да не ме докопа малката мръсница. Тя си мисли, че не знам какво ми е направила. Господи, Господи, главата ми ще се пръсне! Малката направи нещо на главата ми. Няма да ѝ позволя да ме види. Няма да пусна никого да ме види в това състояние. Ще стоя заключен. Тук съм в безопасност. Ако поспя, ще ми мине. Трябва да поспя. Да прогоня болката. Да я заключа. Всичко ще заключа. Няма да позволя на малката пачавра да ме обере до шушка.“

Ив архивира диска, после отиде в кухнята да си налее кафе. След това излезе на терасата и дълбоко си пое въздух.

Записът даваше представа през какви етапи е преминал Грийн, след като е бил заразен с вируса. Параноя, гняв, страх. Симптомите са се проявили малко след като е довел Хана в апартамента си, затова е решил, че тя е виновна за страданията му.

Обезумял от болката, той я е убил, въобразявайки си, че го е сторил при самозащита.

Ив си наля кафе, върна се в кабинета, записа впечатленията си от дневника на Грийн. После, въпреки че ѝ се виеше свят от кофеина, умората и стреса, се зае с видеофилмите.

Скоро разбра по какъв начин Грийн си е докарвал солиден приход. Видеофилмите бяха професионално заснети не само от гледна точка на използваната техника; личеше намесата на опитен режисьор.

Накратко, бяха шедьоври в очите на онези, които имат слабост към садомазохизма и перверзните.

— Още ли се занимаваш с тези дискове? — попита Рурк, който прекоси помещението и тръгна към кухнята, без да погледне монитора. — Ще пиеш ли чаша вино?

— С удоволствие. — Тя потърка зачервените си клепачи.

— Твоите хора си тръгнаха. Ще пийнем по чаша вино, после ще... — Той не довърши мисълта си. Онова, което видя на екрана, го порази, въпреки че не беше пуритан. — Хей, това мечка ли е?

— Не, огромно куче. Мисля, че е санбернар.

Рурк отпи от чашата си, приведе се към монитора:

— Изглежда, имаш право. Какво ли ще си помислят онези от дружеството за защита на животните, ако видят това симпатично филмче? Всъщност косматият приятел май се забавлява, ако се съди по... Леле!

— Дай ми виното! — Тя отпи голяма глътка. — Това минава всички граници... неописуемо е. Позна ли дамата, която се забавлява с мурджото?

— Ами... лицето ѝ почти не се вижда.

— Грийн не споменава името ѝ, говори за нея като Г.Г. Проверих самоличността ѝ, като изпратих снимка от кадъра, в който дамата се мажеше с масло, за да помогне на рошавия приятел да проникне в нея. Казва се Грета Гауан и е съпруга на професор Джона Гауан, декан на факултета по социология в Нюйоркския университет. Професорът е един от стълбовете на партията на консерваторите и ревностен методист. Искаш ли да се обзаложим, че Клариса Прайс е била негова студентка?

— Никога не залагай срещу банката — промърмори Рурк, който въпреки отвращението си, не можеше да откъсне поглед от екрана.

— Бас държа, че тя го е завербувала за участие в терористичната организация или пък обратното... Грета има две деца и... Божичко, каква гадост! Председателка е и на няколко комитета. Представяш ли си как ще реагират дамите от комитета по градинарство например, ако разберат за любовта ѝ към кучетата?

— В портативния компютър, който, между другото, не е заразен, е отбелязана сума от шест хиляди долара, платена от Г.Г. шест дни преди убийството.

— Съвпада с дневника му. Този филм не е заснет в апартамента — добави Ив, — но за някои от предишните той е използвал втората спалня. В сравнение с тази гадост те са като детски филмчета. Групов секс и садомазохистични изпълнения, участниците са костюмирани, има и нещо като сценарий. Главната роля в единия се изпълнява от съвсем млада девойка. Направих справка за нея, оказа се, че също като Хана е избягала от дома си. Явно Грийн е умеел да ги надушва.

Рурк въздъхна:

— Искаш ли да погледаме някоя класическа комедия, за да си оправим вкуса?

— Не, още тази вечер трябва да прегледам всички дискове, да идентифицирам „актьорите“.

— Защо?

— Защото искам да науча истината. — Тя пъкна в компютъра нов диск. — И да потърся връзка с престъпниците.

— Наистина ли мислиш, че терористите са избили толкова много хора, само и само да се отърват от един изнудвач?

— Не. Но съм на мнение, че всяка от жертвите е била набелязана след грижлив подбор, а Грийн е избран не само защото е бил изнудвач... Виж какво, не те принуждавам да гледаш тези гадости.

— Щом ти издържаш, значи и аз мога.

— И този филм е заснет в спалнята — отбеляза Ив. — Предполагам, че са използвани скрити камери, които се задействат дистанционно. После Грийн монтира кадрите, прави копие, започва да изнудва съответния клиент. Може би по този начин е загубил част от клиентелата си, но не и солидните доходи, при това освободени от данъци. Ето, започва.

От банята, намираща се до спалнята, излезе стройна жена със сексапилна черна рокля и дълга светлоруса коса. Носеше фини черни

чорапи и обувки с невъзможно висок ток.

Колието, плътно опасващо шията ѝ, беше обсипано с диаманти, устните ѝ бяха обагрени в убийствено червен цвят.

— Изглежда ми позната — промърмори Ив. — Питам се дали е клиентка или проститутка.

— Искаш ли да пусна снимката ѝ за проучване?

— Нека първо погледаме.

Вратата откъм коридора се отвори, в спалнята влезе някакъв мъж. Беше гол до кръста, носеше тесен черен панталон от кожа, подчертаващ набъбналия му пенис. Мускулестата му гръд лъщеше като намазана с плажно масло. Косата му беше пригладена назад, лицето му бе поразително красиво, очите му — поразително сини. Под лявото му зърно имаше татуировка. Ив нареди на компютъра да спре кадъра и да увеличи изображението. Едва тогава видя, че татуировката представлява мъничък човешки череп.

Красавецът прокара между пръстите си камшика, който носеше, сетне прошепна: „Розана!“.

Жената притисна длан до шията си: „Как влезе?“.

— Явно играят роли — отбеляза Ив. — Ще пусна снимките им за идентифициране. — Отново нареди на компютъра да спре кадъра и да увеличи лицата на „актьорите“.

— Ив!

— Ммм, какво?

— Внимателно разгледай жената.

— Това и права. Сигурна съм, че отнякъде я познавам.

Рурк се поусмихна, облегна се на бюрото:

— Разгледай я още по-внимателно.

Тя се намръщи от отвращение, но не откъсна поглед от екрана. Полуголият красавец прокара камшика между бедрата на жената. Тя потрепери и се обърна сякаш да побегне, ала мъжът я хвана и я притисна до гърдите си. Започнаха да се целуват, камерата показа ръцете им...

Ръцете!

Ив внезапно възкликна:

— Това не е жена!

Полуголият красавец смъкна роклята до кръста на блондинката. Отдолу тя носеше черен дантелен корсет, едва прикриващ пищни

гърди, които очевидно бяха само част от маскировката. Мъжът размаха камшика и няколко пъти я удари по задника, блондинката се съпротивляваше, стенеше и задъхано протестираше. Роклята се изхлузи на пода.

— Чак да не повярваш, че това е мъж — промърмори Ив, взирайки се в стройните бедра, подчертавани от черните чорапи, придържани със старомодни жартиери. Издайнически бяха само широките рамене и прекалено големите ръце, а като се загледа, тя видя изпъкналата адамова ябълка под колието.

Помъчи се да си представи как ще изглежда лицето без тежкия грим, ако я няма русата перука. Сигурна беше, че познава този човек.

Когато камерата го показва в едър план, в съзнанието ѝ нещо прещраква.

— Боже мой! — възкликна изумено.

— Позна ли го? Аз още не мога. След минута вече ще знам. — Но когато полуголият принуди пленника си да коленичи и извади пениса си, Рурк потръпна от отвращение. — Смятам да пропусна този епизод. Призлява ми от... Ооо, ето кой бил! — добави, след като камерата показва от друг ъгъл лицето на непознатия, чиито кристално сини очи похотливо се взираха нагоре. — Наистина не ми се гледа как негова светлост кметът прави свирка на човека с кожения панталон.

Извърна поглед от екрана, повдигна брадичката на Ив:

— Още едно доказателство, че си страхотно ченге. Признавам, че не си загуби времето. Това ще ми е като обица на ухото — никога повече няма да се съмнявам в интуицията ти.

— Ще изгледам докрай тази гадост.

— Налага ли се?

— Утре трябва да докладвам на началството, но искам да им представя неоспорими доказателства. Представяш ли си как ще реагират, като разберат, че Пийчтри е замесен не само в сексскандал, ами и в убийство.

— Ще пийна още малко вино — промълви Рурк и взе чашата ѝ. — Заради двама ни.

— Грийн не е бил глупав. Обслужвал е главно богаташи с извратени сексуални предпочитания. Подбира и няколко души извън този „елитен клуб“. Шепа хора, които са използвали услугите му и до известна степен му се доверяват; които не могат да си позволят да

бъдат замесени в скандал. Той ги изнудва безмилостно, но те са готови да плащат. Ако получаваш от дванайсет души по двайсет и пет хиляди месечно, това прави...

— Още три милиона и шестстотин хиляди годишно. Желязна система, няма спор. Заплашваш някакви нещастници, че ще ги злепоставиш, и си осигуряваш живот сред разкош.

— От дневника му става ясно, че повечето от изнудваните са продължили да бъдат негови клиенти.

— Човекът е странно животно — отбеляза Рурк. — Мислиш ли, че кметът участва в терористичната група?

— Не зная. Но имам достатъчно основания да го попитам, нали?

— Осъзнаваш ли, че си играеш с огъня, лейтенант?

— Разбира се. — Тя притисна пръсти до слепоочията си, сякаш да прогони главоболието, което заплашваше да се разрази с пълна сила. — Чувствам се като въжеиграч без предпазна мрежа. Ако медиите надушат нещо, последствията ще бъдат ужасни. Призлява ми, като си помисля, че гласувах за този мръсник!

— Сигурно щеше да спечели още повече гласове, ако по време на предизборната кампания носеше сексапилната черна рокля. Привлекателна гледка — добави Рурк и се ухили, когато тя накриво го изгледа. — Лейтенант, време е да си лягаме. И двамата сме уморени.

— Шампионе, започвам да си мисля, че не си уморен, ами има друга причина, щом се възхищаваш от мъжете с черни роклички.

— Казах, че гледката е привлекателна — поправи я той, — но си мислех за роклята, пък и за бельото под нея. Какво ли не бих дал да те видя по корсет, жартиери и обувки с висок ток.

— Ще има да чакаш. — Ив се прозина и се облегна на стената на кабината, докато асансьорът пътуваше нагоре.

Само след пет минути вече беше в леглото, след десет бе заспала.

Не знаеше кога я е връхлетял кошмарът.

Намира се в някаква стая, белите стени са изплискани с кръв. Прекосява я, обувките ѝ се обагрят в червено, докато газите в отвратителните локви. Дори в съня си усеща ужасната миризма.

Девојката лежи по корем върху белия килим, който е подгизнал от кръв. Ръката ѝ е протегната, пръстите — разперени, сякаш посяга към нещо.

Но там няма нищо.

Ножът е там.

В съня си Ив прикляква, взима ножа за дръжката.

Чувства как топлата лепкава течност се стича по ръката ѝ.

Отново поглежда встрани, но върху белия килим вече не лежи девойка, а мъничко момиченце, почти бебе. Свито е на кълбо, дълбоките му рани кървят. Изцъклените му очи са като стъклените очи на кукла.

Тя си спомня. Спомня си мъничкото телце, потънало в локва кръв. Откъде е изтекла толкова много кръв? Спомня си и човека, който е извършил злодеянието, бащата, обезумял от наркотици. Спомня си как тича нагоре по стълбището, а детето пищи ли, пищи.

Бе закъсняла. Озовала се бе в стаята прекалено късно, за да спаси момиченцето. Убила беше бащата, но не можа да спаси живота на детето.

Не можа да спаси девойката, невръстното момиченце. Ръцете ѝ са изцапани с кръвта им.

Ножът проблясва в ръката ѝ.

Вече не е в стая с бели стени, а в мръсна стаичка. Пронизващият студ я сковава. Толкова е студено. През мръсното стъкло на прозореца примигва светлинна реклама и обагря в червено ръцете ѝ... мънички ръчички, стиснали дръжката на ножа.

Когато той влиза, и неговото лице се озарява в червено като предчувствие за кръвта, която ще се пролее...

— Ив! — Рурк я прегърна и я притисна до гърдите си, когато тя започна да се дърпа. Беше премръзнала, докато я слушаше как плаче в съня си, сърцето му се късаше. — Ив, събуди се! Върни се при мен. Сънувала си кошмар. — Зацелува я по челото, по страните. — Било е само кошмарен сън.

— Убий бащата, спаси детето.

— Шшт. — Той прокара длан по гърба ѝ, пхна ръка под опърпаната риза, която тя използваше вместо пижама. — До теб съм, скъпа. В безопасност си.

— Толкова много кръв...

— Господи! — Той седна, придърпа я в скута си, залюля я в мрака.

— Добре съм... — промърмори Ив, отпусна глава на рамото му. Понякога само уханието, излъчващо се от него, ѝ възвръщаше

равновесието. — Извинявай, сигурно те изплаших. Добре съм, нищо ми няма.

— Но на мен ми има. Остани така още малко.

Ив го прегърна през кръста:

— Начинът, по който е загинала Хана Уейд... ми напомни за едно невръстно момиченце. Баща му го разпори с нож, защото аз закъснях...

— Да, знам. Случило се е малко преди с теб да се запознаем.

— Сигурно ще ме преследва до смъртта ми. Детето загина заради мен, защото се забавих. Предполагам, че щях да се пречупя, ако тъкмо тогава в живота ми не се появи ти. Но споменът за момиченцето ме преследва насън и наяве, Рурк. Като призрак, който е само един от многото, смущаващи духа ми.

— Спомняш си за момиченцето, Ив. — Той нежно я целуна. — Може би си единствената, която си го спомняш.

Сутринта стана много рано. Потренира до изнемогване в спортната зала, после няколко пъти преплува басейна, физическото натоварване ѝ помогна да прогони умората и мъчителното главоболие, предизвикано от кошмара.

И тъй като знаеше, че Рурк няма да я остави на спокойствие, докато не му се подчини, склони да закуси с овесената каша, която ѝ беше поръчал. Накриво изглежда чашата с мътна течност, поставена до каната с кафето:

— Какво е това?

— Протеинова напитка.

— Не я искам. Съгласих се да изям тъпата овесена каша, не ме насилвай повече.

— Ще правиш каквото ти казвам. — Той погали котарака Галахад и посвети цялото си внимание на съпругата си, въпреки че на монитора на компютъра течеше актуалната борсова информация. — Знам, че на обед ще хапнеш само някакво тъпо шоколадче. Послушай ме, мисля ти доброто. Снощи спа много неспокойно...

— Умът ми е зает с какво ли не — прекъсна го тя. — А ти защо не си поръчаш протеинова напитка?

Рурк невъзмутимо набоде на вилицата си парченце грейпфрут:

— Не я понасям. Освен това не на мен предстои неприятното задължение да арестувам кмета.

— Имаш право. Крайно време е да се захващам за работа.

— Ако кметът знаеше какво го очаква, денят му щеше да започне още по-неприятно от твоя. Изпий чашата до дъно, лейтенант!

Тя се намръщи, но се подчини. Напоследък вкусът на напитката, приготвяна от съпруга ѝ, започваше да ѝ харесва, но за нищо на света нямаше да го признае.

— Засега ще запазя информацията в тайна от моите хора. Първо трябва да докладвам на Уитни, вероятно и на Тибъл... Прекрасна перспектива, няма що.

— До обед ще изолираме вируса. Все повече стесняваш кръга около терористите.

— И това донякъде ме тревожи. — Тя погледна компютърната система. — Прекалено много шум вдигнах около тях. Вече знаят, че започвам да размотавам кълбото. Могат ли да заразят с вируса тази система?

— Едва ли. Защитните ѝ кодове са много по-сложни отколкото при обикновените домашни компютри.

Галахад се промъкна към масата. Рурк само го стрелна с поглед. Котаракът съсредоточено започна да се мие с лапичка, сякаш изобщо не му беше хрумвало да се доближи до храната.

— Взех и допълнителни предпазни мерки — продължи Рурк, — въз основа на защитния филтър, по който работим в лабораторията. Не мога да ти дам стопроцентова гаранция, но мисля, че компютърът ни е в безопасност, ако терористите не са модифицирали вируса.

— И още един въпрос. Възможно ли е да изобретите някаква аларма, която да предупреждава при опит за заразяване, или детектор, проследяващ източника?

— Интересно хрумване, лейтенант. За твое сведение вече работя по въпроса. Успех ще постигнем едва след като идентифицираме вируса, но твоите покорни слуги, работещи в лабораторията, вече имат няколко конструктивни предложения, особено Джейми, който е истински гений в тази област. Ако не беше твърдо решено да стане ченге като теб, хлапето щеше да е спечелило първия си милиард долара преди... преди възрастта, на която аз станах милиардер.

— Ако съумеете да проследите кой е изпратил вируса чрез този компютър, ще успеете ли да сторите същото, като използвате някой от заразените компютри? — Като видя изражението на Рурк, тя забели очи. — Добре де, явно изоставам от гениалния план, измислен от компютърните специалисти. Знаеш ли какво, шампионе, ако днес разконспирирате проклетия вирус, може да изровя отнякъде жартиери.

— Искам още дантелен корсет и обувки с висок ток.

— Добре, но само ако установиш източника на разпространение на заразата.

— Полицейската работа започва да ми харесва. Искам да бъдеш с обувките през цялото време, докато се...

— Да не избързваме, приятелче. — Тя се изправи. — Отивам да се обадя на командира.

Ив отиде в кабинета си и затвори вратата. Не знаеше какъв е графикът на Уитни, но предполагаше, че той вече е излязъл от дома си в Уестчестър. Позвъни на видеотелефона в колата му, признавайки пред себе си, че нарочно се е позабавила, за да не го търси в къщи и да разговаря със съпругата му.

— Уитни.

— Сър, в процеса на разследването се натъкнах на факти, които трябва спешно да съобщя на вас и на началника Тибъл.

— Какви факти?

— Съжалявам, но въпросът не е за обсъждане по видеотелефона, сър. Според мен имаме Код 5.

Командирът присви очи. Код 5 означаваше пълно затъмнение по отношение на медиите; от този момент нататък всички материали по разследването ставаха строго секретни.

— От вас ли се обаждаш?

— Да, сър. Ще бъда в управлението след...

— Почакай. Тибъл ще стигне по-бързо до твоя адрес, отколкото до центъра на града. Аз също. Ще се свържа с него. Ще бъдем при теб след около половин час.

— Слушам, сър.

— Хората от твоя екип знаят ли онова, което възнамеряваш да ни съобщиш?

— Не, сър. Фактите са известни само на експерт-консултанта; натъкнахме се на тях по време на съвместната ни работа.

— Засега не казвай нито думичка пред никого.

Тъкмо когато той прекъсна връзката, Надин се втурна в кабинета.

— Да му се не види! — гневно възкликна Ив. — Кога ще разбереш, че щом вратата е затворена, не бива да нахълтваш? Нямам време за разговори. Изчезвай!

— Не бързай толкова. — Репортерката затвори вратата, прекоси кабинета и подхвърли на Ив някакъв диск. — Доста усилия положих да ти го доставя, но държа да не се разбере, че си го получила от мен.

— Защо? И какво съдържа?

— Защото има опасност жестът ми да бъде изтълкуван от моите шефове като прекалено голяма услуга към полицията. Дискът съдържа любителски видеозапис, който Канал 75 са купили от някакъв турист след голям пазарлък. Въпросният турист минавал с въздушен автобус покрай сградата на Парк авеню тъкмо когато Ник Грийн изтичал на терасата. Ще го излъчат точно в девет. В името на старото ни приятелство реших да те предупредя.

— Наистина ли ще излъчите запис на самоубийството на един човек?

— Без значение е дали одобрявам или не. Видеоматериалът ще бъде излъчен по време на новинарската емисия в девет часа и ще бъде голям хит. Ще споделя само с теб, че не одобрявам показването му, без предварително да се информира полицията. Разбира се, това няма да промени хода на разследването, но се страхувам, че ще спечели нови поддръжници за каузата на терористите. Затова ти давам време да подготвиш отговора си.

— Ти изглежда ли материала?

— Да, пуснах го в колата, докато пътувах насам. Потресаваш е. Онези, които не знаят истината за Грийн, ще си кажат: „Какво чудовище! Слава Богу, че е мъртъв!“.

— Как се казва този турист?

— Не мога да ти съобщя името му. — Надин нетърпеливо отметна буйната си грива. — Далас, дори да го знаех, пак нямаше да ти го кажа. В подобни случаи източникът остава анонимен.

— Лично ти ли го разпита?

— Не.

— Тогава той не е твой информатор.

Репортерката поклати глава:

— Не мога да ти кажа нищо повече. Почти сигурна съм, че материалът е автентичен, но ако настояваш, ще се поразровя. Открих ли нещо нередно, веднага ще ти го съобщя.

Ив кимна:

— Благодаря. Поне признай колко са се изръсили шефовете ти за видеозаписа.

— Далас...

— Няма да кажа на никого, обещавам. Моля те, задоволи любопитството ми.

— Дали са един милион за материал от двайсет секунди.

— Изглежда, анонимният турист е ударил джакпота. Още веднъж ти благодаря. Няма да го забравя.

— Длъжница си ми.

— Мразя да съм задължена някому... — Тя замълча, сетне добави: — Ще избухне грандиозен скандал, най-вероятно в разстояние на един-два дни. Не, не си прави труда да ме разпитваш — няма да ти отговоря. Когато фактите станат обществено достояние и получа разрешение от шефовете, ще ти дам интервю.

— Добре, но в разстояние на един час от разпространяването на новината.

— Не ме принуждавай да те мамя. Обещавам, че ще говоря пред камерата при първа възможност.

— Е, като няма риба, ще се задоволя с рак, както се казва. А сега изчезвам. И запомни — не съм била тук.

Ив едва изчака репортерката да излезе и зареди в компютъра новия диск.

Видя терасата на Грийн и как вратата на спалнята се отваря. Окървавеният Ник изскача навън. Операторът явно се стряска от гледката, изругава, изображението подскача. Но човекът се оказва хладнокръвен и само след миг отново насочва обектива към терасата.

„Грийн наистина прилича на чудовище“ — помисли си тя. От пръстите и от косата му капеше кръв. Устата му беше раззината, очите му бяха обезумели и червени като на демон. Замахна с ножа, сякаш за да намушка въздуха, удари с юмрук главата си.

После занича от единия край на терасата до другия, пропъждайки с юмрук невидими насекоми. Изведнъж сграбчи ножа с две ръце, отметна глава и заби в гърдите си острието.

— Майчице! — изпъшка Джейми, който бе застанал на вратата между двата кабинета и ужасено се блещеше в монитора.

— Мамка му! Компютър, спри диска! Хлапе, кой ти разреши да нахлуваш тук?

— Извинявай. Рурк ме помоли да... каза да те попитам... няма значение. — Той дълбоко си пое въздух, прокара по устните си опакото на дланта си. — Беше човекът, дето се самоуби вчера, нали?

— Веднага се връщай в лабораторията!

— Не се отнасяй с мен като с дете! — Джейми вирна брадичка. — И аз участвам в екипа по разследването! Дядо ми беше ченге, аз също ще стана полицаи. И преди съм виждал кръв, забрави ли, че навремето убих човек?

— Да не си го споменал друг път! — Тя изтича да затвори вратата между двата кабинета. — Официалният рапорт, подписан от мен, гласи, че Олбан е бил убит, когато е оказал съпротива при ареста. Ако си решил да ме накиснеш, разправяй наляво и надясно, че си убил човек!

— За нищо на света не искам да ти причиня неприятности. — За миг изражението му издаде обичта му към нея, които той се опитваше да прикрие с хлапашка самонадеяност. — Разчитай на мен, Далас.

Ив, която по принцип се боеше от проявата на силни чувства, побърза да смени темата, преди и двамата да се почувстват неловко:

— Вярвам ти, но гледай да не се повтори.

— Това е нашата тайна, Далас. Зная защо вчера не ме допусна на съвещанието. За да не видя нещо подобно. — Той кимна към монитора. — Трухарт е само с три-четири години по-голям от мен, а него не гониш, когато има кръв и трупове.

— Разликата помежду ви е, че той носи униформа.

— Някой ден и аз ще бъда като него.

Ив внимателно го изгледа и забеляза, че сивите му очи вече бяха пронизателни като очите на ченге.

— Вярвам, че ще бъдеш страхотен полицаи. Слушай, отстраних те не защото мисля, че няма да издържиш. Но смятам, че ако

прекалено рано се сблъскаш с ужасите, които едно ченге вижда ежедневно, има опасност да залитнеш, преди да си започнал.

— Вече съм видял достатъчно.

— Така си мислиш. Не подозираш какво те очаква. Първо завърши полицейската академия, после пак ще си говорим.

— Слушам, лейтенант.

— А сега изчезвай. Хей, направи ми една услуга — не позволявай на никого да влезе тук.

— Слушам — повтори той и дяволито се усмихна, при което заприлича на петгодишно хлапе. — Знаеш ли, Трухарт е лапнал по теб.

— Да те няма, нахал такъв! — Ив насила го избута в коридора и тръшна вратата след него. Отново седна пред компютъра, копира диска за архива си; оригиналът щеше да предаде на командира.

Докато чакаше Уитни и Тибъл, въведе описанието на новите веществени доказателства, закодира файла, постара се да подреди мислите си.

Когато на вратата се почука, тя дълбоко си пое въздух и стана да посрещне двамата шефове на градската полиция.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— По време на разследването на убийствата на Грийн и Уейд — започна Ив — ми направи впечатление, че официалните приходи на Грийн не са достатъчни, за да живее в разкош, да поддържа три коли, вила и яхта, което установихме при проверка на имущественото му състояние. Дори ако към декларираната сума се прибавят парите, които е придобил чрез търговия с наркотици, порнофилми и бели робини, разходите му само през миналата година многократно надхвърлят приходите.

— Предположила си, че има допълнителен източник на средства — кимна Уитни.

— Точно така, сър. По време на първия оглед на жилището му...

— Лейтенант! — Тибъл вдигна ръка да я прекъсне. — Има ли причина да ни разказваш тези подробности?

— Фактите, на които се натъкнах, са толкова невероятни, че изискват по-подробно обяснение.

— Добре. Но говори по-простичко, не като че ли рапортуваш.

— Добре, сър. При повторния обиск на апартамента намерихме друг сейф, който не е бил забелязан по време на първоначалния оглед. В първата огнеупорна каса открихме прекалено малко пари, като се има предвид, че на записите от охранителните камери на сградата се виждаше как в разстояние на една седмица трима вероятни клиенти са посетили Грийн и са му платили в брой за услугите. Невъзможно бе той да е внесъл парите в банка, тъй като през споменатия период той не е напускал жилището. Невероятно бе и да допуснем, че е поверил тази работа на едно леко момиче, с което се е запознал само преди няколко дни в някакъв клуб и което спокойно е могло да избяга с парите. Затова предположихме, че в апартамента има още един сейф, в който крие средствата, получени от тайнствения, но доходен бизнес. Предвид клиентелата, която е обслужвал, стигнахме до заключението, че допълнителните му приходи са от изнудване.

— Предположила си, че тази... „странична дейност“ е свързана с „Борци за прочистване“, така ли? — попита Тибъл.

— Да, сър. Не е достатъчно да свързваш отделните детайли, за да получиш цялостната картина. Всяко разследване е индивидуално, в противен случай има опасност да се пропуснат най-важните подробности.

Началникът на полицията кимна:

— След като сме тук, предполагам, че не си пропуснала подробностите.

— Заедно с цивилния консултант отново претърсихме апартамента на Грийн и открихме втория сейф. Съдържанието му надлежно описах, списъкът е приложен като веществено доказателство. Намерихме осемстотин шейсет и пет хиляди долара в брой, код за сейф в клона на Националната банка, намиращ се на Осемдесет и осма улица, дискове, съдържащи счетоводна и друга информация, както и дванайсет видеодиска. — Тя посочи компютъра си. — Въведох информацията, съдържаща се в тях, и я закодирах; същото сторих и със списъка, изготвен по време на конфискацията.

— Предпазните мерки, които си предприела, лейтенант, ме навеждат на мисълта, че онова, на което си се натъкнала, е огнеопасно, тъй да се каже.

Ив погледна в очите Уитни:

— Да, сър. Част от дисковете съдържат счетоводни данни за незаконната търговия на Грийн, който много методично е водел сметките си, както и неговия дневник. Последният представлява интерес за проследяване на етапите, през които той е преминал след проникване на заразата в мозъка му — усилваща се болка, параноя, гняв, обезумяване.

— Видеодисковете сигурно са използвани за изнудване — намеси се Тибъл.

— Именно, сър. Установих самоличността на лицата, които Грийн е заснел с видеокамера. Несъмнено те не са подозирали, че ги заснемат, докато са били в, меко казано, компрометиращи пози. Част от записите са направени на неизвестно засега място, други — във втората спалня в апартамента на Грийн. „Актьорите“ в тези филми са неколцина видни граждани, заснети с видеокамера по време на задоволяване на извратените им сексуални наклонности. Между тях са

известна съдийка, съпругата на университетски преподавател и яростен поддръжник на консервативната партия, за когото скоро ще докажа, че е бил завербуван от Клариса Прайс за участие в терористичната организация, популярна телевизионна водеща и кметът на Ню Йорк.

— Господи! — изпъшка Тибъл, няколко секунди остана неподвижен, сетне притисна с пръсти клепачите си. — Сигурна ли си за Пийчтри?

— Да, сър. Познах го, но за всеки случай направих компютърен анализ на изображението, което потвърди самоличността му.

— Божичко, каква каша! — Той отпусна ръце. — Е, хората все някак ще го преглътнат. Тъпакът е кръшнал от жена си и са го изловили.

— Страхувам се, че не става въпрос само за прелюбодеяние, сър.

— Изплюй камъчето, Далас! — нетърпеливо се сопна Уитни. — Не сме деца, та да ни щадиш.

— Кметът беше преоблечен като жена и участваше в садомазохистичен полов акт с друг мъж, включващ... хм... орално задоволяване.

— Чудничко! Става все по-весело. — Сякаш бе смазан от умора, Тибъл отпусна глава на облегалката на креслото и се втренчи в тавана. — Кметът Стивън Пийчтри е травестит, изнудван от сутенъор, който е бил погубен от терористична организация, чиито жертви вече наброяват седем души. Вярно ли е?

— Казано накратко — кимна Ив.

— Не ми се мисли какво ще се случи, ако репортерите надушат тази история... — Той поклати глава, изправи се и отиде до прозореца. — Каквото и да стане, с кариерата на Пийчтри е свършено. Дори талантивият Чанг няма да успее да го измие от помията. Засега обаче подвизите му трябва да останат в тайна. Хората и без това са обезпокоени от подвизите на „борците“.

— Извинете, сър, но е много важно да разпитам не само него, но и другите участници в порнофилмите.

Тибъл се извърна, втренчи се в нея:

— Наистина ли мислиш, че той е член на „Борци за прочистване“? Не може да бъде! Кметът на Ню Йорк да подкрепя

терористична организация, която избива жителите на града! Не, няма начин. Може да е проявил недискретност в личен план, но не е толкова глупав да пикае в собствения си басейн, образно казано.

„Защо не? — помисли си Ив. — Човек, който използва сутеньор, за да задоволи извратените си фантазии, е способен на какви ли не глупости.“

— Истината ще разберем едва след като го разпитам — промърмори.

— Подозираш го в извършване на жестоки убийства само защото е носил сутиен, така ли?

Тя почувства как търпението ѝ постепенно се топи като снежна преспа под лъчите на пролетното слънце.

— Сър, пет пари не давам дали през свободното си време господин кметът се предрешва като пастирка и прелъстява поверените му овчици. Но не мога да си затворя очите пред факта, че той несъмнено е замесен с терористичната организация. Вече знам, че сред членовете на „Борци за прочистване“ има видни личности, упражняващи силно влияние. Молбата ми за достъп до засекретените файлове беше отхвърлена, без да бъдат изтъкнати солидни аргументи. Не получих разрешение да се запозная и с досиетата на малолетните, защитавани от представители на Агенцията за закрила на децата. Това неимоверно затруднява разследването.

— Научих, че по някакъв начин си се добрала до информацията за семейство Дюкс.

Тя невъзмутимо го изглежда:

— Точна така, сър. И ще продължавам да го правя, ще заобикалям закона. Мъртви са седем души, включително един полицай. Ще заобикалям бюрократичните препятствия, докато разбере кои са виновниците за смъртта на тези хора и ги изправя пред съда. Независимо дали ви харесва, кметът на Ню Йорк е сред заподозрените.

— Сър! — Уитни скочи на крака, едва устоявайки на желанието да застане между тях като рефер на боксов мач. — Лейтенант Далас има право.

Тибъл изсъска през зъби и гневно го изглежда:

— Не съм идиот! Знам, че тя има право. За Бога, Джак, аз вече бях ченге по времето, по което Далас още не е била родена. Знам, че тя има право, но знам и това, че след този скандал месеци наред ще си

ближеж раните. Кметът на Ню Йорк е травестит, който участва в терористична организация! Господи, медиите буквално ще ни разпънат на кръст!

— Пет пари не давам за медиите.

Тибъл се обърна и измери с поглед Ив:

— Ще ти се наложи да се съобразяваш с тях, ако искаш да се издигнеш в службата. Досега щеше да си повишена, ако се съобразяваше с правилата на тази игра. Ти сама избра да не бъдеш най-младата жена с капитански чин в нюйоркската полиция.

— Хари! — промълви Уитни.

Тибъл му махна да мълчи и отново се обърна към Ив:

— Извинявай. Но улучи слабото ми място. Работя заедно с този човек... Наистина не сме първи приятели, обаче сме в много добри отношения. Познавам съпругата му, въобразявах си, че познавам и него... Ако обичаш, донеси ми чаша кафе. Без захар и сметана.

Ив не каза нито дума; страхуваше се, че ако проговори, ще изрече нещо, за което после ще съжалява. Отиде в кухнята и програмира автоготвача. Трепереше от гняв, искаше ѝ да извика на Тибъл да си навре на едно място капитанските нашивки, но чувството ѝ за дисциплина и уважение към висшестоящите надделя.

Като се върна в кабинета, началникът на полицията отново стоеше до прозореца, затова тя остави на бюрото едната чаша с кафе, другата подаде на Уитни.

— Заповядвате ли ми да пренебрегна доказателствения материал и да отклоня разследването от кмета Стивън Пийчтри?

Все така взирайки се през прозореца, Тибъл отвърна:

— Лейтенант, убеден съм, че ако издам подобна заповед, ще я пренебрегнеш или ще запратиш значката си в лицето ми. Тъй като в момента си толкова разгневена, че несъмнено ще избереш втория вариант, още веднъж ще те помоля да ме извиниш.

Той се обърна. Беше мъж като канара с мускулести рамене. С всяка изминала година бръчките, прорязващи откритото му лице, ставаха все по-дълбоки. В погледа му все така се четеше умора, но гневните искрици бяха помръкнали.

— Непростимо бе да те обиждам, но се почувствах ужасно безпомощен и неволно си го изкарах на теб. Ще ти каже нещо, Далас — в живота не всичко е черно или бяло. Понякога правдата е забулена

със сенки, които се сгъстяват, колкото повече се изкачваш в йерархията.

— Разбирам, че сте в изключително неловко положение, сър.

— А пък аз разбирам какво се върти в главата ти. Мислиш си, че дрънкам глупости. — Устните му се разтегнаха в усмивка, която години наред всяваше ужас и в ченгета, и в престъпници. Приближи се до бюрото, взе чашата и отпи от кафето. — Признавам, че донякъде имаш право. Не, лейтенант, няма да ти наредя да пренебрегнеш доказателства, на които си се натъкнала. — Докато говореше, той седна на стола й. — Моля те само да разпиташ кмета, след като разговарям с него. Ще ти предам всяка подробност от разговора помежду ни, която би подпомогнала разследването. В случая не мисля само за Стивън Пийчтри, а за кметската институция. Хората не бива да се разочароват, да загубят доверието си в нея. Надявам се, че ми имаш доверие и ще ми позволиш лично да проведа предварителния разпит.

— Не се съмнявам, че ще се справите по-добре от мен, сър. Как да постъпим с участниците в порнофилмите, които идентифицирахме?

— Крайно дискретно. Искam копия от видеодисковете, от бележките ти и от файловете с информацията.

— Подготвила съм ги, сър.

Той взе плика за веществени доказателства, които Ив му подаде, и кисело се усмихна:

— Джак, май денят ни ще започне с гледане на порнофилми.

— Вчера моят ден завърши със същото... развлечение.

Тибъл избухна в смях:

— Да не съм те чул да се оплачеш, че работата ти е скучна.

— Какво да съобщя на хората от моя екип?

— Оставям на теб да прецениш. — Тибъл се изправи, погледът му отново беше суров като на хищник, подготвящ се за смъртоносен удар. — Ако Пийчтри е замесен в тази история, ще си получи заслуженото. Давам ти честната си дума. — Той й подаде ръка.

— Аз пък ви давам дума, сър, че всички терористи ще си получат заслуженото.

След като двамата излязоха, Ив повика Пийбоди.

— Седни — нареди, сетне също като Тибъл седна зад бюрото, подсказвайки, че разговорът ще бъде между шеф и подчинен. — Разполагам с нови данни, които вероятно ще се окажат изключително важни за хода на разследването. Засега не мога да ти съобщя повече подробности. Днес предстои да проведе разпити на хора с високо обществено положение, ти ще ме придружаваш. До второ нареждане обаче няма да споменаваш нито думичка пред членовете на нашия екип.

— Те няма ли да участват?

— На този етап — не. Протоколите от разпитите, които ще изготвиш, ще бъдат закодирани като свръхсекретни.

Пийбоди преглътна стотиците въпроси, които ѝ се искаше да зададе:

— Слушам, лейтенант.

— Първата ни работа за днес обаче е да посетим Дюкс. Обзалагам се, че този път ще го извадим от равновесие и току-виж се е издал. Накрая ще се занимаем с Прайс и Дуайър.

— Разрешавате ли един въпрос? Разпитите на тези влиятелни личности имат ли връзка с разследването?

— А ти как мислиш? По пътя ще ти съобщя подробностите, които имам право да издам.

— Изнудване, а? — промърмори Пийбоди, когато спряха на първия светофар. — Този Грийн се е занимавал с много опасна дейност.

— Опасна, но изключително доходна. Ежегодно му е носела повече от три милиона.

— Смятате ли, че терористите са го заразили с вируса заради изнудванията?

— Разбира се. Другите им жертви по един или друг начин са издевателствали над малолетни. И той не е правел изключение в това отношение, но повечето негови клиенти и „служителки“ са навършили пълнолетие.

— Преди време казахте, че „Борците за прочистване“ вероятно ще променят критериите си по отношение на жертвите.

— Така и ще стане, но след време. В този град има достатъчно боклуци като Фицхю, които ще им осигурят работа и за в бъдеще. Ник Грийн не е педофил, нито е продавал дрога на ученици. Ето защо мисля, че един или няколко души имат лични причини за елиминирането му. Идеята е, че гражданите на Ню Йорк са се отървали от поредния мръсник, ала някой се е отървал и от безмилостен изнудвач, който е заплашвал да го злепостави. Само че това е грешка, нелепа грешка — добави тя. — Убили са изнудвача, преди да унищожат инкриминиращите доказателства.

— Дюкс бил ли е сред изнудваните?

— Не. Обаче той знае кой е бил заразен или предвиден за заразяване. Образно казано, Дюкс е в основата на организацията, затова ще се постарая да го разклатим. Него или съпругата му. Тя е слабата брънка във веригата.

— Мислите ли, че ще го издаде?

— Твърде е вероятно, ако изпадне в паника. Тя не участва в заговора, ала познава навиците на съпруга си — иначе не би могла да подчини на неговите капризи ежедневието на цялото семейство. Реши ли Дюкс, че тормозим съпругата му, може да се разгневи и да допусне грешка.

Ив паркира колата, сетне двете с Пийбоди прекосиха улицата. Първото, което забеляза, бяха увехналите цветя в саксиите до вратата.

— Избягали са! — възкликна.

Пийбоди проследи погледа на началничката си:

— Може би госпожа Дюкс е забравила да ги полее.

— Никога. Предполагам, че има списък с ежедневните домакински задължения. Мамка му! Мамка му! — Тя натисна звънеца, изчака няколко секунди, после отново позвъни.

— Завесите са вдигнати. — Пийбоди се повдигна на пръсти и надникна през прозореца на партерния етаж. — Мебелите са по местата си.

— Зарязали са всичко. Предполагам, че са напуснали къщата в разстояние на двацет и четири часа след посещението ни.

Ив започна да звъни на съседите. През няколко къщи от тази на семейство Дюкс на позвъняването отвори беловласа дама с розов анцуг и като видя униформената Пийбоди, изплашено възкликна:

— Какво се е случило? Нещо със съпруга ми ли?

— Не, госпожо, успокойте се. Извинете, че ви изплашихме. Търся вашите съседи, семейство Дюкс. Позвъних, но никой не ми отвори.

— Семейство Дюкс ли? — Възрастната жена приглади косата си. — Мисля, че не ги... О, да, разбира се. Разбира се. Разбрах за случилото се от репортажа по телевизията. Божичко, едва сега ви познах. Вие сте полицайката, срещу която те ще подадат жалба.

— Доколкото знам, засега не са подали оплакване. Знаете ли къде са?

— Божичко, та аз почти не ги познавам. Съпругата е много симпатична млада жена. Всеки понеделник и четвъртък тръгва да пазарува точно в девет и половина. Човек може да си сверява часовника по нея. Обаче едва като заговорихте за тях, се сетих, че отдавна не съм ги виждала. Знам, че по-големият им син е починал. В нашия квартал живеят едва от две години. Дори не подозирах за трагедията им. Те са доста затворени, не разговарят със съседите. — Жената невесело се усмихна. — Някои хора са особняци, нали знаете. Но не ги осъждам — толкова е страшно да загубиш детето си!

— Имате право, госпожо.

— От време на време виждам и съпруга. Честно да ви кажа, май не е от добродушните. В неделните дни тримата излизат заедно точно в десет часа, облечени официално — сигурно ходят на църква. Връщат се в дванайсет и половина. Никога не съм виждала момчето да си играе навън с другите деца. Мисля, че негови връстници не са стъпвали в този дом. — Тя въздъхна и се загледа в отсрещната къща. — Сигурно са го държали изкъсо заради нещастieto с брат му... Почакайте, Нита идва. С нея всяка сутрин бягаме за здраве. — Тя замаха на жената със светлосин анцуг, която излезе от къщата, намираща се на отсрещната страна на улицата, сетне прошепна: — Нита знае всичко, което става в квартала. Със сигурност ще ви осведоми за всичко, което ви интересува.

— Да те арестуват ли са дошли? — усмихнато подхвърли жената със синия анцуг, като се приближи. — Внимавайте, полицай, че току-виж Сал ви се е изплъзнала.

— После ще поговорим за мен. Госпожите от полицията се интересуват от семейство Дюкс, дето живеят през две къщи от вашата.

— Преди няколко дни се изнесоха. Натовариха куфари в колата. Ако питате мен, на госпожата хич не ѝ се искаше да замине. Забелязах, че е плакала. Беше преди... чакайте да си помисля... в сряда сутринта. Бях излязла да поляя цветята в саксиите и видях съседите да изнасят куфарите.

— Забелязахте ли някой да ги посети преди това? — попита Ив.

— Да, предишната сутрин видях как вие влизате в къщата — усмихна се Нита. — По-късно от телевизията разбрах, че здравата сте раздрусали коменданта — така наричам господин Дюкс.

— Нита!

— Че какво толкова съм казала, Сал? Не харесвам този човек и пет пари не давам кой ще ме чуе да го критикувам. — Тя се приведе към Ив и Пийбоди, явно подготвяйки се за дълъг разговор. — Имах един кокер шпаньол, казваше се Франки. Горкичкият, почина миналата година. Разхождам го веднъж, както правех всеки Божи ден, и то по два пъти, и спирам пред къщата на Дюкс да поговоря с една съседка, която също е извела кучето си. А Франки да вземе да се изходи на моравата, без да го видя.

Тя въздъхна, припомняйки си домашния си любимец.

— Голям разбойник беше този Франки, шестнайсет години тичах подир него и му събирах... сещате се какво, ама тоя път не го видях. Не щеш ли, комендантът излезе и взе да се заяжда с мен, заплашваше, че ще подаде оплакване. Крещеше така, като че ли през живота си не е виждал кучешко ако. Аз обаче не му останах длъжна и го сложих на мястото му. Не позволявам на никого да ми държи такъв език.

Нита възмутено изпуктя, сякаш споменът беше възпламенил гнева ѝ.

— Той затръшва вратата, аз събирам акото и с Франки се прибираме у дома. След пет минути кварталното ченге звъни на вратата — млада жена, която явно се чувства адски неловко. Съобщава ми, че Дюкс е подал оплакване. Представяте ли си що за човек е този? Разбира се, аз вече бях изхвърлила в тоалетната вещественото доказателство, пък и младата полицайка ми влезе в положението. Каза, че онзи е побеснял от гняв и че се е помъчила да го успокои, но за всеки случай ме съветва да не пускам кучето на неговата морава.

— Това ли е единственият ви контакт с него?

— Оттогава при всяка среща с господина се гледаме накриво. — Тя смръщи вежди, за да демонстрира как е гледала Дюкс, сетне гръмко се разсмя. — От този ден нататък думичка не размених с онзи темерут, нито пък той с мен.

— Детето им е починало — напомни ѝ Сал. — Подобна трагедия оставя отпечатък за цял живот.

— Някои хора по рождение са си темерути — настоя Нита и кимна към къщата на семейство Дюкс. — Оня беше точно такъв.

Тя разпита първите трима души от списъка на Грийн в домовете им или в служебните им кабинети. Всички отричаха, после започнаха да я заплашват, накрая — да я молят да не ги злепоставя публично.

За разлика от тях в поведението на съдия Вера Арчър се долавяше примирение. След като Ив ѝ съобщи каква е целта на посещенията, Арчър заяви:

— Предпочитам да продължим разговора насаме, лейтенант Далас.

— Пийбоди, ако обичаш, почакай отвън.

Съдинката скръсти ръце на бюрото си. Елегантното, но строго обзавеждане на служебния ѝ кабинет отговаряше на образа, който си беше създала. Беше на шейсет и три, висока и мършава, с права и много късо подстригана черна коса и привлекателно лице. Известна бе с прецизните и справедливи си присъди, които почти винаги бяха потвърждавани от апелативния съд.

Тя не търпеше да се разиграва театър в съдебната зала.

„Може би защото в частния живот е обичала да се превъплъщава в различни роли — помисли си Ив. На видеофилма с нейно участие носеше розова бална рокля и бе направила забележителен стриптийз, оставайки само по оскъдни бикини пред двама мускулести мъже, с които след това бяха направили тройка“.

— Очаквах да се случи нещо подобно, след като научих за убийството на Ник Грийн. Не желая да обсъждаме личния ми живот. Не съм нарушила нито един закон, освен този на здравия разум.

— И все пак сте плащали на Грийн по седем хиляди и петстотин долара месечно.

— Не отричам, но това не е противозаконно. Ако пък определим действията на Ник като изнудване, то вината е изцяло негова, задето ме е принуждавал да плащам „месечната такса“. Не възнамерявам да обяснявам онова, което сте видели на диска, нито защо съм го направила. Имам право да запазя в тайна мотивите си.

— Вярно е, госпожо съдия. При това в прекия и в преносния смисъл скъпо сте платили за грешката си. За съжаление обаче видеофилмът и сумите, които сте давали на Грийн, са обект на криминално разследване.

Арчър дори не трепна, изражението ѝ остана невъзмутимо:

— Нямам интерес да убия този човек. Напротив, докато беше жив, бях в сравнителна безопасност. Мога да си позволя да плащам на един изнудвач, но не и скандал, предизвикан от разкритията. Институцията, която представлявам, и брачният ми партньор ще бъдат опозорени. Преди година признах истината пред съпруга си. Попитайте го, ако прецените, че е необходимо, обаче повтарям, че въпросът е личен. С него решихме да продължа да плащам на изнудвача.

— Известно ли ви е как е умрял Грийн?

— Да.

— Разбирам нежеланието ви чужди хора да надничат в личния ви живот, госпожо съдия, ала и вие разберете, че моята задача е да заловя терористите, които досега са причинили не само неговата смърт, ами на още шестима души.

— Мога ли да ви задам един въпрос? По какъв начин моето опозоряване ще помогне на вашето разследване? Постът ми изисква хората в съдебната зала да изпитват уважение към мен. Вие преследвате престъпниците и ги задържате, но от съда зависи завършването на цикъла на справедливото възмездие. Не бих могла да си върша работата, ако стана за посмешище.

— Ще направя всичко възможно името ви да остане в тайна. Как се запознахте с Ник Грийн?

Арчър така сви устни, че се превърнаха в почти незабележима линия. Поколеба се, после отговори:

— Препоръча ми го една позната. Забавлението изглеждаше безобидно и макар да осъзнавах, че услугите, предлагани от него, граничат с незаконното, все пак се възползвах от тях. Чувствах

необходимост да „изпусна парата“ след напрежението в съдебната зала. В продължение на няколко месеца веднъж на трийсет дни се отдавах на забавленията, устройвани от Ник. После той ми връчи копие от диска, обясни каква ще бъде месечната „такса“ и последствията, ако откажа да плащам. Говореше делово като истински бизнесмен.

— Разгневили сте се, нали?

— Разбира се. Нещо повече, почувствах се като кръгла глупачка. Жена, която е живяла цели шейсет години, а от четиринайсет е съдия, не бива да се оставя толкова лесно да я измамат. Платих на Грийн, защото глупостта винаги се заплаща, и престанах да търся услугите му.

— Не се ли страхувахте, че той все пак ще ви злепостави публично?

Арчър вдигна вежди:

— И да се лиши от сигурния си месечен доход! Никога не би го направил.

— Опитвал ли се е да увеличи месечните вноски?

— Не. Посвоему той беше добър бизнесмен. Знаеше, че ако стиснеш прекалено силно кокошката, снасяща златни яйца, има опасност да я убиеш. — Арчър разпери ръце — единственото излишно движение по време на разговора. — Може би ще ви се стори странно, но месечните вноски не ми тежаха. Напомнях ми, че съм човешко същество. Именно затова и потърсих услугите на Грийн — за да докажа пред себе си, че съм човешко същество, не робот. Предполагам, че сте проучили биографията и служебното ми досие.

— Да, госпожо съдия.

— Убедили сте се, че дълги години служа на закона, и то добре. Не смятам, че трябва да се пенсионирам. — Тя хвърли поглед към телевизора на стената. — Тази сутрин гледах материала, излъчен от Канал 75. Терористите са избрали прекалено жестока смърт за Ник Грийн. Вярно е, че беше изнудвач, използваше тайните слабости, които се крият във всекиго от нас. Ала не заслужаваше такава смърт. Нито пък момичето, което е живеело с него.

Арчър отново погледна Ив в очите:

— Повярвайте, лейтенант, не участвам в заговора на тези отмъстителни, които твърдят, че наказват злото. Те са олицетворение на всичко, което ненавиждам, срещу което се боря цял живот. Те са

жестоки фанатици и страхливци, на които допада да играят ролята на Господ Бог. Искам да се подложат на тест чрез детектора на лъжата. Единственото ми условие е той да бъде проведен само от едно лице, а когато резултатите докажат невинността ми, информацията по този зловещ случай да бъде засекретена.

— Съгласна съм. Ще помоля доктор Майра да проведе теста.

— Приемам.

— Госпожо съдия, след излизането на резултатите смятайте този неприятен епизод за приключен.

— Благодаря.

— Мога ли да ви помоля за съвет по друг въпрос, свързан с разследването?

— Казвайте.

— Поисках разрешение за достъп до закодираните файлове с информация за малолетни, станали жертва на педофили, която ми е жизнено необходима за работата по случая. От Агенцията за закрила на децата наложиха вето върху разрешението, забраниха ми и достъп до техните архиви. В момента още се води спор между тази институция и прокуратурата, а аз губя ценно време.

— Въпросът за засекретената информация, особено когато касае малолетни, е крайно деликатен.

— Разбира се. Същото се отнася за серийните убийства, тероризма, блокирането на важно разследване. Прекрасно разбирате, че всяка секунда е ценна, но ми отказват достъп до сведенията, които ще ускорят работата ми. Не става въпрос съдържанието на файловете да става обществено достояние, а само на мен като ръководител на разследването. Имам достатъчно основания да вярвам, че чрез тях ще се добера до членовете на терористичната групировка. Ако разрешението на въпроса зависеше от вас, как бихте постъпили?

Арчър се облегна назад:

— Наистина ли разполагате с факти, лейтенант? Бъдете откровена с мен.

— Да, госпожо съдия. От Агенцията за закрила на децата настояват сведенията да останат в тайна, за да бъдат пощадени малолетните и техните родители от хорското любопитство. Прокурорът пък твърди, че когато се провежда разследване на убийство, наличието на достатъчни основания отменя предишното

решение, освен това изтъква, че съдържанието на засекретените файлове ще стане достояние само на хората, работещи по случая.

— Ако наистина доводите са толкова елементарни, аз ще ви издам необходимото разрешително. Кой е подписал документа?

— Съдия Матюс.

— Впоследствие ви е отказал достъп, така ли?

— Не. Забраната идва от съдия Линкълн.

— Линкълн ли? Ясно. Ще направя справка.

Като излязоха от съдебната палата, Ив за миг спря и дълбоко си пое въздух, сетне се обърна към помощничката си:

— Ако тази жена е замесена с престъпниците, значи вече не мога да разчитам на интуицията си.

— Ще разпитаме ли и другите от списъка?

— Разбира се. Междувременно направи справка за съдия Линкълн.

— Божичко, още един съдия!

— Той не е в списъка на Грийн. Арчър ме насочи към него. Тази жена умее да се прикрива — добави, като седна зад волана. — Но забелязах как за миг изражението ѝ се промени, когато споменах кой ще вземе решението за отваряне на закодираните файлове. — Тя свъси вежди, извади от джоба си видеотелефона, който звънеше: — Далас.

— Ще те чакам след двацет минути при О'Мали — каза Дуайър. — Ела сама.

— В „Синята катерица“. След петнайсет минути — отсече тя и прекъсна връзката. Предпочиташе да бъде на своя територия.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Ив вече не посещаваше „Синята катерица“ често, както навремето. Заведението беше долнопробно, храната и обслужването — също. Денем беше свърталище на шепа постоянни клиенти — грубовати и вечно намръщени типове. Понякога се случваше да влезе и заблуден клиент, който си въобразява, че срещу нищожна сума ще се нахрани и позабавлява.

Истинското забавление обаче започваше вечер, когато клубът беше претъпкан със смелчаци, готови да рискуват живота си, наливайки се с уж алкохолни напитки, които действаха на хранопровода като сярна киселина.

Тук винаги гърмеше музика, масичките винаги бяха мръсни, винаги вонеше на прокиснала бира и Зонър.

Но въпреки това Ив изпитваше необяснима слабост към заведението и със задоволство установи, че нищо не се е променило, откакто за последен път го бе посещавала.

Навремето Мейвис работеше тук — издокарана с рокли, които едва прикриваха тялото ѝ, подскачаше и надаваше пронизителни писъци, което според танцуващите на дансинга минаваше за пеене.

Ив се запита дали когато стане майка, приятелката ѝ ще се промени, ще стане по-сдържана. И веднага си отговори, че няма такава опасност.

— Седни на масата в ъгъла — нареди на Пийбоди. — И ако ти е омръзнал живота, поръчай си нещо.

— Пържените картопки не са толкова лоши, ще рискувам да си взема една порция.

Ив се настани на маса в другия край на помещението. Реши, че помощничката ѝ има право — пържените картопки не са толкова лоши. Въведе поръчката в автомата, поколеба се дали да си вземе кафе, но реши, че рискът е прекалено голям. Поръча „минерална“ вода, за която подозираше, че се бутилира в задното помещение на клуба от мъже с космати пръсти.

Дуайър още го нямаше, затова тя извади комуникатора си и се свърза с Фийни:

— Докъде стигнахте?

— Скоро ще имаме резултат. — Челото на ирландеца беше оросено с пот, косата му беше щръкнала. — Още два часа и сме готови. Ти къде си?

— Обядвам в „Синята катерица“.

— Поемаш прекалено голям риск, Далас.

— Че какво ченге съм, ако не рискувам? Имам среща с Дуайър. Всеки момент ще бъде тук. Мисля, че ще поиска споразумение.

— Ще му дам аз едно споразумение! — изсумтя Фийни. — Ще ми обясниш ли защо шефовете цъфнаха тук още в ранни зори?

— Съжالياвам, но засега не мога да ти кажа нито думичка.

— Май си хванала едра риба, малката. Щом трябва, запази го в тайна, но не забравяй, че едрите риби хапят.

— Ще внимавам... Ето го и Дуайър... доскоро.

Тя пхна в джоба си комуникатора, изчака колегата ѝ да се приближи до масата.

— Казах ти да дойдеш сама — процеди той. — Разкарай униформената.

— Помощничката ми все някъде трябва да обядва. Ако щеш говори, твоя воля. — Тя взе бутилката с вода, която изскочи от прореза за сервиране, и добави: — Ако ти е мил живота, не си поръчвай кафе.

Дуайър седна до нея. Ив не се изненада, когато той си поръча бутилка бира.

— Гаджето ти разказа ли ти за вчерашния ни разговор?

— Мери си думите, когато говориш за Клариса. Не си свикнала да общуваш с изискани дами като нея.

— Вярно е. Свикнала съм да общувам с корумпирани ченгета, заговорници, убийци, фанатици. — Тя отпи от бутилката, без да откъсва поглед от лицето му.

— Предупреждавам те да не я закачаш!

Ив се приведе:

— Заплашваш ли ме, Дуайър? Нима намекваш, че ако продължа да притискам Клариса Прайс, за да се добера до истината, ще ми се случи нещо лошо?

— Ти да не би да носиш скрито записващо устройство?

— Не. Само искам да се уверя, че правилно съм те разбрала, та да не съжалявам, че по погрешка съм помела пода с теб и съм те изритала на улицата.

— Мислиш се за много печена, а? Вие от отдел „Убийства“ се имате за велики, за нещо като елит. Друга песен ще запее, ако всеки ден се срещате с човешката измет, ако се мъчите да утешите момиче, което е било изнасилено и пребито, ако видите как юноша се е задушил от повръщаното си, защото се е надрусал с наркотик, продаден му от лешояд, кръжащ около училищните дворове.

За миг Ив изпита съчувствие към колегата, който не е издържал напрежението и стреса на работата си и е излязъл от равновесие. Ала за такива като Дуайър нямаше оправдание; едно ченге няма право да прекрочва границата, защото следващата стъпка водеше в пропастта.

— Затова ли участваш в заговора, Дуайър? Изкачвал си се по стъпалата, но не си издържал, когато някои са се разрушавали под тежестта ти. Затова ли си се нагърбил с ролята на съдия и екзекутор?

Порцията пържени картопки изскочи от прореза за сервиране, но тя не посегна да вземе чинията. След секунди пристигна и поръчката на Дуайър. Той сграбчи бутилката и отвъртя капачката с такава сила, сякаш си въобразяваше, че прекършва врата на някого:

— Не се доближавай повече до Клариса!

— Повтаряш се. Кажй нещо ново.

Дуайър отново жадно отпи от бутилката, сетне процеди:

— Защо мислиш, че имам информация за теб? Но да предположим, че има какво да ти кажа. Тогава ще настоявам за споразумение.

— Няма да играя, без да видя всички карти.

— Не се прави на много хитра — заядливо промърмори той, а Ив се запита как е могла дори за миг да му съчувства.

Дуайър не беше полицай, който се е пречупил под тежестта на задълженията си. Беше фарисей, самодоволен надут пуяк.

— Не можеш да ме преметнеш. И аз съм ченге, знам как стават тия работи. Ако имах информация, свързана с убийствата, които разследваш, щях да поискам имунитет за двама ни с Клариса.

— Иmunитет, а? — Ив се облегна назад, взе си картофче и внимателно го разгледа. — Да изчистим досието ти, така ли? Мъртви са седем души, включително наш колега, а ти искаш заедно с дамата на

сърцето си да се отървеш безнаказано, а? Как си въобразяваш, че ще го направя?

— Можеш, стига да искаш. Имаш влияние.

Ив обилно поръси със сол картофките, надявайки се поне малко да подобри вкуса им:

— Защо мислиш, че ще упражня влиянието си, за да те защитя?

— Защото отчаяно искаш да разплетеш случая, да задържиш виновниците. Ясна си ми, виждал съм и други като теб. За ченгета като теб работата е на първо място, всяко успешно приключено разследване ви приближава към мечтаното повишение. Въобразявате си, че ще ви дадат медал, ако много се натягате.

— Изобщо не ме познаваш. — Гласът ѝ бе като смъртоносен кинжал. — Искаш ли да ти опиша една трогателна картина, Дуайър? Шестнайсетгодишна девойка е накълцана на парчета, докато се е опитвала да избяга от убиец, подтикнат към безумие от хора, които по свое усмотрение са го осъдили на смърт. Стените са изпръскани с кръвта на Хана Уейд — глуповато момиче, което за зла участ е било близо до нещастника в момента, в който напълно е обезумял. Зла участ преследваше и Кевин Халоеуей — способен млад полицаи, който загина на работното си място. Какво ли е мнението на шефовете на вашата организация за невинните жертви? Може би ги причисляват към неизбежните загуби по време на военни действия.

— Клариса едва не се поболя заради смъртта на момичето. Смазана е от скръб, снощи изобщо не мигна.

На Ив ѝ се повдигна, побърза да отпие глътка вода.

— Може би прокурорът ще се съобрази с факта, че изпитвате угризения на съвестта. Може би сте били подведени от лидерите на „Борци за прочистване“. Търсили сте начин да помогнете на младите хора, заплашени от педофили и наркопласъори.

— Да. — Дуайър допи бирата си, въведе в автомата поръчка за втора бутилка. — Смятам, че при тези аргументи спокойно може да ни бъде осигурен имунитет... Важното е да се изтъкне, че доброволно сме съобщили информацията... ако разполагаме с такава.

„Надявай се!“ — помисли си Ив, но лицето ѝ остана безизразно като на играч на покер.

— Знаеш, че не мога да ти гарантирам неприкосновеност, защото не аз взимам решенията. Мога само да съдействам в тази насока.

— Не ме баламосвай, Далас. Знаеш към кого да се обърнеш, имаш голямо влияние.

За миг тя извърна поглед. Споразумението с този мръсник беше неизбежно, но въпреки това ѝ се струваше ужасно гнусно.

— Ще се помъча да ви издействам имунитет, но в замяна двамата с Клариса незабавно ще подадете оставка.

— Нямах право...

— Млъкни! Бъди доволен, че изобщо правя нещо за вас. Имай предвид, че по-добра сделка няма да получиш. Ако сега откажеш, оттеглям предложението. Ще ходатайствам за вас пред главния прокурор под предлог, че с Прайс сте ми осигурили информация, която се е оказала ключова за хода на разследването. Предупреждавам те, че предложението е в сила само ако сведенията наистина са важни. Ето какви са условията: с Прайс няма да лежите в затвора, но както вече казах, двамата незабавно трябва да подадете оставка. От шефовете и от прокурора зависи дали ще ви лишат от пенсия. По-важно е обаче, че няма да гниете зад решетките.

Тя отмести чинията си и добави:

— Откажеш ли споразумението, обещавам да ви дебна, докато събера доказателства, които ще ви осигурят доживотен затвор. Ще бъдете обвинени в заговор и в предумишлено убийство, в отнемане на живота на полицейски служител. До края на земните си дни няма да видите дневна светлина. Ще посветя живота си на тази цел.

Очите на Дуайър блестяха от гняв, от изпития алкохол. „И от оскърбление!“ — удивено си помисли Ив.

— От шестнайсет години съм в полицията! — възкликна той. — Цели шестнайсет години се скапвам от работа, ровя се в боклуците по улиците на този град!

— А сега имаш само пет минути да вземеш решение. — Тя се изправи. — Като се върна, или да те няма, или да си готов да пропееш.

Прекоси залата, а помощничката ѝ, която неотлъчно я наблюдаваше, понечи да стане. Ив само поклати глава, излезе в коридора и изтича в жалката и мръсна тоалетна на заведението. Наведе се над очукания умивалник, пусна студената вода и заплиска лицето си, прогонвайки гнева и отвращението си.

Вдигна глава и се втренчи в изображението си в огледалото, обсипано с черни петънца. „Седем души са мъртви! — помисли си. —

Седем!“ И въпреки това ще помогне на един от виновниците за смъртта им, за да залови останалите. Така ли защитава паметта на Кевин Халоуей, на Хана Уейд? „Истината невинаги е черна или бяла — бе казал Тибъл. — Понякога правдата е забулена в сенки, които се сгъстяват.“ Именно така се чувстваше тя сега — обгърната от сгъстяващи се сенки.

Избърса лицето си, сетне извади комуникатора си:

— Командир Уитни, налага се да сключим споразумение с Томас Дуайър и Клариса Прайс.

Като се върна в залата, видя, че Дуайър не е помръднал от мястото си и си е поръчал трета бутилка. Запита се откога ли пие, за да притъпи угризенията на съвестта.

— Говори! — каза му лаконично.

— Първо искам гаранции.

— Няма да повтарям! Говори или се разкарай.

— Искам да разбереш, че направихме необходимото. Нима не виждаш какво се случва всеки ден? Работиш неуморно, за да разкараш измета от улиците на града, но докато напишеш рапорта, мръсниците отново са на свобода. Системата вече не действа. Работата ни се спъва от абсурдния закон за гражданските права, от подкупните адвокати...

— Престани да ми четеш лекции, Дуайър. Трябва ми информация! Кой ръководи организацията?

— Почакай, не бързай, ще ти разкажа как се случи. — Той избърса устните си с опакото на дланта си, приведе се над масата. — С Клариса се сблизихме по време на съвместната ни работа. Тя е посветила живота си да помага на децата, но вижда как поне половината от онези, които са поверени на грижите ѝ, стават жертви на системата. Започнахме да излизаме заедно — отначало само да изпуснем парата от непосилната работа, после се влюбихме. След случилото се с хлапето на семейство Дюкс тя беше толкова сломена и обезсърчена, че мислеше да напусне. Взе си няколко седмици отпуска, за да реши какво да прави. Тогава... Дон я посети.

— Дон ли? За Доналд Дюкс ли говориш?

— Да. Клариса не беше на себе си. Той ѝ разказа за една нелегална група, членовете на която си били поставили за цел да

поправят несправедливостите от несъвършената съдебна система. Наричали себе си „борци за прочистване“, били обикновени граждани, загрижени за съдбата на своите деца. Предложи на Клариса да присъства на тяхно събрание.

— Къде?

— В сутерена на една църква, намираща се в центъра на града. Нарича се „Църквата на Спасителя“.

— Господи! — изумено възкликна Ив. Не беше религиозна, но ѝ се струваше светотатство терористи да устройват събранията си в Божи храм. — Наистина ли се срещате в църква?

— Да, използваме няколко, понякога събранията се провеждат и в училища. Дон... Дюкс предложи на Клариса да я запознае със съмишлениците си. Срещата ѝ подежда благотворно, помогна ѝ да се отърси от депресията. После започнах да я придружавам... запалих се от идеята да прочистим града от боклуците. Ченгетата и съдиите са с вързани ръце. Никой не спазва законите, защото не действат и ти много добре го знаеш! Правосъдието е безпомощно!

Ив се втренчи в лицето му, пламнало от изпития алкохол и от възбуда. „Имаш право — помисли си. — Невинаги правосъдието действа, щом ти ще се отървеш безнаказано.“

— Кой ръководи събранията?

— Системата е демократична — гордо отвърна той. — Всеки има право да изрази мнението си. Дюкс е един от основателите, в групата членуват лекари, съдии, учени, философи, свещеници и полицаи.

— Искам имената им!

Дуайър наведе глава, допря бутилката до челото си, сякаш да го разхлади.

— Говорим си на име, но някои от членовете познах, за други направих справка. Не е зле човек да знае с кого се замесва. Имахме известни затруднения с компютърната програма, вероятно защото избързахме. Специалистите твърдяха, че ще могат да унищожават вируса след осъществяване на прочистването, но стана засечка. Сега денонощно работят за отстраняване на проблема. Събрахме помежду си голяма сума, която ще внесем на негово име във фонда за родственици на загинали полицаи.

— Сигурна съм, че това много ще утеши родителите му. Искам имената на тези хора!

— Мислиш ли, че е лесно да станеш доносник? — Страните му отново пламнаха, удари в масата полупразната бутилка и едва не я счупи. — Мислиш ли, че е лесно да издадеш хората, с които си работил?

— По-лесно е било да убиваш, нали? Да дадеш няколко долара лепта за един полицай, който е загинал заради вашата „засечка“! Изобщо не ми пука за чувствата ти, Дуайър, за извратената ти лоялност! Дай ми имената на съучастниците си, ако ли не, ще завършиш живота си в килия.

— Мръсница!

— Да, такава съм, никога не го забравяй. За Доналд Дюкс вече знаем. И съпругата му ли е в играта?

— Не. Той не обича да работи с жени, не се доверява на способностите им.

— И въпреки това е завербувал Клариса.

— Мисля, че са го принудили, защото навремето двамата са били любовници. — Дуайър сви рамене. — Ето ти имена, щом толкова настояваш. Матю Сойер — известен лекар от общинската болница „Кенеди“. Има ум като бръснач. Кийт Бърнс — компютърен гений, който заедно с Дюкс създаде вируса. Кръстник е на Девин, починалото момче на Доналд. Станфорд Куилънс също е лекар. Следват съдия Линкълн, семейство Анджи и Рей Андерсън. Техният син също е бил изнасилен от Фицхю. Анджи е собственичка на консултантска фирма.

Той продължи да изрежда имената на заговорниците. Ив беше включила записващото устройство. Въпреки че Дуайър в разстояние на един час бе изгълтал четири бири, още бе трезвен, което показваше, че редовно консумира алкохол.

Сред терористите имаше още лекари и ченгета, градска съветничка, други програмисти, двама бивши социални работници и министър.

— Това са хората, за които имам сигурни сведения — завърши Дуайър. — Предполагам, че Клариса разполага с информация за още неколцина.

— Откъде идват средствата?

— Всеки помага с каквото може — с пари и с работа. — Той отново отпи от бутилката. — Мнозина са доста богати и са готови да жертват всичко в името на каузата. Подкрепя ни влиятелен политик,

ако не бяха злополучните инциденти, общественото мнение вече щеше да бъде на наша страна.

— Кой е този политик?

— Стивън Пийчтри, кметът. Никога не присъства на събранията, но изпраща послания и средства. Предполагам, че именно той е привлякъл Сојер, Линкълн и Дюкс.

— Да разбирам ли, че идеята за създаване на организацията е негова?

— Да, така предполагам. Пийчтри се стреми към реформи, но е неспособен да накара обществото да го подкрепи. Затова е намерил друг начин. Той е истински герой!

Ив стисна устни, за да потисне поредния пристъп на гадене.

— Как набелязвате мишените си?

— Предложенията се обсъждат на общо събрание, провежда се гласуване.

— Още колко души са предвидени за... прочистване?

— Заразен е само един. Решихме да изчакаме до отстраняването на проблемите. Жената се казва Дру Гелър. Собственичка е на няколко клуба, освен това се занимава със сводничество — пласира млади момичета на посетителите. Избира девойчета, които са избягали от домовете си, замайва им главите с обещания за скъпи дрехи и много пари, натъпква ги с Еротика. След десет часа обществото ще се отърве от нея.

— Как разбирате, че „прочистването“ е било успешно?

— О, това не е по моята специалност. Известно ми е, че има начин да се проследи дали заразеният компютър е бил използван. Техническите лица провеждат симулации и вече знаят колко време е необходимо за цялостното протичане на операцията.

— За кога е насрочено следващото съвещание?

Дуайър затвори очи и прошепна:

— За осем часа тази вечер. Ще се проведе в „Църквата на Спасителя“.

— Къде е Дюкс?

Той поклати глава:

— В тайна квартира в Олбани. Възложено ми е да подготвя преместването му в друг град и с нова самоличност. Заедно с Бърнс и другите специалисти той още работи върху усъвършенстването на

програмата. Уверени са, че ще приключат след няколко дни. Повярвай, не подозирахме, че Грийн живее с някакво момиче. Да му се не види, как може да се предвиди подобно нещо? В края на краищата обаче загубата не е особено голяма. Малката не е била много по-различна от Грийн. И тя като него си получи заслуженото. Какво пък толкова, някаква си малка уличница...

Ив го удари през лицето, преди да осъзнае, че гневът е надделял, преди той да прочете заплахата в погледа ѝ и да избегне удара. Плесницата бе толкова силна, че звукът се чу надалеч. Хората на съседните маси се обърнаха да видят какво става, но побързаха да извърнат очи.

Ив се изправи:

— Да не си мръднал от тук! Пийбоди, ти ще свидетелстваш пред прокурора за случилото се тук. В момента арестуват и Прайс.

— Я чакай... — подхвана той.

— Затваряй си плювалника, гад такъв! Колко и да ми е мъчно, ще отървеш кожата. Ще те заключат в ареста, докато заловим останалите самопровъзгласили се герои. Отвън чака патрулна кола и представител на прокуратурата. Томас Дуайър, задържан си. Предай ми значката и оръжието си. Веднага! — добави тя и го сграбчи за рамото. — Иначе ще постъпя с теб както искам, не както ме задължава уставът, който ти толкова презираш.

— Хората разбират, че каузата ни е справедлива! — Той остави на масата оръжието си, хвърли до него и значката. — Благодарение на нас в този град вече има четири чудовища по-малко.

Ив прибра оръжието и значката, хвана за яката Дуайър и го изправи на крака:

— Има всякакви чудовища, но ти не си заслужил да те наричат така. Защото си само мръсен пор и доносник, срам за полицейската институция.

След като патрулната кола замина, Ив седна зад волана на своя автомобил, но вместо да потегли, облегна глава на волана.

— Добре ли сте, лейтенант? — загрижено попита Пийбоди.

— Не, не съм! — Тя извади от джоба си оръжието и значката на Дуайър. — Прибери ги като веществени доказателства. Гнус ме е да ги

докосвам. Чувствам се ужасно, че бях принудена да му издействам имунитет. Но може би като го притисна, ще го накарам да изпее всичко, без да се възползва от привилегията. Знаеш ли защо уредих споразумението. Защото се страхувам, че проклетникът няма да проговори, а ние нямаме достатъчно време.

— Ако имаше друг начин, прокурорът нямаше да одобри споразумението — опита се да я успокои помощничката ѝ.

— Когато искаш целия пай, си струва да пожертваш парченце от него — вероятно това е логиката му — въздъхна Ив. — А Дуайър е предположил какво ще бъде решението. Ще ми се аз да се бях досетила... Намери ми адреса на някоя си Дру Гелър.

Тя извади комуникатора си, за да обсъди с командира следващата фаза на операцията.

Подготовката ѝ отне около час. Времето ѝ бе ценно, но още по-ценен беше животът на колегите ѝ. Не искаше да загуби друг полицай. Не и днес.

— Нямаме представа какво е състоянието ѝ — напомни тя на екипа за бързо реагиране, който лично бе подбрала. — Предполагаме, че тя е въоръжена и склонна към насилие. Трима от вас ще бъдат до вратата, други трима — до прозорците. Провеждаме бърза атака, залавяме жената. Имайте предвид, че тя не се поддава на електрошокове. Твърде вероятно е заразата да е в последния си стадий, който води до обезумяване на инфектираното лице и до самоубийство. Ще използваме само упойващи вещества, ясно ли е?

Тя посочи на монитора жилищния план на апартамента.

— Вече знаете разположението на помещенията. Известно ни е, че в момента жената се намира там, но не знам в коя стая е. Най-вероятно се е затворила в спалнята. По време на операцията непрекъснато ще поддържа връзка помежду си. Веднага след като заловим жената, тя незабавно ще бъде закарана в болницата, където медицински екип е готов да я посрещне.

„Може би ще я спасят — мислеше си Ив, докато вървеше по коридора към жилището на Дру Гелър. — А може би няма.“ Ако сведенията, получени от Дуайър, отговаряха на истината, жената щеше

да бъде мъртва само след осем часа. Морис твърдеше, че след първоначалното ѝ разпространение заразата е необратима.

Заложила бе на карта живота на шест ченгета, на помощничката си и своя, за да спаси една обречена жена.

Извади оръжието, което изстрелваше упойващи вещества, направи знак на командосите да разкодират ключалката, прошепна в комуникатора си:

— Отключено е. Чакайте сигнала ми.

Още като откряна вратата, я лъхна вонята на развалена храна и на урина. Осветлението беше изключено, щорите на прозорците — спуснати. Помещението приличаше и вонеше на бърлога на див звяр.

Приведе се, махна на Пийбоди и на един от командосите да я последват.

— Дневната е чиста! — В този момент чу ръмжене като на бясно куче, което е попаднало в капан. — Тръгвам към спалнята. Хората на прозорците да бъдат в готовност за стрелба.

Застана до вратата на спалнята, отново кимна на хората си и с ритник я отвори.

Дру Гелър се притискаше до стената. Носеше само бикини, гърдите ѝ, които бе издраскала с дългите си нокти, бяха набраздени с кървави вадички. От носа ѝ също бликаше кръв, обагреше устните ѝ, разтегнати в ужасяваща гримаса, от зъбите ѝ капеше по брадичката ѝ.

За части от секундата Ив видя всичко това, зърна и голямата ножица, която стискаше обезумялата жена.

Ножицата полетя като стрела, но Ив ловко отскочи встрани и натисна спусъка. Зарядът, съдържащ упойващо вещество, улучи лявата гърд на Гелър, която политна напред.

— Стреляйте!

Вторият заряд попадна в корема на Дру, въпреки това тя се озъби и като пантера се нахвърли върху нападателята, опитвайки да я издере с ноктите си. Ив видя кървясалите ѝ очи, които лудешки се въртяха в орбитите, усети как кръвта капе върху лицето ѝ. Гелър изрева, когато трети заряд улучи другото ѝ рамо.

Най-сетне наркотикът подейства — тя забели очи и се строполи на пода.

Само след няколко секунди вече беше окована с белезници.

— Качете я на линейката — нареди Ив. — Побързайте!

— Имаме ранен полицай.

— Какво? — тя избърса кръвта от лицето си, изправи се и се обърна.

Пийбоди лежеше на пода, ножицата стърчеше от рамото ѝ.

— Не! Мамка му! Не! — Без да осъзнава какво прави, Ив падна на колене и докосна челото на помощничката си, която беше бледа като платно.

— Отскочих надясно, вместо наляво — промълви Пийбоди. Обърна глава, втренчи се в блестящата ножица. — Раната не е дълбока, нали?

— Разбира се, че не е. Най-безобидна драскотина. Повикайте лекар! Веднага! — Ив свали якето си, използвайки го вместо тампон за спиране на кръвта.

— Извадете ножицата, моля ви! — помощничката ѝ слепешката посегна да хване ръката ѝ. — Призлява ми, като я гледам да стърчи от рамото ми.

— Предпочитам да изчакам. Медиците ще бъдат тук всеки момент. Веднага ще те закърпят.

— Ако острието беше попаднало два сантиметра по-нагоре, защитната жилетка нямаше да ме предпази. Какви са шансовете ми за оцеляване, лейтенант? Божичко, колко ме боли! Студено ми е... Сигурно съм в шок, това е причината. Нали не умирам, лейтенант?

— Разбира се, че не умираш! — Ив грабна смачканата завивка, която ѝ подаде един от полицаите. — Нямам време да обучавам друга помощничка... Помогни ѝ! — извика на медика, който тичешком влезе в спалнята.

Без да ѝ обърне внимание, той прокара сканиращото устройство над мястото на проникване на острието, измери жизнените показатели на Пийбоди, после попита:

— Как се казваш, полицай?

— Пийбоди... името ми е Пийбоди. Ще извадиш ли проклетата ножица?

— Разбира се. Първо ще ти инжектирам малко болкоуспокояващо.

— Инжектирай ми много! Не съм като Далас, за която болката е смисълът на живота.

Медикът се усмихна и натисна буталото на спринцовката.

— Има кръвоизлив! — извика Ив. — Ще я оставиш да умре от загуба на кръв ли?

— Ти само притискай по-силно — спокойно ѝ нареди той. — Жалко за хубавото яке. Ще броя до три и ще извадя ножицата. Чуваш ли, Пийбоди? Едно, две, три. — Медикът срещна погледа на Ив и раздвижи устни: „Дръж я здраво!“.

Стори ѝ се, че измъкват острието от собствената ѝ плът. Усети как помощничката ѝ се задърпа, топла кръв заля ръцете ѝ. След миг медикът я накара да се отмести и се зае да превърже раната.

След двацет минути вече неспокойно кръстосваше чакалнята на интензивното отделение. Едва не нокаутира лекаря, който ѝ нареди да напусне отделението; въздържа се само защото прецени, че ако изпадне в безсъзнание, той не може да помогне на Пийбоди.

Вратата се отвори, в чакалнята се втурна Макнаб, който понакуцваше, последва го Рурк.

— Къде е тя? Какво ѝ правят? Много ли е зле?

— В хирургията е. Положението ѝ е сериозно, но можеше да бъде и по-лошо. Има дълбока прободна рана в рамото, но за щастие острието не е засегнало нито артерията, нито мускулите. Лекарят каза, че ще ѝ прелеят кръв, ще зашият раната и вероятно ще разрешат на Пийбоди да се прибере у дома.

Изведнъж забеляза, че младежът се взира в ръцете ѝ. Мислено проклинайки се, задето е забравила да се измие, тя ги пхна в джобовете си.

— В коя зала е?

— Зала Б. Вляво на коридора.

Макнаб се втурна към операционната, а Ив прокара длани по страните си и промълви:

— Не мога да остана тук! Прилошава ми!

Рурк я придружи навън:

— По-сериозно ли е, отколкото обясни на Макнаб?

— Не, бях съвсем откровена с него. Медикът от „Бърза помощ“ се оказа прав. Каза, че раната е прекалено сериозна, за да закърпи на място Пийбоди и да я пусне да си отиде, но не заплашва живота ѝ. Но тя загуби много кръв... — добави, като впери поглед в ръцете си.

— И ти не си се отървала леко — Рурк докосна страната ѝ, набраздена от ноктите на Гелър.

— Само драскотини... Мамка му! — Тя се извърна и ядно ритна гумата на някаква линейка. — Пийбоди можеше да загине заради мен! Аз я заведох там!

— Та нали и тя е ченге, нали също като теб ежедневно рискува живота си.

— Не разбираш! Нищо не разбираш! — Ив отново се обърна към него. — Аз я заведох там заедно с още шестима полицаи. Аз организирах акцията. Аз отскочих встрани, когато Гелър запрати ножицата към мен.

Рурк забеляза, че се е просълзила, чу как гласът ѝ трепери. Хвана я за раменете, погледна я в очите:

— А Пийбоди не е реагирала бързо като теб. И за това ли си виновна?

— Не става въпрос чия е вината, а за това дали операцията имаше смисъл. Изложих на риск живота на седем души, за да закараме в болницата една жена, която може би е обречена. Жена, която търгува с плътта на млади момичета. Каква ирония, нали? Ръцете ми са обагрени от кръвта на Пийбоди заради една долна сводница. — Сграбчи го за ризата и добави: — За какво? Какъв е смисълът?

— Лейтенант.

Като чу гласа на Макнаб, тя подскочи и се обърна. Младежът се ококори. Никога не я беше виждал просълзена, мислеше, че е неспособна да плаче.

— Пийбоди излезе от упойка. Ще я задържат още час, после наистина ще я пуснат да се прибере у дома. Още е малко замаяна, но попита дали сте тук.

— Ще отида да я видя.

— Лейтенант. — Макнаб ѝ препречи пътя, сложи ръка на рамото ѝ. — Ако я попитате какъв е смисълът, тя ще ви отговори. Мен не сте питали, но чуйте и моя отговор. Ние, полицаите, просто изпълняваме дълга си. И без да съм присъствал, знам, че сте били начело. Необходими ли са още обяснения?

— Може би някой трябваше да ми го напомни — въздъхна тя и влезе обратно в болницата.

Рурк я проследи с поглед, сетне се обърна към Макнаб:

— Добър човек си, Иан. — Прегърна го през раменете и добави: — Ела да купим цветя за Пийбоди.

- Цветята, които ѝ подарявам, крада от парка.
- Е, този път ще направим изключение.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Уитни повика Ив в кабинета си, за да рапортува лично. Тя беше само по риза, на която имаше петънце от засъхнала кръв.

— Изписаха ли Пийбоди от болницата?

— Когато си тръгнах, я подготвиха за изписване. Май няколко дни ще се лишим от услугите ѝ.

— Погрижи се да не ѝ липсва нищо. Дуайър и Прайс са в ареста и никой няма достъп до тях до разнищването на тази история. Държим под наблюдение тайната квартира в Олбани. Като приключиш работата си тук, ще задържим Дюкс. Не бива да го арестуваме преди атаката срещу терористите, които довечера ще имат събрание в църквата.

— Имате право, сър. Дуайър и Прайс са само войници, Дюкс е един от генералите. Ненапразно съседката го наричаше „коменданта“. Вероятно той поддържа връзка с лидерите на организацията. Няма да го закачаме, докато не пречупим гръбнака ѝ. Сър, след като и показанията на Дуайър уличиха Стивън Пийчтри в участие в престъпния заговор, моля да ми разрешите официално да го разпитам.

— Той се съгласи временно да бъде поставен под домашен арест. Разговорите, които провежда, се записват. Адвокатите му го посъветваха да признае сексуалните си извращения, но той упорито отрича да е свързан с „Борци за прочистване“. Във всеки случай Пийчтри е политически труп.

— Кариерата му не ме... — започна Ив.

— Разбирам — прекъсна я Уитни. — Провалът на политическата му кариера не е достатъчно наказание. Съгласен съм с теб. Но операцията, която предстои, е по-важна от разпита на кмета. Надявам се довечера да заловим ключовите фигури и с един удар да унищожим цялата организация.

— Когато кметът на Ню Йорк прикрива терористи, да го разпитаме също е наш приоритет.

— Ще приключиш ли по-бързо разследването, ако разпитаеш Пийчтри днес вместо утре?

Не ѝ се искаше да признае, че жадува за вкуса на победата над надменния красавец Пийчтри, затова промърмори:

— Възможно е да ни даде допълнителна информация, която ще ни бъде от полза.

— Грещиш, лейтенант. Като се има предвид, че той ще наеме цяла армия адвокати, ще измине много време, докато го принудиш да ти каже нещо повече от името си. Не, днес нямаш време да се занимаваш с него, Далас. Свършено е с този човек, това не ти ли е достатъчно? Обещавам, че от утре е твой.

— Добре, сър. Благодаря.

— Поздравявам те. Справи се отлично, въпреки многобройните препятствия. — Уитни се поколеба, погледна я в очите. — Относно казаното тази сутрин от началника Тибъл... смятам, че заслужаваш капитански нашивки, Далас.

— Повишението не ме интересува.

— Мамка му, преструвай се пред другите. Мисля, че съм заслужил да бъдеш откровена с мен. Отдавна щеше да получиш капитански нашивки, ако зависеше само от заслугите ти. За съжаление според устава възрастта ти е пречка за повишението ти. На колко години си? На трийсет ли?

— На трийсет и една, сър.

Уитни се усмихна:

— Някои от ризите ми са по-стари от теб. Крия ги от жена ми, но не ги изхвърлям... Все пак мисля, че има възможност да преодолеем тази формалност...

— Сър — прекъсна го тя, — наясно съм, че личният ми живот също е пречка за повишението ми. Да не увъртаме — бракът ми с Рурк, към когото дори хора от нашия отдел се отнасят с подозрение, освен ако им е полезен, е по-голяма пречка за издигането ми, отколкото сексуалните извращения на кмета, проявяващ предпочитание към дамското бельо, ще бъдат пречка за политическата му кариера. Началникът Тибъл има право — сама направих избор.

— Надявам се, знаеш, че не съм сред онези, които гледат с лошо око на съпруга ти.

— Зная, сър, и ви благодаря.

— Говоря и от името на Тибъл. Ако зависеше от мен, отдавна щеше да получиш заслуженото повишение.

— Ще бъда откровена с вас. Навремето мечтаех да се издигна, постепенно преосмислях стойностите. Ако стана началник, няма да влагам в работата си същата страст.

— Лъжеш се. — Той се приведе към нея и столът изскърца под тежестта му. — Налага се да поизчакаш няколко години, докато навършиш съответната възраст. Тогава ще разбереш колко си се лъгала. Отиди си вкъщи, измий кръвта от ръцете си. Почини си няколко часа, а след това залови убийците.

Ив дословно изпълни нарежданията на Уитни. Щом се прибра у дома, веднага отиде в банята. Съжаляваше, че гневът и чувството за безсилие не се измиват като кръвта и потта.

Подпря длани на стената и наведе глава, докато силните водни струи прогонваха болката и умората.

Остана под душа двайсет минути, през които насила „изключи“ съзнанието си. Когато влезе в кабинката за изсушаване, вече беше много по-спокойна. Постоя няколко минути, наслаждавайки се на топлия въздух, завихрящ се около нея, после се загърна с голяма хавлиена кърпа, върна се в спалнята.

И видя Рурк.

— Седни, Ив.

Кръвта ѝ се смрази:

— С Пийбоди ли е...

— Не, тя е добре, скоро ще бъде тук. Просто трябва да си починеш.

— След няколко часа предстои важна акция. Хората от екипа ми са заслужили да участват. Трябва да им дам указания...

— Добре, но първо си отдъхни поне няколко минути. — Той я грабна в прегръдките си.

— Хей, започваш да се държиш като заек. Нямам време за секс.

— Ако мислех, че сексът ще ти помогне, отдавна щяхме да бъдем в леглото. — Рурк я положи на канапето, седна до нея. — Обърни се. Затвори очи.

— Виж какво... Оох! — изпъшка, когато той започна да масажира раменете ѝ.

— Имаш възли с големината на юмрука ми. Ако масажът не помогне, ще те накарам да изпиеш нещо успокоително.

— Брей, защо мислиш, че ще ти се подчиня? Не престанеш ли до петнайсет минути, лошо ти се пише.

Рурк се наведе и я целуна по рамото:

— Обичам те, Ив. Обичам всеки сантиметър от инатливото ти тяло.

— Не упорствам. Чувствам се... — Отново я обзеха съмнения и отвращение, закри очи с дланите си. — Чувствам се несигурна. Трябва да вярваме в правотата си. Онзи мръсник Дуайър смята, че е постъпил правилно, затова нито за миг не изпитва угризения. Просто се опитва да спаси и себе си, и любовницата си.

— Мнозина мислят, че са прави, дори когато грешат. Изпитваш ли съмнения, запазваш човечността си.

— Не и когато подлагаш на съмнение справедливостта на една система. Лидерите на групата са привличали именно хора, които са престанали да вярват в съществуването на морал и правосъдие. Днес и аз направих компромис. Позволих на едно корумпирано ченге да отърве кожата, за да разбия престъпната групировка.

— Направила си своя избор.

Ив посегна назад, хвана ръката му. И заради него навремето бе принудена да избира, той беше най-сполучливият избор в живота ѝ. Поне в това отношение не я измъчваха съмнения.

— Знаеш ли от какво бях най-силно поразена? Дуайър заяви, че са събрали средства за подпомагане на родителите на Халоуей. От това по-голям цинизъм, здраве му кажи.

Рурк я прегърна през кръста, накара я да се облегне на гърдите му, да излее мъката си.

— Гледах го в лицето, слушах го как издига лозунги, за да оправдае престъпленията, и си спомних как ми благодари Колийн Халоуей. Тази жена ми благодари, а аз помагам на един от убийците на сина ѝ! — Тя сви колене и притисна лице към тях. — Спомних си Хана Уейд, видях я да лежи сред локва от собствената си кръв. Дуайър заяви, че гледат на смъртта ѝ като на злополука, но всъщност малката заслужавала да умре, защото била уличница. Щеше ми се да го смажа от бой, вместо това уговорих с прокурора да му осигури имунитет.

Дуайър няма да плати за престъпленията. Мъртвите ли защитавам или техните убийци?

— Знаеш отговора. — Той я обърна към себе си и видя, че отново плаче. — Сърцето ти го подсказва.

— Доскоро всичко ми го подсказваше, чувствах го дори в костите си. Не зная какво ченге ще бъде, ако отново не го изпитам.

Рурк отметна косата от челото ѝ:

— Не познавам този Дуайър, но знам каква ще бъде съдбата му. Може би няма да прекара остатъка от живота си в килия, но никога повече няма да бъде свободен. Разбирам защо си направила компромис, Ив — заради Халоуей, заради Хана Уейд и другите мъртъвци.

— Не знам... може би. Но дано да си е струвало. — Ив избърса с длан сълзите си. — Тази вечер ще разбия проклетата им организация. А утре ще изпратя Пийчтри при тях в ада. — Тя въздъхна, прокара пръсти през косата си. — Но за да го направя, трябва да прогоня съмненията, натрапчивите мисли...

— Искаш ли да чуеш няколко добри новини?

— С удоволствие.

— Днес приключихме идентификацията на вируса, създадохме негов двойник. Което означава, че вече можем да създадем защитна програма, позволяваща ни пълен достъп до информацията в заразените компютри.

— Можете ли да проследите източника?

— Можем и ще го направим, но ще ни отнеме малко повече време.

— Новината наистина е хубава. Вече имам разрешително за обиск. Този път съдията не ми създаде проблеми — добави, мислейки за Вера Арчър. — Ще конфискуваме оборудването, което е останало в дома на Дюкс. Твоята задача е да проследиш всички обаждания. Някой го е предупредил да избяга и го е насочил към тайната квартира. За всеки случай ще прослушаме и разговорите на Дуайър и Прайс.

— Да, очевидно няма да стоим със скръстени ръце.

— С Джейми поработете тази вечер. Както знаеш, ние имаме друга задача.

— Ако не ме лъже паметта, ти каза, че сътрудниците от екипа по разследването ще участват в операцията срещу терористите.

— Нямам право да рискувам живота на хлапето. — Ив стана и се приближи до дрешника. — Ти пък ще бъдеш много по-полезен, ако останеш в лабораторията. И за да те уверя, че съм искрена, не ти заповядвам да останеш. — Взе една риза и се обърна. — Моля те.

— Много хитра тактика. — Рурк също се изправи. — Е, щом толкова мило ме молиш, ще продължа да ти сътруднича.

— Трогната съм.

— Тази риза не отива на панталона ти. Смени я.

— Не отивам на празненство, а да арестувам банда престъпници.

— Това не пречи да бъдеш добре облечена. Да видим... какво е последната мода за ченгетата, които се подготвят да разбият терористична организация? Облечи нещо черно и няма да сгрешиш.

Ив присви очи, когато той избра друга риза:

— Шегуваш ли се?

— Да се обличаш стилно не е шега работа. — Рурк ѝ подаде ризата, сетне докосна трапчинката на брадичката ѝ. — Радвам се, че отново се усмихваш, лейтенант. И да не забравя — сложи си черни обувки, не кафяви.

— Нямам такива.

Той се приведе и извади от дрешника черни кожени ботуши:

— Заповядай.

Ив седеше в камионетката, оборудвана с апаратура за наблюдение, и разгорещено спореше с Пийбоди:

— Виж какво, да благодариш, че те взехме. Ти си в отпуската по болест.

— Не, не съм подала молба за отпуската.

— Бъди спокойна, подадох я от твое име.

— Аз пък я оттеглих!

Ив заплашително я изгледа, устните ѝ се разтегнаха в заплашителна усмивка:

— Знаеш ли, че мога да те предложа за наказание за неподчинение?

— Голяма работа! — Пийбоди вирна брадичка и скръсти ръце на гърдите си. — Ще издържа и разправията с началството, и тази операция.

Ив въздъхна:

— Може би имаш право.

Фийни отмести поглед от монитора, втренчи се в Ив и си помисли: „Охо, ще стане напечено!“.

— Възстанових се напълно — продължи Пийбоди, като видя, че началничката ѝ поомекна. — Годна съм за работа. Раната не беше толкова дълбока.

— Може би реагирам прекалено остро. — Ив разпери ръце, изправи се. — Ти най-добре знаеш как се чувстваш.

— Разбира се, лейтенант — усмихна се помощничката ѝ.

— Добре. — Ив леко я потупа по рамото, леко го стисна. Видя как помощничката ѝ пребледня като платно и едва се сдържа да не извика. — Как се чувстваш сега?

— Ами...

— Напълно възстановена и годна за работа ли? — Тя видя как по челото на помощничката ѝ избиха едри капки пот.

— Аз...

— Седни! Нито думичка повече!

— Слушам, лейтенант. — Краката на Пийбоди се подкосиха, едва се добра до стола. Не знаеше дали сама е навела глава между коленете си, или Ив я е накарала, но това ѝ помогна да се съвземе.

— Ще останеш тук, в камионетката, и ще помагаш на Макнаб. — Тя вдигна вежди, обръщайки се към младежа: — Имаш ли някакви възражения, детектив?

— Абсолютно никакви, лейтенант. — Той потупа по гърба Пийбоди: — Размина ли ти се, миличка?

— Миличка! — Ив отчаяно заскуба косата си. — Вие какво, на пикник ли сте, или участвате във важна операция? Ако продължавате в този дух, ще преместя един от двамата ви в Куинс. — Обърна им гръб, отново седна до Фийни и попита: — Има ли нещо ново?

— Най-нетърпеливите вече са тук, но засега е спокойно. — Той понижи глас: — Браво, Далас, добре се справи. Малката още не става за работа. Обаче не ѝ липсва смелост.

— Ще участва в следващи операции — промърмори Ив, взирайки се в монитора. — Винаги има следваща операция.

Църквата се помещаваше в малка, непретенциозна сграда, която навремето е била боядисана в бяло. Сега беше мръсносива, над

входната врата беше нарисуван черен кръст. Нямаше камбанария, на фасадата се виждаха само няколко прозореца.

Ив знаеше как изглежда отвътре. Беше проучила архитектурния план, както и видеозаписа, направен от Бакстър. Предрешен като бездомник, той се бе вмъкнал в църквата. Въпреки че нямаше възможност да слезе в сутерена, беше добил ясна представа за разположението, дори изпроси десет кредитни жетона от църковния служител, който накрая го прогони.

От двете страни на централната алея бяха подредени по дваайсет и пет пейки с прегради, пред тях беше подиумът. Встрани имаше две врати. Преди да го прогони църковният служител, Бакстър се вмъкна в едното помещение, което се оказа канцелария. На видеозаписа се виждаше, че е оборудвана със свръхмодерни компютри, които една малка църква не може да си позволи.

Сградата имаше три външни врати, задната водеше към сутерена.

Хората на Ив държаха под наблюдение и трите. Когато операцията започнеше, щяха да обкръжат църквата като пръстените на Сатурн.

— Чувам разговорите им — промълви Фийни.

Ив си сложи слушалките, настрои ги.

Мъжете обсъждаха спортните събития, възмущаваха се от слабата игра на „Янките“. Жените си разменяха готварски рецепти, разговаряха за отглеждането на децата си. Една от тях спомена разпродажбата в големия универсален магазин „Барни“.

— Мамка му! — поклати глава ирландецът. — Все едно са на събрание на родителско-учителско дружество.

— На какво?

— Ще разбереш, когато децата ти станат ученици... Що за терористи са тези?

— Те са обикновени хора — отвърна Ив. — Ето защо са толкова опасни. Повечето са примерни граждани, чието единствено желание е да прочистят престъпниците. Напомнят ми на героите от един филм за Дивия запад от архива на Рурк — лошите хора безчинстват в един малък град. Никой не може да им попречи, защото не се подчиняват на законите. Затова гражданите събират пари помежду си и наемат банда стрелци. Стрелци, каква дума, а? — Тя си взе от захаросаните бадеми

на Фийни. — Стрелците ги отърват от лошите, но после решават да останат в града и да го управляват както намерят за добре.

— Накратко, новите престъпници заменят предишните, нали?

— Именно. Жителите на града си хвърлят парите на вятъра, загиват невинни хора. Накрая гражданите назначават шериф, което е трябвало да сторят от самото начало, и след ожесточена стрелба, при която хора падат от покривите или от конете, бандитите са заловени.

— Нямаме коне, но ти обещавам, че тази вечер ще заловим бандитите.

— Така те искам!

Продължиха да чакат, вслушвайки се в разговорите на заговорниците. От време на време се свързваха с екипите, разположени около сградата. Докато се вираше в монитора и отпиваше от кафето си, Ив си мислеше, че полицейската работа се състои в търпеливо изчакване, планини от доклади, рапорти и друга документация, периоди на невъобразима скука. И от съдбоносни мигове, през които превес ще вземе животът или смъртта.

Погледна Пийбоди — понякога оцеляването бе въпрос на късмет, например, когато острието се забива на сантиметри от артерията.

— Започват — спокойно каза Фийни. — Предполагам, вече всички са се събрали. Какъв цинизъм — гадовете, които са се събрали да набележат следващите си жертви, започват с молитва!

— Тепърва им предстои да се молят, но за пощада. — Ив се изправи. — Време е и ние да започнем.

Свърза се с водача на всеки отряд, за да се убеди, че хората й са на определените позиции, после двамата с Фийни слязоха от камионетката и отидоха при Бакстър и Трухарт. Четиримата щяха да атакуват вратата, водеща към сутерена.

Ив мушна с пръст Бакстър, за да провери дали е сложил предпазната си жилетка. Той се ухили и й отвърна със същото:

— Проклетата жилетка тежи цял тон!

— Буквално ме влудява — призна тя, направи му знак да се обърне и махна предпазната материя, разкривайки емблемата на нюйоркската полиция на гърба на якето му. Чу в слушалките гласа на Макнаб:

— Събранието започна. Председател е съдия Линкълн. В момента четат протоколите от предишната си сбирка.

— Ще изчакаме няколко минути — нареди тя. — Нека заснемем по-обширен видеоматериал. Ще ни помогне да ги загробим.

— Лейтенант — прошепна Трухарт, все едно вече се намираше в църквата, — много ви благодаря, че ми позволихте да участвам в тази операция.

— Дори при подмазването се спазва йерархията, малкия — скастри го Бакстър. — Трябва да се подмазваш на мен, а пък аз на Далас.

— Започват да обсъждат екзекуцията на Грийн — докладва Макнаб. — Господи, според тях смъртта на Хана Уейд е непредвиден инцидент, предизвикан от грешка в програмата. Само един от членовете не подкрепя това мнение.

— Лейтенант — обади се и Пийбоди. — Току-що се обадиха от болницата. Гелър е починала.

„Осем мъртъвци! — помисли си Ив. — Повече няма да има!“

— Започваме!

— Екипът е в готовност — отвърна Бакстър.

— До всички отряди! Тръгвайте! Тръгвайте!

Тичайки пред хората си, отвори вратата и се спусна по железната стълба към сутерена. Представи си как полицаите от другите отряди влизат през централния вход и през страничната врата. Извади оръжието си, втурна се в сутерена и вдигна значката си:

— Полиция! Никой да не мърда!

Разнесоха се писъци и викове. Неколцина души се опитаха да избягат, но в помещението нахлуха полицаите от другите отряди, въоръжени с лазерни пушки и електрошокови палки.

— Горе ръцете! Горе ръцете! Всички — извика Ив. — Сградата е обкръжена. Ще бъдете задържани заради участие в терористични актове, заговор за извършване на убийства, елиминирането на полицаи и други обвинения, които ще ви бъдат предявени допълнително.

Тя пристъпи напред, внимателно наблюдавайки израженията на хората, движенията им. Някои ридаеха, лицата на други бяха изкривени от гняв. Трети коленичеха и се молеха като мъченици, които ще бъдат принесени в жертва на езически бог.

— Всички да легнат на пода! — извика Ив. — Ръцете на тила!

Тя насочи оръжието си към съдията Линкълн, който посягаше към вътрешния си джоб.

— Давай, направи го! — изсъска. — Тъкмо ще имам повод да те очистя!

Съдията отпусна ръка. Лицето му беше сурово, с остри черти, сякаш издялано от тъмен камък. Ив беше давала показания пред него, вярвала бе, че той раздава справедливо правосъдие.

Тя извади оръжието от вътрешния му джоб. Докато го обискираше, съдията надменно изрече:

— Ние ще спасим този град, дори човечеството. Защото притежаваме достатъчно смелост да действаме, докато другите стоят със скръстени ръце.

— Обзалагам се, че и Хитлер е казвал същото. Лягай долу! — Тя го накара да падне на колене. — Легни на пода, ръцете на тила! — Сложи му белезниците, после се наведе и прошепна: — Това е заради Колийн Халоеуей, която за разлика от тебе, е много смела. Ти си позор за професията си! — Скочи на крака и нареди на Бакстър: — Прочети правата на тези „герои“.

Прибра се у дома едва в два и половина. Беше изтощена до смърт; от умората тялото ѝ сякаш бе натежало, съзнанието ѝ бе притъпено.

Не изпитваше радост от победата, нямаше я пулсиращата енергия, съпровождаща всяка успешно свършена работа. Затвори външната врата и за миг се облегна на нея; нямаше сили дори да подхвърли обидна реплика на Съмърсет, който по стар обичай изникна ненадейно като призрак.

— Лейтенант, въпреки късния час да очаквам ли завръщането на вашите гости, които неизменно проявяват голям апетит, а жаждата им е неутолима?

— Не. Имат си домове, в които ще се приберат.

— Да разбирам ли, че сте имали успех?

— Терористите убиха осем души, преди да ги спра. Въпрос на гледна точка е дали сме се справили успешно.

— Лейтенант!

Съзнанието ѝ бе толкова замъглено, че тя изпита само леко раздразнение от настойчивостта на иконома. Спря на второто стъпало и се обърна:

— Какво искаш?

— По време на Гражданските войни възникнаха множество граждански организации. Членовете на някои рискуваха живота си, за да защитят обсадените квартали, да възстановят разрушенията, даваха пример на нечуван героизъм. Имаше и други групи, чиято единствена цел бе да унищожават и да убиват. Някои организираха собствени съдилища и организираха процеси. Всеки обвиняем без изключение получаваше смъртна присъда и биваше екзекутиран. И едните, и другите организации успешно осъществяваха целите си. Но първите завинаги ще останат в историята, докато имената на другите се покриха с позор.

— Не се стремя да остана в историята.

— Жалко — подхвърли икономът, когато тя му обърна гръб и се заизкачва по стълбището. — Защото тази вечер извършихте подвиг, който ще влезе в анализите.

Преди да отиде в спалнята, тя надникна в лабораторията, но завари там само Джейми. Хлапакът явно си беше дал почивка и се забавляваше с компютърна игра, пресъздаваща бейзболен мач между „Янките“ и отбора на Балтимор.

— Мамка му, къорав ли си? — Той удари с юмрук машината, недоволен от решението на рефера. — Беше вън, тъпако. И едноок дроид щеше да го види.

— Улучи зоната — поправи го Ив. — Страхотен удар.

— Друг път! — Джейми се обърна: — Хей, Далас, ела да ми партнираш. Тъпо е, когато играеш срещу компютъра.

— Ще те победя някой друг път. Лягам си!

— Хей, хей, почакай! — Той скочи на крака. — Няма ли да ми разкажеш какво се случи?

— Арестувахме ги.

— Това вече го знам. Сподели подробностите, Далас.

— Ще почакаш до утре. — Тя потърка клепачите си. — По време на съвещанието любопитството ти ще бъде задоволено.

— Каж ми нещичко, пък и аз ще те изненадам.

— Конфискувахме дисковете с протоколите от съвещанията. Дори армия от най-гениалните адвокати на света няма да отърве тези гадове. Да чуем твоята новина.

— Направо ще паднеш! Проследихме източника!

— Наистина ли?

— Фасулска работа, след като вече знаем структурата на вируса. Изпратен е бил от един от компютрите, които открихме в къщата на Дюкс. Добрият чичо Доналд през три дни е активирал програмата за разпространяване на заразата. Лично е причинил смъртта на всички жертви.

— Вече го доведоха от Олбани, но той веднага поиска адвокат. Утре ще го накарам да изпее всичко. Лягай си, хлапе.

— Първо ще разбия ония от Балтимор.

Тя сви рамене:

— Е, както искаш. — Преди да излезе, се обърна и добави: — Възпротивих се, когато Рурк предложи да участваш в екипа. Но сгреших — помощта ти е неоценима. Блестящо се справи, моето момче.

Джейми засия:

— Благодаря, Далас.

Ив го остави да се сражава с противниковия отбор и отиде в кабинета на Рурк. Той също бе пред компютъра, но едва ли се разнообразяваше със стратегически игри. С каквото и да се занимаваше, при влизането ѝ побърза да изключи машината.

— Поздравления, лейтенант. Къде са хората ти?

— Отидоха в някакъв бар да отпразнуват победата. Аз обаче отказах.

— Ще я отпразнуваме заедно. — Той стана да си налее още едно бренди, подаде на съпругата си чаша вино. — И аз имам повод — установихме източника на заразата.

— Да, Джейми вече се похвали. Заварих го в лабораторията.

— Още ли не си е легнал?

— Захванал се е с виртуален бейзбол и ще миряса само когато „Янките“ победят отбора на Балтимор.

— Нека се позабавлява, тези дни поработи здраво. Каза ли ти, че при сканирането на видеотелефоните попаднахме на много интересни разговори, проведени от Прайс и Дуайър. От канцеларията на кмета изпращат съобщение на Дюкс в деня, в който ти си посетила заподозрения. Препоръчват му да отиде на почивка със семейството му и му дават адреса на тайната квартира в Олбани. Разбира се,

изпращачът внимателно подбира думите си, но при сегашните обстоятелства съобщението е достатъчно инкриминиращо.

— Утре и Дюкс, и кметът ще бъдат доведени в управлението. — Тя седна на страничната облегалка на креслото, но не отпи от чашата си. — След задържането на „борците“ разпитах онези, за които предположих, че по-лесно ще се пречупят. Всички в един глас поискаха адвокат. За по-малко от половин час накарах да пропее някаква жена, която очевидно разбира само от домакинство. Тя си призна всичко, въпреки протестите на адвокатата ѝ, който настояваше, че показанията са били изтръгнати под принуда. За да му затворя устата, обещах на клиентката му, че признанието ѝ ще бъде смекчаващо вината ѝ обстоятелство, и тя съвсем се размекна.

— Поздравления — ти съкруши могъщ враг.

— Арестувахме един съдия, двама полицаи, един от които е пенсионер, но е служил трийсет години в системата. Сред задържаните имаше майки, които повече се страхуваха какво ще стане с децата им, отколкото, че ще попаднат зад решетките, голобрадо момче и една жена, която отдавна е прехвърлила стоте. Тя ме заплю. — Гласът на Ив потрепери. — Заплю ме, когато я качвахме във фургона.

Рурк нежно я помилва по косата, наведе се и я целуна:

— Много съжалявам.

— Аз също — прошепна тя. — Само че не знам защо. Отивам да се легна. — Изтръгна се от прегръдката му и се изправи. — Утре сутринта ще прегледам записите от разговорите и съобщенията, които сте открили двамата с Джейми.

— И аз ще дойда, но по-късно. След малко ми предстои съвещание.

— Съвещание ли? Знаеш ли, че приближава три след полунощ?

— Партньорите ми са в Токио. Ще проведем конференция чрез холограмното устройство.

Ив кимна, остави на бюрото чашата с виното, от което не бе отпила нито глътка:

— В Токио ли трябваше да бъдеш?

— Господар съм на себе си, намирам се където пожелаея. Избрах да бъда тук.

— През последните дни ти изостави работата си заради мен.

Рурк прокара пръст по сенките под очите ѝ:

— Вярно е. Очаквам подобаващо възнаграждение. — Целуна я по челото и добави: — Легни си, имам още малко работа.

— Ами щом искаш възнаграждение, можеш да ме използваш като консултант...

— Какво лошо съм ти направил, та ми отправяш толкова страховита заплаха?

Ив се усмихна, поне за миг ѝ олекна.

— Имам и друго предложение — да обиколим заедно магазините. Ще ти помогна да си избереш костюм или...

— Престани, че тръпки ме побиват! Изчезвай, лейтенант.

— Добре. Доскоро.

— Ммм. — Рурк я проследи с поглед, сетне се обърна към холограмното устройство.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ив се събуди призори. Нощният мрак вече отстъпваше място на утринната дрезгавина, но до изгрев-слънце навярно оставаше около час. За миг тя се изкуши от мисълта да подремне още малко.

Беше спала толкова тежко, сякаш беше изпаднала в кома. Не беше усетила кога си е легнал Рурк. Снощи още с влизането в спалнята се съблече гола и се просна по корем на леглото, след което потъна в непробуден сън. Сън, в който за щастие не я преследваха кошмари.

Легна по хълбок и в полумрака се загледа в съпруга си. Почти никога не се събуждаше преди него, затова рядко ѝ се случваше да лежи в мрака в притихналата къща и да се вслушва в равномерното дишане на Рурк.

„Спи като котарак — помисли си. — Дори по-тихо.“ Хъркането се чуваше откъм другия край на леглото, където Галахад лежеше по гръб като животно, премазано от автомобил.

„Колко хубаво е, когато знаеш, че всички са си у дома и още спят“ — каза си тя.

Прекалено хубаво, за да пропилее в сън часа, който оставаше до разсъмване.

Пропълзя върху Рурк, в мрака безпогрешно намери устните му. И го събуди със страстна целувка.

Усети как тялото му се напрегна, но само след секунда той премина от света на сънищата към действителността, мускулите му се отпуснаха.

— До късно ли работи? — промърмори тя, притискайки, устни към неговите.

— Ммм.

— Искаш ли да поспиш още малко?

— Вече не.

Ив се засмя, издраска със зъби челюстта му.

— Ти само си лежи. Аз ще направя каквото трябва.

— Добре, щом настояваш.

Голата ѝ плът беше топла и нежна. В сумрака, предшестваш светлината, тя се плъзна върху него като сън, изтъкан от благоухание, докосване и сенки. Устните и пръстите ѝ го докосваха като крилца на пеперуди, пробуждайки желаниа, които никога не угасваха напълно.

Обгърна с длани лицето му. Устните ѝ се прилепиха до неговите.

Въздишката ѝ се сля с дъха му, звук, изпълнен с тъга. Рурк прокара длани по гърба ѝ, за да я утеши, за да я прелъсти.

Неговото ченге. Толкова неспокойно, толкова разкъсвано от болка! Но когато бяха заедно в дома си, злото оставаше отвън, изместено от топлина и радост. Тук нищо лошо не можеше да ги сполети.

„Разбира какво изпитвам. Винаги знае какво ми е — помисли си Ив и допря страната си до шията му. — Какво щастие е да имаш до себе си човек, с когото се разбирате без думи!“

— Обичам те, Рурк. Обичам те. — Отново впи устни в неговите, обзета от странна настойчивост. — Обичам те! Обичам те. Запомни го, защото понякога забравям да ти го кажа.

Целувката ѝ възвърна нежността си. Той чуваше равномерните удари на сърцето ѝ, притиснато до неговото.

С плавно движение я преобърна по гръб. Прилепи устни до ключиците ѝ, усети как бедрата ѝ се разтварят за него. Вече смътно виждаше лицето ѝ, блестящите ѝ очи. Облада я, плътта се плъзна в плът с нежността на коприна. Дъхът замря в гърдите им.

С всеки тласък проникваше все по-дълбоко, а тя се повдигаше да го поеме в себе си. Ив потрепери и слепешката посегна към ръцете му. Пръстите им се преплетоха, устните им се сляха.

Навън зората се сипна и надникна през прозореца на тавана.

Още нямаше седем часът, но тя вече се бе запознала с информацията, до която Рурк и Джейми се бяха добрали предишната вечер. Загледа се в монитора, докато обмисляше следващите си стъпки.

— Дюкс най-много ще пострада. Предполагам, че го знае. На практика той е убил онези хора. Дори да не направи самопризнания, поднасям на прокурора дело, което само малоумен може да загуби.

— Тогава защо си неспокойна?

— Питам се дали Доналд е осъзнавал, че е изкупителна жертва. И други ще пострадат, но той ще понесе най-тежкия удар. Медиите ще разгласят неговото име, него ще разпънат на кръст жителите на този град, мнозина от които довчера са го смятали за герой. Ако той е толкова наивен, че не се е досетил за ролята си, може би ще успее да го убедя да издаде съучастниците си, които още не сме заловили.

— Хората наистина ще се обърнат срещу него — замислено промълви Рурк.

— Да — въздъхна тя и смръщи вежди. — Мръсна работа е политиката. — Обърна се към съпруга си и добави: — Ще довърша работата си тук, после ще се заема с Дюкс. Искам да разполагам с повече време, преди да го предам на Фийни и да се захвана с Пийчтри.

— В управлението ли ще разпиташ господин кмета?

— Не, в дома му. — Тя прокара пръсти през косата си. — Докато официално не му бъде предявено обвинение, информацията за участието му в заговора остава строго поверителна.

— Държа да наблюдавам разпитите. — Рурк, който седеше на канапето и едновременно следеше утринните новини по телевизията и борсовите индекси, изписващи се на монитора на компютъра, извърна поглед към нея.

— Защо?

— Защото искам да се уверя, че този ужасен епизод е приключен, че разследването, в което участваха най-близките ти сътрудници, е доведено до успешен край.

— Какво ти става, шампионе? Работата ти като цивилен консултант приключи. Отново си свободен като волна птичка. Заеми се с делата си и купи например... Аляска или друг континент.

— Притежавам достатъчно голяма част от Аляска, но ако си си наумила да станеш собственичка на глетчер, само ми кажи. Не ми отказвай, лейтенант, знам, че можеш да уредиш да наблюдавам как разпитваш главните заподозрени.

— За разпита на Дюкс няма да имам проблеми, колкото до кмета...

— Известно ли ти е, че съм най-големият спонсор на избирателната кампания на Пийчтри? Не само ти се чувстваш измамена. — Той отметна косата си, доля кафе в чашата си. — Държа да присъствам на падението му.

— Добре, добре, ще се постарая да го уредя. Тръгвам от тук точно в десет, затова...

— Чакай! — възкликна Рурк и се втренчи в екрана на телевизора. Надин Фарст се бе включила с извънреден бюлетин.

— Драги зрители, току-що научихме, че четирийсет и трима души, заподозрени като членове на групата „Борци за прочистване“, снощи са били задържани в „Църквата на Спасителя“ на улица „Франклин“ след полицейска акция, ръководена от лейтенант Ив Далас. Източник от полицейските служби ни съобщи, че сред арестуваните са известният съдия Линкълн, Майкъл и Хестър Стански...

— Кой е дал имената! — избухна Ив и едва се сдържа да не удари с юмрук телевизора. — Засега ги пазим в тайна.

— Изслушай я докрай — каза Рурк. — Подобно изтичане на информация е необяснимо. Сигурно има някаква скрита причина.

— Доналд Дюкс — продължи Надин, — бивш морски пехотинец и специалист по електроника, е бил арестуван в частен дом в Олбани и задържан под стража. Срещу него са повдигнати няколко обвинения, включително участие в заговор, свързан с убийствата, извършени през миналата седмица от организацията „Борци за прочистване“. — За миг тя замълча и се втренчи в камерата, очите ѝ бяха ясни, погледът ѝ бе отправен към всички жители на града. — Но най-тревожната новина е, че според сигурни източници, кметът на града Стивън Пийчтри е главният заподозрян за извършване на престъпленията, приписвани на терористите, и тази сутрин ще бъде официално разпитан. Едно от доказателствата за връзките му с незаконната организация е видеофилм, показващ Пийчтри като прелюбодеец; дискът е намерен при обиска в жилището на Ник Грийн след смъртта му. От полицията подозират, че филмът е бил използван за изнудване. Кметът не бе открит за коментар, от канцеларията му не са направили официално изявление.

— Мамка му! — изруга Ив, в този момент едновременно иззвъняха и домашният, и джобният ѝ видеотелефон, комуникаторът ѝ настойчиво забръмча. Вероятно таблата на комуникационните устройства в кабинета ѝ и в канцеларията ѝ в управлението приличаха на коледна украса заради примигващите лампички.

— Попадна в центъра на медийната буря, лейтенант — промълви Рурк. — Няма начин да се изплъзнеш.

Без да обръща внимание на видеотелефоните, тя извади комуникатора си.

— Лейтенант — каза Уитни и млъкна.

— Да, сър, и аз гледах репортажа. Нямам представа кой ѝ е дал информацията, но ще открия.

— Побързай. Адвокатите на Пийчтри ще се нахвърлят върху нас като лешояди.

— Независимо от изтичането на сведения, днес ще го арестувам, сър. И ви обещавам, че обвиненията срещу него няма да отпаднат.

— Никакви изявления за медиите до второ нареждане! — заповяда той. — Нито потвърждавай, нито отричай. Първо разпитай Дюкс. Постарай се да го пречупиш, Далас. Допълнително ще те уведомя къде и кога ще се проведе разпитът на Пийчтри.

Тя пхна комуникатора в джоба си и се обърна към Рурк:

— Не отговаряй на обажданията по видеотелефоните! Предупреди Съмърсет да не изпуска от поглед Джейми. Не искам хлапето да се раздрънка пред някого, дори пред майка му.

— Мислиш ли, че той е виновен за изтичането на информация?

— В никакъв случай. Хлапето вече е готово да стане ченге. Знам кой е доносникът. — Тя грабна якето си. — Не обичам мръсните игри, но когато се наложи, и аз знам да ги играя. И да побеждавам. Имаш пет минути да се приготвиш, ако искаш да ме придружиш.

Остави на Рурк да шофира и докато пътуваха към управлението, инструктира по видеотелефона хората си, уреди и допълнителна охрана на паркинга и в сградата на полицията, за да се справят с тълпите от репортери.

После се свърза с Надин.

— Преди да се нахвърлиш върху мен, искам да знаеш, че ми дадох бюлетина трийсет секунди преди директното излъчване. Нямах време дори да изгладя текста. Дори да исках, нямаше начин да те предупредя.

— Кой ти го даде?

— Много добре знаеш, че никога не издавам моите източници. Но в случая текстът ми бе връчен от продуцента. Нямам представа кой е източникът му... по-точно — източниците му. Познавам го добре и знам, че няма да рискува с непроверени данни. Разбрах само, че информацията е получена от „високо място“. Господи, не мога да повярвам за Пийчтри...

— Сигурно още повече ще се изненадаш, когато ти кажа, че скъпият ни кмет не само е прелюбодеец, а сексуално извратен тип. Свършено е с него.

— Много си наивна, Далас. Ако е замесен в сексскандал, известно време ще му припари под задника. Съвсем друго е обаче да го обвиниш в убийство, без да сте го заловили на местопрестъплението. Част от гласоподавателите ще го низвергнат, други обаче ще го величат, което ще го постави в центъра на събитията. Паметта ни е къса и избирателна. След време хората ще забравят какво е сторил, но ще си спомнят, че е било нещо грандиозно. Сексуалните забегки също ще бъдат забравени; след няколко години той отново ще може да се кандидатира за кмет и нищо чудно да спечели.

— Явно политиката не е лъжица за моята уста — промърмори Ив. — Доскоро.

— Далас...

Ив прекъсна връзката.

— Имаш нещо наум, лейтенант — отбеляза Рурк. — Струва ми се, че се досещам какво е.

— Карай право към подземния гараж. Ще те почерпя едно шоколадче, ако случайно прегазиш един-двама репортери.

След петнайсет минути въведоха в помещението за разпит Дюкс и неговите адвокати. Тъй като знаеше какво презрение изпитва той към жените, Ив настоя Пийбоди също да присъства, за да го извади от равновесие.

Включи записващото устройство, продиктува задължителните данни за протокола, облегна се назад и каза:

— Да започваме...

— Един момент, лейтенант Далас! — прекъсна я Снайдър, който ръководеше екипа от юристи. Беше широкоплещест мъж със самоуверено изражение, който очевидно беше свикнал да се вслушват в съветите му. — Господин Дюкс пожела да отправяте въпросите към

мен или към някого от колегите ми. Отговорите му ще получавате също чрез нас. Законът му дава това право. Той отказва да разговаря с вас, не желае и вие да се обръщате директно към него.

— Нямам нищо против. Предайте на вашия клиент, че след надлежно получено разрешително за обиск от дома му са иззети компютрите и комуникационните устройства, както и портативния компютър, намерен в квартирата му в Олбани. Служителите от Отдела по електроника вече изтеглиха информацията, записана на твърдите дискове, разполагаме и със записите на проведените разговори. Данните са напълно достатъчни вашият клиент да прекара остатъка от живота си в килия, далеч от семейството и приятелите си. — Докато говореше, тя не откъсваше поглед от Дюкс. — Предайте му още, че съм безкрайно щастлива от задържането му. Цяла сутрин пея и танцувам. Вярно ли е, Пийбоди?

— Най-добре ви се удава румбата, лейтенант.

— Намирам, че иронията ви е крайно неуместна — озъби се Снайдър.

— Нима?

— Ако наистина притежавате неопровержими доказателства за вината на моя клиент, не разбирам защо си губите времето да го разпитвате.

— За да злорадствам — широко се усмихна тя. — За съжаление съм задължена да дам на този задник, вашия клиент — пардон, господин адвокат — възможност да се разкае за деянията си и да ни окаже съдействие, което съдът ще приеме като смекчаващи вината обстоятелства. Всички вие, като умни глави, вероятно вече сте направили изчисленията. Клиентът ви ще бъде обвинен в осем предумишлени убийства, едно от които на полицай, само за което ще бъде осъден на доживотна каторга на междупланетна станция, без право на намаляване на срока.

— Лейтенант! — Снайдър разпери ръце. — За какви предумишлени убийства бълнувате? Няма начин да припишете на моя клиент и убийствата на полицая. Всъщност не разполагате с никакви доказателства за участието на Доналд Дюкс в организация, за която пак вие твърдите, че била терористична.

— Вие или сте виновен като вашия клиент, или пък той ви е подвел и не е бил откровен с вас. Как мислиш, Пийбоди, господин

адвокатът участва ли в заговора?

— Мисля, че трябва да повярваме на господин Снайдър, лейтенант. Според мен Дюкс е прекалено самонадеян и горделив, за да сподели всичко със защитника си. Харесва му да командва, да държи всички в подчинение.

— Мислиш се за голяма работа само защото носиш униформа — промърмори Дюкс.

— Точно така. — Пийбоди пристъпи към него. — Униформата означава, че съм полицейска служителка. Че съм дала клетва да защитавам съгражданите си от хора като теб. — Тя се облегна на масата и се приведе към него. — Че съм от онези, които газиха в кръвта, пролята от теб.

— Не разрешавам да се обръщате към моя клиент! — възкликна Снайдър и скочи на крака. За голямо удоволствие на Ив помощничката ѝ не се стресна, а се изпречи пред него:

— Вашият клиент се обърна към мен, което е документирано на записа, и което ми дава право да му отговоря директно.

— Ученици, ученици, успокойте се! — Ив плесна с ръце, направи им знак да седнат. — Да се държим като възпитани хора. Да предположим, че господин Снайдър е откровен с нас. В такъв случай сме длъжни да осведомим и него, и колегите му за доказателствата срещу техния клиент.

— Предлагам да предадем заподозрения на прокурора. Пет пари не давам, че ще го осъдят на доживотен затвор.

— Ако вие двенките си мислите, че ще се хвана на номера с доброто и лошото ченге... — подхвана Снайдър.

— И през ум не ни е минало — прекъсна го Ив и сърдечно се усмихна. — За ваше сведение аз винаги съм лошото ченге.

— Мръсница — избърбори Дюкс.

— Ето, той знае истината. — Ив се възползва от възможността, която ѝ беше дал с подхвърлената обида: — Предупреждавам те, Дон, че не подозираш какво ти се пише. Идентифицирахме твоето отроче — вируса, и го възпроизведохме, проследихме източника му. Навярно се досещаш какво открихме — твоя компютър. И още твоите пръстови и гласови отпечатъци, персоналният ти код. Не си предполагал, че ще се справим, нали? — Тя се приведе към него. — За твое сведение в екипа ми работят специалисти, в сравнение с които си като начинаещ хакер.

— Глупости!

— На 8 юли 2059 година в четиринайсет часа от твоя компютър е било изпратено съобщение, заразено с вирус, на електронния адрес на Луис Когбърн. Същия ден в двацет и три часа и четиринайсет минути подобно съобщение е било изпратено на електронния адрес на Чадуик Фицхю.

Без да откъсва поглед от него, тя изреди имената на жертвите и часовете, в които са били изпращани смъртоносните съобщения по електронната поща. Отначало той я наблюдаваше недоверчиво и дори надменно, накрая лицето му се изкриви от гняв.

Тъкмо това и целеше Ив.

— Доказателствата срещу теб са неопровержими. Шефовете ти са знаели, че ти ще бъдеш на топа на устата, когато разбием организацията. Не си никакъв генерал, Дон. Не си дори редник в очите на онези, които дърпат конците. Ти си изкупителната жертва.

— Имаш се за много умна, а? В действителност си само една яловица, която се прави на мъж.

— Така ли мислиш? Ако ти покажа топките си, Дон, ще ми покаже ли твоите?

— Разрешете да се консултирам с моя клиент — намеси се Снайдръ. — И то насаме. Настоявам разпитът да бъде прекъснат, докато разговарям с довереника си.

— Ти си убил всички, нали? — продължи Ив, все едно не беше чула възраженията на адвоката.

— Ние ги ексукутирахме! — гневно възкликна Дюкс, а когато адвокатът отново понечи да се намеси, замахна и едва не го събори от стола. — Млък! Дръж си проклетия език зад зъбите! И ти си боклук като нея. Готов си срещу голям хонорар да защитаваш и Сатаната. Ти помагаш на престъпниците да избегнат справедлива присъда. Не си ми необходим! Не ми трябват защитници!

— Господин Дюкс, да отбележим ли в протокола, че освобождавате вашия адвокат? — попита Ив, отново преминавайки към учтивата форма на обръщение.

— Настоявам да се консултирам с...

— Майната ти! — Дюкс скочи на крака, столът му се плъзна назад и се блъсна в стената. — Майната ви на всички! Извършихме

велико дело. Не ме е грижа, че ще изгния в затвора. Служих на моята страна, на моите съграждани.

— Как служихте на вашите съграждани?

Устните му се разтегнаха в жестока усмивка:

— Като изтребвах хлебарките.

— Господин Дюкс — каза със завидно спокойствие Снайдър и се изправи, — за последен път ви моля да се възползвате от правото да мълчите. Лейтенант Далас ще прекрати разпита, а ние с вас ще отидем в помещението за консултации и ще...

— Махай се от очите ми! — нареди Дюкс, без да го удостои с поглед. — И ти, и твоите колеги хлебарки, сте уволнени.

— Моля да се отбележи в протокола, че адвокатите от юридическата фирма „Снайдър“ се отказват от защитата на Доналд Дюкс. — Той взе дипломатическото си куфарче и направи знак на колегите си да го последват. — Довиждане, лейтенант Далас.

— Изпрати господата, Пийбоди.

Помощничката ѝ отвори вратата и изчака адвокатите да излязат.

— Доналд Дюкс, признавате ли, че сте участвали в заговор за убийството на Луис Когбърн?

Той изпъна рамене, вирна глава. Омразата като пот се процеждаше през порите му.

— Да!

— Участвали ли сте в заговор за убийството на Чадуик Фицхю?

— Аз създадох вируса. Светът не познава по-гениално изобретение. Аз заразах Фицхю и всички останали.

— Докато сте осъществявали плана си за елиминиране на набелязаните жертви, причинихте ли смъртта на детектив Кевин Халоуей?

— Да. Какво значение има смъртта на някакво ченге? Очистихме мръсницата Джордж, Грийн и малката уличница, която той обучаваше, също и Гелър. Пропуснах ли някого?

— Чии нареждания изпълнявате?

— Не съм човек, който се подчинява на заповеди.

— Заедно с кмета Пийчтри ли планирахте убийствата на гореспоменатите лица?

— Нали си много умна? Сама си отговори.

— Вече имам отговор. С теб е свършено. Повече не си ми необходим. Изведи го, Пийбоди. Заклучи го в ареста, време е да свикне да живее в килия. Нали до края на дните си ще остане зад решетките.

Дюкс скочи ловко и безшумно като пантера, но не успя да я изненада. Тя го удари с юмрук по брадичката, а когато главата му се отметна, извади оръжието си. Ала Пийбоди я изпревари и го зашемети с електрошоковата си палка.

— Да му се не види! — Ив с отвращение се втренчи в човека, проснат на пода. — Аз исках да го направя.

— Аз също... и ви изпреварих. Обаче вие първа го цапардосахте. На това се казва съвместна работа.

— Да. — Ив се усмихна, но очите ѝ останаха сериозни. — Съвместната ни работа е ползотворна.

Рурк, който я чакаше в канцеларията ѝ, потвърди мнението ѝ:

— С Пийбоди се справихте блестящо. Изпълнението ви беше виртуозно от психологическа гледна точка. И то като се има предвид, че само веднъж си разговаряла с Дюкс.

— Още тогава разбрах кои са слабите му места.

— Успя да му влезеш под кожата, да го извадиш от равновесие, да го накараш да направи самопризнание. Отлична работа, лейтенант.

— Рано е за поздравления. Още не съм приключила. — Тя нададе ухо към общото помещение, откъдето се чуваха гневните викове на някакъв мъж. — Започва вторият етап. Искаш ли да присъстваш?

— Не бих го пропуснал за нищо на света.

— За кой свят говориш? Та ти притежаваш няколко — промърмори тя и се обърна към Чанг, който връхлетя в канцеларията ѝ като цунами.

— Ще дадете изявление, и то незабавно! Вече съм го съчинил. Ще заявите, че поемате пълната отговорност, задето сте информирали представителка на медиите! — Той хвърли на бюрото ѝ диска и разпечатката. Косата му беше разчорлена, очите му трескаво блестяха.

— Че защо да го правя?

— Защото ви заповядвам! Повече няма да ви позволя да провалите мероприятията и да се подигравате с работата ми!

— Онова, което вършиш, заслужава само подигравки, Чанг.

Той пристъпи към нея. Ив беше уверена, че той си представя как стяга пръсти около шията ѝ и започва да стиска, докато очите ѝ изхвъркнат. Но не го направи. Може би се изплаши от предизвикателството в погледа ѝ или от Рурк.

— Съобщавате поверителна информация на медиите. Използвате влиянието си върху една известна репортерка, за да осъществите плановете си, без да се съобразявате с никого. Предизвиквате сензация, за да отклоните вниманието от факта, че сте се провалили. Перчите се пред обществеността, а на мен оставяте да оправям кашите, които сте забъркали! На кмета Пийчтри още не са предявени обвинения. Още не е бил разпитан, но вие се постарайте да го очерните в очите на обществеността.

— Да, в думите ти се съдържа голяма доза истина. Позволи ми една незначително поправка — не аз предадох информацията на Надин.

— Въобразявате си, че ще се отървете от неприятности, като лъжете, така ли?

Тя пристъпи към пресаташето, а Рурк се отдръпна, питайки се дали онзи знае колко близо е до смъртта.

— Не ме обвинявай в лъжа, Чанг! Най-малко ти имаш право да ме обвиняваш.

— Отричате ли, че сте приятелка с Надин Фарст? Че проявявате предпочитание към нея и телевизията, на която сътрудничи, като ѝ давате интервюта и информация?

— Не, не отричам. И знаеш ли защо го правя? Защото вярвам, че не се интересува само от рейтинга си. Някой е искал да ме злепостави, затова е настоял „горещият“ материал да бъде предаден именно на нея. Похватът е типичен за теб, Чанг!

Представата за пръсти, сключени около нечия шия, беше толкова привлекателна, че тя се поддаде на изкушението. С една ръка го хвана за яката, блъсна го към стената и го повдигна:

— След разразилата се медийна буря ти ще имаш много работа, нали?

— Веднага ме пусни! Ще накарам да те арестуват за тежка телесна повреда!

— О, да! Ей сега тук ще се втурне цял отряд ченгета, за да попречи да ти смачкам мазната физиономия. Ясно е защо си го направил — за да получиш по-голям хонорар, също и премии. Отгоре на всичко прецакваш и мен, което прави победата ти още по-сладка. Ти ли предаде сведенията, Чанг.

Лицето му бе станало мораво, той се помъчи да отблъсне ръката ѝ, като хриптеше:

— Пусни ме! Пусни ме!

— Ти ли си проклетият доносник?

— Не, нищо не съм казал. Подобни истории не се пускат в обръщение, преди да е подготвена почвата. Ти си услужила на приятелката ти Фарст!

— Не е вярно. — Ив внезапно го пусна и той едва не се строполи на пода. — Запомни какво ти казах. А сега изчезвай!

— Ще подам оплакване — закани се Чанг, докато се мъчеше да оправи яката си. — Ще прочетеш изявлението или...

— Целуни ме отзад — любезно му предложи тя, сетне нелюбезно го изблъска навън.

— Представлението си струваше да се види — отбеляза Рурк.

— Още не е свършило. Всеки момент ще започне второто действие.

— Ще се възползвам от антракта. — Той приглади косата ѝ, пъхна ръка под яката на ризата ѝ и избухна в смях, когато съпругата му се вцепени и се изчерви като рак. — Какво има?

— Забравяш, че съм на работното си място. Веднага се отдръпни. — Врътна се и отиде да програмира автоготвача да приготви кафе. Отвън се чу потракване на токчета. — Ето, завесата се вдига.

Джена Франко влетя в канцеларията. Изглеждаше не по-малко разгневена от Чанг, макар че косата ѝ не беше разчорлена като неговата, а подредена в стилна прическа.

— Лейтенант Далас! — Гласът ѝ режеше като бръснач. Кимна на Рурк: — Извинете, но разговорът е поверителен.

— Разбира се, ще ви оставя насаме.

— Фийни работи в заседателна зала Б — обърна се към него Ив. — Ако искаш, отбий се при него. Мисля, че онова, с което се занимава, ще представлява интерес за теб. Залата се намира на долния етаж, сектор 5.

— Добре, ще бъда там, ако ти потрябвам. — Той я изгледа, после излезе и затвори вратата.

— Този път прекали. — За разлика от пресаташето си Франко говореше тихо и сдържано.

— За какво намекваш?

— И още питаш! Как се осмеляваш да петниш репутацията на кмета, да съобщаваш на медиите информация, която ще разруши не само кариерата му, ами и семейството му? Та ти дори не си го разпитала! Окаля го, без да му дадеш възможност да се защити.

— След предаването на Канал 75 с него е свършено, нали? Ще пиеш ли кафе?

— Какво нахалство! Вириш си носа след всичко, което направи!

— Също като теб. — Ив се облегна на бюрото, отпи от кафето си. — Ти си издала поверителните сведения.

— Моля? Да не си се побъркала?

— Не. И ти не си побъркана, напротив, много си умна. Шапка ти свалям за хитрия план. Едно не ми е ясно — дали създаде организацията, извърши убийства и съсипа живота на много хора само заради желанието си да унищожиш Пийчтри, или наистина вярваше, че служиш на справедлива кауза? Много мислих по въпроса, но не стигнах до категорично заключение. Струва ми се, че е и едното, и другото.

— Много се лъжеш, ако си въобразяваш, че ще избегнеш наказанието, очерняйки ме, както злепостави кмета!

— Той не е изпратил съобщение на Дюкс.

— Какви ги дрънкаш?

— Пийчтри не е изпратил съобщение на Дюкс от служебния си видеотелефон. Ти си го направила; влязла си в неговия кабинет, използвала си неговото устройство за комуникации. Съобщението до Доналд е било изпратено в шестнайсет и четирийсет и осем. През този ден Пийчтри си е тръгнал в шестнайсет часа и четирийсет и две минути — документирано е на записите на охранителните камери. Вижда се как той напуска сградата в момента на обаждането. — Тя вдигна чашата с кафето като за поздрав и продължи: — Разбира се, ти още си била на работното си място, както подобава на една съвестна чиновничка. Секретарката на Пийчтри те е видяла да влизаш в кабинета му няколко минути, след като той си е отишъл. Само ти си

имала възможност да използваш по това време видеотелефона, за да изпратиш съобщение на Дюкс.

Джена Франко подръпна сакото на елегантния си тъмносив костюм и заяви:

— Твърденията ти са абсурдни.

— Не, само уточнявам подробностите. Онези незначителни подробности, които в повечето случаи довеждат до залавянето на престъпника. Навярно си мислила, че няма да се доберем до източника на заразата. Все пак си предпочела да не рискуваш и през цялото време си използвала кмета за прикритие. Признавам, че не разбирам от политически игри, но ще ти кажа какво предполагам, че се е случило. — Тя се приближи до бюрото и се облегна на него. — Искаш поста на Пийчтри. Вероятно се стремиш към много по-високо място, но да си кмет на Ню Йорк не е лошо начало. Той се ползва с голяма популярност, нищо чудно да спечели втори мандат. Ала на теб не ти се чака, не ти се иска да бъдеш заместничка, след като можеш да командваш парада.

— Така ли мислиш?

— Мисля, че си видяла възможност да отстраниш препятствието, дори да се възползваш от него, за да удовлетвориш амбициите си. А пък Пийчтри те е улеснил, като се е забъркал с Ник Грийн.

— Сексуалните предпочитания на кмета трябваше да останат в тайна, не да се разтръбят по телевизията.

— Съгласна съм. Но да се върнем малко по-назад. Ти внимателно следиш новините за случващото се в нашия град; образно казано, държиш пръста си на пулса му. Интересуваш се от резултатите от социологическите проучвания, от мненията на гражданите. Наркопласъори и педофили преследват деца, които са бъдещи гласоподаватели. Не само техните родители, а всички граждани на Ню Йорк, които скоро ще пристъпят към избирателните урни, са силно обезпокоени, разочаровани или разгневени. Трябва да се предприеме нещо, за да се попречи на хищниците с човешки облик и тъкмо ти ще помогнеш на съгражданите си. В ръцете ти е съсредоточена голяма власт. Завършила си право и отлично познаваш законите и слабостите на съдебната система. Известно ти е, че множество престъпления остават ненаказани. В крайна сметка обаче си намерила начин

виновниците да получат справедливо възмездие. Подобно постижение не е по силите на всекиго, изисква се голямо умение и вещина.

Устните на Джена Франко потрепнаха, сякаш тя едва сдържаше усмивката си. Погледът ѝ бе най-издайнически — дързък, надменен, безочлив.

— Далас, наистина ли си въобразяваш, че някой ще повярва на смехотворните ти обвинения?

Ив вдигна рамене:

— Дюкс е в ръцете ни. Терористичната организация, създадена от теб, вече не съществува. Дори да се отървеш безнаказано, повече от четирийсет твои съучастници са задържани, а аз ще получа похвала от шефовете заради успешното приключване на разследването.

— О, ясно. Невероятният сценарий, който си измислила, ще си остане между нас, така ли?

— Разбира се. Бъбрим си като приятелки. Признай, че е забавно да обсъждаш играта, след като е приключила.

— Имаш право. Продължавай, възбуди интереса ми.

— Образно казано, кулата, която си градила толкова търпеливо, е рухнала. Но ти имаш резервен вариант — пробутваш информацията на Канал 75, помията се излива върху кмета. Ти ще го защитаваш, но предпазливо. Ако го осъдят, ще заявиш колко покрусена си от загубата на човека, който е станал жертва на властта си, на изкривеното си чувство за дълг. В случай, че бъде оправдан, ще възхваляваш правораздавателната система, задето е реабилитирала един невинен човек. При всяко положение обаче ти ще заемеш мястото му и ще управляваш града. Допускам, че до известна степен си била ръководена от някакво извратено чувство за справедливост, но най-вече за да се издигнеш в политиката.

— Грещиш. — Джена Франко се приближи до автоготвача и взе втората чаша с кафе. — Тъй като казаното тук ще си остане между нас и защото те уважавам, ще призная, че до известна степен предположенията ти отговарят на истината. Организацията, която създадох, бе алтернатива на безпомощната полиция и успешно служеше за прочистване на града от измета. Рано или късно тя ще възкръсне от пепелта. — Усмихна се и добави: — Трябваша ни хора като теб. Ненапрасно настоявах да се превърнеш в олицетворение на системата в очите на репортерите. Ти оказваш силно въздействие

върху хората, Далас. Искрена си, фанатично си посветена на работата си, всяка твоя поява по телевизията предизвиква сензация. Тъкмо това исках — сензация, привличаща вниманието на гражданите към справедливото дело на „Борци за прочистване“. Още когато с теб се срещнахме при началника Тибъл, разбрах, че рано или късно ще се добереш до истината. Приех предизвикателството, казах си, че трябва да го преодоля.

— Защо избра да защитаващ именно тази кауза?

— Господи, колко си наивна — всеки политик трябва да има платформа, която представя пред избирателите. Между другото — добави — Дюкс настояваше да те зарази с вируса, но аз не му разреших. Смъртта ти не стоеше на дневен ред. Даваш ли си сметка колко невинни деца спасихме, Далас?

— Това ли е версията, която ще защитаващ?

— Да, ако се стигне дотам. Това е самата истина. Пийчтри е добронамерен, но е много мекушав и предпазлив. Рано или късно истината за сексуалните му извращения щеше да излезе наяве. Затова реших да го използвам за прикритие.

— Сега разбирам, защо си набелязала за елиминиране Грийн — с един куршум — два заека, тъй да се каже. Градът ще се отърве от един мръсник, а ти ще се постараяш записът със сексуалните подвизи на Пийчтри да стане обществено достояние, същевременно той ще бъде обвинен и в извършване на убийствата. Човъркаше ме мисълта, че уличаващите дискове са останали в сейфа на Грийн, сякаш някой е искал да ги намерим.

— Участниците в тези отвратителни порнофилми заслужават да бъдат публично унизени. Заради слабостта и глупостта си, задето са се замесили с боклук като Грийн.

— А ти си се нагърбила с ролята на техен съдник.

— Да. И не само аз, а група хора, които вярват, че е настъпило време всеки да си получи заслуженото, да заплати за делата си. Ние с теб, Далас, не сме нито мекушави, нито прекалено предпазливи. Ние действваме, ние предизвикваме събитията. Ще заема мястото на Пийчтри, след няколко години ще получа губернаторски пост, а от там стъпката до Белия дом е много малка. Преди да навърша петдесет години, че бъда третата жена-президент на Съединените щати. Предлагам ти съдружие. Не ти ли се иска да бъдеш началник на

нюйоркската полиция, Далас? Гарантирам, че след пет-шест години ще заемеш този пост.

— Благодаря, но не съм алчна за власт. Политиката не ме вълнува. Интересува ме обаче как ще осъществиш плановете си, след като ще бъдеш в затвора.

— Наивността ти ме смайва, Далас! Как смяташ да ме вкараш зад решетките? Повярвай, действиях изключително предпазливо, срещу мен няма нито едно уличаващо доказателство. Колкото до съобщението, изпратено от кабинета на Пийчтри, моите адвокати ще измислят обяснение. Например, че кметът го е продиктувал на запис, който е бил изпратен по-късно. Може пък и на секретарката да ѝ се е сторило, че ме е видяла да влизам в кабинета. В края на краищата това е обществена сграда и винаги има много външни хора.

— Но съобщението не е било на запис, нито секретарката се е излъгала.

— Разбира се, ала никога няма да го докажеш. Разговорът, който водим в момента, няма да ти бъде от полза. В каквото и да ме обвиниш, ще го отрека. Остава да се види на кого ще повярват жителите на този град — на теб или на мен. Чанг тръби наляво и надясно, че ти си предоставила на медиите информацията, инкриминираща кмета; общественото мнение е разделено по въпроса дали действията на нашата група представляват терористични актове или справедливо възмездие, както и за ролята ти за унищожаването ѝ. Бъди сигурна, че съгражданите ни ще повярват на моите думи.

— Може би. Но за едно си права — думите ти са много убедителни. — Ив извади комуникатора си: — Постигнахме целта си.

— Разговорът ни е бил записван! — възкликна Франко.

— Естествено.

— Пет пари не давам! Нищо от казаното тук не може да ти послужи в съда. Първо, не ми прочете правата. Второ, ще твърдя, че съм ти наговорила какво ли не в пристъп на гняв, задето си предала на медиите сведенията за кмета.

— Както винаги имаш резервен вариант. Да видим дали адвокатите ти ще успеят да те измъкнат. Джена Франко, арестувана си заради участието ти в заговор за убийствата на следните лица... — Докато изреждаше имената, Ив извади белезниците. Джена пъргаво отскочи назад, в този момент вратата се отвори.

Пръв в канцеларията влезе кметът, следваха го Уитни и Тибъл.

— Срамувам се от теб, Джена — заяви Пийчтри. — Надявам се, че системата, която ти така безогледно употреби за постигане на долните си цели, ще те накаже с цялата строгост на закона.

— Ще говоря само в присъствието на моите адвокати! — невъзмутимо заяви Франко, когато Ив щракна белезниците. — Отказвам каквито и да било изявления за медиите.

— Е, позакъсня. — Ив се обърна да посрещне Надин и оператора. — Заснехте ли всичко?

— „Приятелският“ разговор се излъчваше на живо. Това ще бъде журналистическата сензация на века!

— Излъчвало се е... — Каменното лице на Джена пребледня като платно.

— Липсва ми опит в политическите игри, но и аз знам някой и друг трик — усмихна се Ив. — Напомням ти още, че твоя милост нахлу без покана в моята канцелария. Законът не ме задължава да ти съобщавам, че в сградата присъстват представители на медиите. Извинете ме, господа. — Тя преведе Франко през мъжете, които се бяха скупчили в малката канцелария. — Пийбоди!

— Да, лейтенант.

— Прочети й правата, после я отведи в ареста.

Надин хукна след Франко, обсипвайки я с въпроси, но Джена само повтаряше: „Без коментар“.

— Лейтенант Далас. — Пийчтри пристъпи към Ив, поде й ръка. — Справихте се блестящо. Благодаря ви от името на всички наши съграждани и лично от мое име.

— Изпълнявах задълженията си, господин кмете. Ако бяхте виновен, щях да бъда безмилостна и към вас.

— Истината е, че и аз имам вина — промълви той. — Виновен съм, че не видях какво се случва под носа ми.

— Понякога истината се вижда само от разстояние...

— Може би. — Пийчтри отново стисна ръката й. — Господа, да подготвим изявленията си за пред медиите.

На излизане Тибъл кимна на Ив да се приближи:

— Пресконференцията започва след един час. Поздравления, лейтенант.

— Благодаря, сър.

Уитни застана до тях:

— Изказвам официална похвала на теб и хората от екипа ти, Далас. Искам рапорта ти преди пресконференцията.

— Слушам, сър. Ще го имате.

Тъкмо когато тя седна пред компютъра, Рурк влезе в канцеларията:

— Страхотно представление, лейтенант!

— Нали? Идеята за предаването на живо по телевизията ми хрумна в последния момент, затова не успях да я споделя с теб.

— Напротив, сподели я. Досетих се, че ни наблюдават, когато реагира така остро на опита ми да те целуна.

— Обзалагам се, че момчетата от електронния отдел дни наред ще ми се подиграват зад гърба заради нежностите ти.

— Камерите още ли работят?

— Не, изключени са.

Рурк се наведе, страстно я целуна, сетне промълви:

— Сега ми олекна на сърцето.

— Край на глупавите сантименталности, приятелче. Чака ме много работа. Изчезвай!

— Добре, но държа да ми отговориш на един въпрос.

— Казвай.

— Вярваш ли, че постъпи правилно?

Ив стисна клепачи. Както винаги той бе прочел мислите ѝ, знаеше какво става в душата ѝ. Погледна го в очите и отвърна:

— Знаем, че съм права. Интуицията и сърцето ми го подсказват.

— Също и на мен. — Преди да излезе, той се обърна: — Лейтенант!

— Сега пък какво искаш?

— Да ти кажа, че си страхотно ченге.

Ив широко се усмихна:

— Знаем.

Отмести чашата с изстиналото кафе и се обърна към компютъра, за да продължи работата си, докато другите си играят на политика.

Издание:

Нора Робъртс. Защита в смъртта

ИК „Златорогъ“, София, 2002

Редактор: Розия Самуилова

ISBN: 954-437-108-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.